

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

i Udvalg ved Valdemar Thisted.

Eventyr og Fortællinger af Tusind og een Nat

Vol. 3

Kjøbenhavn : Schubothes Boghandel, 1852-54

6 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Eventyr og Fortællinger

af

Tusind og een Nat.

I Udvalg

ved

Valdemar Christed.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Schuboes Boghandling.

Græbes Bogtrykkeri.

1853.

Eventyr og Fortællinger

af

Casind og een Nat.

Tredie Deel.

Oliverne.

Under Kholifen Harun al Raschids Regjering levede i Bagdad en Kjøbmand ved Navn Ali Rhodjah, der hverken hørte til de rigeste eller fattigste, men førte et beskedent Liv i sit fædrene Huus, uden Kone og Børn. Medens han paa denne Viis henlevede fuldkommen uafhængig og tilfreds med sine Kaar, drømte han tre Nætter efter hinanden, at en alvorlig Olding med et strengt Blik traadte hen til hans Leje og dadlede ham for, at han endnu ikke havde gjort nogen Pilgrimsvandring til Mekka, hvilken enhver Mohamedaner er pligtig til at gjøre i det Mindste een Gang i sit Liv.

Denne Drøm foruroligede ham i høj Grad og vakte allehaande Betænkeligheder hos ham. Hidtil havde han troet, at hans Omsorg for Huus, Handel og Ejendom afgav tilstrækkelig Undskyldning for, at han hidtil ikke havde tænkt paa nogen Pilgrimsfart, men ved Almisser og andre gode Bærker bestræbt sig for at opfylde Profetens Villie. Men efterat han havde haft denne Drøm, rørte hans Samvittighed sig saa stærkt, at han af Frygt for, at een eller anden Ulykke skulde tilstøde ham, besluttede ufortøvet at begive sig paa Vejen til Mekka.

For endnu i det løbende Aar at kunne udføre sin

Hensigt, solgte Ali nu efterhaanden hele sit Indbo, sin Bod og den største Deel af sine Varer, idet han blot beholdt dem tilbage, der kunde finde god Affsætning i Mekka, og sit Huus lejede han ud. Paa denne Maade var han fuldkommen rejsfærdig ved den Tid, da Karavanen brød op fra Bagdad til Mekka, og havde nu alene tilbage at bringe en Kapital af tusinde Guldstykker i Sikkerhed, som dannede Overskuddet af den Sum, hvilken han havde beregnet til Rejseudgifter, og som selvfølgelig kun vilde have været ham til Besvær paa hans Rejse. Han lagde derfor Pungen ned paa Bunden af en stor Krukke, pakkede den fuld af Oliver, og lukkede godt for Aabningen; derpaa bar han den hen til en Kjøbmand, med hvem han stod i venstkabelig Forbindelse.

— Som Du veed, min Broder, — sagde han til denne: — rejser jeg een af de første Dage til Mekka; jeg vil derfor bede Dig forvare denne Krukke med Oliver for mig, indtil jeg kommer tilbage. —

Beredvillig svarede Kjøbmanden: — Der har Du Nøglen til mit Pakhuus! Bring selv din Krukke derind og sæt den, hvor Du vil! Naar Du kommer tilbage, skal Du sikkert finde den paa samme Sted, hvor Du har efterladt den. —

Da Karavanen brød op fra Bagdad, sluttede Ali Khodja sig til samme med een Kameel, der var belæstet med lutter udsøgte Varer, og som tillige tjente ham til Ridedyr. Uden Uheld naaede han den hellige Stad. Først tænkte han paa at fyldestgøre sine religiøse Pligter; derpaa udstillede han til Salg eller Ombutning de Varer, han havde medbragt. En Dag kom der tvende Kjøbmænd forbi, hvem Varerne, endskjøndt de ingen Brug havde derfor, behagede i saa høj en Grad, at de bleve staaende

stille for at betragte dem. Da de havde tilfredsstillet deres Nysgjerrighed, sagde den ene til den anden, idet de gik videre:

— Dersom denne Kjøbmand vidste, med hvilken Fordeel han kunde affætte disse Varer i Kahira, saa vilde han intet Djeblisk spilde, inden han brød op til denne By, istedet for at byde dem til Salg her paa Stedet. —

Denne Yttring undgik ikke Ali, og da han allerede havde hørt saa meget tale om Egypten, besluttede han strax heraf at tage Anledning til at gjøre en Rejse derhen. Han pakkede altsaa sine Varer sammen, og sluttede sig til en Karavane, som drog til Kahira. Heller ikke fik han Marsag til at fortryde denne sin Beslutning; i saa Dage havde han affat alle sine Varer til uventet høje Priser. Strax købte han andre, for at bringe disse tiltorvs i Damascus, og benyttede de sex Uger, som han maatte vente, inden nogen Karavane brød op til denne Stad, til at besee alt Mærkværdigt i og omkring Kahira. Saaledes besøgte han ogsaa Pyramiderne, sejlede et Stykke opad Nilen, og benyttede Lejligheden til at besøge de vigtigste Stæder ved sammes Bredder.

Da Rejsen til Damascus gik over Jerusalem, betraadte han ogsaa Templet i denne ældgamle By; dette Tempel bliver anseet for det helligste næst efter det i Mekka, hvorfor ogsaa Jerusalem bærer Navn af den hellige Stad. I Damascus fandt Ali Khodja det inderligste Velbehag; Overflødigheden af frisk Vand, de saftiggrønne Enge og de yppige haver, al denne Herlighed forekom ham at staa langt over Alt, hvad han havde læst om denne Stads yndige Beliggenhed, og han følte sig saa stærkt fængslet, at han dvælede paa Stedet meget længer, end det havde været hans første Bestemmelse.

Dog gif hans dyrebare Fædrehjem ham aldrig ud af Minde. Da det derfor syntes ham, at han i tilstrækkeligt Maal havde nydt Alt, hvad der var at nyde i Damascus, tiltraadte han endelig sin Hjemrejse, og kom til Haleppo, hvor han atter opholdt sig nogen Tid. Derfra drog han videre og satte over Eufrat, naaede Staden Musful, og besluttede herfra at lade sig føre nedad Floden Tigris, for saaledes at komme hastigere hjem og paa en bekvemere Maade. Men i Musful lod han sig af de persiske Kjøbmænd, i hvis Selskab han havde tilbagelagt Vejen fra Haleppo, og med hvilke han var bleven meget fortrolig, uden stor Vanskelighed overtale til at ledsage dem videre indtil Shiras, hvorfra han uden stor Besværlighed og med stor Binding kunde vende tilbage til Bagdad.

Altsaa fulgte han med Kjøbmændene igjennem mange store Stæder til Shiras, gjorde derfra en Rejse med dem til Indien og igjen tilbage, og havde Alt i Alt været syv Aar borte fra Bagdad, da han endelig fast bestemte sig til at vende tilbage til denne sin Fædreneistad.

I denne lange Tid havde hiin Ven, som Ali havde betroet Krukken med Oliver, vel neppe een eneste Gang tænkt hverken paa ham eller hans Krukke. Men netop paa samme Tid, som Ali Rhodjah var undervejs med en Karavane fra Shiras til Bagdad, hændte det sig, at Kjøbmanden en Aften spiste sammen med sin Familie, og Talen ved denne Lejlighed tilfældigviis kom paa Oliver. Hans Kone yttrede da det Ønske at faae nogle at spise, idet hun beklagede, at der i lang Tid ikke havde været Oliver i hendes Huus.

— Siden vi tale om Oliver, — afbrød hende Kjøbmanden: — falder det mig ind, at Ali Rhodjah for syv Aar siden, da han drog til Mekka, gav mig en

Krukke Oliver i Forvaring. Jeg gad dog nok vide, hvad der er blevet af den stakkels Ali! Rigtignok hørte jeg ved Karavanens Tilbagekomst, at han var rejst videre til Ægypten; men siden har jeg Intet erfaret om ham. Han maa vel sagtens være død, siden han saaledes bliver borte, og vi kunne gjerne spise hans Oliver, hvis de forresten endnu ere brugelige. — Giv mig et Fad og et Lys! Jeg vil hente nogle; saa kunne vi jo prøve dem. —

— Kjære Mand, — svarede Konen: — for Guds Skyld, begaa dog ikke saa affkyelig en Handling! Du veed jo, at Intet skal være os helligere end betroet Guds. Ali Khodjah har rigtignok været syv Aar borte; men Man har jo sagt Dig, at han var rejst til Ægypten. Det er ikke urimeligt, at han deraf er rejst videre; da Du ingen Efterretning har modtaget om hans Død, kan han hver kommende Dag vende tilbage. Hvilken Skam vilde det da ikke være for Dig og din hele Familie, naar Du ikke kunde levere ham hans Krukke tilbage i den samme Tilstand, som Du har modtaget den i? Jeg forsikkrer Dig, at jeg ganske har tabt min Lyst til Oliver. Hvorledes kan Du forøvrigt indbilde Dig, at disse Oliver efter hele syv Aars Forløb endnu skulde være spiselige? Og naar saa Ali vender tilbage, hvilket jeg har en sikker Anelse om, hvad vil han da tænke om dit Venskab og din Ærlighed? Lad det være, kjære Mand; jeg beder Dig derom! —

Men Konen havde ingenslunde, som hun sagde, mistet sin Lyst til Oliver; hun brugte alene saa mange Ord, fordi hun tydelig kunde see paa sin Mand, at han var fast bestemt paa at følge sit eget Hoved. I Birkeligheden tog han Lyset og Fadet, og begav sig ud i sit Pakhuus.

Her opsogte han Krukken, fandt og aabnede den; men da han tog Laaget af, viste det sig, at Oliverne vare raadne. For nu at see, om ogsaa de underste vare fordærvede, ry-
stede han de øverste ud i Fadet, ved hvilken Bevægelse ogsaa nogle Guldstykker faldt klingende ud. Den af Natu-
ren havejsge Kjøbmand saa hastig i Krukken, og opdagede, at saa godt som alle Oliverne laa i Fadet, og at Kruk-
kens øvrige Indhold bestod af fuldvægtige Guldstykker. Da han studsende havde betænkt sig et Øjeblik, kom han
Oliverne igjen i Krukken, dækkede den atter til, og vendte
tilbage til sin Kone, hvem han fortalte, at hun havde hørt
Ret i, at Oliverne vare fordærvede. Han havde derfor igjen
tillukket Krukken saaledes, at Uly, hvis han skulde kom-
me tilbage, ikke kunde bemærke, at den havde været
aabnet.

— Du havde gjort bedre i slet ikke at have aabnet
den. — yttrede hans Kone: — Give Gud, at der ikke
maa opstaa en Ulykke deraf! —

Men Kjøbmanden lagde ligesaa liden Vægt paa disse
sin Kones Advarsler som paa hendes tidligere; tværtimod
laa han hele Natten og tænkte over, hvorledes han skulde
bære sig ad med at tilegne sig Uly's Penge, og be-
holde dem, selv om denne kom igjen og krævede dem til-
bage af ham.

Den følgende Morgen gik han tidlig ud, købte fri-
ske Oliver, tømte ganske Uly's Krukke og bragte Guld-
stykkerne i Sikkerhed, og fyldte den derpaa igjen med de
friske Oliver, hvorpaa han dækkede den godt til, og stil-
lede den hen paa samme Plads, hvor Uly selv havde sat
den.

En Maaned efterat Kjøbmanden havde begaaet denne
flette Handling, der, som det anede hans Kone, virkelig

skulde komme ham dyrt til at staa, indtraf Ali til Bagdad. Da han før sin Afrejse havde udlejet sit Huus, tog han ind i en Khan for at opholde sig der, indtil han havde tilkjendegivet Lejeren sin Ankomst, og denne havde skaffet sig en anden Bolig.

Strax den følgende Dag gif Ali Khodjah hen til sin Ven Kjøbmanden; denne modtog ham med aabne Arme og yttrede sin levende Glæde over at gjensee ham efter en saa lang Fraværelse, at han næsten ganske havde opgivet Haabet om, at han igjen skulde vende tilbage. Efter at de havde verlet de sædvanlige Høflighedsyttringer, bad Ali Khodjah Kjøbmanden om at give ham den Krukke med Oliver tilbage, som han havde betroet til hans Varetægt, idet han tillige gjorde mange Undskyldninger for, at han saa længe havde gjort ham Ulejlighed dermed.

— Dyrebare Ven, — svarede Kjøbmanden: — Du behøver slet ingen Undskyldninger at gjøre; din Krukke har ingensomhelst Ulejlighed voldet mig; i lignende Tilfælde vilde jeg have bedet Dig om ganske den samme Tjeneste. Der er Nøglen til mit Pakhuus! Du vil finde din Krukke paa selvsamme Sted, hvor Du har sat den. —

Ali Khodjah hentede altsaa sin Krukke ud af Pakhuset, leverede Nøglen tilbage, takkede endnu en Gang, og vendte tilbage til Khanen, hvor han midlertidig havde taget Bolig. Saa snart han befandt sig ene, undersøgte han Krukken, idet han med sin Haand følte efter Guldstykkerne, men sporede til sin store Overraskelse ikke det Mindste til dem. For desto hastigere at komme til Visshed, tog han hvad han havde ved Haanden af Fade og andre passende Kar, som hørte til hans Rejseskjækken, og tømte alle Oliverne ud deri, men fandt til sin store For-

skrækkelse ikke eet eneste Guldstykke deriblandt. Slagen af Forbauselse hævede han sine Øjne og Hænder imod Himlen og udraabte: — Er det muligt, at et Menneske, som jeg holdt for min bedste Ven, har kunnet begaa slikt Forræderi imod mig! —

I Djeblikkets Angst over at see sig truet med et saa betydeligt Tab, ilede Ali strax tilbage til sin gode Ven Kjøbmanden og sagde: — Min kjære Ven, Du maa ikke undre Dig over den hastige Fornæelse af mit Besøg. Den Olivenkrukke, som jeg nylig hentede ud af dit Pakhuus, er ganske rigtig min; men foruden Oliver havde jeg forvaret tusinde Guldstykker deri, og nu, da jeg tømmer Krukken, finder jeg ikke eet eneste. Maaſkee har Du havt Trang til dem og anbragt dem i din Handel. I dette Tilfælde ſtaa de endnu fremdeles til din Raadighed; kun maa Du befri mig fra min Angst og give mig et Beviis for Pengene. Med Hensyn til Tilbagebetalingen vil jeg ganske rette mig efter din Lejlighed. —

Kjøbmanden havde naturligtviis ventet noget Vignende, og havde derfor ſit Evar paa rede Haand. — Bedste Ali, — sagde han: — har jeg endog blot med en Finger berørt din Krukke, da Du bragte den ind til mig? Gav jeg ikke Nøglen til mit Pakhuus i dine egne Hænder? Har Du den ikke ſelv derind, og gjenfandt Du den ikke paa ſelvsamme Sted, hvor Du havde ſat den? Har Du lagt Penge deri, mig uafvidende, maa Du ogsaa have gjenfundet dem deri. Til mig talte Du alene om Oliver, og jeg troede Dig paa dit Ord. Videre veed jeg ikke om Sagen. Tænk forresten, hvad Du vil; din Krukke har Du ſaaet, og dermed er jeg løst fra min Forpligtelse, og betragter mig ſom værende ganske udenfor Sagen! —

— Ali Khodjah, der var en godmodig Mand,

ophød alle Midler for med det Gode at faae Kjøbmanden til at gaa i sig selv. — Jeg er en Fjende af al Ufred, — sagde han: — og skrider kun nødtrungen til en offentlig Anklage, hvormed Du visseelig ogsaa, enten Du overbevises eller ikke, kun vilde være daarlig tjent. Betænk vel, at vi Kjøbmænd fremfor Alt maa stræbe at holde vort gode Navn reent og uplettet! Med saa Ord, det skulde gjøre mig inderlig ondt, hvis Du træng mig til det Yderste og gjorde en Indstævning for Retten nødvendig; jeg vil endog meget heller opgive en Deel af min gode Ret og saaledes enes med Dig i Mindelighed. —

— Al ly, — gjensvarede Kjøbmanden: — Du tilstaaer selv, at Du igjen har modtaget den Krukke med Oliver af mig, som Du havde givet mig i Forvaring, og forlanger nu dertil tusinde Guldstykker af mig. Har Du maaskee sagt mig, at denne Sum, at der overhovedet fandtes Penge i Krukken? Jeg veed jo ikke engang, om Krukken virkelig indeholdt Oliver; thi Du har ikke vist mig dem. Hvorfor forlanger Du ikke heller Perler og Diamanter af mig? — Jeg tænker, det er bedst, at Du gaaer din Vej, førend Du foranlediger et Folkeopløb udenfor min Bod. —

Allerede var der nogle Personer blebne staaende, og Kjøbmandens sidste, med Hestighed udtalte Ord bevirkede, at ikke alene et større Antal Mennesker samlede sig udenfor Bodene, men ogsaa at Kjøbmændene fra de nærmeste Boder kom ilende til, for at høre, hvad der var paa færde, og, om muligt, at stifte Fred imellem de Stridende. Saa snart Al ly havde sat Sagen ud fra hinanden, spurgte de mest anseete iblandt Kjøbmændene hans troløse Ven, hvad han hertil havde at svare. Denne indrømmede vel, at han havde modtaget en Krukke af Al ly

til Forvaring i sit Pakhuus, men vedblev at benægte, at han havde rørt ved samme. Han svor højt og dyrt paa, at han alene af Ali Rhodjah havde erfaret, at der var Oliver deri, og tog alle Tilstedeværende til Vidner paa den Bescæmmelse, der var blevet ham tilføjet i hans eget Huus.

— Ja, Du kalder selv Bescæmmelsen ned over dit Hoved! — sagde nu Ali Rhodjah, idet han tog Kjøbmanden ved Armen: — Eftersom Du er saa forstøffet i din Ondskab, tvinges jeg til at indstævne Dig for Allahs Lov og Retsfærdighed. Vi ville see, om Du ogsaa for Kadi'en tør benægte din Forbrydelse. —

Denne Fordring, som enhver god Muselman maa følge, der ikke vil gjøre sig skyldig i Brud paa Religionen, vovede Kjøbmanden ikke at unddrage sig. — Du kommer mig netop i Forkjøbet; — sagde han derfor: — til Kadi'en altsaa, for hvem det skal vise sig, Hvo der har Uret, Du eller jeg! —

Ali førte Kjøbmanden for Kadi'en, og anklagede ham for at have bedraget ham for en Sum af tusinde Guldstykker, idet han fremstillede Sagen, som vi allerede kjende den. Da Kadi'en derpaa spurgte ham, om han kunde føre Vidner, maatte han svare, at han ikke havde tænkt paa denne Forsigtighedsregel, saasom han havde anseet Kjøbmanden for sin Ven og tillige hidtil kjendt ham som en retsindig Mand. Paa modsat Side gjentog Kjøbmanden til sit Forsvar, hvad han allerede havde fremført for Ali Rhodjah i Naboernes Nærværelse, og sluttede med den Erklæring, at han vilde gjøre sin Ged paa, ikke alene at han ej havde tilvendt sig de omhandlede Guldstykker, men ogsaa, at han overhovedet slet ikke havde vidst Noget af disse Penge at sige. Kadi'en lod ham aflæg-

ge Eden, og frifjendte ham derpaa. Rigtignok protesterede Ali Khodjah, i sin Uergrelse over at see sig truet med saa betydeligt et Tab, paa det Hestigste imod denne Dom, og erklærede, at han vilde forebringe sin Klage for selve Khalifen Harun al Raschid, som nok vilde hjælpe ham til hans gode Ret. Dog Kadi'en lagde sig dette ikke videre paa sinde, men ansaae hans Hestighed alene for den sædvanlige Uttring af Uergrelsen over en tabt Sag, og troede i fuldkommen Grad at have opfyldt sin Pligt, idet han imod hans Ged frifjendte en Anklaget, som der ingen Vidner optraadte imod.

Miedens Kjøbmanden, inderlig glad over, for saa billigt Kjøb at være bleven tusinde Guldstykker rigere, vendte tilbage til sit Hjem, opsatte Ali Khodjah et Bønsskrift, og afventede det Djeblif den følgende Dag, da Khalifen efter Middagsbønnen vilde vende tilbage fra Moskeen. Da Tiden kom, tog han Plads i en Gade, gennem hvilken han maatte komme, og holdt sit Bønsskrift i vejret. En dertil i Besynderlighed ansat Betjent, som gik foran Khalifen, kom strax hen imod ham, modtog Bønsskriftet og overrakte Khalifen det. Da nu Ali ret vel vidste, at Khalifen strax efter sin Tilbagekomst til Paladset plejede at læse de ham paa denne Maade overrakte Bønsskrifter, saa fulgte han efter Toget til Slottet, og ventede, indtil den Embedsmand, som havde modtaget hans Andragende, igjen kom ud fra Khalifens Værelser. Af denne erfarede han, at Khalifen allerede havde læst hans Bønsskrift, og fik en Tid bestemt, da han skulde indfinde sig den efterfølgende Dag. Tillige maatte han opgive Stedet, hvor hans Modstander boede, for at Embedsmanden kunde indstærne ogsaa ham til at møde for Khalifen ved den samme Tid.

Samme Dags Aften gjorde Harun al Raschid, ledsaget af sin Storbizier Giasar og Mesrur, Obersten for Gildingerne, sin sædvanlige Vandring igjennem Staden. Da han hørte Larm i en snever Gade, fremskynede han sine Skridt og kom til en Dør, som førte ind til et indskrænket Gaardsrum. Herfra kom Larmen. Harun lagde Øjet til en Kierne i Døren og oversaae paa denne Maade hele Rummet; det var en halv Snees Drenge, som i det klare Maaneskin legede med hverandre. Nysgjerrig efter at lære Børnenes Leeg at kjende tog Khalifen Plads paa en Bænk tæt ved Døren, uden at forlade Sprækken, hvorigjennem han kunde iagttage Alt, hvad der foregik.

— Nu ville vi lege noget Andet! — hørte han en munter Dreng raabe: — Vi ville lege Radi. Jeg er Radi'en; fører nu Ali Rhodjah frem for mig, og den Kjøbmand, der har snydt ham for tusinde Guldstykker! —

Med disse Ord kom Harun til at tænke paa det Bønsskrift, som han samme Dag havde modtaget af Ali Rhodjah, og fordoblede sin Opmærksomhed for at erfare, hvorledes Dommen i denne forviklede Sag vilde falde ud.

Da Striden imellem Ali Rhodjah og Kjøbmanden hørte til Dagens Historie, og selv hos Stadens Ungdom havde vaakt Opsigt, saa fandt hiint Forslag øjeblikkelig Bifald, og Drengene fordeelte Rollerne indbyrdes. Den Dreng, der strax havde opkasted sig til Radi, vedblev uden Modsigelse at være det. Saasnart denne med en virkelig Radi's Værdighed og strenge Mine havde indtaget en ophøjet Plads, førte en anden Dreng, i Egenkab af Retsbetjent, to af sine Kammerater frem for ham, som skulde forestille Ali Rhodjah

og Kjøbmanden. Derpaa tog den forstille Kadi Ordet, henvendte sig først til Ali Rhodjah og spurgte:

— Hvad forlanger Du af denne Kjøbmand der?
— Den Dreng, som skulde forestille Ali Rhodjah, gjorde ved dette Spørgsmaal et dybt Buf, og foredrog derpaa Kadi'en sin Sag Punkt for Punkt, med stor Nøjagtighed, og sluttede med den Bøn, at Kadi'en vilde benytte en Dommers Klogskab og Myndighed til at forbinde, at han leed Tab af saa stor en Sum.

Nu spurgte Kadi'en Kjøbmanden, hvorfor han ikke leverede Ali hans Penge tilbage; herpaa afgav den tiltalte Dreng omtrent den samme Forflaring, som Kjøbmanden havde afgivet for den virkelige Kadi af Bagdad, og bød sig, ligesom hiin, til at gjøre Sed paa Rigtigheden af sit Udsagn.

— Stop lidt! — svarede den unge Dommer: —
Førend vi komme til Eden, gad jeg gjerne engang see Krukken med Oliverne. — Ali Rhodjah, — vedblev han: — har Du bragt Krukken med? —

Da denne hertil svarede Nej, bød han ham gaa hjem at hente den. Drengen, der spillede Ali's Rolle, fjernede sig altsaa et Øjeblik, men kom snart igjen tilbage og lod, som om han stillede et Kar hen for Kadi'en, idet han yttrede, at det var det samme, som han i sin Tid havde overgivet den Anklagede til Forvaring og igjen afhentet hos ham. For at fyldestgjøre enhver Formalitet, spurgte nu den unge Kadi Kjøbmanden, om han erkjendte det for at være det samme. Saasnart denne i Taushed havde vedkjendt sig Krukken, befalede Kadi'en, at Man skulde aabne den.

Ali Rhodjah lod nu, som om han tog Laaget af Krukken, og Kadi'en syntes at see ned deri. — Det er

smukke Oliver; — sagde han derpaa: — jeg vil dog smage engang. —

Han lod, som om han smagte paa een, og tilføjede: — Det er jo ganske fortræffelige Oliver. — Men — vedblev han: — af syv Aars gamle Oliver synes de mig dog næsten for gode. Man hidkalde nogle Olivenhandlere, som kunne afgjøre, hvorledes Sagen egentlig forholder sig! —

Nu blev der forestillet ham to Olivenhandlere, tvende andre Drenge, hvilke han spurgte, om de ogsaa vare rette Kjendere af Oliver. Da de havde bekræftet dette, vedblev han: — Saa siger mig engang, hvorlænge forblive vel ordentlig nedlagte Oliver spiselige? —

— Herre, — svarede de: — saa megen Umage Man end gjør sig ved Nedlægningen, ville de dog allerede i det tredie Aar have tabt baade Smag og Farve, og maa kastes bort som ubrugelige. —

— Naar dette er Tilfældet, — yttrede Kadi'en: — saa seer engang efter, hvor gamle vel disse Oliver i Krufken der monne være! —

Olivenhandlerne syntes nu at undersøge og smage paa Frugterne, og sagde derpaa til Kadi'en, at de endnu vare friske og gode.

— Deri maa I visseelig tage fejl, godt Folk; — vedblev Kadi'en: — Ali Khodjah her paastaaer nemlig at have nedlagt dem for syv Aar siden. —

— Herre, — gjensvarede de sagkyndige Frugthandlere: — vi kunne kun forsikre, at disse Oliver maa være fra iaar; alle forstandige Folk i Bagdad ville bekræfte dette vort Vidnesbyrd. —

Nu forsøgte den af Ali Khodjah anflagede Kjøbmand paa at gjøre Indvendinger; men Kadi'en lev-

nede ham ingen Tid dertil. — Ti! — raabte han: — Du er en overbeviist Tyv. Bort med ham til Galgen! —

Med Jubel og Haandklap endte Børnenes Leeg, medens de Dreng, som hidtil havde været udenfor Leegen, styrtede sig over den foregivne Forbryder, ligesom om de vilde virkeliggjøre den nylig fældede Dom.

Khalifen undrede sig højlig over den Drengs Klogskab, som havde afholdt et saa skarpsindigt Forhør og fældet en saa rigtig Dom i den Sag, der næste Dag skulde føres for hans egen ophøjede Domstol. Idet han rejste sig, spurgte han Storbizieren, som ligeledes havde været Vidne til hele Processen, om han havde hørt Barnets Dom og hvad han syntes derom.

— De Troendes Behersker, — svarede Giasar: — Ingen kan være mere forbausset, end jeg er over sliG Skarpsindighed i en saa lidet udviklet Alder. —

— Og veed Du, — vedblev Khalifen: — at jeg imorgen skal dømme netop i den samme Sag, — at den virkelige Ali Khodjah idag har indleveret et Bønsskrift til mig desangaaende? —

— Jeg erfarer det først nu af Eders Højheds egen Mund. — svarede Giasar.

— Og troer Du, — vedblev Khalifen: — at jeg vilde kunne fælde nogen anden Dom i denne Sag, end den, som vi nylig have hørt affige? —

— Naar Sagen virkelig forholder sig saaledes, som oplyst blev, — svarede Storbizieren: — saa synes mig, at Eders Højhed umulig kan gaa anderledes frem og dømme anderledes. —

— Mærk Dig Huset vel, — befalede Harun, idet han gik videre: — og bring imorgen Drengen til mig, for at han i min Nærværelse kan affige den selvsamme Dom!

Tilsiig ogsaa Kadi'en, som har frikjendt hiin Tyveknekt af en Kjøbmand, forat han af et Barn kan lære herefter bedre at gjøre sin Pligt! Uly Khodjah maa Du lade medbringe sin Olivenfrukke, og tillige sørge for, at der er et Par Olivenhandlere tilstede. Hermed skeer min Villie! —

Khalifen vendte tilbage til Paladset og endte sit naturlige Eventyr, uden at der fremdeles mødte ham noget videre Mærkeligt. Men den følgende Dag i Morgenstunden begav Storbizieren sig hen til det Huus, hvorved Khalifen havde været Vidne til Børnenes Leeg, og forlangte sammes Herre itale. Da denne ikke var tilstede, førte Man Giafar ind til hans Kone. Paa hans Spørgsmaal, om hun havde Børn, fik han til Svar, at hun havde tre, og Børnene bleve strax kaldte ind.

— Kjære Børn, — sagde Storbizieren til dem: — Hvem af Eder gav iafses, da I legede sammen, Kadi'ens Rolle? —

Den største og tillige ældste af Drengene svarede strax, at det havde været ham, men verlede med det Samme Farve, da han ikke kjendte Anledningen til dette Spørgsmaal.

— Min Søn, — vedblev Storbizieren: — gjør Dig rede til at følge med mig! De Troendes Beherster ønsker at see Dig. —

Derefter geraadede Drengens Moder i stor Uro. — Herre, — spurgte hun Bizieren: — vil Khalifen berøbe mig min Søn? —

Men Bizieren indgjød hende Mod og forsikrede hende, at hun allersnarest om en Time skulde faae sin Søn tilbage igjen, og saa tillige faae Grunden at vide til Khalifens Ønske.

— Saa lad mig i det Mindste give ham ordentlige Klæder paa, naadige Herre! — bad Drengens Moder.

Da Konen havde iført Drengen hans bedste Klæder og hvistet ham mangen god Formaning i Øret, tog Storbizieren ham med sig, og forestillede ham for Khalifen, i den samme Time, som der var blevet bestemt Allyn Khodjah og hans Modstander til at give Møde. Da Khalifen mærkede, at Drengen var ængstelig, gav han sig isnaa med ham, og søgte med det Samme at forberede ham til den Rolle, hvori han ønskede, at han om Lidet skulde optræde.

— Kom hid, min Søn! — sagde han til ham: — Ikke sandt, det var Dig, som igaar fældede Dom i Sagen mellem Allyn Khodjah og den Kjøbmand, som har stjålet hans Penge? Jeg har useet været nærværende ved hele Forhandlingen, og er tilfreds med Dig. —

Drengen svarede med Fatning, men sagte og beskedent, at det havde været ham.

— Idag — vedblev Harun: — vil jeg føre den virkelige Allyn Khodjah og den virkelige Kjøbmand frem for Dig. Bær Dig saa ganske saaledes ad, som Du gjorde igaar! Kom og sæt Dig hos mig! —

Med disse Ord tog han Drengen ved Haanden og tog Plads paa sin Trone tilligemed ham. Derpaa spurgte han strax efter de sagsførende Parter. Man lod dem træde frem for hans Trone, og nævnede dem for ham, medens de kastede sig ned i Støvet for hans Nafsyn. Saa snart de atter havde rejst sig, begyndte Khalifen i alvorlig Tone:

— Enhver af Parterne foredrage nu sin Sag! Dette Barn her vil høre Eder og affige Dommen. —

Da toge Ali Khodjah og Kjøbmanden Ordet efter hinanden. Men da den Sidste i sin Tale var kommen saa vidt, at han igjen tilbød sig at gjøre Gød, afbrød ham Drengen med den Yttring, at saavidt var Sagen endnu ikke kommen, og forlangte først at see Krukken med Oliverne.

Ali Khodjah nærmede sig, knælede ved Khalfens Fodskammel og tog Laaget af Krukken. Harun al Raschid undersøgte Oliverne og smagte paa een af dem; derpaa blev Krukken overleveret til de tilstedeværende Olivenhandlere, der ligeledes undersøgte Oliverne, og erklærede, at de vare gode og fra det indeværende Aar. Og da Drengen indvendte, at Frugterne ifølge Ali's Forsikkring vare nedlagte for hele syv Aar siden, gave Olivenhandlerne netop det samme Svar, som hine Drengene havde givet, der ved Legen forestillede sagkyndige Tilforordnede.

Endskjøndt nu den anklagede Kjøbmand ret vel indsaae, at Olivenhandlerne med det Samme havde udtalt hans Fordømmelsesdom, vilde han dog prøve paa at retfærdiggjøre sig, hvilket imidlertid slet ikke vilde lykkes for ham. Da Sagen var kommen saa vidt, at der ikke var Andet tilbage end at affige Dommen efter de klare Beviisligheder, henvendte den kloge Dreng, istedet for, som ved Legen, at dømme Forbryderen til Galgen, sig til Khalifen med de Ord:

— Hersker over de Troende, nu er det ingen Leeg længere; Gød og ikke mig tilkommer det at affige Dommen over denne Synder. —

Khalifen var fuldstændig overbevist om Kjøbmandens Bedrageri, og lod ham, efter at have tvunget ham til at bekjende, hvor de tusinde Guldstykker vare forvarede, ved Rettens Betjente føre til Døden, som han saa vel havde

fortjent. Ali Rhodjah vandt fuldkommen Skadeserstatning. Den retfærdige Fyrste lod derpaa til Kadi'en, som havde sældet den første Dom, og som var bleven indstærnet tilligemed de Øvrige, udgaa en streng Paamin- delse om, af dette Barn at lære, hvorledes han bedre og omhyggeligere skulde opfylde sit Embeds Pligter. Endelig omfavnede han den kloge Dreng, og lod ham gaa hjem med en Foræring af tusinde Guldstykker.

Kvindelist.

I Bagdad levede der engang en smuk og elskværdig ung Mand, af alle Kjøbmandssønner den, som drog Opmærksomheden mest paa sig. En Dag, da han stod i sin Bod, gik der en dejlig ung Pige forbi; idet hun igjennem Slørets Åbning kastede et stjaalent Blik hen til ham, fik hun Øje paa et Sprog, som i skønne Skrifttræk prangede over Indgangen til Bodden:

— Der gives ingen List over Mands List; Kvindelist er for Intet at regne derimod. —

Dette ærgrede hende, og idet hun gik videre, sagde hun til sig selv: — Ved mit Elør sværger jeg, at han skal komme til at give Kvindelist Æren og forandre sit Balgsprog! —

Den følgende Dag kom hun igjen; hun var paa det Omhyggeligste paaflædt, bar kostbare Smykker, havde farvet sine Hænder med Henné *), og hendes Haarfletninger faldt hende nedad Ryggen. Med paafaldende ædel og fornem Holdning skred hun frem, efterfulgt af sine Slavinder,

*) Et brunrødt Farvestof, hvoraf Østerlænderne betjene sig til at farve enten blot Neglene eller hele den indvendige Flade af Hænderne.

indtil hun naaede den unge Kjøbmands Bod, hvor hun traadte ind, under Foregivende af, at hun vilde kjøbe Noget. Saasnart hun havde hilset paa den unge Mand, indledte hun en Samtale med ham og sagde, idet hun traadte frem for ham midt paa Gulvet og med de yndigste Bevægelser drejede sig rundt og lod ham beundre sin slanke og fuldendt skønne Skikkelse fra alle Sider: — Betragt engang, og siig, om jeg ikke er lige voksen! Kan vel Nogen med mindste Ret kalde mig skjæb og puflet? —

Derpaa afhyllede hun sin Hals og sine Skuldre, ved hvis blændende Hvidhed den unge Kjøbmand aldeles kom ud af sig selv og raabte: — Pige, Allah bedække med et Slør flige forføreriske Yndigheder! —

Men den unge Pige vedblev, idet hun strakte ham de dejlige Arme imøde, hvidere end Elfenbeen: — Er det ikke den skammeligste Bagtalelse, naar Man siger, at jeg kun er Skind og Been og har en grov og smudsig Hud? —

Kjøbmanden formaaede Intet at svare; beruset og fortumlet stirrede han paa Hals og Skuldre og Arme.

— Og see, — vedblev den forføreriske unge Skjønhed, idet hun kastede Sløret tilbage fra sit Ansigt, der straaede i forklaret Skjønhed som Fuldmaanen i den fjortende Nat: — see dette Ansigt, om hvilket det skal hedde sig, at det kun har eet Øje og er fuldt af Kopar! Er det ikke den pure Usandhed, naar Man rober at fortælle og bringe Sligt ud iblandt Folk? —

Længe varede det, inden den unge Kjøbmand formaaede at fatte sig saa vidt efter det Indtryk, som Pigenes Yndigheder, især hendes Mafyn med de fuldendt herlige

Træt, den klare Hud og de straalende Øjne havde gjort paa ham, at han kunde fremstamme:

— Min Fyrstinde, skammeligere Løgn har Verden endnu ikke født! Men hvad har bevæget Eder til at afløre for mig, hvad der ellers bliver omhyggelig skjult for alle fremmede Blikke? —

— Herre, — svarede hun: — J maa vide, at jeg paa Grund af min Faders Tyranni er den ulykkeligste Pige i hele Bagdad. Hans Gjerrighed er af en saa smudsig Art, at han skyer enhver Beføstning til min Fordeel, og ikke vil bringe det allermindste Offer for at see mig forsørgt, endstjøndt Himlen i rigeligt Maal har velsignet ham med jordiske Goder. Ja, J kan tænke Eder, at han, for at slippe fra at rykke ud med en Smule Medgift, fortæller enhver Bejler, som melder sig til min Haand, at jeg er skjæv og puflet, koparret og eenøjet! Nu har han da endelig bragt det saa vidt, at der ikke melder sig een Gneste mere. Er det ikke til at fortvivle over? —

— O, hvor skammeligt! — udraabte den unge Kjøbmand med Hjertet i Fyr og Flamme: — Hvem er Eders Fader, min ædle og skønne Dame? —

— Det er een af Rigets højeste og fornemste Embedsmænd; han er Overkadi her i Staden. Og hans Rigdom staaer i Forhold til hans høje Værdighed; men hans ulykkelige Datter drager hverken Gavn af det Gne eller det Andet. —

Med disse Ord indhyllede den unge Pige sig atter, og forlod Bodan. Men den af Forbauselse og Kjærlighed dybt grebne Kjøbmand vidste ikke, enten han stod paa Hovedet eller paa Benene. Djæbliskelig tillukkede han sin Bod og ilede hen til Stadens Overkadi, for hvem han erflæ-

rede, at han var dødelig forelsket i hans Datter og forlangte hende tilægte.

Men Kadi'en svarede: — Gode Ven, min Datter passer ingenlunde for en saa smuk og artig Mand, som I er; hun er desværre altfor stedmoderlig behandlet af Naturen, den Stakkel, og I vilde begge visselig ret snart komme til at fortryde den indgaaede Forbindelse. —

— Ja den Snak have vi nok af; den kjende vi nok. — tænkte den unge forelskede Kjøbmand, og lod sig ikke afvise.

Kadi'en vedblev at gjøre Indvendinger og afmalede ham efterhaanden Træf for Træf den kun lidet anbefalende Personlighed, som den unge Pige havde flaget over, at hendes Fader løj hende paa. Men Kjøbmanden lod dette ikke bekymre sig, og trængte stedse ibrigere ind paa Kadi'en, at han skulde give sit Samtykke til Forbindelsen.

— Nu, i Allah's Navn da! — sagde Kadi'en tilsidst: — Maatte det falde ud til det Gode for Eder begge! —

Fader og Bejler bleve da enige paa de Betingelser, at Brudgommen skulde før Bryllupet erlægge en Morgengave af fem Punge, og en Affindelsessum af femten Punge, hvis han skulde faae ifinde at forskyde sin Kone. Den unge Mand agtede ikke paa, hvad det kostede ham, naar han blot kunde vinde sin Kjærligheds Gjenstand.

Den elskovsglødende Brudgom forlangte kun, at Bryllupet skulde staa endnu den samme Dag. Dette indrømmede Kadi'en. Efterat Aftenbønnen var tilende i Moskeen, blev den unge Kjøbmand ført ind til den ventende Brud. Bærende af øm Lidenlskab nærmede han sig hende

og drog Sløret fra hendes Ansigt, og — for hans Blif fremstillede sig et sandt Uhyre af Hæslighed! I Virkeligheden manglede hans Brud ingen af alle de afstrækkende Gjendommeligheder, som først den unge dejlige Pige og senere Brudens Fader havde nævnet; den Sidste havde med faderlig Skaansomhed snarere mildnet end overdrevet sin Skildring af hendes legemlige Mangler.

Som paa Gløder tilbragte han Brudenatten, saa langt som muligt fjernet fra sin Gemalinde, og der kom ikke Søvn i hans Dje. Han længtes kun efter Morgen, da han kunde forlade Brudekammeret og begive sig hen i et Bad for at forfriske sin til en grusom Grad spægede og forsfæstede Natur.

Ved det første Morgengry sneg han sig ud af Værelset og ilede hen til Badet. Her tog han sig nogle Timers Søvn, forrettede sine Afvaskninger, og begav sig derpaa hen til sin Bod, hvor han under dybe Sukke indtog den vante Plads og forfriskede sig med en Kop Kaffe.

Efterhaanden indfandt alle hans Bekjendte fra Havnen og Bazaren sig hos ham, for med Spøg og Drilleri at lykønske ham. — Ej, saa silde ved Frokosten! — udraabte de: — Vi ere færdige dermed allerede for længe siden. Dog, vi kunne ret vel begribe, at Eders unge Kones Yndigheder have kunnet fængsle Eder over Tiden. Maatte den Højeste gjøre Eder lykkelig! —

Noget opad Dagen kom ogsaa den forføreriske Skjønne, som var Uarsagen til hele hans Glendighed, heelt yndig svævende forbi hans Bod. Hun var endnu prægtigere flædt og smykket end den foregaaende Dag, og frembød i hele sin Person et saa usædvanlig skjønt Syn, at Folk bleve staaende paa begge Sider af Gaden for beun-

drende at see efter hende. — Hun traadte, som den foregaaende Dag, ind i Bodden til den unge Kjøbmand og tog Plads, idet hun lyfkonfskede ham:

— Maatte denne Dag vorde Begyndelsen til en høj og varig Lykke for Dig, min kjære Alaeddin! — sagde hun: — Allah tage Dig i sin Beskyttelse og gjøre Dig glad og tilfreds over al Maade! —

Den unge Mand svarede med rynket Pande og en næsten grædesfærdig Stemme:

— O Pige, siig mig dog, hvad Ondt jeg har gjort Dig, at Du kunde handle saaledes imod mig? —

— Du har just ikke gjort mig noget Ondt; — svarede den unge Pige: — men Balgsproget over din Dør har alvorlig ærgret mig. Dog, jeg er ikke uforsonlig; hvis Du vil vende dit Balgsprog om, skal jeg see, hvad jeg kan gjøre, for igjen at hjælpe Dig ud af din Forlegenhed. —

Med begge Hænder greb den unge Mand dette Forslag. Djæbliffelig gav han en Slave et Guldstykke og sagde til ham: — Løb strax hen til Skriveren og siig til ham, at han med de prægtigste Skrifttræk i Guld og Blaat skal skrive for mig: — Der gives ingen List over. Kvindeligt, Mand's List er for Intet at regne derimod. —

— Ja, skynd Dig, og kom snart igjen tilbage! — raabte den unge Pige efter Slaven: — Mærker Du ikke, at din Herre er i Vaande? —

Høret løb for Skriveren, ligesom Benene under Slaven, og snart kom denne ganske forpustet tilbage med den forlangte Indskrift. Ufortøvet satte den unge Kjøbmand den op over sin Dør istedet for den gamle, som han med Blusel rev ned.

Da var den unge Pige tilfreds og sagde til ham: — Begiv Dig nu strax hen i Nærheden af Slottet, hvor Du træffer Bjørne- og Abesørerne og Gjøglere af alle Slags! Med dem maa Du gjøre Aftale, saa at de imorgen tidlig opsøge Dig i den øverste Kadi's Palads, netop som Du sidder og drikker Kaffe med din Svigerfader. De maa komme og ønske Dig tilbage, som om Du var en Slægtning og god Ven af dem, hvem de stedse vilde være stolt af og prale med, selv om han nu, da han havde frunget sig ibejret, havde isinde at fornægte og vise dem fra sig. Saa maa Du uddele Penge imellem dem, og naar Kadi'en adspørger Dig, hvorledes dette hænger sammen, maa Du ligesom ganske oprigtig tilstaa, at din Fader havde været en Abesører, og hele din Familie ikke drevet noget andet Haandværk; Himlen havde imidlertid velsignet din Faders Bestræbelser, og derved sat Dig istand til at gaa over i en Kjøbmands mere anseelige Stand, og gjøre gode Forretninger. —

Den unge Kjøbmand gjorde, som den ikke mindre listige end dejlige Pige havde sagt ham, og Alt løb ganske rigtig af, som hun forud havde beregnet.

— Du hører altsaa til Gjøglernes Slægt og Kaste? — spurgte Kadi'en.

— Jeg kan ikke modsige det; — svarede Kjøbmanden: — med al den Kjærlighed, jeg nærer til Eders Datter, har jeg dog ikke Hjerte til at fornægte min Familie og det Haandværk, som lagde Grundvolden til min Velstand. —

Ganske rød i Hovedet af Skam og Harm bemærkede Kadi'en: — Er J af sliig Herkomst, saa kunde J vel have nøjedes med noget Mindre end en Svigerfader af den lærde Kaste, en Mand, der sidder paa Tæppet,

hvorfra Ret og Dom lyde, en Efterkommer af selve Profeten! —

— Ja, deri kan I have Ret, kjære Svigerfader; — gjensvarede Kjøbmanden: — men Ægteskabet er nu engang fuldbyrdet, som I veed. Og hvert Haar paa min Kones Hoved er mig mere værdt end tusinde Liv, og ikke for Alverdens Herlighed lader jeg mig skille fra hende. —

Uagtet denne tilsyneladende meget bestemte Erklæring fra den unge Mands Side bleve Kadi'en og han dog tilsidst enige om en Skilsmisse, paa Betingelser, der i høj Grad vare gunstige for den Sidste. Skilsmisseordet blev altsaa udtalt, og sjæleglad forlod Kjøbmanden Overkadi'ens Palads.

Men fra denne Stund af havde han alene Tanke for den smukke unge Pige, som havde stødt ham ind i og igjen befriet ham af hele denne Forlegenhed. Hun var en Datter af Oldermannen for Smedelaugget; denne Underretning vidste han snart at forskaffe sig. Og ikke bandede han forgjæves paa hverken hos Fader eller Datter, da han paa Frierbeen betraadte den gamle Oldermanns Bolig. Den dejlige og vittige unge Pige blev hans ømme Kone, og forherligede hans Dage lige indtil hans Livs sidste Øjeblikke.

Den snilde Fisker.

Den persiske Konge Khosroes var en stor Elsker af Fisk, og belønnede undertiden med sand førstelig Gæmildhed dem, der bragte ham nye Arter eller fortrinlige Exemplarer. Da han en Dag tilligemed S heeren, hans Gemalinde, befandt sig i den store Audientsal, bragte en Fisker ham en stor og prægtig Fisk til Foræring. Kongen fandt stor Fornøjelse i denne Gave, og befalede, at der skulde meddeles Fiskeren en Foræring af fire tusinde Guldstykker.

Men hermed yttrede hans Gemalinde sin store Utilfredshed, idet hun meente, at herefter Enhver, som for sin gode Tjeneste fik en lignende Sum til Foræring, vilde agte samme ringe og ikke uden Grund sige som saa: — Kongen har belønnet mig med Værdien af en usel Fisk. — Og naar han skjænkede Nogen vel endog en mindre Sum, saa vilde det hedde: — Kongen har givet mig Mindre, end en usel Fisk er værd. —

Den ædelmodige og gæmilde Khosroes maatte give sin Gemalinde fuldkommen Ret, men erklærede tillige, at det ikke sømmede sig for en Fyrste, igjen at tage tilbage, hvad han engang havde givet. Her- til svarede hans Gemalinde, at hun nok skulde mage

det saaledes, at Man uden Anstød kunde nægte Fiskeren Pengene.

— Det gad jeg nok see. — udtrede Rhosroes.

— Kald blot Fiskeren tilbage, — vedblev Sheeren: — og adspørg ham, saafremt det behager Eder, om hvad det er for en Sort Fisk, han har bragt Eder! — Naar han saa angiver dens Navn, behøver I kun at sige: — Den Art gider jeg ikke hørt. — og det følger da ganske naturligt af sig selv, at Man ikke udbetaler ham den tilfagte Belønning. —

Kongen lod altsaa Fiskeren falde tilbage og spurgte ham, hvad det var for en Art Fisk, han havde bragt.

Fiskeren kyskede Støvet for Kongens Fødder, og svarede derpaa som en betænksom Mand: — Herre, denne Fisk hører ikke til nogen særegen, men til en blandet Art. —

Rhosroes lo og følte sig saa indtagen af dette fløgtige Svar, at han befalede sin Skatmester at udbetale Fiskeren endnu andre fire tusinde Guldstykker.

Fiskeren fik sine Penge hos Skatmesteren, puttede dem i en stor Læderpung, som han førte med sig, kastede Posen paa Nakken og gik sin Vej. Men efter at have fjernet sig nogle Skridt, tabte han en Sølvskilling; strax satte han Pengeposen fra sig og bukkede sig ned derefter. Dette vare Kongen og hans Gemalinde fra Salen Vidner til, og den Sidste tog deraf Anledning til at sige:

— O min Gemal, læg dog Mærke til dette Menneskes smudsige Tænkemaade! Han bærer Tusinder paa Ryggen, takket være Eders urimelige Gærmildhed, og under ikke engang Kongens Folk en usel Sølvskilling, som han har tabt i Skarnet! —

Ved denne Yttring af en lav Tænkemaade blev den

højmodige Khosroes for Alvor opbragt, og befalede, at Man igjen skulde falde Fiskeren tilbage.

— Du Uørling, Du jammerlige Pjalt, — snøs ham Khosroes imøde: — din Ryg bøjer sig under Bægten af min Gærmildheds Guld, og alligevel standser Du for at optage en elendig Skilling! Kunde Du ikke undvære engang saa meget? —

Dog Fiskeren tabte ikke Fatningen, men svarede med Ro og sømmelig Beskedenhed:

— Ikke for Værdiens Skyld standsede jeg og tog denne ringe Mønt op, men fordi den fremviser Kongens Billed paa den ene og hans Navn paa den anden Side. Jeg frygtede nemlig for, at een eller anden vanhellig Fod skulde komme til at træde paa det dyrebare Præg, hvis jeg lod den blive liggende. —

Kongen forbausedes over dette Svar, der var saa simpelt og tillige saa rigtigt og smukt, at han fuldkommen maatte billige det. Han lod derfor Fiskeren ikke alene beholde de modtagne otte tusinde Guldstykker, men befalede, at der skulde udbetales ham fire tusinde endnu.

Paa Penge blev Khosroes ved denne Lejlighed fattigere, men paa Erfaring rigere, idet han lærte, at Man vel skal tage sig iagt for at følge Kvinderaad.

Dobbelt Nød — ingen Fare!

En vis Konges Skatmester havde forstaaet at vinde en smuk Kones hemmelige Gunst. Men samme dydige Dame saae ogsaa gjerne Skatmesterens Tjener hos sig, og modtog lejlighedsviis Besøg ogsaa af ham. Da netop denne en Dag var sammen med hende, indfandt hans Herre sig, og Konen vidste ikke bedre Raad til at hjælpe sig ud af Forlegenheden, end at skjule Tjeneren i en ved en Lem i Gulvet tilgængelig Kjælder.

Skatmesteren fattede ingen Mistanke, men gjorde sig det tværtimod ret behageligt hos den smukke Kone. Dog pludselig blev han opskræmmet af sin gode Mo, idet Husets Herre ganske uventet meldte sin Ankomst.

— Hvad skal jeg dog gjøre? Jeg er om en Hals! — udbrod Skatmesteren ganske forstyrret: — Hvorledes skal jeg i en Hast slippe bort? —

Den utro Kone derimod beholdt fuldkommen sin Fatning, og vidste øjeblikkelig, hvad der var at gjøre. — Træk din Sabel! — sagde hun: — Stil Dig hen ved Døren og giv Dig til at skjælde mig ud det Bedste Du formaaer! Men saasnart min Mand træder ind, gaa saa iilsom bort! —

Skatmesteren fulgte hendes Raad. Højlig forbauet saae Manden ved sin Indtrædelse Kongens Skatmester

med dragen Sabel i sin Kones Bærelse, og hørte ham rasende at udfjælde hende paa den mest nærgaaende Maade. Men saasnart han traadte ind, ilede Skatmesteren i højeste Brede ud af Døren.

Naturligviis forlangte Manden øjeblikkelig Forklaring over, hvad dette Dptrin havde at betyde.

— Betsignet være den Time, da Du vendte tilbage! — udraabte Hyflersken: — Du har holdt en Troendes Samvittighed fri for Mordskyld. Sagen forholder sig, i Korthed forklaret, saaledes:

— Jeg sad oppe paa Husets Tag i min gode Ro og spandt. Da styrtede pludselig et ungt Menneske for mine Fødder, en Flygtning, der skjælvende af Angst kysjede mine Hænder og Fødder og bad mig om Frelse for sit Liv, som trueedes af en ham forfølgende Fjende. Uden Betænkning lod jeg ham stige ned i Huset og skjule sig i Kjælderen; neppe var han afvejen, førend hiint skrækelige Menneske styrtede ind til mig med dragen Sabel. I truende Tone forlangte han, at jeg skulde sige ham, hvor Ynglingen var bleven af; og da jeg nægtede at have seet eller skjult ham, gav han sig til at fjælde mig ud og true mig, som Du selv har hørt. Men Allah være priset, at han sendte Dig til min Redning i min forladte og hjælpeløse Stilling! —

Manden roste hendes Udfærd og henviste hende oven i Kjøbet til Himlens Løn for hendes ædle Handling. Herpaa aabnede han Lemmen i Gulvet og faldte Ynglingen frem, idet han forsikrede ham, at han ikke havde noget Ondt at frygte, men tværtimod befandt sig hos gode Venner udenfor al Fare. Ynglingen vilde neppe troe sine egne Ører, og fulgte kun sky og bærende den godlidende Mands Indbydelse. Dog

denne beroligede Skjælmen fuldkommen, og lod ham gaa i den faste Tro, at det var en Ulykkelig uden Skyld, ved hvem hans Kone havde faaet Lejlighed til at sætte sit dydige Væsen i det skønneste Lys.

Opiumspiseren og hans Kone.

Ikke langt fra Bagdad levede der engang en Mand, som havde svækket sine i sig selv kun ringe Forstandsevner ved en hyppig Brug af Opium. Tilfældt var han derved saaledes kommen paa Kneene, at han ikke længer formaaede at tjene sig Livets Nødtørst, men efterhaanden maatte sælge hele sin Smule Ejendom for at kunne leve. Saaledes var han en Dag dragen til Markedet med sin sidste Ko, paa hvilken der imidlertid ikke blev gjort noget Bud, eftersom den var i en høist ynkværdig Tilstand. Da det nu laffede ad Aften, tiltraadte den arme Stymper mismodig Tilbagevejen til det glædeløse Hjem. Da han omtrent var midtvejs, fik han isinde at hvile og forfriske sig lidt, og bandt derfor Koen fast til et Træ, medens han selv tog Plads i Nærheden og gav sig til at fortære et Stykke Brød, som han ved Opium stræbte at gjøre mindre tørt og faae lettere til at glide.

Berufelsesmidlet gjorde sin sædvanlige Virkning; snart befandt den elendige Pjalt af en Mand sig i en Ruus, der foregjøglede ham de allerforunderligste Ting af Verden. Da derfor en Skade, som havde sin Rede i Træet, lod sin Stemme høre oven over ham, fik han den Indbildning, eftersom han endnu havde sit Hoved gan-

ffe fuldt af den paatænkte Kobandel, at det var En, der gav sig til at byde paa hans Dyr.

— Gode Moder, — begyndte han i denne Formening at tale: — J har altsaa ifinde at slutte en Handel med mig? —

Skaden bekymrede sig naturligviis ikke om den berusede Nar under Træet, men vedblev at snakke for sin egen Fornøjelse. Men Opiumspiseren syntes godt at forstaa, hvad der blev sagt, og svarede:

— Nuvel, Moerlille, J skal have Koen for ti Guldstykker. —

Skaden undlod ikke at give Svar paa sin Maneer, og Manden under Træet vedblev: — Hvad gjør det til Sagen, gode Moer Solyma n? J har glemt Eders Pengepung hjemme; men imellem ærlige Folk er et Ord nok til en Handel. J kan gjerne tage Koen og opsætte at betale mig indtil Fredag. Farvel, Moerlille; Allah være med Eder! Gid Koen skikke sig vel i Eders Tjeneste! —

Med disse Ord hjalp Drukkenbolten sig op paa Benene og slingrede hjem, efterladende sig Koen ved Træet for Moer Solymans Regning.

Da han nu kom hjem, spurgte hans Kone ham om Pengene, som han maatte have faaet ind for Koen.

— Koen har jeg solgt til den ærlige Moer Solyma n, — svarede Manden: — men faaer Betaling først paa Fredag. —

Med dette Svar lod Konen sig indtil videre nøje. Men den følgende Fredag begav Manden, der ikke havde forsømt iforvejen at indtage den fornødne Dosis Opium, sig ganske rigtig igjen hen til Træet. Skaden sad paa sin vante Plads og snakkede nok saa lystig.

— Nu, Mo'er, her er jeg igjen; — begyndte Manden: — nu maa jeg have mine Penge. —

Fuglen faglede atter, hvilket bragte Manden til at troe, at Moer Solyman ikke vilde betale. Herover blev han, som billigt, saa opbragt, at han kastede en Spade, som han bar paa Skulderen, op i Træet. Skaden blev forfækket og flagrede rundt omkring, indtil den endelig igjen tog Plads paa en Mødding i Nærheden.

Den drufne Nar kom nu, Allah veed, hvorledes, paa den Tanke, at Moer Solyman gav ham Anviisning paa denne Mødding, idet hun bød ham at tage sin Betaling derudaf. I denne Indbildning gav han sig med sin Spade til at gjennemarbejde Møddingen af alle Kræfter. Men ved et forunderligt Træf indeholdt Møddingen virkelig Penge; ganske uforvarende stødte Manden paa et Kobberkar, som lige indtil Nanden var fyldt med Guldstykker. Heraf tiltalte han sig samvittighedsfuldt de ti Stykker. Var han end en Tosse, var han dog grundærlig, og fordrede alene, hvad der med Ret tilkom ham. Karret med Pengene dækkede han derpaa igjen omhyggelig til, og vendte atter hjem, efterat han havde ladet endeel smigrende Bemærkninger falde angaaende Moer Solymans Punctlighed i Pengesager.

Saa snart han kom hjem, overgav han sin Kone Pengene, idet han talte vidt og bredt om, hvilken Skat Moer Solyman besad og hvor samme fandtes skjult. Men Konen var ingen Tosse og ulige mindre ærlig end sin Mand; strax den følgende Nat gik hun ud og tilbød sig den nedgravede Skat. Imidlertid løb dette dog ikke saa hemmelig og stille af, at jo Manden fik et Nys derom, og han erklærede, at han paa ingen Maade vilde taale, at hun saa skammelig behandlede Moer Solyman,

der saa ærlig havde betalt ham hans Tilgodehavende. Ja han truede endogsaa med en Anmeldelse for Politiet, hvis hun ikke strax bragte Skatten hen, hvor den hørte hjemme. Hans Kone lo rigtignok ad ham; men ved nøjere Eftertanke fik hun dog Frygt for, at hendes todsede Mand ved sin Sludder kunde bringe hende i Forlegenhed, og besluttede, for at forhindre dette, at tage sin Tilflugt til en List af en højt besynderlig Art.

Hun indkjøbte nemlig noget stegt Kjød og nogle kogte Fisk og skaffede begge Dele ad hemmelig Vej ind i Huset. Om Aftenen indtog hendes Mand sin sædvanlige Portion Opium og gik tilro. Men henad Matten blev han vækket af sin urolige Slummer ved Konens høje Forundringsudraab, der paakaldte hans Opmærksomhed og Deeltagelse for en over al Maade besynderlig og interessant Begivenhed. Saasnart han fik de tunge Djenlaag rigtig aabnede, fortalte hun ham til nærmere Forflaring, at der, medens han sov, havde rejst sig en voldsom Storm, og ved denne Lejlighed var regnet kogte Fisk, stegte Høns, Kramsfugle og Faarelaar ned fra Himlen.

Opiumspiseren var nylig bleven reben ud af en Drømmeverden fuld af Forunderligheder, og han undrede sig derfor just ikke synderlig over denne vistnok i sit Slags meget overordentlige Begivenhed; imidlertid gik han dog udenfor Huusdøren, for ved sine Sandser at skaffe sig fuld Visshed angaaende Miraklet. Virkelig fandt han strax udenfor en heel Udsæd af de allerherligste Spisevarer; med inderlig Glæde hjalp han sin Kone med at samle op og bringe i Sikkerhed. Derpaa holdt de tilsammen et lille lækkert Extramaaltid, og takkede Vorherre for den velsignede Regn.

Men den følgende Morgen begav Manden sig virkelig hen og anklagede sin Kone for at have frastjaalet Moer Solyman hendes Skat. Konen blev bragt i Forbør, men nægtede haardnakket, idet hun tilsidst gav følgende Forklaring: — Jeg er den ulykkeligste Kone under Solen, saadant et Drog af en Mand har jeg at træffes med. Hr. Kadi'en behøver kun at indlade sig en Smule med min Mand for at komme til Bished om, at han ikke er ved sine fulde Fem. Spørg ham f. Ex. blot om Tiden, naar jeg skal have begaaet den omtalte Forbrudelse! Jeg vædder, at han ikke formaaer at angive den. —

Politimesteren spurgte, og Opiumspiseren gav til Svar: — Jovist veed jeg det! Det var Natten før den Nat, da der regnede Steg og Fisk ned fra Himlen. —

— Elendige Karl, — foer Dommeren ind paa ham: — hvorledes tør Du komme med sligt Baas til mig? Kun en gal Mand kan troe, at det nogensinde har regnet med Andet end Vand! —

Men Opiumspiseren forsvor sig i hede Helvede paa, at det forholdt sig rigtig med Victualie=Regnen, og at baade han og hans Kone havde holdt det herligste Maaltid med de velsignede Fødevarer.

Da tabte Kadi'en Taalmodigheden, lod Konen slippe, og sendte hendes Mand i Galehuset.

Da den arme Mand i den elendigste Forfatning, imellem Gale og uden Opium, havde siddet nogle Dage indespærret, følte hans Kone, der nu var aldeles sikker for ham, dog Medlidenhed med ham, og skaffede ham atter ud. Løsnet, som igjen skaffede ham hans Fri-

hed, var følgende Erklæring: — Pokker skulde troe, at det nogensinde har regnet med Andet end det rene og klare Vand! —, en Erklæring, som det faldt den ærlige Stafkel meget haardt at afgive.

Sindbads Rejser.

Paa Khalifen Harun al Raschids Tid levede der i Bagdad en fattig Lastdrager, ved Navn Sindbad. En gang, paa en meget varm Dag, maatte han slæbe en usædvanlig svær Dragt fra den ene Ende af Staden til den anden. Undervejs kom han igjennem en Gade, som var bestænket med stærkt duftende Rosenvand; en behagelig Kjølighed strømmede ham imøde. Han kunde ikke ønske sig noget bedre Sted til at udbvile sig paa, og da han var meget træt og endnu havde et godt Stykke Vej at tilbagelægge, kastede han, udenfor et stort Huus, sin Byrde fra sig, og satte sig derpaa.

Han fortrød ikke at have gjort Holdt paa dette Sted; thi hans Næse frydedes ved den yndigste Duft af Aloetræ og anden Røgelse, der udstømmede fra Vinduerne i det Huus, udenfor hvilket han sad, og, i Forening med Rosenvandet, opfyldte Lusten med balsamisk Bellugt. Hertil kom, at der fra det samme Huus hørtes den dejligste Sang af en Mængde Nattergale og andre i Bagdads Omegn hjemmehørende Fugle, accompaneret af forskjellige Instrumenter. De yndige Melodier, og den Duft af forskjellige Kjødretter, som nu naaede hans Næse, bragte ham paa den Formodning, at der her fejredes en eller anden Glædesfest. Nysgjerrig efter at erfare, hvem det vel kunde

være, der boede i dette Huus, nærmede han sig nogle prægtig klædte Tjenere, som stode ved Indgangen, og spurgte dem om deres Herres Navn.

— Hvad for Noget? — svarede en af Tjenerne:
— I lever her i Bagdad, og veed ikke, at den Mand, som boer i dette Huus, er Sindbad, den berømte Verdensomsejler, som har befaret alle Have? —

Lastdrageren, som vel havde hørt tale om Sindbads Rigdomme, men ikke vidste noget om, hvor han boede, eftersom hans Vej kun sjelden førte ham gennem denne Deel af Byen, kunde ikke lade være at misunde en Mand, hvis Stilling forekom ham ligesaa lykkelig som hans egen syntes ham udsel. Mismodig saae han op mod Himlen, og gav, højt nok til at det kunde høres, sin Bitterhed Luft i følgende Ord:

— Almægtige Skaber! See dog, hvilken Forskjel der er mellem mig og Sindbad. Medens jeg daglig maa kæmpe med tusinde Møjsommeligheder og har ondt ved at skrabe Saameget sammen, at jeg derved kan mætte mig og Familie med daarligt Bygbrød, borttødsler den lykkelige Sindbad uhyre Summer, og lever hver Dag i Herlighed og Glæde. Hvorved har han da fortjent sin store Lykke, og jeg min elendige Tilstand? —

Og idet han talte saaledes, stampede han mod Jorden, som et Menneske, der er ude af sig selv af Smerte og Fortvivlelse.

Han stod endnu hensunken i sine mismodige Tanker, da en Tjener, som kom ud af Huset, traadte hen til ham, greb ham ved Armen, og sagde:

— Følg mig! Sindbad, min Herre, vil tale med Jer. —

Lastdrageren blev ikke lidet overrasket ved denne

Indbydelse. Han begyndte at frygte for, at Sindbad maaskee havde hørt hans Yttringer, og at han nu lod ham hente, for paa en eller anden Maade at hævne sig paa ham. Han undskyldte sig derfor med, at han ikke turde lade sine Sager blive liggende midt paa Gaden; men Tjeneren forsikkrede ham, at Man nok skulde passe paa dem, og han trængte saa stærkt ind paa ham, at Lastdrageren tilsidst maatte give efter.

Tjeneren førte ham nu ind i en stor Sal, hvor et talrigt Selskab var forsamlet omkring et med alle Slags lækkre Retter besat Bord. En alvorlig Mand af et ærværdigt Udseende, med et langt hvidt Skjæg, havde Forsædet, og bagved ham stod der en Mængde Huusbetjente, som alle kappedes om at adlyde hans mindste Bink. Denne Mand var Sindbad selv. Lastdrageren, endnu mere forvirret ved Synet af saa fornemt et Selskab og saa prægtige Omgivelser, fremførte skjælvende sin ærbødige Hilsen. Sindbad bød ham træde nærmere, og efter at have ladet ham tage Plads ved sin højre Side, satte han selv Mad frem for ham, og gav ham fortræffelig Vin at drikke.

Da nogen Tid var hengaaet og Sindbad saae, at hans Gjæster vare færdige med Maaltidet, henvendte han sig til Sindbad, kaldte ham sin Broder *), og spurgte ham om hans Navn og Haandtering.

— Mit Navn er Sindbad, — lod Svaret: — og jeg er Lastdrager af Profession. —

— Naa, det glæder mig at gjøre dit Bekjendtskab, — gjenmælede Sindbad: — og jeg indestaaer

*) Denne Benævnelse bruge Araberne, naar de underholde sig med hverandre i fortrolig Samtale.

Dig for, at Selskabet ogsaa gjerne seer Dig her; men jeg vilde nu gjerne af din egen Mund høre, hvad det var, Du sagde før, histude paa Gaden. —

Forlegen slog Lastdrageren Djinene ned. — Jeg maa tilstaa, — sagde han: — at min Træthed havde gjort mig mismodig, og der undslap mig da nogle ubeskedne Yttringer, som jeg maa bede Eder tilgive mig. —

— Du maa ikke tro, — svarede Sindbad: — at jeg er saa ubillig, at jeg skulde vredes paa Dig derfor; jeg kan meget godt sætte mig ind i din Stilling, og, langt fra at gjøre Dig Bebrejdelser, beklager jeg Dig. Men jeg maa dog hjælpe Dig ud af en Vildfarelse, hvori Du synes at befinde Dig med Hensyn til mig. Du staaer uidentvibl i den Formening, at jeg uden Møje og Arbejde har opnaaet den Ro og Bekvemmelighed, jeg nu nyder; men deri tager Du mærkelig fejl. I disse lykkelige Forhold er jeg først kommen, efterat jeg i en Række af Aar har udstaaet alle optænkkelige Sjæls- og Legemsanstrengelser. Ja, mine Herrer, — tilføjede han, idet han henvendte sig til hele Selskabet: — jeg kan forsikre, at disse Anstrengelser have været saa overordenlige, at de maa kunne betage Enhver, ja selv den Begjærligste, den skjæbnesvangre Lust til at befare Verdenshavet, i den Hensigt at søge efter Skatte. Maaskee have I allerede hørt Et og Andet om mine sælsomme Eventyr og de Farer, jeg har udstaaet paa mine syv Sørejser; jeg vil nu, ved denne Lejlighed, meddele Eder en tro Beretning derom, og jeg troer, at I ikke ville fjedes derved. —

Da det fornemlig var for Sindbads Skyld, han vilde fortælle sin Historie, befalede han, før han begyndte, at den af Lastdrageren paa Gaden efterladte Dragt skul-

de af hans egne Folk bringes til sit Bestemmelsested. Derefter begyndte han saaledes:

**Sindbads første Rejse,
til Sumatra.**

— Ved Arv var jeg kommen i Besiddelse af en anseelig Formue; men det varede ikke længe, førend jeg med ungdommelig Letsindighed havde bortodsløst Størstedelen deraf. Endelig fik jeg Djnene op for det Taabelige i min Handlemaade, gik i mig selv, og erkjendte, at Rigdomme ere forgængelige, og at jeg snart vilde blive aldeles forarmet, dersom jeg vedblev at leve som hidtil. Jeg overvejede, hvor skrækkeligt det maatte være at lide Nød paa sine gamle Dage, og den vise Salomos Ord, som jeg havde hørt af min Fader, at det er bedre at ligge i sin Grav end at leve i Fattigdom, randt mig nu ihu.

Opfyldt af disse Betragtninger, sammenskrabede jeg Alt hvad der endnu var mig levet af min Formue; mit rørlige Gods solgte jeg ved offentlig Auktion til den Højestbydende. Derpaa raadførte jeg mig med nogle Kjøbmænd, som dreve Søhandel, og rejste ufortøvet til Balsora *), hvor jeg i Forening med flere Andre indskibede mig i et Fartøj, som vi havde udrustet paa fælles Bekostning.

Vi gik under Sejl og styrede ad Ostindien til, gennem den persiske Havbugt, som paa højre Side be-

*) Balsora er en vigtig Handelsstad, som ligger i Irak Arabi, ved Floden Schat el Arab, i hvilken Euphrat og Tigris have forenet sig.

grændses af det lykkelige Arabiens og paa venstre Side af Persiens Kyster, og hvis største Brede almindelig antages at være halvfjerdsindstyve Mile. Fra denne Bugt kommer Man ud i det store indiske Ocean, som paa den ene Side udstrækker sig lige til Ethiopiens Kyster, og paa den anden Side til Bak-Bak-Derne*), der ligge i en Afstand af fire tusind fem hundrede Mile derafra. I Begyndelsen leed jeg meget af Søsøge; men snart kom jeg mig igjen og mærkede aldrig senere til dette Onde. Undervejs anløb vi adskillige Der, hvor vi solgte eller ombyttede vore Varer.

En Dag, da vi vare under Sejl, overraskedes vi pludselig af Windstille. Vi befandt os lige ud for en lille Ø, som kun hævede sig ganske ubetydelig over Vandet, og som, paa Grund af sin grønne Overflade, lignede en Eng. Kapitajnen lod Sejlene tage ind, og sagde, at de iblandt os, som ønskede det, kunde gjerne gaa iland. Iblandt dem, som benyttede sig af dette Tilbud, var ogsaa jeg. Vi lode os altsaa sætte iland og satte os i god Ro til at spise og drikke; men som vi saaledes sad allerbedst, gjennemrystedes hele Den pludselig som af et Jordstjælv, og vi fik Alle et saa voldsomt Stød, at vi tumlede overende.

Ogsaa ude paa Skibet havde Man lagt Mærke til denne besynderlige Rystelse, og Man raabte ind til os, at vi endelig maatte skynde os ombord igjen, hvis vi ikke

*) Disse Der antages af Araberne at være enten de japanse Der eller Sunda-Derne. Navnet skal hidrøre fra et der hjemmehørende Træ, hvis Frugter kaldes Bak-Bak og i deres Form skulle have Lighed med en kvindelig Menneskefigur.

Alle tilsammen vilde sætte Livet til; thi den formeentlige Ø var hverken meer eller mindre end en forfærdelig stor Søslange! De Behændigste iblandt os reddede sig ombord i Storbaaden, Andre ved Svømning; jeg derimod var ikke saa heldig, men befandt mig endnu paa Den, eller rettere paa Søslangen, da den dukkede under, og jeg fik neppe Tid til at gribe fat i et Stykke Træ, som vi lykkeligviis havde taget med fra Skibet, for at gjøre Jld derved. Kapitajnen havde imidlertid optaget dem, der havde reddet sig i Baaden, og nogle af de Svømmende, og da der i samme Øjeblik rejste sig en frisk Kuling, lod han hejse Sejl og satte Skibet i Fart, uden at bekymre sig om mig, som hjælpeløs kastedes hid og did af Bølgerne.

Hele den øvrige Deel af Dagen og den paafølgende Nat tilbragte jeg i denne Forsatning. Morgenens brød frem; mine Kræfter vare udtømte og jeg havde opgivet Haabet om at redde Livet, da en mægtig Bølge greb mig og kastede mig iland paa en Ø. Kysten var høj og stejl, og det vilde have været mig meget vanskeligt at klavre derop, dersom jeg ikke havde fundet Hjælp i nogle Trærødder, som en gunstig Skjæbne syntes at have ladet fremkomme her til min Redning. Halvdød kastede jeg mig ned paa Jorden, og blev liggende saaledes, indtil det var blevet højlys Dag. Saa udmattet jeg end var, deels af Anstrengelse, deels af Sult, slæbte jeg mig dog fremad, for, om mulig, at opdage en eller anden Art spiselige Urter. Jeg fandt flere saadanne, og var endog heldig nok til at opdage en Kilde med fortræffeligt Vand, hvilket ikke lidet bidrog til at gjenoplive de tabte Kræfter. Saaledes styrket begav jeg mig paa Vandring, uden dog at følge nogen bestemt Retning, og kom snart til en skøn Slette, hvor jeg i det Fjerne opdagede en Hest, som gik og græs-

sede. Væklende imellem Haab og Frygt, rettede jeg mine Skridt derhen; det var jo muligt, at jeg, istedetfor at finde Redning, gik min Fordærvelse imøde. Da jeg kom nærmere, saa jeg, at det var en Hoppe, som var fastbunden til en Væl, og medens jeg stod og beundrede Dyrets Skjønbed, naaede Lyden af en Menneskerøst mit Øre. Lyden forekom mig at komme op fra Jorden. Strax efter kom en Mand tilsynne, nærmede sig til mig og spurgte, hvem jeg var. Jeg fortalte ham mit Eventyr, hvorpaa han tog mig ved Haanden og førte mig ind i en Grotte, hvor jeg fandt flere Mennesker forsamlede; øjensynlig bleve de ligesaa forundrede ved at see mig, som jeg ved at finde dem paa dette Sted.

Efter at jeg havde nydt noget af de Spiser, man satte for mig, spurgte jeg dem, hvad der havde ført dem til dette, som det syntes, saa øde Sted. De fortalte mig da, at de vare Staldbetjente hos *Maharadscha* *), Herskeren over denne Ø, og at de hvert Aar til en bestemt Tid maatte bringe deres Herres Hopper til dette Sted, for at lade dem bedække af en Havhest, som da kom op til dem fra Vandet; men naar saa dette var skeet, vilde Havhesten opsluge Hopperne, og da maatte de (Folkene) være beredte paa at ile til, for ved høje Skrig at indjage Havhesten Skræk og tvinge den til at flygte tilbage til Havet. De drægtige Hopper bragtes derpaa tilbage til Kongens Stalde, og Føllene, som de saa kastede, bleve opfødte til Kongens eget Brug og kaldtes Havheste.

Staldbetjentene tilføjede, at deres Afrejse var bestemt til næste Dag, og at jeg ufejlbarlig vilde have været redningsløst fortabt, dersom jeg var kommen blot een

*) *Maharadscha* betyder: Den store Konge.

Dag sildigere; thi hele denne Deel af Den var aldeles ubeboet.

Medens de meddeelte mig alt dette, kom Havhesten op fra Havet, ganske som de havde sagt, bedækkede den forhen omtalte Hoppe, og vilde derpaa til at sluge den i sig; men Staldfolkene gjorde da en saa forfærdelig Larm, at Havhesten skyndsomst greb Flugten og snart forsvandt mellem Bølgerne.

Næste Morgen rejste de med alle Hopperne tilbage til Dens Hovedstad, og toge mig med sig. Da vi havde naaet vort Bestemmelsessted, blev jeg fremstillet for Kong Maharadscha, som spurgte mig, hvem jeg var, og hvilket Eventyr der havde ført mig til hans Stater. Jeg fortalte ham nu mine Hændelser, og han bevidnede mig sin Deeltagelse i min Ulykke. Strax gav han Befaling til, at der skulde drages Omjorg for mig, og at Man skulde forsyne mig med Alt hvad jeg behøvede; hans Befaling blev saaledes udført, at jeg med god Grund kunde lykønske mig til at have fundet en saa ædelmodig Konge, og Embedsmænd, der viste deres Herre en saa punktlig Lydighed.

Da jeg var Kjøbmand, besøgte jeg ofte mine Standsfæller, dog især de fremmede, deels for at høre Noget fra Bagdad, og deels for at finde En, med hvem jeg kunde komme tilbage til mit Hjem. Kong Maharadscha's Hovedstad laa ved Havet og havde en ypperlig Havn, som hver Dag blev besøgt af Skibe fra forskjellige Verdensdele. Ogsaa søgte jeg Omgang med indiske Lærde, og talte gjerne med dem; dog forhindrede dette mig ingenlunde fra at gjøre Kongen min stadige Opvartning og underholde mig med hans Statholdere og de statskyldige Smaafonger, som omgave ham. De udspurgte mig i det

Uendelige om mit Fædreland, medens jeg hos dem igjen søgte Oplysning om Alt, hvad der i deres Stater var at mærke med Hensyn til Sæder og Skikke.

Til Kong Maharadscha's Besiddelser hørte ogsaa en Ø ved Navn Kasel. Folk forsikrede, at Man der paa Den hver Nat hørte en Lyd som af Paukeslag, hvorfor de Søfarende troede, at Degal*) havde hjemme der. Jeg fik Lyst til, selv at rejse derhen, for med egne Øren at høre dette Vidunder, og paa denne Rejse saae jeg Fiske af halvfjerdsindstyve, ja hundrede Fods Længde. Dog vare de ikke saa farlige som de saae ud til, thi de lode sig bortskræmme, naar man blot slog to Stykker Træ imod hinanden. Andre Fiske, som neppe vare en Alen lange, havde Hoveder af samme Form som Natuglernes.

Da jeg efter min Tilbagekomst en Dag befandt mig nede ved Havnen, løb der et Skib ind. Saasnart Ankeret var kastet, begyndte Man at udfikse Varerne, og vedkommende Kjøbmænd lode dem bringe til deres Magasiner. Idet jeg stod og betragtede nogle af Ballerne, blev jeg som forstenet af Overraskelse, da jeg paa en af dem opdaagede mit eget Navn. Jeg saae nøjere til. Jo, det var ganske rigtigt; der var ingen Tvivl om, at det jo var de selvsamme, med hvilke jeg havde indskibet mig i Balsora. Ogsaa Kapitajnen gjenkjendte jeg nu. Dog gav jeg mig ikke tilkjende for ham; men, stolende paa, at han alt længe

*) Degal er den Samme som Antikristen, hvis Fremtræden skal være et Tegn paa Verdens nærforestaaende Undergang. Han beskrives som eenøjet, og vil søge at forføre Menneskene; men, efter at have erobret hele Jorden med Undtagelse af Mekka, Medina og Jerusalem, vil han tilsidst blive overvunden af Kristus.

havde troet mig død, gav jeg mig i Snak med ham, og spurgte ham, hvem de omtalte Bæreballer tilhørte.

— Da jeg afsejlede fra Bagdad, — svarede han: — havde jeg en Kjøbmand ved Navn Sindbad med ombord. En Dag, da vi befandt os i Nærheden af en Ø (saadan forekom den os idetmindste), lod han sig landfætte der tilligemed flere af Passagererne. Men, til vor store Forstræffelse viste det sig nu, at den formeentlige Ø var hverken meer eller mindre end en uhyre stor Søslange, som laa og sov paa Vandets Overflade, og som strax gav sig til at bevæge sig og søge ned under Vandet, da Ilden, som Man havde antændt, begyndte at svie i dens Ryg. De fleste af dem, der befandt sig paa denne, druknede, og deriblandt var ogsaa den ullykkelige Sindbad. Ham tilhørte de Baller, som I her seer; jeg vil nu sælge dem, og hvad der kommer ind ved Salget, vil jeg overgive hans Slægtninger, hvis jeg bliver saa heldig at træffe paa nogen af dem. —

— Kapitajn! — sagde jeg nu: — Jeg er denne Sindbad, hvem I anseer for død, men som ikke er det, og disse Bæreballer ere min Ejendom, og mine Bærer

Her afbrød Skibskapitajnen mig og udraabte: — Store Gud! Man kan da ikke tro noget Menneske nuomstunder. Der gjælder hverken Tro eller Love mere i Verden. Jeg har med mine egne Øjne seet Sindbad omkomme i Bølgerne; ogsaa Passagererne paa mit Skib have seet det. Og dog vover I at udgive Eder for at være Sindbad. Hvilken Frækhed! I seer dog ud til at være en skikkelig Mand, hvem Man ikke skulde tiltro Sligt. Mener I, ved en saa aabenbar Løgn at kunne komme i Besiddelse af Andres Ejendom? —

— Saa sagte, min Bedste! — svarede jeg: — Vær saa god først at høre, hvad jeg har at sige Eder. —

— Og hvad skulde det vel være? — svarede han: — Saa tal da! Jeg er lutter Dre. —

Jeg fortalte ham nu, paa hvilken Maade jeg var bleven reddet og hvorledes jeg havde truffet paa Kong Ma har a d s c h a's Staldbetjente, som derefter havde ført mig til Hoffet.

Min Fortælling bragte hans Overbeviisning til at vakle, og da, et Øjeblik efter, nogle Folk fra hans Skib kom til og uforbeholdent lagde deres Glæde for Dagen ved at gjenkjende mig, kunde han ikke længer nære Tvivl om min Troværdighed. Endelig, da han havde betragtet mig nøje, kunde han ogsaa selv gjenkjende mig. — Gud være lovet! — udraabte han, idet han faldt mig om Halsen: — at I er bleven lykkelig frelst fra en saa stor Fare! Jeg kan ikke noksom sige Eder, hvor meget det glæder mig. Her er Eders Ejendom; tag den, og gjør dermed som I selv vil. —

Jeg takkede ham, roste hans Retskaffenhed, og bad ham modtage nogle af Varerne som et Beviis paa min Erkjendtlighed; men han afflog det.

Jeg udvalgte nu det Kostbareste af Ballernes Indhold, og gjorde dermed Kong Ma har a d s c h a en Foræring. Kongen, som kjendte mit tidligere Ubeld, spurgte forundret, hvorledes jeg var kommen i Besiddelse af saadanne sjældne og kostbare Sager, og da jeg nu fortalte ham, hvorledes det var gaaet til, bevidnede han mig sin Glæde derover, modtog mine Foræringer og gjengjældte dem med andre af endnu større Værdi. Derpaa tog jeg Afsked med ham og begav mig atter ombord i mit gamle Fartøj, efterat jeg først havde ombyttet de Varer, jeg endnu havde til-

bage, med Landets Produkter, saasom: Aloe- og Sandeltræ, Kamfer, Muskatnødder, Kryddernelliker, Peber og Ingefær.

Efter en heldig Overfart landede vi i Balsora, hvorfra jeg begav mig her til Staden, med Barer til en Værdi af omtrent hundredetusinde Zechiner. Min Families Glæde over Gjensynet var ikke mindre end min egen. Jeg købte mig Slaver og Slavinder saavel som ogsaa skønne Landejendomme, og førte et stort Huus. Saaledes søgte jeg at glemme alle tidligere Gjenhørdigheder og at gjøre mig Livet saa behageligt som mulig. —

Her holdt Sindbad inde og befalede Musikanterne at fortsætte deres Koncert, som var bleven afbrudt ved hans Fortælling. Der blev nu spist og drukket indtil henimod Aften, og da Tiden kom, at Gæsterne vilde bortfjerne sig, lod Sindbad hente en Pung med hundrede Zechiner, og rakte Lastdrageren den med de Ord:

— Tag denne Pung, Sindbad! og gaa saa hjem. Imorgen kan Du komme igjen og høre Fortsættelsen af min Historie. —

Lastdrageren forføjede sig bort, meget forlegen over den modtagne Gave og over den Gæ, der var bleven ham tildeel. Let kan Man tænke sig Konens og Børnens Glæde, da han fortalte dem sit lykkelige Eventyr; Alle takkede de Gud for den dem ved Sindbad beviste Velgjerning.

Næste Dag pyntede Sindbad sig saa godt han kunde, og begav sig atter til den gavmilde Rigmand, som modtog ham med oprømt Mine og behandlede ham med

største Forekommenhed. Saasnart alle Gjæsterne havde indfundet sig, begyndte Maaltidet, og Man blev meget længe ved Bordet. Efter endt Maaltid tog Sindbad Ordet og sagde til Selskabet:

— Mine Herrer! Jeg udbeder mig deres Opmærksomhed, idet jeg nu vil fortælle dem, hvilke Eventyr jeg oplevede paa min anden Rejse; de ere endnu mere mærkværdige end de, som jeg igaar fortalte. —

Alle taug, og Sindbad begyndte:

Sindbads anden Rejse, til Ceylon.

— Efter min første Rejse havde jeg foresat mig at blive i Bagdad og tilbringe Resten af mine Levedage der i Fred og Ro. Men snart blev jeg fjed af dette ørkesløse Liv, og fik Lyst til at gjøre en ny Sørejse paa Handelens Vegne. Jeg gjorde Indkjøb af Varer, og, efter at have anbefalet mig til Guds Varetægt, tiltraadte jeg min anden Rejse i Forening med nogle Kjøbmænd, hvis Retsskaffenhed var mig bekjendt. Vi sejlede fra den ene Ø til den anden, og gjorde meget gode Forretninger. En Dag kom vi til en Ø, som var rig paa forskellige Slags Frugttræer, men forresten saa øde, at hverken Huse eller Mennesker vare at opdage nogetsteds. Vi gik iland, og strejsfede om paa Engene eller fulgte de dem gennemstrømmende Bække i deres Løb til forskellige Sider.

Medens nogle af mine Rejsesæller morede sig med at plukke Blomster eller Frugter, fremtog jeg mit Mundforraad og lidt Vin, som jeg havde bragt med mig, og satte mig ned ved Bredden af en Bæk, under nogle høje, skyggefulde Træer. Det tarvelige Maaltid smagte mig

fortræffelig, og da jeg var færdig dermed, faldt jeg isøvn. Om jeg sov længe, veed jeg ikke; men da jeg vaagnede og vilde begive mig tilbage til Skibet, var det borte! Forstræffet saae jeg mig om til alle Sider; ikke en eneste af de Kjøbmænd, som tilligemed mig havde ladet sig sætte iland, var at opdage. Jeg rettede mit Blik udad mod Horizonten; ganske rigtig, der saae jeg Skibet under Sejl, men saa langt borte, at det efter saa Øjeblikkes Forløb ikke mere var til at øjne.

J kunne vel forestille Eder, hvorledes jeg var tilmode. Det var som om Smerten vilde sprænge mit Bryst; jeg skreg af Fortvivlelse, slog mig for Panden og kastede mig ned paa Jorden, hvor jeg længe blev liggende i en halv sindssforvirret Tilstand, under hvilken utallige Forestillinger paatrængte sig, den ene mere ængstende end den anden. Atter og atter bebrejdede jeg mig, at jeg ikke havde ladet det være nok med hiin første Rejse, som burde have betaget mig al Lust til Sligt. Dog, gjort Gjerning stod jo ikke til at ændre; al Fortrydelse var jo nu forgjæves. Her var intet Andet for end at hengive sig i Guds Villie. Uvis om, hvad jeg nu skulde gribe til, steg jeg op i et højt Træ og saae mig om til alle Sider, for, om mulig, at opdage Et eller Andet, som kunde indgyde mig Haab om Frelse. Først kastede jeg Blikket ud over Søen; der var Intet at see uden Himmel og Hav. Men da jeg saa vendte mig mod Land-siden, fængsledes min Opmærksomhed af en hvid Gjenstand, som dog var saa langt fjernet fra mig, at det var mig umuligt at skjelne, hvad det egentlig var. Jeg skyndte mig ned fra Træet, samlede de saa Levnetsmidler, jeg endnu havde tilbage, og ilede afsted, i den af den omtalte Gjenstand betegnede Retning.

Da jeg kom nærmere, saa jeg, at det var en Kugle af et overordentligt Omfang. Endelig kom jeg den saa nær, at jeg kunde røre ved den; den var fin og glat at føle paa. Derpaa gik jeg rundt omkring den, for at see, om der ingen Abning var at finde paa den, men der var ingen. At klavre op paa den, syntes umuligt paa Grund af dens runde Form. Hele dens Omfang kunde vel omtrent udgjøre halvtredsfindstyve Fod.

Solen var netop isærd med at gaa ned, da pludselig Himlen formørkedes som af en tæt Sky. Min Forundring herover blev endnu større, da jeg opdagede, at Marsagen til denne Formørkelse var en uhyre stor og vældig Fugl, som kom flyvende henimod mig. Det faldt mig ind, at jeg ofte havde hørt Matroserne fortælle om en saadan Fugl, som de kaldte Røkfuglen, og der opstod nu en Formodning hos mig om, at hiin store Kugle, som i saa høj en Grad havde vaft min Forundring, maaskee kunde være et Æg af denne Fugl. Og virkelig dalede Ræmpesuglen ned derover, og indtog en Stilling som om den var isærd med at ruge. Jeg havde, da jeg saa den komme, trykket mig tæt ind til Ægget, saa at jeg nu havde Fuglens ene Been lige foran mig. Hvilket Been! Det havde et Omfang som en tyk Træstamme. Jeg tog nu det Stykke Tøj, som var viklet om min Turban, og bandt mig, ved Hjælp deraf, fast til Benet, i det Haab, at Røkfuglen, naar den næste Dag fløj bort igjen, skulde føre mig med sig fra denne øde Ø.

Jeg havde ikke taget fejl. Neppe gryede det ad Dag, førend Fuglen udbredte sine mægtige Vinger og hævede sig op i Luften. Den fløj saa højt tilvejs med mig, at Jorden ganske forsvandt for mine Øjne. Endelig dalede den igjen, men saa pludselig og i en saa vold-

som Fart, at jeg var nærvæd at gaa aldeles fra Sands og Samling. Neppe havde den naaet Jorden, førend jeg i største Hast løste Knuden, som holdt mig fast; næsten i samme Øjeblik saa jeg Fuglen snappe en uhyre stor Slange med Næbet og strax flyve afsted igjen.

Det Sted, hvor jeg nu befandt mig, var en meget dyb Dal, paa alle Sider omgivet af himmelhøje Bjerge, saa stejle, at det var en Umulighed at bestige dem. En ny Forsærdelse betog mig; og, idet jeg saa mig om og sammenlignede dette Sted med den øde Ø, jeg nylig havde forladt, fandt jeg, at jeg ingenlunde havde vundet ved dette Bytte.

Idet jeg sørgmodig vandrede omkring, bemærkede jeg, at hele Dalen var som oversaaet med Diamanter, blandt hvilke nogle vare af en ganske usædvanlig Størrelse; men snart viste sig ogsaa, i nogen Afstand, andre Gjenstande, som jeg ikke kunde betragte uden Nædsel. Det var en stor Mængde Slinger, saa lange og tykke, at den mindste iblandt dem maatte have kunnet sluge en Elefant. Om Dagen skjulte de sig som oftest i deres Huler, af Frygt for deres Fjende, Røffuglen; men om Natten kom de frem af deres Smuthuller.

Jeg tilbragte Dagen med at vandre omkring i Dalen; men da Natten faldt paa, traf jeg mig tilbage i en Klippegrotte, hvor jeg troede at kunne være i Sikkerhed. Den lave og snevre Indgang tilspærrede jeg med en Steen, der var stor nok til at sikre mig mod Slingerne, uden at den dog ganske forhindrede Lyset fra at trænge ind. Derpaa gjorde jeg mig tilgode med en Deel af mit Mundforraad, og medens jeg spiste, hørte jeg Slingerne, som nu begyndte at komme frem, hvisle udenfor. Denne Lyd vedblev, og den indjog mig en saadan Angst, at jeg,

som J vel kunne tænke Eder, ikke just havde nogen særdeles rolig Nat. Da Dagen brød frem, søgte Slangerne efterhaanden tilbage til deres Skjulesteder; skjælvende forlod jeg Hulen, og vandrede længe omkring paa Diamanterne, uden at føle den allerringeste Lust til at bemægtige mig en eneste af dem. Endelig satte jeg mig ned, holdt en lille tarvelig Frokost, og faldt derefter, trods al Uengstelse og Bekymring, isøvn, hvilket ikke var saa forunderligt, da jeg hele den foregaaende Nat ikke havde haft et Øje lukket. Men neppe var jeg indslumret, da jeg atter vækkedes ved, at Noget faldt med stærk Larm ned paa Jorden, tæt ved Siden af mig. Det var et vældigt Stykke frisk Kjød, og et Øjeblik efter saae jeg flere saadanne Stykker paa forskellige Steder styrte ned fra Toppen af Klipperne.

Hidtil havde jeg stedse anseet det for Noget, Man havde opdigtet for Morshabs Skyld, naar jeg havde hørt Matroser og andre Folk fortælle om Diamantdalen og om den snilde Maade, hvorpaa enkelte Kjøbmænd vidste at skaffe sig Edelstene derafra; men nu saae jeg, at det var den rene Sandhed. Disse Kjøbmænd begibe sig nemlig, paa den Tid da Ørnene have Unger, til Randen af den nævnte Dal, og kaste store Stykker Kjød ned i den. Kjødet falder paa Diamanternes spidse Kanter, saa at de blive hængende fast derved. Ørnene, af en større og stærkere Art end de sædvanlige, styrte sig da ned over Kjødstykkerne, og slæbe dem med sig op i deres Neder, for at fodre deres Unger dermed. Kjøbmændene ile nu til Næderne, forjage Ørnene ved deres Skrig, og samle derpaa Diamanterne, som have sat sig fast i Kjødet. Af denne List betjene de sig, fordi der ikke ellers gives noget Mid-
del til at faae Diamanterne op af hiin Dal, som er

af den Beskaffenhed, at det ikke er muligt for Nogen at stige derned.

Hidtil syntes det mig umuligt at blive udfriet fra denne utilgængelige Afgrund, og jeg troede her at skulle finde min Grav; men det, jeg nylig havde seet, bragte mig nu paa andre Tanker, og jeg meente nu at have opdaget et Middel til min Redning.

Først gav jeg mig til at opsamle de største Diamanter, jeg kunde faae Dje paa, og lægge dem i den Læderpose, hvori jeg havde haft min Proviant. Derpaa tog jeg det Stykke Kjød, der forekom mig at være det længste, bandt mig, ved Hjælp af det om min Turban viklede Stykke Tøj, fast dertil, og fæstede mig saaledes ned, med Ansigtet vendt imod Jorden. Læderposen bandt jeg fast til mit Bælte, saa at jeg ikke kunde tabe den. Neppe var jeg færdig med mine Tilberedelser, da Ornene kom flyvende; hver af dem slog Klørerne i et af Kjødstykkerne, og en af de største og kraftigste, som havde udseet sig det Stykke, hvortil jeg var fastbunden, førte saaledes mig tiligemed Kjødet igjennem Lusten op til sin Rede paa Toppen af et Bjerg. Strax vare Kjøbmændene paa rede Haand med deres Raab og Skrig, og saasnart Fuglene vare blevne forjagede fra deres Bytte, kom ogsaa en Mand hen til Stedet, hvor jeg laa, men da han saa mig, veeg han forærdet tilbage. Imidlertid fattede han sig dog snart, og istedetfor at spørge om, ved hvilket Mirakel jeg var kommen herhen, begyndte han at udfjælde mig og spørge, hvorledes jeg havde at komme her og berøbe ham hans Ejendom.

— Hør først, hvad jeg har at fortælle Eder, — svarede jeg: — saa vil I sikkert tale til mig i en anden Tone. Jeg kan trøste Eder med — tilføjede jeg: — at

jeg til os to alene har flere Diamanter end de andre Kjøbmænd alle tilsammen kunne være i Besiddelse af; de have kun Tilfældet at takke for dem, de finde, men jeg har selv været nede i Dalen og udsøgt mig de største og skønneste, hvilke jeg har gjemt her i denne Pose. —

Jeg viste ham Posen, og et Øjeblik efter kom alle de andre Kjøbmænd til og tilkjendegave deres Forbauselse over at see mig her; men endnu mere forbausedes de ved at høre mit Eventyr. Hvad der især vakte deres Beundring var, ikke saa meget Midlet, jeg havde udfundet til min Redning, men fornemmelig den Dristighed, hvormed jeg havde benyttet mig deraf.

Kjøbmændene toge mig nu med sig til deres fælles Bolig, hvor jeg aabnede min Pose i deres Nærværelse. Mine Diamanters Størrelse overraskede dem i høj Grad, og de tilstode, at de ved intet af de Hoffer, de havde besøgt, havde seet nogen, der kunde udholde Sammenligning med disse. Jeg tilbød nu den Kjøbmand, der havde Ejendomsret til Reden, hvor Ornen havde sluppet mig (hver Kjøbmand havde nemlig sin), at han maatte tage af Diamanterne saa mange som han havde Lyst til. Han takkede mig, men nøjedes dog med at tage een eneste, og det ikke engang af de største, og da jeg indstændig opfordrede ham til at udsøge sig nogle flere, sagde han: — Nej, jeg er vel tilfreds med denne ene; den er stor nok til at kunne spare mig for den Ulejlighed at gjøre flere Rejser og til at sikke mig et anstændigt Udkomme for hele min Levetid. —

Jeg blev nu hos Kjøbmændene Natten over, og maatte fortælle min Historie anden Gang for deres Skyld, som endnu ikke havde hørt den. Min Glæde over at være undsluppen saa store Farer, var ubeskrivelig; min

Aedning forekom mig som en Drøm, og jeg kunde neppe tro, at der nu Intet mere var at befrygte.

Da Kjøbmændene allerede i flere Dage havde drevet deres Diamantfangst og enhver syntes tilfreds med sin, begave vi os næste Morgen paa Rejsen. Vor Vej gik over høje Bjerge, hvor der fandtes Slangar af en overordenlig Størrelse, hvilke vi dog lykkelig undgik. I den første Havn, vi kom til, indskibede vi os, og sejlede til Den Risa, hvor Kamfertræet vører; det er saa stort og løvrigt, at hundrede Mennesker magelig kunne finde Ly i dets Skygge. Gjennem en Abning, som anbringes i den øverste Deel af Stammen, lader Man Saften løbe ud og opsamler den i et Kar, og af denne Saft faaer Man det saakaldte Kamfer. Men naar Saften saaledes er aftappet, hentørres Træet og gaaer ud.

Paa samme Ø fandtes ogsaa Rinozerosser, noget mindre end en Elefant, men større end en Bøffel. Paa Næsen have de et Horn af omtrent en Alens Længde, spaltet i Midten fra den ene Ende til den anden, og denne Spaltning har Form af en menneskelig Figur i hvide Omrids. En saadan Rinozeros frygter ikke for at indlade sig i Kamp med Elefanten; den støder da sit Horn ind i Elefantens Bug, løfter den saaledes op ibejret og bærer den paa sit Hoved. Naar da Elefantens Blod strømmer den ned over Djnene og blænder den, styrter den til Jorden, og saa hvilket er det Forunderligste af det Hele saa kommer Rokfuglen, slaaer sine Kløer i dem begge, og fører dem med sig igjennem Luften, for at lade dem tjene til Føde for sine Unger.

Flere andre Ejendommeligheder ved denne Ø vil jeg lade uomtalte, for ikke at trætte Eder. Jeg borttu-

skede der nogle af mine Diamanter og fik endeel gode Varer istedet.

Derpaa sejlede vi videre til flere andre Der, og endelig, efter at have anløbet nogle enkelte Handelspladser paa Fastlandet, landede vi i Balsora, hvorfra jeg strax begav mig til Bagdad. Her uddeelte jeg først rigelige Gaver iblandt de Fattige, og gjorde i det Hele taget en bæderlig Anvendelse af de uhyre Rigdomme, jeg saa møjsommelig havde erhvervet mig. —

Her endte Sindbad Fortællingen om sin anden Rejse. Atter lod han overrække Sindbad en Pung med hundrede Zechiner, og indbød ham til at komme næste Dag igjen, for ogsaa at høre Noget om den tredie Rejse. Gjæsterne gik nu hjem, hver til Sit; men næste Dag samledes de atter til sædvanlig Tid, og Lastdrageren, som nu næsten havde glemt al sin tidligere Glendighed, undlod heller ikke at indfinde sig. Man gik tilbords, og da Maaltidet var tilende, udbad Sindbad sig Selskabets Opmærksomhed, og fortsatte derpaa sin Fortælling:

Sindbads tredie Rejse, til Selahath.

Det varede ikke ret længe, før det behagelige Liv, jeg nu førte, havde bragt de tidligere Rejseres Farer og Møjsommeligheder i Forglemmelse. Jeg var endnu i min blomstrende Alder, og denne stille og jævne Ensformighed blev mig tilsidst saa kjedsommelig, at jeg, skuffende mig selv med Hensyn til de Farer, jeg var isærd med at gaa

imøde, paany forlod Bagdad, efter at have ladet bringe en stor Mængde af Landets kostbareste Varer til Balsora. Her indskibede jeg mig, i Selskab med nogle andre Kjøbmænd. Det gik langsomt med Rejsen, og vi ankrede i flere Havne, hvor vi gjorde betydelige Forretninger.

Men en Dag, da vi befandt os midt ude paa det aabne Hav, bleve vi overfaldne af en forfærdelig Storm, som drev os aldeles ud af vor Kurs. I flere Dage vedvarede Stormen. Tilslidst drev den os hen imod en Ø, hvis Havn Kapitajnen helst vilde have undgaaet; men nu nødtes vi til at søge derind. Da vi havde kastet Anker, sagde Kapitajnen:

— Denne Ø, saavel som flere andre i dens Nærhed, er beboet af en Slags vilde Mennesker, som ere laadne over hele Kroppen; det vil ikke vare længe, førend vi blive angrebne af dem. Skjøndt de kun ere Dverge, er det dog raadeligst, at vi afholde os fra al Modstand; thi de ere talrigere end Græshopper, og dræbte vi en eneste af dem, vilde de alle styrte sig over os og myrde os. —

Kapitajnens Ord vakte stor Bestyrtelse ombord; snart fik vi at see, at hvad han havde sagt var kun altfor sandt. En utallig Mængde hæslige Wilde kom tilsyne paa Strandbredden; hele deres Legeme var bedækket med rødlig Haar, og de vare kun to Fod høje. De svømmede ud til Skibet, og havde snart omgivet det paa alle Sider. De raabte til os, men vi forstode ikke deres Sprog. Derpaa flamrede de sig fast ved Planker og Toughværk, og entrede fra alle Sider op paa Dækket med en saadan Hurtighed og Behændighed, at deres Fødder næsten ikke syntes at berøre det, de traadte paa.

Det var, som I vel kunne tænke Eder, med For-

færdelse, vi saae paa alt dette, uden at vi dog vovede at forsvare os eller sige saa meget som et Ord, for at hindre dem i Udførelsen af deres Forehavende. De satte alle Sejl til, kappede Ankeret, for at spare sig den Ulejlighed at hale det op, styrede ind imod Land, og nødte os derpaa Alle til at gaa fra Borde. De selv begave sig med Skibet til en anden Ø, hvorfra de vare komne. Den Ø, paa hvilken vi nu befandt os, plejede alle Søfarende med største Omhyggelighed at undgaa, da Opholdet der var forbundet med megen Fare, hvorom I strax skulle faae noget Nærmere at høre; men ... vi maatte jo nu finde os i vor Skjæbne.

I saa Skridts Afstand fra Strandbredden fandt vi nogle Frugter og Urter, som vi fortærede, for dog at friste Livet saa længe som mulig; vi vare nemlig Alle forvisse om, at det snart vilde være forbi med os. Snart bemærkede vi i nogen Afstand fra os en anseelig Bygning; derhen styrede vi vor Gang. Det var et skjønt bygget og meget højt Palads med en Ibenholts-Fløjdør, som stod paaklem. Gjennem denne kom vi ind i Gaarden, og saae her ligeoverfor os en rummelig Sal med en Forhal, i hvilken der paa den ene Side laa en Dynge Menneskebeen, paa den anden en heel Mængde Stegespid. Dette Syn bragte os til at skjælve, og, udmattede som vi vare, sank vi, grebne af en dødelig Angst, til Jorden.

Længe bleve vi saaledes liggende uden at røre os. Det var allerede blevet Aften, da Døren til den omtalte Sal pludselig med Larm reves op, og en sort Menneskeskikkelse af et rædsomt Udseende og af Højde som et stort Palmetræ, traadte ud til os. Midt i Panden havde Uhyret et eneste rødt Øje, der funkede som gloende Kul; hans meget lange og spidse Fortænder ragede frem af

Munden, der idetmindste var ligesaa bred som Munden paa en Hest. Underlæben hang ham heelt ned paa Brøstet; hans Drer lignede Elefanternes og naaede ned til Skuldrene, og paa Fingrene havde han Negle, saa frumme og lange som de største Rorfugles Kløer. Ved Synet af en saa frygtelig Kæmpe tabte vi Alle Bevidstheden og bleve liggende som døde.

Endelig kom vi atter til os selv og saae, hvorledes Kæmpen sad i Forhallen og betragtede os med den største Opmærksomhed. Da han endelig blev færdig hermed, rejste han sig op og kom hen imod os, greb mig i Nakken, og vendte og drejede mig til alle Sider, ligesom Slakteren bærer sig ad, naar han vil undersøge et Lam. Da han nu saae, at jeg var meget mager, ikke Andet end Skind og Been, som Man siger, slap han mig igjen, og undersøgte nu paa samme Maade de Dvrige. den ene efter den anden. Den stakkels Kapitajn befandtes at være den fedeste af os Alle. Kæmpen tog ham da i den ene Haand, omtrent som en af os vilde have holdt paa en Spurv, og jog ham et Stegespid igjennem Livet. Derpaa antændte han et stort Baal, stegte derover sit Dffer, og fortærede det som sin Aftensmad i et af de indre Gemakker, hvortil han havde trukket sig tilbage. Efter endt Maaltid kom han atter ud i Forhallen, lagde sig ned og sov ind; hans Snorken lød som den stærkeste Torden. Os var det umuligt at falde i Søvn. Vi tilbragte Natten i den skrækkeligste Angst, Man kan tænke sig. Saa snart det gryede ad Dag, vaagnede Kæmpen, stod op og gik bort.

Da vi troede, han var kommen langt nok bort til ikke at høre os, brød vi endelig den ubyggelige Tausshed, vi hele Natten igjennem havde iagttaget. Paladset gjenlød af vore Suf og Klager, idet vi ligesom kappedes

om at give vor Smerte Luft. Skjøndt vi vare temmelig mange og kun havde med een eneste Fjende at gjøre, faldt det os dog i Begyndelsen slet ikke ind, at vi kunde forsøge paa at befri os ved at tage Livet af ham. Dette var imidlertid et meget vanskeligt Foretagende, skjøndt det paa den anden Side var det naturligste, vi i vor nærbærende Stilling kunde gribe til. Flere andre Udveje bleve bragte i Forslag, men ingen Bestemmelse blev tagen. Hengivende os i Guds Villie strejsfede vi den hele Dag omkring paa Den, og ernærede os, ligesom den foregaaende Dag, af Frugter og Planter. Da det blev Aften, søgte vi efter et Tilflugtssted for Natten, men da vi intet fandt, maatte vi, hvor nødigt vi end vilde, vende tilbage til Paladset.

Ej heller Kæmpen undlod at indfinde sig. Atter fortærede han en af mine Kammerater, faldt derpaa i Søvn og snorkede frygtelig, lige indtil Morgenens brød frem; da forlod han os atter, ligesom Dagen iforvejen. Vor Tilstand var skrækkelig. Nogle iblandt os erklærede, at de langt hellere vilde styrte sig i Havet end gaa i denne pinlige Forventning om at blive bragt af Dage paa en saa rædselsfuld Maade; de opfordrede os andre til at følge deres Raad.

Da tog En iblandt os Ordet og sagde: — Det er os forbudt at berøbe os selv Livet; men selv om det var tilladeligt, er det da ikke alligevel langt klogere at tænke paa Midler til at befri os fra dette Uhyre, som truer os alle med en saa rædsom Død? —

Denne Udvej var netop, nogle Øjeblikke iforvejen, ogsaa faldet mig ind, og jeg havde udtænkt et Anslag i denne Retning, hvilket jeg nu meddeelte mine Kammerater.

— Brødre! — sagde jeg: — I vide, at Kysten

paa denne Ø er meget skovrig. Dersom I nu ville følge mit Raad, saa bygge vi os nogle Tømmerflaader, saa stærke, at de kunne bære os. Naar vi have faaet dem færdige, bringe vi dem ned til Stranden, og lade dem blive liggende der, indtil vi behøve dem. Imidlertid forsøge vi at rydde Kæmpen afvejen. Lykkes det, saa kunne vi rolig vente her, indtil der kommer et Skib forbi, som kan hjælpe os bort fra dette gruelige Sted. Mislykkes derimod vort Anslag, saa skynde vi os ned til vore Tømmerflaader, og stikke i Søen. Vel sandt, det er et Bovestykke at udsætte sig for Bølgenes Rase, paa saa skrøbelige Fartøjer; men selv om vi finde Døden derved, maa vi da ikke hellere lade os begrave i Havet end i dette Uhyres Indvolde, som allerede har fortæret to af vore Kammerater? —

Mit Forslag vandt almindeligt Bifald, og vi byggede nu Flaader, saa store, at enhver af dem kunde bære tre Mand.

Genimod Aften vendte vi tilbage til Paladset, og kort efter kom ogsaa Kæmpen. Endnu engang maatte vi finde os i at see een af os blive stegt; men nu skulde I høre, hvorledes vi hævnede os paa Uhyret. Efter endt Maaltid lagde han sig, som sædvanlig, paa Ryggen og faldt i Søvn. Saasnart vi hørte hans velbekjendte Snorfen, greb jeg et Stegespid; ni andre af de dristigste Kammerater gjorde ligesaa. Vi stak Spidsen af Stegespidene ind i Ilden, indtil de bleve gloende; derpaa jog vi dem alle paa eengang ind i Øjet paa vor Fjende. Kæmpen udstødte et frygteligt Brøl, sprang op og famlede omkring sig til alle Sider, for at bemægtige sig en af os; men da nu Synet var ham berøvet, fik vi Tid nok til at komme bort fra ham og skjule os paa Steder, hvor han

ikke kunde finde os. Da han mærkede, at al hans Søgen var forgjæves, famlede han hen til Døren, og bortfjernede sig under vedvarende Brøl.

Neppe var han udenfor Døren, førend vi skyndte os afsted, det bedste vi havde lært. Vi ilede ned til Stranden, halede vore Tømmerflaader ud i Vandet, og ventede nu med Længsel paa, at Dagen skulde bryde frem. Det var jo muligt, at Kæmpen kunde finde Hjælpere, og da vilde vi, saasnart han, med eller uden saadanne, nærmede sig, betro os til vore skrøbelige Fartøjer og gaa til søs; dog smigrede vi os med det Haab, at han, dersom han ikke næste Morgen kom tilsyne og vi da ikke mere hørte hans Brøl, som endnu lød til os i Graastand, maatte være død, og i saa Fald vilde vi blive paa Den indtil videre. Men Dagen var neppe brudt frem, førend vi saae vor grusomme Fjende komme anstigende, ført af to Kæmper, omtrent ligesaa store som han selv, og foran ham gik en heel Deel andre af samme Slags; med hurtige Skridt nærmede de sig det Sted, hvor vi befandt os.

Her var ingen Tid at spille. I største Hast besteg vi vore Flaader og roede bort fra Den. Da Kæmperne bemærkede dette, kom de med store Stene løbende ned til Stranden, ja vadede endog saa langt ud i Vandet, at det naaede dem til heelt op paa Livet, og slyngede derpaa Stenene ud efter os med saadan Behændighed, at alle Flaaderne, med Undtagelse af den, hvorpaa jeg befandt mig, knustes, og alle de Mennesker, som vare derpaa, druknede. Jeg og mine to Stalbrødre vare, da vi roede af alle Livsens Kræfter, heldigviis allerede komne saa langt ud, at Stenene ikke kunde naa os *).

*) Dette Eventyr minder stærkt om Odysseus's Eventyr med Kyklopen Polyfem (i Homer's Odyssee, 9de Sang).

Da vi kom ud i rum Sø, kastedes vi af Bølgerne hid og did, og tilbragte hele Dagen og den paafølgende Nat i ængstelig Uvisshed. Ved Morgenens Frembrud fik vi, til vor store Glæde, Dje paa en Ø, hvor det loffedes os at komme iland. Vi foresandt der en Mængde herlige Frugter, som ikke lidet bidroge til at vedervæge os. Om Aftenen lagde vi os til at sove paa Strandbredden; men snart vækkedes vi ved en underlig flapprende Lyd, som kom os nærmere og nærmere. Det var en Slange, saa lang som et Palmetræ; dens Krop var bedækket med Skjæl, som flappede, naar den bevægede sig. Nu var den allerede kommen os saa nær, at den greb fat paa den ene af mine to Kammerater, og, trods al hans Skrigen og Sprællen, slugte ham, efter at have rystet ham gjentagne Gange og hugget ham ned imod Jorden. Jeg og min anden Rejssekammerat grebe øjeblikkelig Flugten, og i temmelig lang Afstand kunde vi endnu høre en Larm, som vakte den Formodning hos os, at Slangen var isærd med at give Benene og Knoklerne af sit ullykkelige Bytte fra sig igjen. Virkelig fandt vi dem ogsaa næste Morgen liggende paa samme Sted, hvor Ulykken var skeet.

— O Gud! — udraabte jeg: — hvilken skræffelig Skjæbne er det ikke, som nu venter os! Igaar glædede vi os over at være undslupne fra den grumme Ræmpes Kløer og fra de fraadende Bølger; og nu befinde vi os igjen i en ligesaa stor Fare. —

Paa vor Omstrejsen fik vi Dje paa et stort, meget højt Træ; mellem dets Grene besluttede vi at tilbringe den næste Nat. Ligesom Dagen iforvejen mættede vi os med Frugter, og da saa Aftenen faldt paa, steg vi op i Træet. Snart hørte vi Slangen hvisle og flappre nedenunder os; vi hørte, hvorledes den arbejdede

sig opad Træstammen. Min Kammerat sad noget lavere end jeg; Slangen greb ham, og han maatte nu lide samme Skjæbne som hiin anden Ulykkelige. Slangen bortfjernede sig; men jeg blev siddende i Træet. Ved Dagens Frembrud steg jeg ned, mere død end levende. Tanken om, at mine Kammeraters Skjæbne ufejlbarlig ogsaa ventede mig, bragte mig til at gysse. I min Fortvivlelse stod jeg i Begreb med at styrte mig i Havet; og allerede var jeg paa Vejen, da Kjærligheden til Livet, og Driften til at bevare det saa længe som mulig blev saa mægtig og levende hos mig, at jeg opgav mit Forsæt og besluttede, ganske at hengive mig i den almægtige Guds Villie.

Desuagtet undlod jeg dog ikke at træffe Foranstaltninger til, om mulig, at sikke mig imod Slangen. Jeg samlede en Mængde Tjørnegrene og dannede deraf en tæt og fast Vold rundtomkring Træet. Ogsaa oppe i Træet befæstede jeg flere Bundter deraf, saa at de dannede et Tag over Stedet, hvor jeg sad. Natten brød frem, og jeg steg op i Træet, med den tarvelige Trøst at have gjort Alt, hvad jeg kunde, for at afvende den mig truende, grusomme Skjæbne.

Slangen udeblev ikke. Jeg hørte den krøbe rundt omkring Træet, idet den anstillede det ene Forsøg efter det andet paa at gjennebrude mine Forskandsninger. Den bar sig ad som en Kat, naar den belurer en Muus, der sidder skjult i sit Hul; men alle dens Anstrengelser vare frugteløse. Endelig, ved Daggrøn, bortfjernede den sig; men jeg vovede ikke at forlade mit Asyl, førend Solen var stegen heelt op over Horizonten. Den dødelige Angst, hvori jeg havde svævet, og Slangens giftige Aande havde angrebet mig i den Grad, at Døden selv forekom mig min-

dre affkræftende end disse Rædsler. Mit gudhengibne Forsæt fra den foregaaende Dag var nu glemt, og jeg ilede ned til Strandbredden, for at gjøre Ende paa mit Liv. Da forbarmede Gud sig over min Glendighed. I samme Øjeblik som jeg stod i Begreb med at styrte mig i Havet, faldt mine Øjne paa et Skib, som kom sejlen-
 de forbi Den. Det var temmelig langt borte; men jeg gav mig til at skriges af alle Livsens Kræfter, idet jeg tillige svingede et Tørklæde frem og tilbage over mit Hoved. Gud være lovet! Mine Anstrengelser vare ikke forgjæves. Hele Skibsmandskabet havde bemærket mig; en Baad blev sat ud, og snart befandt jeg mig ombord. Kjøbmænd og Matroser overvældede mig nu med Spørgsmaal, og jeg maatte fortælle dem mine Eventyr fra først til sidst. Flere af de Ombordværende sagde, at de ofte havde hørt tale om Kæmperne paa hiin Ø, og at Man havde forsikket dem, at de vare Menneſkeædere, som fortærede Menneſker ſaavel i raa ſom i ſtegt Tilſtand. Med Henſyn til Slangerne tilføjede de, at ſaadanne fandtes i ſtor Mængde paa den Ø, jeg nylig havde forladt, og at de holdt ſig ſkjulte om Dagen, men kom frem om Natten. De bevidnede mig deres Glæde over min Redning, og ſkæppedes om at beværte mig med det Bedſte, de havde; Kapitajnen, ſom havde lagt Mærke til min pjaltede Dragt, var ſaa ædelmodig at overlade mig nogle af ſine egne Klæder.

Efter længere Tids Sejlads naaede vi endelig Selahath, det Land, hvor Sandelstræet voxer, hvilket, ſom be-
 kjendt, hyppig anvendes i Lægekunſten. Da vi vare komne i Havn, begyndte Kjøbmændene ſtrax at udſkibe deres Varer. Imidlertid kaldte Kapitajnen mig til ſig og ſagde :

— Broder! Jeg har her nogle Varer, der tilhøre en Kjøbmand, som for nogen Tid siden døde ombord i mit Skib. Jeg har nu isinde at sælge dem, og senere gjøre Afregning med hans Arvinger, saasnart jeg finder dem. —

Han viste mig nu Ballerne, som allerede laa paa Dækket, og tilføjede: — Her ere Varerne; I har vel ikke Noget imod at paatage Eder Ulejligheden med Salget for en passende Godtgjørelse? —

Jeg tog med Glæde imod Tilbudet, og takkede ham, fordi han skaffede mig Lejlighed til at foretage mig noget Nyttigt.

Skibs skriveren var netop ifærd med at optage en Fortegnelse over alle Vareballerne tilligemed Navnene paa de Kjøbmænd, de tilhørte. Han spurgte Kapitajnen, under hvilket Navn han skulde opføre de mig overdragne Baller; Kapitajnen svarede: — Skriv Navnet Sindbad! — Ikke uden Bevægelse hørte jeg ham nævne mit Navn, og forundret stirrede jeg paa ham. Da gik der pludselig et Lys op for mig, og jeg gjenkjendte nu i ham den samme Kapitajn, som havde ladet mig blive tilbage paa hiin Ø, hvor jeg var slumret ind ved Bredden af en Bæk. Marsagen, hvorfor jeg ikke tidligere havde kjendt ham, var, at hans Udortes havde forandret sig meget, siden jeg saa ham første Gang. At han ikke kjendte mig, er ikke saa forunderligt, eftersom han alt længe havde anseet mig for død.

— Kapitajn! — sagde jeg nu: — Var Sindbad Navnet paa den Kjøbmand, hvem disse Baller tilhørte? —

— Ja, det var hans Navn. — lød Svaret: — Han var fra Bagdad og havde indskibet sig paa mit

Fartøj til Balsora. En Dag landede vi ved en Ø, for at indtage Vand og Levnetsmidler, og da vi vare færdige hermed, gik vi igjen under Sejl, uheldigviis uden at have lagt Mærke til, at Sindbad, som havde været iland med flere andre af Passagererne, ikke var vendt tilbage med disse. Først fire Timer efter savnedes han; men Vinden kulede saa frisk lige agterind, at det var os umuligt at vende om. —

— J mener altsaa, at han er død? — spurgte jeg.

— Javel. — svarede Kapitajnen.

— See engang rigtig paa mig, Kapitajn! — vedblev jeg: — Jeg er den Sindbad, som J lod blive tilbage paa hiin øde Ø. Jeg var falden i Søvn, og da jeg vaagnede, vare alle mine Rejssekammerater borte. —

Med opmærksomt prøvende Blik betragtede Kapitajnen mig; endelig gik der et Lys op for ham. — Gud være lovet! — udraabte han: — Det glæder mig usigelig, at en gunstig Skjæbne har gjort min Forseelse god igjen. Eders Varer har jeg hele Tiden draget Omhu for, og i enhver Havn, jeg har anløbet, har jeg søgt at affætte dem med Fordeel. Det er mig en Glæde, nu at kunne overgive Eder dem, der endnu ere tilbage, tilligemed det for de solgte Varer indkomne Beløb. —

Han overleverede mig nu hele min Ejendom, og jeg glemte ikke at vise mig taknemlig imod ham.

Fra Den Selabath sejlede vi til en anden Ø, hvor jeg gjorde betydelige Indkjøb af Kryddernelliker, Kaneel og andre Specerier. Derfra rejste vi atter videre, og saae undervejs en Skildpadde, der var tyve Alen lang og ligesaa bred; ogsaa bemærkede vi en Fisk, der saae ud som en Ko. Den havde Mælk, og dens Hud, som er over-

ordentlig haard, bliver almindeligviis anvendt til Skjolde. Blandt andre mærkelige Fiske saa jeg ogsaa en, som i Farve og Skikkelse lignede en Kameel. Efter en langvarig Fart naaede vi endelig Balsora, hvorfra jeg begav mig hertil, med saa store Rigdomme, at jeg ikke engang selv vidste, hvor højt de beløb sig. Ogsaa denne Gang uddeelte jeg rigelige Gaver til de Fattige, og købte flere nye Landejendomme foruden dem, jeg allerede besad.

Sindbads Fortælling om sin tredie Rejse var hermed tilende. Sindbad fik, som sædvanlig, sine hundrede Zechiner, tilligemed en Indbydelse til den følgende Dag, hvorefter hele Selskabet bortsfjernede sig.

Næste Dag samlede Gjæsterne sig atter, og efter Maaltidet begyndte Sindbad at fortælle videre.

Sindbads fjerde Rejse, til Sunda-Verne.

— De Glæder og Udspredelser, — sagde han: — som jeg nød efter min Hjemkomst, udøvede ikke saa stor en Tiltrækningskraft paa mig, at de skulde kunne afholde mig fra nye Rejser. Atter lod jeg mig henrive af min lidenskabelige Tilbøjelighed til at handle og til at see mig om i Verden. Jeg ordnede derfor mine Anliggender og drog afsted, saasnart jeg havde samlet et tilstræffeligt Parti af saadanne Barer, som kunde finde Af sætning paa de Steder, hvor jeg agtede mig hen. Denne Gang begav jeg mig til Persien, gennemrejste flere af dette Lands Provindser, og kom endelig til en Søstad, hvor jeg indskibede mig. Vi gik under Sejl, og havde allerede anløbet flere

Fastlandsbarne og enkelte Der, da vi en Dag, paa en Overfart af længere Udstrækning, pludselig bleve overfaldne af et heftigt Vindstød, som nødte Kapitajnen til at mindske Sejl og udstede saadanne Befalinger, som vare nødvendige for at forebygge den os truende Ulykke. Desværre var al hans Forsigtighed til ingen Nytte. Skibet vilde ikke lystre Roret, Sejlene bleve revne i tusinde Stykker; Orkanen tiltog med hvert Djeblisk i Voldsomhed. Faa Minuter efter stødte Skibet paa en Klippe, og sønderfloges. Mange af Kjøbmændene og Matrojerne druknede; nogle faa, blandt hvilke jeg, lykkedes det at faae fat paa en Planke. Fastklamrede til denne bleve vi af Strømmen og Bølgerne drevne afsted, indtil vi, langt om længe, af en mægtig Bølge slyngedes op paa en os ubekjendt Strandbred. Her tilbragte vi den paafølgende Nat i stor Betyrning. Først efter Solens Opgang forlode vi Strandbredden, og fik snart Dje paa nogle menneskelige Boliger; til dem styrede vi da vor Gang. Neppe havde vi naaet Husene, før en stor Mængde sorte Mennesker kom styrtende frem imod os og grebe os; de deelte os derpaa imellem sig, og slæbte os afsted til deres Boliger.

Fem af mine Kammerater bleve tilligemed mig førte til eet og samme Sted. Det blev os befalet, at vi skulde sætte os ned, og Man rakte os derpaa nogle Urter, idet Man ved Tegn opfordrede os til at spise deraf. Mine Kammerater, som ikke gave Agt paa, at de, som bragte os Urterne, ikke selv nøde noget deraf, fortærede dem strax med største Begjærighed, idet de kun tænkte paa at tilfredsstille deres Hunger. Mig derimod forekom den tilbudte Spise mistænkelig, og jeg vægrede mig derfor ved at spise. Jeg havde ikke taget fejl; faa Dje-

blikke efter viste det sig, at mine Kammerater aldeles havde mistet Forstanden, saa at de ikke mere vidste, hvad de sagde. Nu blev en ny Ret sat frem for os; det var Riis, tillavet med Kokosolie. Ogsaa heraf toge mine Kammerater til sig med største Graadighed; jeg derimod nød kun nogle faa Mundfulde deraf. Ved Urterne havde de Sorte kun hørt til Hensigt at berøve os Forstandens Brug, for at vi ikke mere skulde græmme os over vor sørgelige Skjæbne; Hensigten med den anden Ret var derimod at mæske os. De vare nemlig Menneskeædere, og havde i Sinde at æde os, saasnart vi vare blevene fede nok. Dette blev ogsaa mine ulykkelige Kammeraters Lod; men jeg, som endnu var ved Sands og Samling, blev, som I vel kunne tænke Eder, stedse mere og mere mager af Sorg og Græmmelse. Den Dødsangst, som uafsladelig forfulgte mig, bevirkede, at jeg hentæredes i en forfærdelig Grad, saa at jeg tilsidst ikke var Andet end Skind og Been. Men dette var netop en stor Lykke for mig; thi da de Sorte havde myrdet og fortæret mine Kammerater, og saae, at jeg blev bestandig mere og mere ussel, blev min Død udsat indtil videre.

Jeg havde Frihed til at gaa omkring i Byen, hvor jeg vilde, og Man bekymrede sig kun lidet om, hvad jeg tog mig for. En Dag benyttede jeg mig af denne Omstændighed til min Frelse. Jeg troede mig nemlig ubemærket, og fjernede mig derfor længer og længer fra de Sortes Boliger. Ikke desto mindre blev jeg dog bemærket af en gammel Mand, som strax raabte til mig, at jeg skulde vende om igjen; men istedetfor at adlyde ham, fordoblede jeg mine Skridt og kom snart saa langt bort, at han ikke længer kunde see mig. Hiin gamle Mand var dengang netop alene i Negerbyen; alle de andre vare fra-

værende, og vilde først komme hjem ved Aftenstid. Jeg fortsatte min Vandring, forvisset om, at de ikke vilde kunne erfare min Flugt, førend det var for sildt at sætte efter mig. Da Natten faldt paa, gjorde jeg Holdt for at udhvile mig lidt; jeg gjorde mig tilgode med nogle Levnetsmidler, jeg havde taget med mig, og gav mig derefter atter paa Vandring. Saaledes vedblev jeg i syv Dage; jeg undgik alle beboede Steder, og min Næring bestod af Kokosnødder, som gave mig baade Epise og Drikke.

Paa den ottende Dag naaede jeg Havet. Ved Strandbredden traf jeg til min store Glæde sammen med endeel hvide Mænd, som vare beskæftigede med at samle Peber, hvoraf der paa dette Sted fandtes stor Overflodighed. Da jeg nærmede mig, kom Pebersamlerne mig imøde og spurgte mig paa Arabisk, hvem jeg var og hvorfra jeg kom. Glad over at høre dem tale mit Modersmaal, tilfredsstillede jeg med Fornøjelse deres Nysgjerrighed. Da jeg fortalte, hvorledes jeg var kommen i hine sorte Menneskers Bold, udbrøde de med Forundring: — Vien disse Sorte ere jo Menneskeædere. Ved hvilket Mirakel er I da sluppen ud af deres Klæer? — Jeg sagde dem nu, hvorledes det Hele var gaaet til, og de kunde ikke noksom udtrykke deres Forbauselse derover.

Jeg blev hos disse Pebersamlere, indtil de havde samlet saa meget som de ønskede. Derpaa toge de mig med ombord i deres Skib, og sejlede til en anden Ø, hvor de fremstillede mig for deres Konge. Med synlig Interesse hørte denne ædle Fyrste Fortællingen om mine Eventyr; derpaa lod han mig forsyne med Klæder, og befalede, at der skulde sørges for mig i enhver Henseende.

Den Ø, paa hvilken jeg nu befandt mig, var me-

get stærkt befolket, og i Kongens Residentsstad dreves der betydelig Handel. Den venlige Modtagelse, jeg her havde fundet, og de mange Velgjerninger, den ædle Fyrste beviste mig, mildnede efterhaanden Følelsen af min Ulykke og forsonede mig lidt efter lidt med min Skjæbne. Ingen stod i større Gunst hos Kongen end jeg, og saavel ved Hoffet som i hele Staden fappedes Man om at bevise mig al mulig Artighed. Man betragtede mig mere som Indfødt end som Fremmed.

Noget, som var mig i høj Grad paafaldende, var, at Alle, Kongen selv ikke engang undtagen, rede uden Tømme og Stigbøjler. Engang, ved given Lejlighed, spurgte jeg Hans Majestæt om Aarsagen til, at han ikke benyttede sig af disse Bekvemmeligheder. Han svarede mig, at de Ting, jeg der omtalte, vare aldeles ubekjendte i hans Stater. Strax lod jeg en Haandværksmand hente, lod ham, efter min Anviisning, forfærdige en Sadel, og efterat jeg selv havde udpolstret den, lod jeg den overtrække med Læder og pryde med et guldbrodéret Dækslen. Derpaa lod jeg en Smed, ligeledes efter min Anviisning, forfærdige et Bidsel og et Par Stigbøjler. Da Alt var i behørig Stand, viste jeg Kongen det og prøvede det paa en af hans Heste. Han satte sig nu selv op paa den, og var saa glad over min Opfindelse, at han overlæssede mig med kostbare Forærringer.

Nu maatte jeg ogsaa forfærdige Sadler og Bidsler til Ministrene og andre af Stadens fornemste Indvånere, som alle betænkte mig derfor med saa stor Gævmildhed, at jeg efter kort Tids Forløb var bleven en rig Mand. Overalt blev mit Navn nævnet med den største Berømmelse og Højagtelse.

En Dag, da jeg efter Sædvane gjorde Kongen

min Opvartning, sagde han til mig: — Sindbad, jeg skatter Dig højt, og jeg veed, at alle mine Undersaatter gjøre ligesaa. Men nu har jeg Noget at bede Dig om, som Du endelig ikke maa nægte mig. —

— Herre! — svarede jeg: — Der er Intet, hvortil jeg ikke skulde være beredvillig, naar jeg derved kan være Eders Majestæt til nogen Tjeneste. I har ganske at befale over mig. —

— Du maa gifte Dig. — tog Kongen nu til orde: — Et saadant Baand vil fængsle Dig til mine Stater, saa at Du ikke mere tænker paa at forlade dem. —

Jeg turde ikke modsætte mig hans kongelige Villie, og han valgte mig nu en Kone blandt Kvinderne ved hans Hof; hun var smuk, rig, klog, og af ædel Herkomst. Skjøndt jeg ikke var saa ganske tilfreds med min nye Stilling, levede vi dog nogen Tid meget lykkelig med hinanden. Ikke destomindre var det dog min Hensigt at benytte den første givne Lejlighed til at slippe bort og komme tilbage til Bagdad. Medens jeg saaledes gik og grublede over, hvorledes jeg paa bedste Maade skulde sætte min Plan i værk, traf det sig, at der i mit Naboland døde en ung Kone, med hvis Mand jeg stod paa en meget venstkabelig Fod. Strax gik jeg til ham for at trøste ham. Han syntes nedsunken i dyb Bekymring; jeg traadte hen til ham og hilste ham med de Ord: — Gud bevare Eder og skjænke Eder et langt Liv! —

— Ak! — svarede han: — Eders Ønske vil ikke gaa i Opfyldelse; jeg har endnu kun een Time at leve i. —

— Hengiv Eder ikke til saadanne sørgelige Tanker. — sagde jeg: — Jeg haaber, at vi endnu skulde leve mange Aar med hinanden. —

— Jeg ønsker Eder et langt Liv; — lod Svaret: — men hrad mig angaaer, da har jeg allerede beskiftet mit Huus, og endnu idag vil Man begrave mig tilligemed min afdøde Kone. Det er en fra vore Forfædre nedarvet Skif, som paa det nøjagtigste bliver overholdt. Den overlevende Mand bliver begravet med sin Kone, den overlevende Kone med sin Mand, og Intet kan fri mig fra at underkaste mig denne for Alle gjældende Lov. —

Hans Fortælling om dette besynderlige Barbari gjorde et uhyggeligt Indtryk paa mig. Imidlertid havde Slægtninger, Venner og Naboer forsamlet sig, for at bivaane Begravelsen. Den afdøde Kones Lig, smykket som til en Bryllupsdag med de kostbareste Klæder og alle de Klenodier, der foresandtes, blev lagt paa en aaben Baare, og strax efter satte Toget sig i Bevægelse. Nærmest efter Baaren gik den Afdødes Mand. Vejen, ad hvilken Toget bevægede sig, førte ud til et højt Bjerg i nogen Afstand fra Staden. Oppe paa Bjerget standsede Man; en svær Steen, som skjulte Abningen ned til en dyb Afgrund, blev væltet tilside og Liget med alle dets Prydelser nedscænket igjennem Abningen. Nu omfavnede den stakkels Enkemand Slægtninger og Venner, lod sig derpaa uden Modstand lægge paa en Baare, hvor Man tillige havde hensat en Krukke Vand og syv smaa Brød, og blev scænket ned igjennem Abningen. Stenen blev atter væltet for, og hermed var Sørgehøjtideligheden tilende.

Jeg behøver vist ikke at forsikre Eder, mine Venner, at jeg med dyb Bedrøvelse deelto i denne Handling. De øvrige Tilstedeværende syntes at tage sig Sagen temmelig let, rimeligviis fordi de vare saa vant til at see Sligt. Da jeg næste Gang gjorde Kongen min Opvart-

ning, kunde jeg ikke afholde mig fra at føre Taler hen paa denne Gjenstand.

— Jeg kan ikke komme mig igjen af min Forundring — sagde jeg: — over den sælsomme Skif, som gjælder her i Eders Majestæts Lande: at Man begraver de Levende med de Døde. Jeg har seet mig meget om i Verden, og har opholdt mig blandt mange forskellige Folkeslag, men aldrig har jeg nogensteds hørt tale om saa grusom en Skif. —

— Hvad har Du da at indvende derimod, Sindbad? — spurgte Kongen, og vedblev derpaa: — Det er en god gammel Skif, som gjælder for Alle, ogsaa for mig. Døer min Gemalinde, Dronningen, førend jeg, da lader jeg mig levende begrave med hende. —

— Dør jeg spørge Eders Majestæt, — tog jeg atter tilorde: — om ogsaa Udlændinger ere nødtvungne til at underkaste sig denne Skif? —

— Ganske vist. — svarede Kongen, smilende over mit Spørgsmaal, hvis Hensigt han strax havde gjættet: — Saafermt de have giftet sig her, kunne de ej heller være fritagne fra at følge Landets Skif. —

I en nedtrykt Stemning begav jeg mig hjem. Min Angst for, at min Kone skulde dø førend jeg, opfyldte mit Sind med kvalfulde Betragtninger: Men . . . hvortil skulde det vel nytte? Det ene Rigtige under disse Omstændigheder var jo dog at hengive sig taalmodig i Guds Vilie. Men dette var lettere sagt end gjort. Hver Gang min Kone blev overfalden af den allerringeste Upasselighed, var jeg som ude af mig selv af Angst.

I kunne saaledes let forestille Eder min Skræk, da hun engang blev rigtig alvorlig syg, og, o! . . . min For-

tvivlelse, da efter nogle Dages Sygdom det Forfærdelige indtraf . . . Min Kone var død!

Hvor skrækkeligt! Jeg skulde altsaa levende begraves; Intet kunde befri mig fra denne Skjæbne, der syntes mig ligesaa rædselsfuld som den, at blive slugt af en Menneſkeæder. Kongen selv vilde beære Højtideligheden med sin Nærværelse; den hele Hofstat og Stadens mest anseete Indvaanere vilde bevise mig den samme Ære. Saaſnart alle Tilberedelser vare trufne, blev min Kones affjælede Legeme, tilligemed alle hendes Juveler og iført hendes koſtbareſte Klæder, lagt paa en Baare, og Proceſſionen begyndte. Som Nummer To i dette ſørgelige Optog fulgte jeg lige efter Baaren, badet i Taarer og jamrende mig over min Skjæbne.

Førend vi endnu havde naaet Bjerget, vilde jeg gjøre et Forsøg paa at vække de Tilſtedeværendes Medlidenhed, idet jeg forſt henvendte mig til Kongen og derpaa til alle de Andre, ſom omgave mig. Jeg bøjede mig for dem heelt ned til Jorden; jeg kyſſede Sømmen af deres Klæder, og anraabte om Forbarmelſe.

— Betænk dog, — ſagde jeg: — at jeg ſom Fremmed ikke burde være en ſaa grusom Lov underkaſtet, og det ſaa meget mindre ſom jeg hjemme i mit Fædreland har efterladt baade Kone og Børn. —

Jeg foreſtillede dem dette og andet Mere paa den meſt rørende Maade, men forgjæves; ikke en Gneſte rørtes derved. Ivertimod ſkyndte Man ſig deſto mere med at ſænke den Døde ned i Afgrunden, og et Djebliſ ſenere lod Man mig følge efter med min Krukke Vand og mine ſyv Brød. Uden at bekymre ſig om mine Jammerſkrig, lagde Man Stenen tilrette over Abningen, og dermed var Højtideligheden tilende.

Idet jeg blev sænket ned, oversaae jeg, ved Hjælp af den ovenfra sparsomt indtrængende Lysning, mit underjordiske Opholdssted. Det var en rummelig Grotte af henved halvtredsfindstyve Alens Dybde. En utaalelig Stank strømmede mig imøde; den kom fra Ligene, som laa omkring mig paa begge Sider; ja, jeg troede endog at høre nogle af de senest Levendebegravne udaande deres sidste Suk. Saasnart jeg havde naaet Bunden af Hulen, rejste jeg mig fra Baaren, og med Haanden for Næsen famlede jeg frem, for at komme bort fra Ligene. Derpaa kastede jeg mig paa Jorden og lod mine Taarer frit Løb. — Vistnok — saaledes tiltalte jeg mig selv: — handler Gud med os efter sin Visdom; men, arme Sindhad, er Du dog ikke selv Skyld i, at Du maa lide en saa rædselfuld Død? Gud give, at Du var omkommen ved et af hine Skibbrud, istedet for at Du nu langsomt maa lade Dig pine tildøde; men Du har selv forskyldt det ved din fordømte Havesyge. Ak, Ulyksalige! Maatte Du ikke hellere være bleven hjemme og i Fred og Ro have nydt Frugterne af din Flid? —

Grotten gjenlød af mine frugtesløse Klager. Fuld af Maseri og Fortvibelse slog jeg mig for Panden og sønderrev mine Klæder. Men trods al min Glendighed tænkte jeg dog ingenlunde paa at søge min Redning i Døden; Kjærligheden til Livet var endnu ligesaa stærk hos mig som nogensinde før. Med Haanden for Næsen ravede jeg igjennem Mørket tilbage til Baaren og gav mig til at spise og drikke af det medbragte Vand og Brød.

Saaledes tilbragte jeg flere Dage, og det forekom mig, at Grotten var meget større og indesluttet flere Lig end jeg i Begyndelsen havde antaget. Endelig vare mine

Levnetsmidler fortærede, og jeg beredte mig til at dø. Jeg sad saaledes hensunken i alvorfulde Betragtninger, da pludselig Stenen blev væltet bort fra Abningen. To Mennesker, et dødt og et levende, sænkedes ned; det sidstnævnte var et Fruentimmer. Jeg traadte hen til det Sted, hvor Baaren maatte komme til at staa, naar den naaede Bunden; med en stor Knokkel i Haanden stod jeg og lurede, og i samme Djeblig som Stenen blev væltet for, bibragte jeg den ullykkelige Nysankomne flere stærke Slag i Hovedet, indtil hun styrtede livløs til Jorden. Denne afskyelige Gjerning begik jeg alene for at kunne bemægtige mig de Levnetsmidler, hun havde medbragt. Neppe havde jeg fortæret disse, da sænkedes atter to Personer ned til mig, denne Gang en død Kone og en levende Mand. Ogsaa ham dræbte jeg paa samme Maade, og saaledes blev det ved i længere Tid, hvoraf jeg kunde slutte, at der i Staden maatte herske en usædvanlig stor Dødelighed.

En Dag, da jeg ved at dræbe et Fruentimmer atter havde skaffet mig nye Levnetsmidler, hørte jeg i Nærheden af mig en underlig Snøften, og det var som om Noget rørte sig. Jeg gik efter Lyden, og jo længere jeg kom fremad, desto stærkere blev Lyden; det forekom mig nu ogsaa som om jeg skimtede Noget, der greb Flugten for mig. Gjentagne Gange standsede det skyggeagtige Væsen paa sin Flugt, og hver Gang jeg saa nærmede mig, lød atter den samme Snusen og Snøften som forhen. Længe vedblev jeg min Forsølgelse; da viste sig langt borte foran mig et Lys som af en Stjerne. Efter dette Lys styrede jeg nu min Gang. Dffe tabte jeg det af Syne, idet en eller anden Hindring traadte imellem; men snart viste det sig paany, og tilsidst opdagede jeg til min store Glæde,

at det hidrørte fra en Aabning i Klippen, stor nok til at et Menneske kunde krybe ud derigjennem.

Efter denne Opdagelse satte jeg mig et Øjeblik ned, for at udhvile mig efter Anstrengelsen; derpaa gik jeg heelt hen til Aabningen, krøb ud igjennem den, og befandt mig ved Bredden af det aabne Hav! I kunne vel forestille Eder, med hvilken ubeskrivelig Glæde jeg indaandede den friske Søluft. Jeg havde ondt ved at faae mig til at tro, at det Hele var Andet end en dejlig Drøm; endelig gjenvandt jeg saa megen Fatning, at jeg kunde overtyde mig om, at det var Virkelighed. Jeg begreb nu, at hiint Væsen, som ved sin Snøften havde vaakt min Opmærksomhed og draget mig efter sig, maatte have været et eller andet Dyr, som maaskee var vant til ad denne Vej at besøge Hulen, for der at søge Nadselsføde. Bjerget, som altsaa laa imellem Staden og Havet, var paa denne Side usædvanlig stejlt og aldeles utilgængeligt. Jeg kastede mig ned paa Strandbredden og takkede Gud for hans store Barmhjertighed imod mig; derpaa vendte jeg tilbage til Grotten og hentede dersfra noget Brød, som jeg fortærede med den bedste Appetit. Endnu engang gik jeg ind i Hulen, og sammenskrabede, saa godt det i Mørket lod sig gjøre, alle de Diamanter, Rubiner, Perler, Klædningsstykker og andre Kostbarheder, som foresandtes hos de Døde; alt dette bragte jeg ud til Havbredden. Paa denne Maade samlede jeg mig flere Baller, og sammensnørede dem omhyggelig ved Hjælp af de Strikker, som havde været benyttede til Nedsænkningen af de Begravede, og hvoraf der fandtes en stor Mængde. I Forventning af, at der snart skulde frembyde sig en gunstig Lejlighed til at slippe bort, lod jeg Alt blive liggende paa Strand-

bredden; jeg behøvede ikke at frygte for at faae Noget fordærbet af Regn, thi det var i den tørre Aarstid.

Efter to eller tre Dages Forløb fik jeg Dje paa et forbisejlende Skib. Jeg rev min Turban af, viklede den op, og gav mig til at vinke med den, idet jeg tillige raabte saa højt som jeg kunde. Et Øjeblik efter saa jeg, at der blev sat en Baad ud, og snart befandt jeg mig ombord i Skibet. Naturligviis blev der strax spurgt om, hvorledes jeg var kommen i en saa uheldig Stilling; jeg foregav da, at jeg for et Par Dage siden havde lidt Skibbrud der paa Kysten, og at jeg havde reddet mig iland med nogle saa af mine Varer. Heldigviis fattede Man ingen Mistanke om Rigtigheden af min Forklaring. Til Tegn paa min Erkjendtlighed bad jeg Kapitajnen udsøge sig nogle af mine Juveler, men han vilde ikke tage derimod.

Imidlertid sejlede vi videre, og kom forbi flere Der, blandt hvilke Klokkøen, hvorfra Man, naar Vinden er gunstig, kan naa Den Sarendib (Ceylon) i en Tid af ti Dage, men Den Kela i sex Dage. Paa sidstnævnte Ø, hvor vi landede, findes der Blyminer, Bambusrør og særdeles god Kamfer. Kongen af Kela er meget rig og mægtig, og hans Herredømme strækker sig over hele Klokkøen, som er to Dagsrejser lang, og hvis Beboere ere saa raa, at de æde Menneskekjød. Paa Kela gjorde vi betydelige Handelsforretninger, anløb derefter forskjellige andre Steder, og kom endelig, i god Behold og med umaadelige Skatte, hjem til Bagdad. Til Tak for den Naade, Gud havde bevist mig, betænkte jeg atter de Fattige med store Gaver, og oprettede adskillige milde Stiftelser. Derpaa hengav jeg mig, med mine Venner og Slægtninger, til Livets Glæder og Nydelser, og førte med dem et behageligt Liv. —

X Hermed sluttede S i n d b a d Fortællingen om sin fjerde Rejse, der vakte Tilhørernes Beundring i endnu højere Grad end de tre foregaaende. Atter fik S i n d b a d hundrede Zechiner, med Anmodning om at komme næste Dag igjen, til sædvanlig Tid.

Da Maaltidet næste Dag var endt, fortsatte S i n d b a d sin Fortælling:

Sindbads femte Rejse, til Sunda-Derne.

— Det gik mig atter paa samme Maade som forhen. Lysten til at rejse vaagnede snart igjen med uimodstaaelig Magt. Jeg kjøbte da Varer, lod dem indpakke og læsse paa Vogne, hvorpaa jeg begav mig med dem til den nærmeste Søstad. For at kunne være aldeles uafhængig, lod jeg et Skib bygge og udruste paa min egen Bekostning. Saasnart det var færdigt, lod jeg mine Varer bringe ombord, og da jeg alene ikke kunde tilvejebringe en fuldstændig Ladning, tilbød jeg flere Kjøbmænd af forskjellige Nationer at følge med.

Med første gunstige Wind gik vi under Sejl, og efter en langvarig Sejlads kom vi til en øde Ø, hvor vi fandt et Rok-Øg, ganske af samme Størrelse som det, jeg tidligere har beskrevet; det indeholdt en lille Rok-Unge, der allerede var saa fremmelig, at Næbet stittede ud igjennem Skallen. Nogle af mine Medrejsende huggede, ved Hjælp af Ører, Øget itu, trak det ene Stykke af den lille Rok frem efter det andet, og gave sig derpaa til at stege den. Jeg havde paa det Indstændigste advaret dem imod at røre ved Øget; men de brøde sig ikke derom. Neppe vare de blevene færdige med deres Maaltid, da vi-

ste der sig, i temmelig lang Afstand fra os, to store Skyer. Min Skibskapitajn, som af Erfaring vidste, hvad dette havde at betyde, tilraabte os, at det var Rofungens Fader og Moder, der kom flyvende; han opfordrede os til at skynde os saa hurtig som mulig tilbage til Skibet, for at undgaa den os truende Ulykke. Ufortøvet fulgte vi hans Raad, og saa Djeblikke efter befandt vi os atter under Sejl.

Imidlertid saae vi de to Roffugle komme nærmere og nærmere. Da de opdagede, at Uget var sønderflaaet og Ungen borte, udstødte de et forfærdeligt Skrig. Derpaa fløj de tilbage i samme Retning, hvorfra de vare komne, og forsvandt; vi havde en Anelse om, at de pønsede paa Hævn, og satte derfor alle Sejl til, for, om mulig, at undgaa deres Forfølgelse. Kort efter saae vi begge Fuglene komme tilbage igjen, hver med et mægtigt Klippestykke imellem Kløerne; snart havde de indhentet os og svævede lige over Skibet. Nu lod den ene af dem sit Klippestykke falde. Det lykkedes Styrmanden ved en behændig Vending at undgaa det, saa at det styrtede ned tæt ved Siden af Skibet; der, hvor Stenen faldt, aabnede Vandet sig i den Grad, at vi næsten kunde see heelt ned til Bunden. Men ulykkeligviis var den anden Fugl heldigere; dens Klippeblok traf Midten af Skibet, saa at det sloges i tusinde Stykker. De af Matroserne og Passagererne, som ikke knustes af den nedfaldende Steen, styrtede i Havet. Jeg selv var iblandt disse sidste; men idet jeg atter dukkede op af Vandet, var jeg saa heldig at faae fat paa en Skibsplanke. Jeg roede mig nu frem, snart med den ene Haand og snart med den anden, og understøttet af Vind og Strøm, naaede jeg endelig en Ø med meget stejle Kyster. Med stor Anstrengelse flabrede jeg

op paa Land. Jeg satte mig ned i Græsset, og da jeg var kommen lidt til Kræfter igjen, begyndte jeg at see mig om. Jeg forlod Kysten, og rettede min Gang imod det Indre af Øen. Efter en kort Vandring befandt jeg mig imellem de herligste Omgivelser. Hele Eggen var som den dejligste Have; paa alle Sider saa jeg Træer fulde af Frugter, og Bække med det klareste Vand rislede hen derimellem i yndige Krumninger. Jeg spiste af Frugterne og drak af Vandet; det var et ganske fortræffeligt Maaltid. Jeg vedblev at vandre fremad indtil Nattens Frembrud. Da standsede jeg, og kastede mig ned i Græsset paa et bekvemt Sted; men jeg sov neppe en Time, fordi jeg følte mig urolig og ængstlig tilmode ved at befinde mig alene paa et saa eensomt Sted. Den største Deel af Natten tilbragte jeg med at ærgre mig over mig selv, at jeg ikke var bleven hjemme i Ro og Magelighed, istedet for at vove mig ud paa en saa farlig Rejse. Denne Forestilling plagede mig saaledes, at jeg endog tænkte paa at gjøre en Ende paa mit Liv; men det alter frembrydende Dagslys forjog snart Fortvivlelsen af mit Sind. Jeg rejste mig op, og fortsatte, ikke ganske uden Frygt, min Vandring imellem Træerne.

Da jeg havde gaaet noget, bemærkede jeg en gammel Mand, som syntes meget nedbøjet under Aarenes Vægt; han sad ved Randen af en Bæk. I den Formening, at han var en stakkels Skibbruden ligesom jeg, gik jeg hen og hilste paa ham; han svarede kun ved at nikke med Hovedet. Jeg spurgte, hvad han her tog sig for; men istedet for at svare, gav han mig ved Tegn tilkjende, at jeg skulde tage ham paa mine Skuldre og bære ham over Bækken, for at han der kunde plukke sig nogle Frugter. Ganske troskyldig tog jeg den Gamle paa Ryg-

gen og bar ham over Bækken. — Staa nu ned! — sagde jeg derpaa til ham, idet jeg buffede mig for at lette ham Nedstigningen. Men istedet for at lade sig glide ned paa Jorden . . . jeg maa endnu lee, naar jeg tænker derpaa . . . slyngede den tilsyneladende saa svage Olding begge sine Been, hvis Hud havde Lighed med Kalveskind, med beundringsværdig Lethed om min Hals, saa at han kom til at sidde overskrævs paa mine Skuldre. Og nu gav han sig til at flemme mig om Halsen som om han vilde kvæle mig. Jeg blev saa overvældet af Skræk, at jeg faldt afmægtig til Jorden; men trods min Afmagt blev den Gamle hængende fast; den eneste Løttelse, jeg fik, var den, at han ikke flemte mig saa stærkt, sandsynligviis for at lade mig komme til Besindelse igjen. Men neppe mærkede han, at jeg var kommen til mig selv, førend han med sit ene Been huggede mig for Maven og med det andet i Siden og saaledes tvang mig til at staa op, meget imod min Villie. Nu styrede han mig som en Hest ind imellem Træerne, hvor jeg maatte standse snart hist snart her, medens han gav sig til at plukke Frugter ned og spise dem. Saaledes vedblev han den hele Dag, og da det endelig blev Aften og jeg vilde lægge mig ned for at hvile, strakte han sig ogsaa hen i Græsset, dog uden at slippe min Hals, som han vedblev at holde fast omklamret. Ved Daggry stødte han atter Hælene i Siden paa mig, for at vække mig, og tvang mig derpaa til at staa op og begynde den foregaaende Dags pinefulde Vandring forfra. Og saaledes henrandt den ene Dag efter den anden; forgjæves grublede jeg over, hvorledes jeg skulde blive min skræffelige Byrde frit.

En Dag fandt jeg, paa en af vore Udflugter, nogle tørrede Græskaar, som vare faldne ned fra et Træ. Jeg

tog et af dem, udhulede det, og fyldte det med Druesaft; overalt paa hele Den fandtes der nemlig Viindruer i stor Mængde. Den fyldte Græskarflaske gjemte jeg paa et Sted, hvorhen jeg nogle Dage efter ved List fik den Gamle til at føre mig. Saasnart jeg havde naaet Stedet, greb jeg Græskarret og tog mig en god Slurk af Vinen; den smagte mig fortræffelig, og bevirkede, at jeg for Djeblikket glemte al min Glendighed. Jeg følte mig saa styrket og opmuntret, at jeg begyndte at hoppe omkring og synge af fuld Hals. Da den Gamle saae den Virkning, Drikken frembragte, og mærkede, at jeg bar ham med større Lethed end sædvanlig, gav han mig ved Tegn tilkjende, at han kunde have Lust til, selv at saae sig en Taar deraf. Jeg rakte ham Græskarret. O hvor han gottede sig! Et Djeblik efter var der ikke en Draabe af Vinen tilbage. Snart sporedes Virkningen deraf; ogsaa han begyndte nu at synge paa sin Viis, idet han tillige bevægede sig hid og did paa mine Skuldre. Ved denne ghygende Bevægelse blev han mere og mere forstumlet i Hovedet; der paakom ham en voldsom Opkastning, og jeg mærkede, hvorledes hans Been efterhaanden løsenede sig fra min Hals. Nu var det længe ønskede Djeblik kommet. Jeg samlede al min Kraft og kastede ham til Jorden, hvor han blev liggende uden at røre sig. Derpaa tog jeg en stor Steen og knuste Hovedet paa min forhadte Plageaand.

Jublande af Glæde ilede jeg til Kysten. Ved Havbredden traf jeg nogle Søfolk, som vare komne iland for at hente Vand og friske Lervnetsmidler. Synet af mig vakte i høj Grad deres Forundring; men endnu mere forundredes de ved at høre Fortællingen om mit Eventyr.

— Den, i hvis Hænder I var falden, — sagde

de: — kan ikke have været nogen Anden end den saakaldte gamle Havmand, og I er sikkert den første, som er sluppen fra ham uden at blive kvalt. Mængden af hans Offre har gjort denne Ø meget berygtet blandt de Søfarende, som derfor sjelden bode sig ind til det Indre af Den, undtagen naar de ere Mange i Følge med hverandre. —

Skibsfolkene toge mig med ombord, hvor jeg, efter atter at have fortalt mit Eventyr, blev modtagen med den største Forekommenhed. Snart befandt vi os under Sejl, og nogle Dage efter kastede vi Anker udenfor en stor og anseelig Handelsstad.

En af de ombordværende Kjøbmænd, som havde skjænket mig sit Venstreb, anmodede mig om at ledsage ham; han førte mig til et anseeligt Huus, der var indrettet til Opholdssted for fremmede Kjøbmænd. Her gav han mig en stor Sæk, og anbefalede mig derpaa til nogle af Stadens Folk, som vare forsynede med lignende Sække, idet han bad dem om at tage mig med paa deres forestaaende Udflugt.

— Disse Folk — sagde han derpaa til mig: — skulle ud for at samle Kokosnødder *). Følg kun deres Exempel; men bortsejrn Eder ikke fra dem, det kunde maaskee koste Eder Livet. —

Han medgav mig Levnetsmidler for een Dag, og jeg fulgte nu hine Folk ud til en stor Skov, som bestod af overordentlig høje og ranke Kokostræer. Træstammerne vare meget glatte; det var umuligt at klavre saa højt tilvejs, at Man kunde naa Grenene og Frugterne. Idet vi traadte ind i Skoven, saae vi en Mængde store og

*) Fra Sundæerne og de malediviske Der forsendes Kokosnødder til hele Indien.

småa Aber, som ved Synet af os øjeblikkelig grebe Flugten og med overraskende Behændighed flavrede heelt op i Trærnes Toppe.

. Mine Vedsagere toge nu Stene og kastede dem af alle Kræfter op efter Aberne. Jeg gjorde ligesaa, og Aberne, forbittrede over disse Angreb, rev nu, med største Trær og under de græsseligste Grimaser, den ene Kokosnød efter den anden af Grenene, og kastede dem ned efter os. Vi opsamlede Frugterne, og naar vi vare færdige dermed, begyndte vi atter at tirre Aberne, indtil vi paa denne Maade havde faaet alle Sækkene fulde.

Ved vor Tilbagekomst til Staden modtoges vi af min Ven Kjøbmanden, som betalte os Værdien af de medbragte Nødder. — Bliv nu saaledes ved at samle hver Dag, — sagde han: — indtil I har tjent saa mange Penge, at I dermed kan betale Hjemreisen. —

Jeg takkede ham for hans gode Raad, og det varede ikke længe, førend jeg havde samlet en ret anseelig Pengesum. Skibet, som havde haft mig ombord, var imidlertid afsejlet, fuldt ladet med Kokosnødder; men snart løb et andet Fartøj ind i Havnen, for at indtage en lignende Ladning. Jeg lod nu alle mine Kokosnødder bringe der ombord, og da Skibet var færdigt til at afsejle, tog jeg under mange Taksigelser Afsked fra min Ven, som desværre, paa Grund af uafgjorte Forretninger, ikke kunde rejse med.

Først sejlede vi til Peberøen, og derfra til Halvøen Komari, hvor det bedste Aloetræ findes, og hvis Indvånere have gjort sig det til en ubrydelig Lov: hverken at drikke Viin eller taale nogensomhelst Slags Udsvævelser. Paa begge Steder borttuskede jeg mine Kokosnødder for Peber og Aloetræ, og gif derpaa, i Selskab med nogle

andre Kjøbmænd, ud paa Perlefiskeri *), hvortil jeg havde lejet nogle Dykkere, som leverede mig en Mængde meget store og skønne Perler.

Inderlig glad over min heldige Fangst, indskibede jeg mig atter, naaede velbeholden Balsora, og begav mig derfra til Bagdad, hvor jeg med meget betydelig Fordeel solgte de Forraad af Peber, Aloetræ og Perler, jeg havde medbragt. En Tiendedeel af det vundne Udbytte anvendte jeg, ligesom efter mine tidligere Rejser, til Almisser, og søgte nu ved allehaande Fornøjelser at holde mig skadesløs for de nys overstandne Strabadser.

Atter gik Sindbad hjem med hundrede Zechiner i sin Lomme, og glemte ikke at komme igjen den næste Dag, for at høre Fortsættelsen af Sindbads Eventyr.

Sindbads Sjette Rejse, til Ceylon.

J gad sikkert gjerne vide, mine Venner, hvad der kunde bevæge mig til, efter fem Skibbrud og saa mange udstandne Farer, atter at forsøge min Lykke paa en sjette Rejse. Jeg maa tilstaa, at jeg selv forundrer mig højlig derover; det synes som om en ubetvingelig Skjæbne har drevet mig afsted. Dog hermed forholde det sig nu som det vil; Saameget er vist, at der neppe var

*) Peberøen er beliggende i Sundastrædet; Komori, med Forbjergene Komorin, er Sydspidsen af Forindiens Halvø. Mellem det nævnte Forbjerg og Nordkysten af Den Ceylon, har Man, siden umindelige Tider, drevet Perlefiskeri.

hengaaet et Aar efter min Tilbagekomst, førend jeg allerede traf Anstalter til en ny Rejse, og det uagtet mine Slægtninger og Venner opbøde Alt for at holde mig tilbage.

Først gennemrejste jeg tillands flere af Persiens og Indiens Provindser, indtil jeg endelig naaede en Søstad, hvor jeg indskibede mig i et fortræffeligt Fartøj, hvis Kapitajn netop stod i Begreb med at foretage en lang Fart. Ja lang blev den rigtignok, det er vist, og tillige saa uheldig, at tilsidst hverken Kapitajn eller Styrmand vidste Besked om, hvor vi befandt os. Langt om længe fandt de sig dog tilrette igjen; men vi havde just ikke Marsag til at glæde os herover. En Dag forfærdedes vi nemlig ved at see Kapitajnen pludselig forlade sin Post med et højt Skrig. Han rev sin Turban af Hovedet og kastede den paa Dækket, rustede sig i Skjæget, og slog sig for Panden, som et Menneske, der er bleven vanvittig af Fortvivlelse. Vi ilede til, for at erfare, hvad der var paa færde.

— Ak! — raabte han: — Vi befinde os paa det allerfarligste Sted i hele Havet; en rivende Strøm fører Skibet med sig, og om saa Minuter er det ude med os Alle. Lader os anraabe Gud om Redning; han alene kan frelse os fra Undergang! —

Han befalede derpaa at tage Sejlene ind; men Tougene sprang, og Skibet dreves med uimodstaaelig Magt ind imod Foden af et utilgængeligt Bjerg. Saa Øjeblikke efter strandede vi; dog fik vi Tid nok til at redde os iland med endeel Levnetsmidler og nogle af de kostbareste Varer.

— Guds Villie skee! — sagde nu Kapitajnen: — Enhver af os kan ligesaa godt strax grave sig en Grav her og sige sine Rejsesamkamerater Farvel; thi det Sted,

hvor vi nu befinde os, er af en saadan Betskaffenhed, at endnu aldrig Noget er kommen levende herfra. —

Hans Ord satte os i den dødeligste Angst; grædende omfavnede vi hverandre og beklagede vor sørgelige Skjæbne.

Bjerget, ved hvis Fod vi befandt os, dannede Kysten af en meget stor Ø. Strandbredden var overalt bedækket med Bragstumper og en utallig Mængde Menne-
steknoller. Ogsaa fandtes der en utrolig Mængde Barer og Kostbarheder adspredte rundtomkring; men Synet heraf bidrog kun til at forøge vor Trøstesløshed. Hvad der forundrede os meget, var, at vi fandt en Flod, som, istedetfor at strømme ud i Havet, kom fra Havet og strømmede indad i Landet, gennem en mørk Grotte med en viid Åbning. Skjøndt kommende fra Havet, var Vandet dog ferskt. En anden Mærkværdighed var, at hele det ovenomtalte Bjerg er ligesom sammensat af Krystaller, Rubiner og andre kostelige Stene. Fremdeles fandt vi en Kilde, bestaaende af en Art Jordbeg istedetfor Vand. Det strømmer ud i Havet, hvor det sluges af Fiskene, som siden atter give det fra sig i Skikkelse af graat Umbra; dette fastes da af Bølgerne op paa Strandbredden, hvor det findes i stor Mængde. Endelig fandtes der ogsaa Aloe-træer, som ikke stode tilbage for dem paa Komori.

For at fuldstændiggjøre Beskrivelsen af hiint Sted, maa jeg endnu anføre, at Skibe, som nærme sig Kysten paa en vis Afstand, ikke kunne komme bort igjen. Blæser Vinden fra Sø siden, da føre Vind og Strøm Skibet i Fordærvelse; blæser det derimod fra Land, da hindres Vinden af det høje Bjerg, saa at der udenfor er blifstille. Men Strømmen beholder desuagtet sin fulde Magt og driver Skibet ind imod Kysten. At bestige Bjerget var

ikke at tænke paa, og ej heller nogen anden Udvej til Frelse var at finde. Vi maatte altsaa blive hvor vi vare og belave os paa at dø. De medbragte Levnetsmidler havde vi deelt lige imellem os, og det kom altsaa nu an paa hver Enkelt's Legemsbeskaffenhed og den Maade, hvorpaa han forstod at holde Huus med sit Forraad, om han skulde blive kortere eller længere ilive end de Andre. Det faldt i min Lod at see alle mine Rejsesæller dø, den ene efter den anden. Tilslidst var jeg alene tilbage. Jeg havde nemlig ikke alene holdt bedre Huus med de mig tildeelte Levnetsmidler, men havde desuden i al Hemmelighed stukket Noget tilside for mig selv alene, hvoraf der dog kun var en ubetydelig Rest tilbage, da jeg begravede min sidste Kammerat.

Overbevist om, at ogsaa min Time nu snart maatte komme, begyndte jeg at grave mig selv en Grav. Under dette bedrøvelige Arbejde kunde jeg ikke lade være, atter og atter at bebrejde mig selv, at jeg havde været saa taabelig at indlade mig paa denne sidste Rejse. Undertiden fastede jeg mig, overbældet af Fortvivlelse, paa Jorden, slængede med Tænderne Huden af mine kjødløse Hænder, og var ikke langt fra at forbande den Time, da jeg blev født.

Dog . . . ogsaa denne Gang forbarmede Gud sig over mig. Det faldt mig ind at gaa hen til Floden, som fra Havet strømmede ind igjennem Grotten. Grublende stirrede jeg ned i Vandet. — Denne Strøm, — tænkte jeg: — som taber sig histhenne under Klippen, maa dog, et eller andet Sted atter træde frem for Dagens Lys. Hvad om jeg sammentømrede mig en Flaade og paa den lod mig drive afsted af Strømmen? Enten fører den mig til en beboet Egn, eller ogsaa omkommer jeg. I begge

Tilfælde kommer jeg bort fra dette skrækkelige Sted, og hvo veed, om der ikke hiinsides Svælgget maaskee venter mig en Lykke, som tifold kan opveje alle mine Gjenboredigheder. —

Denne Forestilling havde paany oplivet mit udslukte Haab. Store Træstykker og stærke Reeb forefandtes i Mængde, og snart havde jeg mit lille Fartøj færdigt. Hist og her fastsurrede jeg adskillige Vareballer, indeholdende Rubiner, Smaragder, Umbra, Bjergkrystal og kostbare Stoffer, saaledes fordeelte, at Ligevægten ikke blev forstyrret; med to smaa Marer, som jeg selv havde forfærdiget, besteg jeg derpaa min Sommerflaade, anbefalede mig i Guds Varetægt, og stødte fra Land.

Strømmen førte mig ind i Klippegrotten. Dagslyset forsvandt; jeg kunde ikke see en Haand for mig. Saaledes dreves jeg længe afsted, vistnok i flere Dage, og der syntes ikke at være nogen Udsigt til, at dette Mørke skulde opklares. Paa eet Sted var Klippegrotten saa lav, at jeg var nærved at faae mit Hoved slaaet istykker; halvbedøvet styrtede jeg baglænds ned paa Planterne. Af mine Levnetsmidler fortærede jeg kun Saameget som var nødvendigt til at friste Livet; men trods al min Sparksomhed vilde mit Forraad dog snart være udtømt. Til sidst følte jeg mig saa overvældet af Udmattelse, at jeg ikke længer kunde holde Øjnene oppe; jeg faldt i en dyb Søvn.

Hvor længe denne Søvn har varet, veed jeg ikke; men da jeg vaagnede, frembød der sig for mig et saa overraskende Syn, at jeg neppe vilde tro mine egne Øjne. Jeg befandt mig ved Bredden af en Flod, der paa begge Sider var omgivet af frodige, vidtudstrakte Enge; mit Fartøj var fastbundet til Flodbredden og omringet af en Mængde sorte Mennesker. Jeg rejste mig op og hilsede

dem; de tiltalte mig, men i et Sprog, som jeg ikke kunde forstaa. Jeg var ubeskrivelig glad, og Glæden gav sig Lust ved Fremsigelsen af følgende arabiske Vers:

— Paakald den Almægtige, og han vil hjælpe Dig; overgiv Dig til ham alene, og vær uden Frygt! Tilluk dine Dje-ne, og medens Du sover, vil Gud forvandle din Glendighed til Glæde og Lykke. —

Nu traf det sig saa heldigt, at en af de Sorte, som stode og hørte paa mig, var det arabiske Sprog mægtig, og altsaa havde forstaaet mine Ord. Han traadte nu hen til mig og sagde:

— Min Broder! Du maa ikke undres over at see os paa dette Sted. Det Land, Du her seer for Dig, tilhører os, og vi ere idag komne hid for at vande vore Marker, hvilket skeer ved smaa Kanaler, som fyldest med Vandet af denne Flod. Vi vare just beskæftigede med dette Arbejde, da vi bemærkede, at der kom Noget flydende ned til os paa Strømmen. Vi ilede til, for at see, hvad det vel kunde være, og saae nu, at det var denne Flaade. Strax svømmede En af os ud til den og drog den herind til Flodbredden, hvor vi bandt den fast, og ventede paa, at Du skulde opvaagne af din Slummer. Vi længe nu efter, at Du skal fortælle os din Historie, som sikkert maa være ganske overordentlig, og sige os, hvorfra Du kommer og hvad der har bragt Dig til at vove en Sejlads paa denne Flod. —

Jeg svarede, at jeg først og fremmest maatte have Noget at spise; naar da min Hunger var tilfredsstillet, skulde jeg med Fornøjelse tilfredsstille deres Nysgjerrighed. Strax kom de frem med forskellige Spisevarer, og da jeg havde faaet Nok, fortalte jeg dem Alt, hvad der

var mødt mig. De hørte til med den største Forbauselse; Manden, som forstod Arabisk, maatte hele Tiden gjøre Tjeneste som Tolk.

— Det er — sagde de: — en af de mærkværdigste Historier, vi nogensinde have hørt. Kongen selv maa endelig have den at høre, og det af Eders egen Mund. —

Da jeg ikke havde Noget herimod at indvende, lod Man strax en Hest hente. Jeg satte mig op paa den, og medens nu nogle af mine sorte Venner gik foran, for at vise Vej, toge de Andre hele Flaaden med alle Væreballerne paa deres Skuldre og fulgte efter.

I saadant Optog droge vi ind i Hovedstaden (Kandy) paa Serendib (Ceylon); thi paa denne Ø var det, jeg befandt mig. De Sorte fremstillede mig for deres Konge. Han sad i kongelig Pragt paa sin Trone; jeg traadte frem og hilsede ham, efter indisk Skik, ved at kaste mig ned og kysse Støvet for hans Fødder. Han bød mig staa op, og opfordrede mig med megen Venlighed til at tage Plads ved hans Side. Jeg maatte sige ham, hvem jeg var, og hvor jeg hørte hjemme.

— Men — spurgte han saa: — hvorledes er I kommen herhid, til mit Land? —

Jeg fortalte ham nu hele mit Eventyr, og min Fortælling forbausede og henrykkede ham i den Grad, at han gav Befaling til at optegne den med gyldne Bogstaver og opbevare den i hans Rigsarkiv. Jeg lod nu min Tømmerflaade hente med alt Tilbehør, og aabnede Væreballerne i Kongens Paasyn. Deres kostelige Indhold vakte i høj Grad hans Beundring, i Særdeleshed de herlige Rubiner og Smaragder, som han erklærede aldrig at have seet Mage til. Da jeg nu saae, med hvilken Henrykkelse han fremsøgte og betragtede de skøn-

nesten af Edelstenene, fastede jeg mig for hans Fødder og sagde:

— Naadigste Konge! Ikke alene min Person, men ogsaa hele min Ejendom staaer ganske til Eders Majestæts Tjeneste. Jeg beder, at I vil betragte det Altsammen som Eders eget. —

Smilende svarede han: — Nej, min kjære Sindbad! Jeg skal vel vogte mig for at berøbe Eder hvad I har modtaget som Gave af den almægtige Guds Haand. Nej, ikke formindske, men forsøge vil jeg Eders Rigdomme, og jeg lader Eder ikke drage bort fra mine Stater uden at have givet Eder Beviser paa min Gæmildhed. —

Strax befalede han en af sine Hofembedsmænd at drage Omsorg for mig. Man førte mig til et smukt Huus, hvor Alt blev indrettet paa det Bequemeste, og hvor jeg fik en heel Flok Tjenere til min Opvartning, Alt paa Kongens Bekostning. Derhen bragtes mig ogsaa alle mine Varer. Jeg glemte ikke at takke Kongen for al hans Godhed og Højmodighed; hver Dag, til en bestemt Tid, gik jeg til ham, for at bevidne ham min dybt-følte Erkjendtlighed. Den øvrige Tid af Dagen benyttede jeg til at besee Stadens Mærkværdigheder.

Den Serendib ligger lige under Æquator *), hvorfor Dag og Nat her altid ere lige lange. Den er fire-hindstyve Parasanger **) lang, og ligesaa bred. Omtrent midt paa Den er der en herlig Dal, paa tre Sider inde-

*) Denne Angivelse er fejlagtig, ligesom ogsaa Dens her angivne Bredde.

**) En Parasang er en persisk Mil.

sluttet af et højt Bjerg *); i denne Dal ligger Dens Hovedstad. Bjerget er saa højt, at det kan sees tilføes i tre Dagsrejser Afstand. Det er rigt paa Rubiner og forskjellige andre Mineralier, og bestaaer næsten helt og holdent af en ganske særegen metallisk Steenart, som Man benytter ved Slibning af Edelstene. Ogsaa findes her en Mængde sjeldne Træer og Planter, dog fornemlig Cedre og Kokostræer. Langs med Dens Kyster og i Flodernes Munding drives Perlefiskeri, og i enkelte Dale findes Diamanter. From Nysgjerrighed bevægede mig til at foretage en Valfart opad hint mærkelige Bjerg, hvor Adam skal have boet og bygget, efter sin Udjagelse af Paradiset. Ved min Tilbagekomst herfra begav jeg mig til Kongen, og bad ham om Tilladelse til at drage bort, da jeg længtes inderlig efter at gjensee min Hjemstavn. Med megen Venlighed gav han sit Minde dertil.

Da jeg for sidste Gang fremstillede mig for ham til Afsted, overrakte han mig et Brev til de Troendes Behersker, vor enevældige Herre, med følgende Ord:

— Beviiis mig den Tjeneste at overrække dette Brev tilligemed hosfølgende Foræring til Khalifen Harun al Raschid, med Forsikkring om mit Venskab. —

Med Glæde paatog jeg mig dette hædrende Hverv, med Løfte om den punktligste Udførelse. Ogsaa mig selv overlæssede den ædle Fyrste med rige Gaver fra hans Skatkammer, og førend jeg indstibede mig, lod han Skibskapitajnen og de Kjøbmænd, som skulde gjøre Rejsen med,

*) Adamsbjerget, opkaldt efter Menneskeslægten's Stamfader Adam, hvis Fodspor her endnu fremvises. Det ansaaes for dumd for det højeste Bjerg paa hele Jorden.

kalde for sig, og paalagde dem Alle at behandle mig med den største Agtelse og Forekommenhed.

Kongen af Serendibs Brev var skrevet med azurblaa Bogstaver, paa en formedelst sin Sjældenhed meget kostbar Dyrehud af en gulagtig Farve. Dets Indhold var omtrent saalydende:

— Kongen af Indien, som har tusinde Elefanter i sit Følge og boer i et Palads, hvis Tagstråler af hundredtusind Rubiners Glands, og som har tyve tusind Diamantkroner i sit Skatkammer, sender Khalifen Harun al Raschid sin Hilsen.

Endskjøndt den Gave, vi hermed oversende Eder, kun er af ringe Betydning, haabe vi dog, at I vil modtage den med en Vens og Broders Velvillie, i Betragtning af det Venkab, vi nære for Eder, og hvorom vi ønske at give Eder et Vidnesbyrd. Vi paa vor Side gøre ligeledes Krav paa Eders Venkab, hvortil vi, paa Grund af vor Rang, ansee os værdige. Herom altsaa anmode vi Eder indstændig, som den ene Broder den anden. —

Den i Brevet omtalte Gave bestod for det første af et Bæger, udarbejdet af een eneste Rubin, fingertykt og af en halv Fods Højde, besat med store, ganske runde Perler; dernæst en Slangehud, med Skjæl omtrent saa store som en almindelig Guldpenge, og som besad den fortræffelige Egenskab, at den beskærmede Enhver, som sov derpaa, mod alle Sygdomme; fremdeles halvtredstusindstyvetusind Drakmer af det allerbedste Aloetræ, tilligemed tredive Stykker Kamfer, saa store som Pistazier; og endelig, som Tilgift, en Slavinde af henrivende Skjønhed og i en Klædedragt, der var som besaaet med Edelstene.

Vi begave os da nu paa Rejsen, og ankom, efter

en meget heldig Sejlads, til Balsora. Faa Dage efter befandt jeg mig i mit Hjem i Bagdad.

Ufortøvet lod jeg mig melde hos Khalifen. Da han hørte, at jeg havde Erinde til ham fra Kongen af Serendib, blev jeg strar indladt. Jeg kastede mig ned foran hans Trone, og overrakte ham, efter en kort Tiltale, saavel Brevet som Gaverne. Da Khalifen havde læst Brevet, spurgte han mig, om Kongen af Serendib virkelig var saa rig og mægtig som han foregav. Jeg kastede mig atter ned foran Tronen, og tog, efter at have rejst mig igjen, saalunde tilorde:

— Hersker over de Troende! Jeg kan, som Djenvidne, forsikre, at hvad Brevet siger ingenlunde er overdrevet. Intet har i højere Grad vakt min Beundring end hans Palads. Naar han viser sig offentlig, seer Man ham sidde paa en Trone paa Ryggen af en Elefant, mellem to Rækker af hans Ministre og Hoffolk. Foran ham, paa hans egen Elefant, sidder en Mand med en gylden Landse, og bagved ham staaer en anden med et Guldsepter, hvis ene Ende er prydet med en Smaragd, der er en halv Fod lang og en Tomme tyk.

— Hans Følge bestaaer af en Livvagt paa tusinde Mand, Alle klædte i Guldbrokade og ridende paa prægtigt udstyrede Elefanter. Af og til raaber Manden, som sidder forrest paa Kongens Elefant, med høj Røst:

— Her kommer den mægtige Hersker, den vældige Sultan af Indien, hvis Palads er smykket med hundredtusinde Rubiner, og som ejer tyvetusind Diamantkroner; en Hersker, større end den store Salomo og den store Maharadscha! —

— Saasnart som dette Raab er tilende, begynder han, som har sin Plads bagved Kongen:

— Denne saa store og mægtige Monark maa dog dø, maa dø, maa dø! —

— Hvorpaa atter den forreste raaber: — Lovet være han, som lever og ikke dør! —

— Kongen af Serendib er fremdeles saa retfærdig, at der hverken i hans Hovedstad eller i hele Landet gives Dommere. Hans Undersaatter trænge ikke til dem; thi de iagttage af sig selv Alt hvad Ret er og handle aldrig imod deres Pligt. —

Khalifen syntes særdeles tilfredsstillet ved min Fortælling. — Kongens Wiisdom — sagde han: — giver sig tilkjende i hans Brev, og efter hvad jeg nu har hørt, maa jeg tilstaa, at en saadan Konge og saadanne Undersaatter ere hinanden værdige. —

Jeg tog nu Afsked med Khalifen, og vendte rigt begabet tilbage til mit Hjem.

Hermed endte Sindbad sin Fortælling for denne Gang. Hans Tilhørere bortfjernede sig; Sindbad, som sædvanlig, med hundrede Zechiner i sin Lomme. Næste Dag, da Selskabet atter var forsamlet, fortalte Sindbad Historien om sin syvende og sidste Rejse, saaledes som følger:

Sindbads syvende og sidste Rejse.

Jeg havde fast besluttet, ikke oftere at udsætte mig for Rejselivets Farer og Møjsommeligheder, og det saa meget mere som jeg følte, at jeg begyndte at blive gammel og trængte til Fred og Ro. Men en Dag, da jeg just sad ved Maaltidet og gjorde mig tilgode i Selskab

med nogle af mine Venner, meldtes det mig, at et Sendebud fra Khalifen ønskede at tale med mig. Jeg begar mig ud til ham, og modtog nu Befaling til, strax at indfinde mig hos hans Herre. Saa Djeblikke efter stod jeg for Khalifens Trone.

— Sindbad! — sagde de Troendes Beherster: — Jeg behøver Eders Bistand. I maa vise mig den Tjeneste at overbringe Kongen af Serendib mit Svar paa hans Brev med tilhørende Gaver. Det er ikke meer end billigt, at jeg gjengjælder hans Høflighed. —

Jeg stod som lynslagen. — Hersker over de Troende! — fremstammede jeg: — Eders Majestæts Villie er mig en Lov; men jeg beder ydmygt at betænke min ved utrolige Strabadser svækkede Helbredstilstand. Tilmed har jeg gjort det Løfte, at jeg aldrig mere vilde forlade Bagdad. —

Derpaa fortalte jeg ham udførlig alle mine Eventyr, som han hørte paa med stor Interesse. Da min Fortælling var tilende, sagde han:

— I Sandhed! Det er ganske overordentlige Begivenheder. I der fortæller mig. Ifkedestomindre kan I gjerne, for min Skyld, gjøre denne ene Rejse endnu. I behøver jo blot at begive Eder ad den lige Vej til Den Serendib, udrette mit Erinde der, og saa strax rejse tilbage igjen. Men rejse maa I under alle Omstændigheder; thi det vilde, som I vel maa kunne indsee, kun sømme sig slet for mig at blive Kongen paa hiin Den Forbindtlighed skyldig. —

Da jeg saae, at Khalifens Beslutning var urokkelig, erklærede jeg mig beredt til at adlyde, hvilket behagede ham i den Grad, at han strax lod udbetale til mig tusinde Zechiner i Rejsepenge.

Faa Dage efter var jeg færdig med mine Tilberedelser. Jeg modtog Khalifens Foræringer tilligemed et af ham egenhændig skrevet Brev, og begav mig derpaa til Balsora, hvor jeg indskibede mig. Efter en meget heldig Overfart landede jeg paa Serendib. Ufortøvet anmeldte jeg for Kongens Ministre, hvad der havde bragt mig hid, og bad dem skaffe mig Audients. Under store Gresbeviisninger blev jeg ført frem for Kongen. Han kjendte mig øjeblikkelig, og blev meget glad ved at see mig igjen.

— Vær mig hjertelig velkommen, kjære Sindbad! — udraabte han: — Ofte har jeg tænkt paa Eder, siden I forlod os, og jeg velsigner denne Dag, som atter har ført os sammen. —

Jeg bevidnede ham min Taknemlighed for al hans Godhed og Velvillie imod mig, og overrafte derpaa Khalifens Brevskab og Gaver, som han modtog med umiskjendelige Tegn paa den største Tilfredshed. De overbragte Gaver bestode i: en Guldbrofades Seng af tusinde Zechiners Værdi, halvtredsindstyve Klædninger af kostbare Stoffer og hundrede andre af det fineste hvide Lærred fra Kabira, Suez, Alexandria og Kafa; dernæst en farmoisindrød Seng samt endnu en af en anden Farve; fremdeles et herligt Kar af Agat, fingertykt og en halv Fod i Gjennemsnit, og paa hvis Bund var et Basrelief, forestillende en Mand, der, i en knælende Stilling, er isærd med at afstøde en Pii mod en Løve; endelig et værdifuldt Bord med Opdæfning, der engang skal have tilhørt den store Salomo. Khalifens Brev var saalydende:

— I hans Navn, som er vor eneste rette Vejleder til Sandhed og Lyksalighed, sender Abdallah Harun al Raschid, hvem Gud har anvist Grespladsen efter

hans Forfædre, højlovlig Ihukommelse, den mægtige og lyffelige Sultan af Indien sin Hilsen.

Med Glæde have vi modtaget Eders Brev, og bede Eder til Gjengjæld modtage disse Linier, nedskrevne i vor Raadsforsamling, et Sted, hvor selv overjordiske Aander gjerne dvæle. Forhaabentlig vil Eders Dje deri erkjende vor gode Hensigt og skjanke den Eders Bifald. Lev vel! —

Kongen af Serendib følte sig meget smigret ved Khalifens Artighed. Jeg længtes efter at komme hjem, men det holdt meget haardt at faae Tilladelse dertil. Endelig lykkedes det mig dog; jeg sagde Kongen Farvel, og rigelig begavet indskibede jeg mig for at vende tilbage til Bagdad. Men det løb ikke saaledes af som jeg havde haabet; Gud havde bestemt det anderledes. Efter saa Dages Sejlads bleve vi nemlig overfaldne af Sørovere, som med Lethed satte sig i Besiddelse af vort Skib, eftersom vi aldeles ikke vare belavede paa at gjøre Modstand. Vel forsøgte Enkelte herpaa, men de bleve snart nedbuggede; vi Andre bleve lagte i Lænker, og førtes derpaa ombord i Røverskibet, hvor vi bleve saa aldeles udplyndrede, at Man endog trak Klæderne af os og gav os andre langt daarligere istedet.

Røverne sejlede nu afsted med os. Endelig naaede vi til en stor Ø, hvor vi bragtes iland og solgtes som Slaver. Jeg blev kjøbt af en rig Kjøbmand, som ufortøvet lod mig føre til sit Huus, hvor han lod mig godt beværte og gav mig en meget net og reenlig Slavedragt, som jeg strax maatte iføre mig.

Jeg gif nu og skjøttede mig selv, indtil min Herre, efter et Par Dages Forløb, kom og spurgte, om jeg havde lært noget Haandværk. Jeg svarede Nej, og sagde,

at jeg var Kjøbmand, og at Søroverne, som havde solgt mig til ham, havde berøvet mig Alt hvad jeg ejede.

— Forstaaer Du da heller ikke at skyde med Bue? — spurgte han fremdeles.

Jeg svarede, at jeg i min Ungdom havde haft megen Øvelse deri, og at jeg sagtens ogsaa endnu kunde haandtere en Bue saa nogenlunde.

Han gav mig nu Bue og Pile, lod mig tage Plads bagved ham paa en Elefant, og saaledes begave vi os ud til en stor Skov, som laa et Par Mile fra Staden. Da vi vare komne dybt ind i Skoven, bød han mig at stige ned, og sagde, idet han pegede paa et højt Træ:

— Nu stiger Du op i dette Træ, og naar der saa kommer en Flok Elefanter forbi, skyder Du paa dem. Saa snart en af dem er fældet, maa Du komme og underrette mig derom. —

Han forsynede mig med Levnetemidler, og vendte derpaa tilbage til Staden. Hele Natten sad jeg paa Luur i Træet, uden at faae Øje paa en eneste Elefant; men næste Morgen, kort efter Solens Opgang, kom en heel Flok spadserende forbi. Flere Gange skød jeg fejl; endelig saae jeg en truffen Elefant styrte til Jorden. De andre bortsfjernede sig, og jeg kunde saaledes uden Fare stige ned fra Træet, hvorefter jeg skyndte mig ind til Staden, for at underrette min Herre om det Paasfere. Han roste mig for den Dygtighed, jeg havde lagt for Dagen, og lod mig, til Tegn paa hans Tilfredshed, traktere med et velsmagende Maaltid. Derpaa begave vi os begge ud til Skoven og nedgrove den døde Elefant. Naar Dyret var gaaet i Forraadnelse, vilde min Herre komme igjen og hente dens Tænder, som da skulde sælges.

I to Maaneder fortsatte jeg denne Jagt og nedlagde hver Dag en Elefant. Ikke altid besteg jeg de samme Træ, men snart det ene og snart det andet.

En Morgenstund, da jeg efter Sædvane sad og ventede paa Elefanternes Komme, bemærkede jeg til min store Forbauselse, at de, istedetfor at drage forbi mig, som de plejede, med en forfærdelig Alarm kom farende lige henimod mig, og det i saa stort et Antal, at Jorden rystede under deres Fodtrin. Med opløftet Snabel og med Blikket fæstet paa mig, omringede de Træet, hvori jeg sad. Jeg følte mig som lammet af Skræk over dette Skuespil; Bue og Pile faldt mig ud af Hænderne.

Min Frygt var ikke ugrundet. Da Elefanterne i nogen Tid havde staaet og betragtet mig, viklede een af de største sin Snabel om det Nederste af Træstammen, og rykkede hele Træet op med Rod, saa at det styrtede overende og drog mig med i Faldet. Medens jeg halv bevidstløs laa udstrakt paa Jorden, kom hiint store Dyr hen til mig, greb mig med sin Snabel og løftede mig op paa sin Ryg, hvor jeg klamrede mig fast, mere død end levende. Elefanten satte sig nu i Bevægelse; alle dens Kammerater fulgte den. Efter en temmelig lang Vandring gjorde Flokken Holdt. Anføreren, paa hvis Ryg jeg befandt mig, greb mig atter med sin Snabel, satte mig med Baersomhed ned paa Jorden, og bortfjernede sig derpaa, fulgt af alle sine Kammerater. Det Hele forekom mig som en Drøm.

Jeg rejste mig overende og saac mig om; Elefanterne vare ikke mere at see. Stedet, hvor jeg befandt mig, var en temmelig lang og bred Høj, overspyldt med Elefanttænder og Knokler. Synet heraf vakte mange Betragtninger hos mig. Jeg maatte beundre hine Dyr

Instinkt; thi udentvivl var dette Sted deres Begravelsesplads, som de udtrykkelig havde anvist mig, for at jeg ikke længer skulde forfølge dem for deres Tænders Skyld. Ufortøvet skyndte jeg mig afsted, ad Vejen til Staden. Paa hele min Vandring mødte jeg ikke een eneste Elefant; sandsynligviis havde de trukket sig tilbage til det Indre af Skoven, for at lade Vejen til den omtalte Høj aaben. Først den næste Morgen naaede jeg min Herres Huus.

— Arme Sind bad! — udraabte min Herre, da han saae mig: — Jeg har været i stor Bekymring for din Skyld. Da Du blev saa længe borte, begav jeg mig ud til Skoven, og fandt der et nylig omstyrret Træ og din Bue og dine Pile paa Jorden tæt derved. Forgjæves har jeg søgt Dig overalt, og havde nu ganske opgivet Dig som fortabt. Fortæl mig nu, hvad der er hændet Dig, og ved hvilket lykkeligt Tilfælde dit Liv er blevet reddet. —

Jeg fortalte ham nu hele mit Eventyr, og da vi næste Dag kom ud til Højen, saae han til sin store Glæde, at det forholdt sig, som jeg havde sagt ham. Elefanten, som havde baaret os derud, blev belæsset med saa mange Tænder, som den kunde bære, og derpaa vendte vi tilbage til Staden.

Da vi vare komne hjem, sagde min Herre til mig: — Min Broder! Ja, som saadan vil jeg fra nu af betragte Eder; thi den Opdagelse, I har gjort, vil gjøre mig til en meget riig Mand. Jeg skjænker Eder Friheden tilbage, og jeg vil bede Gud udgyde sin rigeste Belsignelse over Eder. Jeg vil nu ikke længer fordølge, at en utallig Mængde Slaver aarlig sætte Livet til i hiin Skov. Hvor megen Forsigtighed der end anvendes, falde de dog tidligere eller senere som Offre for de listige

Elefanter. I er den Eneste, som er gaaet frelst ud af Faren; Gud har holdt sin beskjærmende Haand over Eder og derved givet tilkjende, at han elsker Eder og endnu behøver Eder her paa Jorden til Udførelsen af een eller anden god Hensigt. Den Nytte, I ved Eders Opdagelse har gjort mig og mange Andre, er uberegnelig. Hidtil maatte vi, for at faae Elfenbeen, sætte vore Slavers Liv paa Spil; nu derimod kan hele Staden forsyne sig dermed uden Fare og paa den nemmeste Maade af Verden. Hele Staden vilde sikkert bidrage til at belønne Eder; men den Glæde vil jeg helst have mig selv alene forbeholdt. I maa ikke tro, at Friheden bliver den eneste Gave, jeg skænker Eder. —

— Gud velsigne og bevare Eder! — var mit Svar: — I har skænket mig min Frihed, og nogen anden Belønning forlanger jeg ikke. Kun Et er der, som jeg ønsker, og det er hverken meer eller mindre end Tilladelsen til at vende tilbage til mit Fædreland. —

— Mussonen *) — svarede han: — vil snart føre en Mængde Skibe hertil, og jeg skal da nok drage Om-
sorg for, at I kan komme hjem med eet af dem. —

Jeg takkede ham af ganske Hjerte for hans Godhed imod mig. Fra nu af gjorde vi hver Dag Udflugter til Højen, og snart havde min forhenværende Herre alle sine Magasiner fulde af Elfenbeen. Alle Stadens Kjøbmænd, som havde faaet Nys om Sagen, efterfulgte vort Exempel.

Endelig begyndte Mussonen at blæse, og faa Dage efter kastede en heel Flaade af Kjøbmandsskibe Anker i

*) Mussonen er en til regelmæssige Tider tilbagevendende Østenvind.

Havnen. Min Herre udvalgte selv det Skib, paa hvilket jeg skulde sejle hjem, og lod det indtage en halv Ladning Elfenbeen for min Regning. Heller ikke glemte han at lade bringe en rigelig Mængde Proviant ombord, og paanødte mig desuden adskillige værdifulde Foræringer og endeel Sjeldenheder af Landets Frembringelser. Under mange Taksigelser tog jeg Afsked med ham, og begav mig ombord.

Strax efter gik vi under Sejl. Undervejs anløb vi flere Der for at indtage Forfriskninger; endelig landede vi ved en By paa Indiens Fastland. For at undgaa en ny Sørejsses Farer besluttede jeg at fortsætte Rejsen tillands. Jeg lod mit Elfenbeen udskebe, og da jeg havde solgt det med stor Fordeel og indkjøbt endeel sjeldne Foræringer, sluttede jeg mig til en talrig Karavane af Kjøbmænd, som just var isærd med at afgaa. Det var en langvarig Rejse, og der var mange Besværligheder at gennemgaa; men jeg udholdt det alt sammen med Taalmodighed; thi hvor anstrengende Rejsen end var, saa behøvede jeg dog her hverken at frygte for Storme eller Sørøvere eller Slangar, saa lidt som for mange andre Farer, jeg tidligere havde været udsat for.

Endelig vare alle Strabadser overvundne; jeg ankom lykkelig og vel til Bagdad. Min første Udflugt efter Hjemkomsten gjaldt Khalifen, for hvem jeg aflagde fuldstændigt Regnskab for Udførelsen af det mig overdragne Hverv. Fyrsten fortalte mig derpaa, at min lange Udeblivelse vel havde vaakt hans Bekymring; dog havde han alligevel bevaret Haabet om, at Gud nok vilde være med mig og føre mig uskadt tilbage. Mit Eventyr med Elefanterne forbausede ham i høj Grad, og han erklærede, at

han ikke vilde have troet det, dersom han ikke havde vidst, at Man fuldkommen kunde stole paa min Sandruhed. Alt, hvad jeg fortalte ham, forekom ham saa mærkværdigt, at han lod een af sine Skrivere optegne det med gyldne Bogstaver, og bød, at Skriftet skulde opbevares i hans Skat-kammer. Rigelig begavet og glad over den Ære, Kha-lifen havde beviist mig, vendte jeg tilbage til mit Hjem, og siden den Tid søger jeg min Lykke alene i et roligt og fredeligt Samliv med Familie, Slægt og Venner.

Med disse Ord sluttede Sindbad Fortællingen om sin syvende og sidste Rejse. Derpaa vendte han sig til Lastdrageren Sindbad med følgende Spørgsmaal:

— Nu, min Ven! Har I nogensinde hørt, at noget Menneske har maattet udstaa Saameget eller har befundet sig i saa mange Farer og Trængsler? Mon jeg ikke, efter saadanne Anstrengelser, kunde have fortjent at leve et roligt og behageligt Liv? —

Sindbad kyskede hans Haand og svarede: — Visseelig, Herre! Alle mine Møjsommeligheder ere for Intet at regne i Sammenligning med de forfærdelige Lidelser og Farer, I har maattet døje. Om mine end trykke mig, medens de staa paa, kan jeg dog trøste mig ved den Smule Nytte og Fordeel, de bringe mig. Jo, visseelig fortjener I at leve et roligt Liv; ja, hvad der er meget mere, I er fuldkommen værdig til at besidde de store Rigdomme, Gud har tildeelt Eder, eftersom I gjør en saa højmodig Anvendelse deraf. Derfor ønsker jeg af ganske Hjerter, at I fremdeles maa vedblive at leve i Fred og Glæde indtil Eders Livs sidste Øjeblik. —

Atter skænkede Sindbad ham hundrede Zechi-

ner, og optog ham i sine Venners Tal. Fra nu af opgav Sindbad sin Næringsvej som Lastdrager, og hver Dag stod en Plads ham aaben ved hans Belgjørers Bord, saa at han vel havde Marsag til, saalænge han levede, at mindes Sindbad den Bidthberejste.

Harun al Raschid

paa Eventyr.

Stundom befinder Man sig i en saa lykkelig Stemning, at Man indgyder Alle Glæde, som nærme sig En, og er oplagt til igjen at dele Alles og Enhvers Glæde. Til andre Tider derimod lider Man af et Tungsind, som gjør En til en Plage for En selv og alle Andre, og som gjør En ligegyldig for den hele Verden. I denne sidste Stemning befandt de Troendes Behersker sig en Dag, da hans trofaste Giasar indfandt sig hos ham. Han traf ham imod al Sædvane alene, og han kunde desuden umulig tage fejl af hans onde Lune; thi Khalifen blev siddende ubevægelig og saae ikke engang hen til den Side, hvor hans Vizier stod. Giasar fjendte sin Herre, og vovede ikke at forstyrre ham; taus og ubevægelig blev han selv staaende og ventede paa, at Khalifen skulde værdige ham et Blik. Endelig saae Harun ivejret, men vendte strax igjen sit Øje mod Jorden og sank atter tilbage i sin tidligere dødlignende Fortabelse.

Med denne Bevægelse havde Storbizieren dog haft Lejlighed til at see sin strenge Herre i Øjet, og han havde intet Uheldvarslende læst deri; derfor vovede han i dæmpet Tone at bryde den lange Taushed.

— Hersker over de Troende, — sagde han :— tør

Eders tro Tjener spørge Eder om Marsjagen til en Stemning, der synes saa lidet at harmonere med Eders daadkræftige Væsen? —

— Du har Ret, — svarede Khafilien, ligesom levende op fra de Døde: — af Naturen er jeg fremmed for mørke Grublerier; og først i dette Djeblik, da Du vakte mig, er jeg bleven opmærksom paa mit tungsindige Drømmeri. Men jeg vil ogsaa strax udribe mig derfra, og igjen tilhøre den lyse og levende Verden. Og heri maa Du hjælpe mig, min tro Giafar; hvis Du ikke netop kommer for at melde mig en opmuntrende Nyhed, maa Du opfinde Noget, som kan adsprede mig. —

— Hersker over de Troende, — svarede Storvizieren: — alene min Pligt fører mig dennesinde til Eder. Jeg kommer for at minde Eder om, at J af egen høje Villie har besluttet personlig at vaage over den gode Orden i Eders Hovedstad og Rige. Det er netop een af hine Dage, som J har bestemt til Eders Udflugter under Forflædning; maaskee er dette ogsaa den allerbedste Lejlighed, som kunde frembyde sig til Udspredelse for Eder. —

— Herligt, Giafar! — svarede Khafilien: — Det havde jeg ganske glemt, og Du erindrer mig i et lykkeligt Djeblik derom. — Gaa altsaa strax hen og tag din Forflædning paa, medens jeg gjør det Samme! —

Efterat de begge havde forflædt sig som fremmede Kjøbmænd, forlode de Paladset ganske ene og igjennem en Havedør, som førte ud til den aabne Mark. De gjorde derpaa i en temmelig betydelig Afstand fra Portene deres sædvanlige Rundt omkring Byen, uden at der mødte dem noget Overordentligt, og lagde Tilbagevejen over den Bro, som forbinder Stadens ved Floden

Tigris adskilte Dele. Her stødte de paa en blind Mand, som bad dem om en Almisse. Khelifen gav ham et Guldstykke; dog den Blinde var ikke tilfreds med at have modtaget denne gavmilde Almisse, men greb og fastholdt Giverens Haand, idet han sagde:

— Edelmødige Herre, Hvo I end er, hvem Gud indgav at række mig en saa riig Almisse, nægt mig ikke den Villighed at give mig en Drefigen! Jeg har ærlig fortjent en langt haardere Tugtelse. —

Med disse Ord slap han Khelifens Haand, for at han skulde give ham Kindhesten; men af Frygt for, at han skulde fjerne sig uden at have opfyldt hans Forlangende, holdt han ham fast ved hans Klædebon.

Højlig forundret over den Blindes Forlangende og Udfærd sagde Khelifen: — Gode Mand, jeg skal vel vogte mig for ved en saa slet Behandling at berøbe min Almisse al Fortjeneste. —

Men den Blinde modsatte sig hans blide Bestræbelser for at frigjøre sig, og holdt ifkun desto fastere i hans Kjortel, idet han svarede: — Tilgiv min Paatrængenhed! Men I maa enten give mig en Drefigen eller ogsaa tage Eders Gave tilbage. Kun under denne Betingelse kan jeg modtage Noget af Eder, naar jeg ikke vil frænke et helligt Løfte, jeg har aflagt. Hvis I kjendte Sammenhængen, vilde I ligesom jeg selv ansee denne Straf for yderst mild. —

For endelig at slippe løs fra den Blinde gav Khelifen ham en let Drefigen. Da gav Mennesket øjeblikkelig slip paa ham, takkede og velsignede ham.

Saasnart Harun havde fjernet sig nogle Skridt, sagde han til sin Vizier: — Denne Blinde maa visseelig have en Aarsag til sin højst besynderlige Udfærd imod

dem, der række ham en Almisse, og jeg gad nok lære Sammenhængen at kjende. Vend derfor tilbage og siig den Blinde, Hvem jeg er, og befal ham at indfinde sig i Paladset imorgen ved Eftermiddagsbønnens Time, da jeg ønsker at tale med ham! —

Giafar vendte altsaa tilbage, gav Tiggeren en ny Almisse og en ny Kindhest, og meddeelte ham Khalifens Befaling. Derpaa skyndte han sig med at indhente Khalifen.

Da de atter vare gaaede et Stykke Vej med hinanden, traf de paa en fri Plads i Staden en stor Mængde Mennesker forsamlet, der stode og betragtede en ung Mand, som med slap Tøjle reed en Hoppe i Volte, og med Vidst og Sporer exercerede den saaledes, at den var ganske bedækket med Skum og Blod. Forbauset spurgte Khalifen de Omkringstaaende, Hvad dette havde at betyde, men erfarede ikke Andet, end at den unge Mand i den senere Tid daglig ved den samme Tid saaledes mishandlede sin Hoppe. Efterat Khalifen og hans Storbizier i nogen Tid havde været Vidne til det opværende Skuespil, gik de videre med hinanden; men Giafar fik Befaling til at indstævne den unge Mand for Khalifens Trone, til samme Tid, som den Blinde var bleven tilsagt at give Møde.

Førend Khalifen endnu var naaet tilbage til sit Palads, bemærkede han i en af ham i lang Tid ikke betraadt Gade en ganske ny Bygning, som havde Udseende af at tilhøre een eller anden af Rigets Stormænd. Khalifen spurgte Giafar, Hvem det tilhørte. Denne vidste det ikke, men gik strax hen at forhøre sig desangaaende. Hos en Nabo erfarede han da, at Paladset tilhørte Khodjah Hassan, med Tilnavnet Adhab-

bal, hvilket han havde fra Keeslagerhaandværket, som Naboen selv havde seet ham drive i den yderste Armod; men pludselig var Manden, Ingen vidste, hvorledes, kommen til en saa stor Formue, at han med Lethed havde kunnet bestride Omkostningerne ved denne Pragtbygning. Disse Oplysninger meddeelte Giasfar Khalifen, og denne befalede ham, ogsaa at lade Khodjah Hassan den følgende Dag give Møde i Paladset, paa samme Tid som de to Andre.

Den følgende Dag forestillede Storbizieren, saasnart Eftermiddagsbønnen var holdt, de trende omtalte Personer for de Troendes Behersker. Underdanige fastede de sig ned for hans Trone. Da de igjen havde rejst sig, spurgte Harun den Blinde om hans Navn.

— Jeg hedder Baba Abdallah. — svarede den Blinde.

— Baba Abdallah, — vedblev Khalifen: — din Maade at bede om Almisse paa havde igaar saa meget Paafaldende for mig, at jeg, hvis jeg ikke havde haft mine besynderlige Grunde til det Modsatte, vel skulde have vogtet mig for at føje Dig i dit tilsyneladende urimelige Forlangende, men tværtimod skulde have hindret Dig i fremdeles at give saadan offentlig Forargelse. Jeg har ladet Dig bringe for mig, for af din egen Mund at erfare Foranledningen til hiint besynderlige Løfte, og deraf at see, om jeg fremdeles kan tillade Dig en Udfærd, der synes mig at give et meget slet Exempel for de Troende. Fortæl altsaa uden Forbehold, hvorledes Du har faaet dette sjære Indfald! —

Denne Dadel fra Khalifens Mund gjorde den Blinde baade angst og bange. Han fastede sig paany

for Khalifens Fødder, og begyndte derpaa næsten skjælvende at rede for sig.

— Hersker over de Troende, jeg beder Eder først og fremmest om Tilgivelse for den Paatrængenhed, hvormed jeg søgte af Eders Højhed at tiltrvinge mig Noget, som virkelig synes at stride imod den sunde Fornuft. Jeg fjender min Forseelse; men da jeg ikke vidste, at jeg havde Eders Højhed for mig, haaber jeg, at I lader Naade gaa for Ret. Om min Udsærd end i Verdens Dine synes en Taabelighed, for den alvidende Gud, der seer i Hjerterne, er det en vel forskyldt Bod, uagtet den ikke staaer i noget Forhold til den uhyre Synd, som jeg har begaaet, og som jeg ikke kunde udsone, selv om Alverdens Dødelige, den Ene efter den Anden, vilde slaa mig paa Dret. Eders Højhed vil selv indsee dette, saasnart jeg har fortalt Eder min Historie: —

Den blinde Baba Abdallah's Historie.

Hersker over de Troende, jeg er født her i Staden Bagdad, og arvede efter mine Forældre, som døde hastig efter hinanden, en lille beskeden Formue. Endskjøndt jeg endnu var ung og uerfaren, borttødslede jeg dog ingenlunde mine Midler, efter unge Menneskers Sædvane, som pludselig komme til Frihed og faae Penge imellem Hænder, men stræbte tværtimod at holde dem sammen og forøge dem. Paa denne Maade bragte jeg det endelig saa vidt, at jeg havde firfjendstyre Kameler, hvilke jeg udlejede til Karavanekjøbmænd, og disse Dyr indbragte mig ved de Rejser, som jeg gjorde med dem til forskjellige Provindser i Eders Rige, ikke ubetydelige Summer.

Saaledes kom jeg engang, — det var lykkelige Dage, Eders Højhed! — fuld af Drømme om, hvorledes jeg i kort Tid skulde vorde endnu rigere, med mine ubelæsfede Kameler tilbage fra Balsora, hvorhen jeg havde bragt Varer, som skulde indskibes til Indien. I en Egn, hvor der fandtes god Græsning, lod jeg mine Kameler græsse, og medens jeg selv udhvilede mig, indhentede mig en Dervisk, der tilfods var rejst fra Balsora ligesom jeg, og tog Plads hos mig. Da vi nu havde gjort hinanden Regnskab for, hvorfra vi kom og hvorhen vi agtede os, deelte vi vort Mundforraad med hinanden og spiste sammen. Imidlertid underholdt vi os om ligegyldige Ting, indtil Dervisten i Fortrolighed rykkede mig nærmere og meddeelte mig, at han vidste, hvor der i Nærheden fandtes en saa umaadelig Skat, at jeg deraf kunde belæsse alle mine fiirsindstyve Kameler med Guld og Edelstene, uden at Man skulde kunne spore, at Skatten derved var bleven formindsket.

Min Glæde herover var ikke mindre stor end min Overraskelse, og da jeg ingen Grund havde til at ansee Dervisten for en Bindmager, faldt jeg ham ude af mig selv om Halsen og raabte:

— Gode Dervisk, jeg kan vel tænke mig, at Du i din Stand kun lidet bryder Dig om denne Verdens Rigdomme! Følgelig kan Du selv ingen Nytte have af, at Du kjender denne Skats Tilværelse. Viis da mig, hvor den er at finde! Jeg vil saa belæsse mine fiirsindstyve Kameler dermed, og af Taknemlighed skjenke Dig eet af Dyrene. —

Det var rigtignok kun Lidet, jeg bød ham; men mig forekom det dengang at være overmaade meget — af den Skat, jeg allerede betragtede som min. Saa hastig havde

Begjærligheden, den umættelige Habeshge gjort sig til Herre over mig. Dette kunde Dervissen vel mærke; dog tog han sig tilsyneladende min skammelige Unøjsomhed ikke videre nær, men svarede ganske rolig:

— Min Broder, Du maa vistnok selv indsee, i hvilket Misforhold dit Tilbud staaer til den Belgjerning, Du forlanger af mig. Jeg havde jo slet ikke behøvet at sige Dig Noget om Skatten; at jeg alligevel gjorde det, maa vise Dig min gode Hensigt. Jeg vil gjøre din Lykke, men tillige min. Hør altsaa et Forslag af større Billighed! Som Du omtalte, har Du fiirsindstyve Kameler; jeg vil føre Dig hen til Skatten, hvor vi belæsse dem med Guld og Edelstene, saavidt deres Kræfter strække, mærk Dig vel, paa den Betingelse, at Du saa afstaaer Halvdelen af dine Dyr til mig tilligemed deres Ladning. Maa Du end skænke mig fyrrestyve Kameler, vinder Du ved mig til Gjengjæld Noget til at kjøbe Dig tusinde andre. —

Dervissens Forlangende var aabenbart ikke ubilligt; men alligevel forekom Afstaaelsen af mine fyrrestyve Kameler mig at være et stort Tab, og det saa meget større, som Dervissen paa denne Maade vilde blive ligesaa riig som jeg selv. Kort sagt, jeg gjengjældte en mig ganske frivillig og af et godt Hjerte tilbuden Belgjerning med den sorteste Utafnemlighed, endog endnu førend jeg havde faaet den meddeelt. Imidlertid havde jeg intet Valg; enten maatte jeg finde mig i den stillede Betingelse, eller hele min Levetid fortryde, at jeg havde ladet en Lejlighed til at gjøre en umaadelig Lykke gaa ubenyttet forbi. Jeg samlede derfor strax mine fiirsindstyve Kameler, og vi brøde op med hinanden.

De tvende Bjerger, som dannede den dybe Dals Sider, og i Baggrunden luffede den af, vare saa høje og

stejle, at vi ikke behøvede at frygte for at blive belurede ved vort Forehavende. Saa snart vi havde naaet Stedet, sagde Dervisten:

— Her maa vi standse; lad dine Kameler knæle, for at vi uden Besvær kunne belæsse dem! Saa vil jeg aabne os Udgangen til Skatten. —

Jeg gav mig at bestille ved Kamelerne, medens Dervisten samlede endeel tørre Kviste, slog Ild og antændte Baalet. Derpaa kastede han nogen Røgelse i Ilden og mumlede nogle uforstaaelige Ord; øjeblikkelig steg en tæt Røg op imod Himlen. Men Dervisten gav sig til at vifte den bort, og saasnart Røgen havde fordeelt sig, viste der sig i det høje, lodrette Fjeld en Åbning af Størrelse som en Port med tvende Fløje, der med overordentlig Kunst syntes udarbejdet i Klippen, uden at der forhen havde været endog blot det mindste Spor at opdage deraf. Igjennem denne Åbning saae vi ind i en i Fjeldet udarbejdet, over al Maade stor og herlig Hvælving, der snarere syntes at være Aanders end Menneskers Værk, saa storartet og dristigt forekom det os. Dog jeg for min Deel skjænkede selve Kunstværket ikke nogen lang Opmærksomhed; de umaadelige Skatte, som Hvælvingen fremviste, stak mig i Djnene og blændede mit Syn og min Forstand aldeles. Som affindig styrtede jeg mig over en Dynge af Guld, og gav mig til at fylde i een af de Sække, som jeg i denne Hensigt havde ført med mig. Sækkene vare dygtig store, og jeg havde gjerne seet dem propfulde; men heri maatte jeg dog tage Fornuften fangen og afpasse Byrderne efter mine Kamelers Kræfter. Dervisten var ikke mindre virksom end jeg; men han holdt sig næsten udelukkende til Edelstenene og Perlerne. Da jeg bemærkede dette, anstillede jeg mine Betragtninger, og

fulgte hans Exempel. Endelig vare alle vore Sække fyldte med Guld og Perler og Edelstene; vi belæssede dermed vore Kameler, og havde nu intet Andet tilbage, end igjen at lukke Skatkammeret efter os.

Førend dette fandt Sted, vendte Dervissen endnu engang tilbage i Hvælvingen, hvor der foruden hine Kostbarheder, som vi især havde holdt os til, gaves en stor Mængde af de mærkværdigste og værdifuldeste Sjeldenheder af forskjellig Art. Deriblandt fandtes ogsaa en heel Deel prægtige Vaser af ædle Stene. Nysgjerrig, mistænksom og misundelig fulgte jeg Dervissen lige i Hælene. Da han havde seet sig omkring, som om han søgte noget Bestemt, fremtog han endelig ud af een af Vaserne en lille Trædaase, og skjulte den hastig i Barmen, efterat han havde riiist mig, at den ikke indeholdt Andet end en Emule Salve. Derpaa tillukkede han Skatkammeret paa samme Maade, som han havde aabnet det, og der var igjen intet Spor af Aabning at see i Fjeldet.

Nu deelte vi Kamelerne, og lode dem rejse sig med deres Byrder. Jeg stillede mig i Spidsen for min Andeel; Dervissen overtog de øvrige, som jeg havde maattet afstaa ham, og vi droge tilsammen tilbage ud af Dalen for igjen at naa Landevejen.

Her skulde vi skilles, eftersom jeg vilde til Bagdad, men Dervissen vilde tilbage til Balsora. Efterat jeg i de stærkeste Udtryk havde bevidnet ham min Taknemlighed for, at han netop havde undt mig en Andeel i disse umaadelige Skatte, omfavnede vi hinanden hjertelig, sagde hinanden Farvel, og droge hver sin Vej.

Men neppe var jeg vandret nogle Skridt bagefter mine Kameler, der imidlertid allerede vare komne et Stykke forud i den betegnede Retning, førend Misundelsens

og Utafnemlighedens Djævel pludselig slog sine Kløer i mit Hjerte. Jeg beklagede Tabet af de fyrrethve Kameler, og endnu mere Tabet af de Skatte, de bare. — Dervissen behøver jo slet ikke alle disse Skatte; — sagde jeg til mig selv: — han er jo raadig over hele Skatten, og kan tage saa meget deraf, som det lyster ham. — Jeg kunde ikke staa imod, men fulgte blindt hen disse Indskydelser af den sorteste Utafnemlighed, og besluttede hos mig selv, paa een eller anden Maade at skille ham ved hans Kameler og deres kostbare Ladninger. I denne Hensigt standjede jeg mine egne Kameler, og løb tilbage henad Bejen, idet jeg gav mig til at skrige af alle Livsens Kræfter for at betyde Dervissen, at jeg havde Noget at sige ham. Saa snart han hørte mig, lod han sine Kameler gjøre Holdt, og vendte sig om imod mig.

— Min Broder, — begyndte jeg, da jeg havde naaet ham: — neppe havde jeg forladt Dig, saa kom jeg til at tænke paa Noget, som ikke tidligere er faldet mig, maaskee heller ikke Dig selv ind. Du er en from Dervisk, vant til et roligt Liv, der ikke har kjendt anden Idræt end den, at dyrke Gud paa den ham behageligste Maade. Du har sølgelig vist neppe noget Begreb om, hvilket Arbejde Du er gaaet ind paa, idet Du har paataget Dig at føre saa stort et Antal velfodrede Kameler. Hvis Du vil følge mit Raad, skal Du kun beholde tredive; disse ville sikkerlig gjøre Dig Nok af det. Du kan tryk forlade Dig paa min Erfaring i denne Henseende. —

— Jeg troer, at Du har Ret; — svarede Dervissen, der, som det syntes, følte sig i min Magt: — men jeg maa tilstaa, at det ikke er faldet mig ind, førend Du nu siger det. Tag altsaa ti Kameler tilbage, hvilke Du selv vil, og drag din Vej i Fred og med Gud! —

Jeg udsøgte altsaa ti Kameler, som jeg lod vende om og følge efter mine andre Dyr. Men Derviskens uventede Eftergivenesshed pirrede kun end mere min Havesyge, og bragte mig til at troe, at jeg uden Vanskelighed vilde kunne afpresse ham ti Kameler til. Derfor vedblev jeg, uden engang saa meget som at takke ham for den nylig modtagne rige Gave:

— Min Befymring for din Velfærd er saa stor, at jeg ikke kan forlade Dig, uden endnu engang at bede Dig overveje, hvilket vanskeligt Arbejde det er for en med Faget ubekjendt Mand at føre endog blot tredive Kameler. Du vilde, det forsikkrer jeg Dig, befinde Dig langt bedre ved at gjentage din nylig gjorte fornuftige Indrømmelse. Du maa endelig ikke troe, at det er Egennyttens, som bringer mig til at tale saaledes; det er tværtimod det rene, uegennyttige Venskab! Skil Dig derfor endnu ved ti Kameler, og overlad dem en Mand, hvem hundrede Kameler ikke gjøre mere Ulejlighed end een eneste! —

Mine Ord bleve ikke uden Virkning. Dervissen gav mig ganske godvillig endnu ti andre Kameler, og jeg var nu Herre over tredsindstyve Ladninger, hvis Værdi oversteg mangen Fyrstes Skatte. Men ligesom den Battersottige kun formerer sin Tørst ved at drikke, saaledes følte ogsaa jeg kun en endnu større Begjærighed efter Rigdom, og jeg foresatte mig at hænge paa, indtil jeg fik skilt Dervissen ogsaa ved de tyve tiloversblevne Kameler. Jeg begyndte altsaa med nye Forestillinger og Bønner, og lod ham ikke utydelig mærke, at jeg i Nødstilfælde kunde tage, hvad han ikke vilde give mig. Dervissen gjorde heller ikke nogen synderlig Modstand, men overlod mig ganske spagfærdig endnu ti Kameler. Nu havde han

ikkun ti tilbage. Da jeg saae, at min Plan lykkedes saa vel, gav jeg mig til at omfavne, kysse og kjærtegne ham, idet jeg besvor ham at sætte Kronen paa den Forbindtlighed, han for stedse havde paalagt mig, ved til Slutning at overlade mig ogsaa de sidste ti Kameler. Som jeg havde forudseet, kunde han ikke modstaa; jeg var ham i enhver Henseende for stærk. Tilslidst indrømmede han mit skamløse Forlangende, idet han med Blidhed sagde:

— Gjør alene en god Brug af disse Rigdomme, min Broder, og erindre Dig, at Gud kan ligesaa let berøve os vore Rigdomme, som han gav os dem, naar vi tillukke vort Hjerte og vor Haand for den Fattige, hvem Gud alene af den Grund lader forblive i sin Trang, for at give de Rige Anledning til ved gode Gjerninger at samle Skatte for hiin evige Verden. —

Jeg hørte ham vel taalmodig tilende; men min Forblindelse var saa stor, at jeg ingen Nytte drog af dette veldædige Raad. Endnu ikke tilfreds med de firfjindstyve Kameler og deres umaadelige Skatte, kom jeg pludselig paa den Tanke, at hiin Trææske, som Dervissen havde taget og viist mig, maaskee kunde indeholde Noget, der var endnu langt kostbarere end alle de Skatte, som jeg havde ham at takke for. — Det Sted, hvor Øsken fandtes, og den Omhu, hvormed han gjemte den — sagde jeg til mig selv: — giver mig Grund til at formode, at den indeholder noget ganske overordentligt, som han vil skjule og beholde for sig selv. — Disse Betragtninger førte mig til den Beslutning, ikke at vige fra Stedet, førend jeg ogsaa havde faaet Øsken i min Vold.

Jeg havde just omfavnet ham og sagt Farvel, da jeg atter vendte mig om imod ham med de Ord:

— Endnu Et! Hvad vil Du da med den Øske

Salve, som jeg saae Dig tage? Den synes mig saa værdiløs, at jeg ikke begriber, hvorledes Du har gidet forvare den. Lad see engang! En Dervist, der har gjort Afkald paa alle Verdens Forsængeligheder, behøver ingen Salve. —

Gud gibe, han havde nægtet at udlevere den! Dog, Hvad havde vel ogsaa dette hjulpet! Hildet, som jeg var, i Begjærlighedens Vanvid, havde jeg, eftersom jeg var den Stærkeste, sikkerlig med Magt taget den fra ham; thi jeg var nu fast besluttet paa, at han ikke skulde rose sig af at besidde selv det Allermindste af Skatten, hvis retmæssige Besidder han dog egentlig var.

Men istedet for at nægte mig Øsken, tog Dervisten den strax frem af Barmen og rakte mig den med rolig og venlig Mine.

— Der, tag den da, — sagde han: — for at din Tilfredshed kan være fuldkommen! Kan jeg endnu tjene Dig i noget Andet, saa behøver Du blot at tale. —

Jeg aabnede Øsken, betragtede Salven og sagde: — Etersom Du er saa god og søjelig imod mig uden Indskrænkning, saa beder jeg Dig ogsaa at sige mig, hvilken særegen Anvendelse denne Salve har. —

— Dermed har det en højst mærkværdig, ja forunderlig Sammenhæng. — svarede Dervisten: — Naar Du nemlig stryger Noget deraf omkring dit venstre Øje og paa sammes Øjelaag, saa opdager Du alle Skatte, som findes skjulte i Jordens Skjød; anvender Du den derimod paa det højre Øje, bliver Du strax blind. —

For nu at forsøge Salvens vidunderlige Virkning paa mig selv, rakte jeg Dervisten Øsken med den Bøn, at han skulde stryge mig Noget af Salven omkring mit

venstre Øje, da jeg brændte af Utaalmodighed efter at erfare en Sammenhæng, der syntes mig hartad utrolig.

Dervisten var strax villig til at føje mig; jeg maatte tillukke mit venstre Øje, og han bestrøg det med Salven. Da jeg derpaa aabnede det, saa jeg i Virkeligheden en heel Deel underjordiske Skatkammere, med saa umaadelige og mangeslags Rigdomme, at det svimlede for mig. Men eftersom jeg imidlertid med Haanden maatte holde det højre Øje til, og dette trættede mig, bad jeg Dervisten om ogsaa at stryge Noget paa mit højre Øje.

— Det maa Du ikke forlange af mig; — svarede Dervisten: — betænk blot, at Du saa bliver blind! —

Men jeg troede ham ikke; jeg bildte mig tværtimod ind, at der hermed stod en anden ikke mindre kostbar Hemmelighed i Forbindelse, som han vilde skjule for mig. Derfor indvendte jeg med et vantro Smil, at Salven dog umulig kunde have to hinanden saa aldeles modsatte Egenskaber.

— Og dog forholder det sig saaledes, som jeg siger Dig, — svarede Dervisten, kaldende Allah til Vidne: — og Du kan troe mig paa mit Ord. —

Men min ulyksalige Begjærlighed efter at kunne betragte, maaskee endogsaa efter eget Lykke tilegne mig, hvad jeg vilde, af alle Jordens Skatte, gjorde mig stofdøv for enhver Advarsel og blind for al Fare. I min Forblindelse faldt jeg paa den Tanke, at Salven maaskee havde den Egenskab, uden videre at stille alle de Skatte, som Øjet opdagede, til den Persons Raadighed, som bestrøg sit højre Øje dermed; i det Mindste ventede jeg derved at opdage dobbelt saa mange Skatte. Derfor trængte jeg ind paa Dervisten, haardnakket fordrende, at han ogsaa

skulde bestryge mit højre Øje; men ligesaa søjelig som han havde været tidligere, ligesaa stibsinde syntes han nu at være.

— Efterat jeg har bevist Dig saa store Belgjeringer, — sagde han: — kan jeg ikke bestemme mig til at gjøre Dig ulykkelig. Betænk dog engang selv, hvad det er for en Ulykke at være Synet berøvet, og fritag mig for den sørgelige Nødvendighed at føje Dig i en Ting, som Du vilde komme til at fortryde hele dit Liv igjennem! —

Men langtsfra at give efter, blev jeg haardnakket ved mit Forlangende.

— Min Broder, — sagde jeg temmelig bister til ham: — hidtil har Du paa højmodig Viis tilstaaet mig Alt, hvad jeg bad Dig om; skal jeg nu for sliq Ubetydeligheds Skyld med Utilfredshed skilles fra Dig? I Allah's Navn, viis mig denne sidste Tjeneste! Hvad end Følgen maatte blive, jeg skal ikke give Dig men alene mig selv Skylden derfor. —

Endnu stedse vedblev Dervissen at gjøre den alvorligste Modstand. Men da han saae, at jeg var paa Nippet til at anvende Vold imod ham for at tvinge ham, sagde han endelig: — Nuvel, da det ikke kan være anderledes, saa faaer jeg vel gjøre det. —

Jeg lukkede altsaa mit højre Øje, og han strøg Salve derpaa. Men da jeg atter aabnede det, var der tykt Mørke for begge mine Øjne; — jeg var blind, og har siden hiint Øjeblik været det.

— Usalige Dervist, — raabte jeg: — det er kun altfor sandt, hvad Du sagde mig! O, i hvilken Afgrund af Elendighed har ikke min skammelige Nysgjerrighed og Havesyge styrtet mig! — Jeg er selv Skyld deri, jeg til-

staaer det; men, kjære Broder, forbarm Dig over mig! Skulde Du, der er saa viis, saa kjærlig og medfølsom, ikke kjende eet eneste Middel til atter at skjænke mig mit tabte Syn? —

— Ulykkelige, — svarede Dervissen: — det var ikke min Skyld, at Du styrtede i Fordærvelsen. Det er kun gaaet Dig efter din Fortjeneste. Du er bleven blind paa Djævelen, fordi Du var blind i Manden. Ja vistnok er jeg i Besiddelse af mangfoldige underfulde Hemmeligheder, men ikke af een eneste, der kan give Dig Synet tilbage. Den Gud alene, for hvem Intet er umuligt, kan atter gjøre Dig seende. Men ham har Du grovelig fortørnet. Han havde givet Dig Rigdomme, som Du ikke fortjente; han har taget dem fra Dig igjen, for ved min Haand at give dem til Andre, som ere dem værdigere. —

Andet sagde Dervissen ikke, og jeg for min Deel havde ikke eet eneste Ord at gjen svare ham. Han overlod mig til min Forfærdelse og ubeskrivelige Smerte, samlede mine firrindstyrede Kameler og drev dem henad Vejen til Balsora. I min Angst anraabte jeg ham, dog ikke at overlade mig til min Elendighed, hjælpeløs midt i Ørkenen; men han forblev døv for alle mine Bønner og Beeflager.

Berøbet mit Syn og alle Livsfornødenheder, vilde jeg være omkommen af Sorg og Nød, hvis ikke en Karavane, som den følgende Dag kom fra Balsora, havde taget sig af mig og bragt mig hid til Bagdad. Efter at have været en Mand, som i Rigdom og Pragt, om end ikke i Magt, kunde have stillet sig ved Siden af Fyrster, var jeg nu en elendig, hjælpeløs Tigger, hvis Tilværelse alene var afhængig af Menneskenes Medlidenhed. Jeg maatte beslutte mig til at bede om Almisser, og deraf

har jeg indtil denne Dag levet. Men for at affsone min Utafnemlighed imod Allah, paalagde jeg mig fra Begyndelsen af den Straf, ikke at modtage nogen Almisse, med mindre den barmhjertige Giver tillige meddeelte mig en Kindhest. — O dette — vedblev den Blinde: — er Grunden til hiin Døpførsel, der forekom Eder saa besynderlig og maatte vække Eders Uvillie. Eders Slave beder Eder endnu engang om Tilgivelse derfor, og underkaster sig vil- lig den velfortjente Straf. Men hvis det behager Eder, nærmere at afveje min Brøde og sammes Straf imod hin- anden, saa er jeg vis paa, at I vil finde Straffen saare uforholdsmæssig og ubetydelig. —

Den Blinde taug, og Khalifen sagde til ham:

— B a b a A b d a l l a h, Du har haardelig forbrudt Dig; dog, Gud være lovet, at Du har indseet det og selv paalagt Dig denne offentlige Bod! Men nu maa det være Nok dermed; herefter maa Du indskrænke Dig til at gjøre Bod i dit Hjerte, idet Du i dine daglige Bønner anraaber Himlen om Tilgivelse. Men forat Omsorgen for dit Underhold ikke skal afdrage Dig fra Bod, til- staaer jeg Dig for Livstid daglig fire Sølvdrachmer, som min Storbizier vil lade Dig udbetale. Blev derfor her saa længe, indtil han har erfaret og udført min Villie! —

B a b a A b d a l l a h kastede sig ned foran Khalifens Trone, og ønskede ham, efter atter at have rejst sig, Al- verdens Held og Lykke. Fuldkommen tilfredsstillet ved den Blindes Fortælling vendte Harun al Raschid sig derpaa til den unge Mand, som han havde seet saa

ubarmhjertig mishandle sin Hoppe, og spurgte ham om hans Navn.

— Jeg hedder Sidi Numann. — svarede den unge Mand.

— Sidi Numann, — begyndte da Khalifen: — jeg har i min Levetid seet mange Heste blive tilredne og har selv redet mange til, men aldrig paa saa barbarisk Maade, som Du igaar til almindelig Forargelse gjorde. Imidlertid har Du mig slet ikke Udseende af et raat og grusomt Menneſke, og da jeg veed, at Du allerede i længere Tid har tilredet din Hoppe paa denne Maade, slutter jeg med Grund, at det hermed maa have en ſæregen Sammenhæng. Jeg har altsaa ladet Dig komme for at Du ſkal ſige mig Grunden til din beſonderlige Fremfærd. Fortæl mig Sagen, ſom den er, og ſkjul Intet for mig! —

Sidi Numann begreb fuldkommen Khalifens Mening, men befandt ſig øjenſynlig i den ſtørſte Forlegenhed med Svaret. Han ſkiftede flere Gange Farve, og røbede alle Kjendetegn paa Forvirring og Raadvildhed. Men der maatte viſes Khalifens Villie Lydigheid. Derfor kaſtede han ſig ned for de Troendes Beherſker, rejſte ſig atter og forſøgte paa at tage til orde, men forblev ſtum endnu, mindre dog af Beflemmelse over Fyrſtens Højhed, for hvis Maſyn han var ſtedt, end af indre Modbydelighed for de Kjendsgjærninger, han havde at fortælle. Den af Naturen i højeſte Grad utaalmodige Khalif viſte imidlertid ikke det mindſte Tegn til Uvillie over Sidi Numanns Taushed. Han begreb nemlig fuldkommen, at den unge Mand enten manglede Frimodighed, gjort frygtſom ved den temmelig beſtemte Tone, hvori han var bleven tiltalt, eller at han havde Ting at omtale, ſom han

beller havde holdt hemmelige. For altsaa at give ham Mod eller i alt Fald anspore ham, vedblev Khalifen:

— Sidi Numann, fat Dig! Forestil Dig, at Du ikke havde mig, men en eller anden god Ven til Tilhører! Skulde der forekomme Noget i din Fortælling, som maa sætte Dig i Forlegenhed, eller hvorom Du troer, at det kunde fornærme mig, saa tilsiger jeg Dig herved forud min Tilgivelse! Vær altsaa ganske ubekymret, og tal saa aabent og ligefrem til mig, som om jeg ganske var een af dine Jævnlige! —

Khalifens Tiltale beroligede Sidi Numann saavidt, at han endelig kom til orde:

— Hersker over de Troende, saa stor end den Forvirring hos mig er, som maa bemægtige sig enhver Dødelig i Nærheden af Eders Højhed og glorbærdige Herlighed, saa føler jeg mig dog stærkt nok til at troe, at denne bævende Uresnøgt ikke skal hindre min Tunge i at vise Eder den skyldige Lydighed, og trolig gjøre Eder Røde for Alt, hvad I maatte forlange at vide af mig. Jeg vover derfor at erklære, at er jeg end langt fra noget fuldkomment Menneske, saa er jeg dog heller ingenlunde saa ond af Tænkemaade, at jeg skulde have forbrudt mig imod Lovene, eller endog blot have havt isinde at frænke dem, hvorfor jeg heller ikke har nogen Grund til at frygte deres hævnende Strengbed. Min Willie var stedse god; dog dette bevarede mig ikke altid for Fejl og Uvitterlighedsnyder. Alligevel troer jeg ikke at behøve den Tilgivelse, som Eders Højhed saa naadig forud har tilsagt mig. Jeg underkaster mig derfor med Frimodighed Eders Dom, og den Straf, I maatte troe, at jeg fortjener. At den Maade, hvorpaa jeg i den senere Tid har behandlet min Hoppe, er paafaldende og grusom, og egner sig til at

gibe et slet Exempel, det tilstaaer jeg; men jeg haaber forvist, at I vil finde Marsagen til denne min Udfærd vel begrundet, og snarere ansee mig for værdig til Medlidenhed end til Straf. Men, for at jeg ikke længer skal friste Eders billige Nysgjerrighed, ville I naadig aabne Eders Dre for hvad jeg egentlig har at fortælle! —

Sidi Numanns Historie.

Jeg vil ikke opholde mig ved min Herkomst, eftersom den ikke er glimrende nok til at fortjene Eders Højheds Opmærksomhed. Af Lykkesgoder havde mine Forfædre ved Sparksomhed efterladt mig saa meget, som jeg behøvede for ved beskedne Fordringer at leve som en retsaffen og uafhængig Mand. Til min fuldkomne Lykke fattedes alene en elskværdig Kone, som fortjente hele min Omhed, og som ved sin Gjenfjærlighed havde erhvervet sig Ret til at dele min øvrige Lykke med mig. Men det behagede ikke den alvise Gud at opfylde mit Ønske i denne Henseende. Jeg fik tværtimod en Kone, som ligesom paa Bryllupsdagen satte min Taalmodighed paa en Prøve, om hvilken alene den kan gjøre sig en Forestilling, der har gjort lignende Erfaringer. Da Ægteskaberne ifølge den gjældende Skik og Brug blive afsluttede uden at Man forud har lært sin Brud at kjende, eller endog blot har seet hende, saa har en Ægtemand ingen Grund til at beklage sig, naar hans Kone blot ikke er affkrækkende styg, og naar forøvrigt hendes Forstand og Udfærd kunne tjene til at bringe smaa legemlige Ufuldkommenheder i Forglemmelse.

Efterat min Kone med de sædvanlige Højtideligheder var bleven bragt mig i Huset, og jeg første Gang

saae hende uden Slør, Ansigt til Ansigt, glædede jeg mig hjertelig over ikke at finde mig skuffet i mine Forventninger med Hensyn til hendes gode Udseende. Med eet Ord, jeg fandt hende ganske og aldeles efter min Smag.

Dagen efter Bryllupet havde vi til Middag flere forskellige Retter. Da jeg traadte ind i Spiseværelset og ikke fandt min Kone, lod jeg hende kalde. Længe maatte jeg vente, inden hun kom; men jeg undertrykte min Utaalmodighed. Vi satte os da tilbords sammen, og jeg begyndte mit Maaltid med at tage fat paa Risen, hvilken jeg, som sædvanlig, spiste med en Skee. Men min Kone fremtog af et Etui, som hun havde hos sig, en lille Ting som en Dreskee, og førte dermed Risen til Munden, Gryn for Gryn; thi Mere kunde Skeen ikke rumme ad Gangen.

Højlig forundret sagde jeg til hende: — *A mine*, — dette var hendes Navn — har Du hjemme lært at spise Riis paa saadan en Maade, eller bærer Du Dig kun saaledes ad, fordi Du har en svag Appetit? Eller er det din Hensigt at tælle Grynene, for ikke den ene Gang at tage flere end den anden? Hvis det derimod kun er af Sparsommelighed, Du handler saalunde, maaskee for at formane mig til at holde sammen og Intet forøde, saa kan Du i denne Henseende være ganske rolig; thi jeg kan forsikre Dig om, at vi aldrig skulle ruinere os ved at spise os mætte. Vi have, Gud skee Lov, hvad vi behøve, og endda Lidt til. I ethvert Tilfælde beder jeg Dig, min kjære *A mine*, at spise ligesom jeg og andre Mennesker. —

Mine venskabelige Formaninger syntes dog i det Mindste at have fortjent et artigt Svar; men hun svarede mig ikke et Ord, og vedblev at spise paa sin egen

beskynderlige Maade, kun, ligesom for at ærgre mig, endnu desto langsommere. Med de andre Spiser gik det ganske paa samme Maade; istedet for at dele disse med mig, tog hun kun engang imellem nogle Brødkrummer i Munden, omtrent saa meget ad Gangen, som en Spurv kunde have pirket op. Dette Egensind ærgrede mig vistnok; men jeg undskyldte hende i mit Hjerte, saa godt, jeg kunde, og indbildte mig, at hendes beskynderlige Udfærd havde sin Grund i Undseelse, eftersom hun ikke havde været vant til at sidde tilbords med Mænd, og allermindst med en Ægte-
mand, i hvis Nærværelse Man maaskee havde indpræntet hende at iagttage en Tilbageholdenhed, som hun nu i sin Genfoldighed til det Yderste overdrev. Desuden faldt det mig ind, at hun maaskee allerede havde spist til Middag, eller havde isinde at spise sig mæt, naar jeg havde afspist, og afholdt mig derfor fra at yttre mig videre over Sagen, og give hende mit Mishag tilkjende paa en Maade, som maatte være gaaet hende til Hjerte.

Men ved Aftensbordet, den følgende Middag, og fremdeles hver eneste Gang, vi holdt Maaltid sammen, var hun sig ad ganske paa samme Maade, og nu kunde jeg ikke længer tvivle om, at der jo maatte stifte en Hemmelighed under, da et Menneske umulig kunde leve af saa lidt, som min Kone tog til sig i Døgnet. Da jeg var kommen til denne Erkjendelse, tog jeg min Tilflugt til Forstillelse, og lod, som om hendes Udfærd slet ikke mere havde noget Paafaldende for mig, i det Haab, at hun lidt efter lidt skulde vænne sig til at følge almindelig Bordstik. Men dette var kun et tomt Haab, som jeg snart overbeviste mig om.

En Nat nemlig, da Mine troede mig fast indslumret, stod hun op, uden Støj, for ikke at vække mig.

Jeg lod da ogsaa, som om jeg sov, for paa denne Maade at erfare, Hvad hun havde isinde. Stille og hastig klædte hun sig paa, og forlod Værelset. Neppe var hun ude, førend jeg sprang op, kastede en Peltz om mig, og ilede hen til Vinduet, som vendte ud imod Gaarden. Jeg kom netop tidsnok for at see, at hun aabnede Døren ud til Gaden, og forsvandt.

Strax ilede jeg efter hende. Døren stod paaklem; uden Støj slap jeg ud og fulgte efter hende i Maanefskinet, indtil hun havde naaet en i Nærheden liggende Begravelsesplads. Her forsvandt hun. Forsigtig nærmede jeg mig og kigede over Muren. Hvad skulde mine Øjne faae at see! — Al mine befandt sig i Selskab med en rædselsfuld Ghul! — Det maa være Eders Højhed tilstræffelig bekjendt, at der under dette Navn forstaaes onde Mander, som ved Nattetid vanke om paa Markerne, og som have deres Ophold i forfaldent Muurværk, hvorfra de overfalde Vandringsmanden, dræbe og med grusom Lyst fortære ham; i lige Maade opgrave de Eigene paa Begravelsespladserne for derved at holde deres skræffelige Maaltider.

Ubeskrivelig var min Rædsel, da jeg saae Al mine i Selskab med Ghulen at opgrave et nylig bisat Liig, sønderrive og fortære det paa Randen af Graven. Under dette forfærdelige Maaltid underholdt de sig ganske gemtlig med hinanden; men jeg stod for langt borte til at høre Noget af hvad de talte om. Efterat de havde endt deres gyselige Maaltid, kastede de Levningerne af Liiget igjen ned i Graven og fyldte denne paany med Jord. Men jeg blev ikke, indtil de hermed vare færdige; som pidsket af onde Mander ilede jeg igjen hjem, lod Gadedøren blive staaende aaben, smuttede i min Seng og lod, som om

jeg sov fast og sikkert. Kort efter kom ogsaa A mine listende, klædte sig af, uden at gjøre Støj, og lagde sig igjen tilsengs, som det syntes, inderlig glad over, at jeg ikke havde mærket Noget.

Forestillingen om det skræffelige Skuespil, hvortil jeg nylig havde været Vidne, og Rædselen for den Kvinde, der for nogle Øjeblikke siden havde taget en saa væsentlig Andeel deri, og som nu laa ved min Side, forjog for længere Tid Sønnen fra mine Øjne. Endelig faldt jeg dog atter i en urolig Slummer, fuld af skræffelige Drømme; men ved det første Raab til Morgenbønnen vaagnede jeg, stod op og klædte mig paa, og begav mig hen i Møstreen. Efter Bønnen gik jeg ud af Staden og tilbragte hele Formiddagen med at spadserere i Haverne og tænke over, Hvad jeg skulde gjøre for at vænne min Kone til en anden og menneskeligere Levemaade.

Jeg blev hastig enig med mig selv i at forkaste alle voldsomme Midler; alene med det Gode lod der sig udrette Noget her, det indsaae jeg vel. Under slige Betragtninger var jeg tilsidst, uden selv at vide det, slaaet ind paa Vejen til mit Hjem, og betraadte Huset, just som det var Spisetid. A mine lod strax Maden bære frem, og vi satte os tilbords. Da hun endnu stedse vedblev at spise Riis Gryn for Gryn, sagde jeg med den størst mulige Skaansel til hende:

— Du veed, A mine, hvor forbauset jeg Dagen efter vort Bryllup blev over at see Dig nyde saa lidet, og paa en Maade, der vistnok vilde have opbragt enhver anden Ægtemand end netop mig. Du veed fremdeles, at jeg alene derved yttrede min Fortrydelse derover, at jeg bad Dig ogsaa at nyde af de øvrige Spiser, der fandtes paa Bordet, og som vare tilberedte paa de for-

skjelligste Maader, forat din Smag kunde blive tilfreds-
stillet. Siden den Dag har vort Maaltid bestandig været
indrettet paa samme Maade, uden for saavidt som der
idelig har fundet Afverling Sted i Spijerne; men mine Fore-
stillinger forbleve stedse uden Virkning, og Du har indtil
den Dag idag hele Tiden givet mig den samme Anledning
til Misfornøjelse. Dog alligevel taug jeg, fordi jeg ikke
vilde paalægge min Hustru nogen Tvang, endnu mindre
tilføje hende nogen Krænkelser. —

Neppe vare de sidste Ord udtalte, førend *Amine*,
som mærkede, at jeg havde beluret hende forrige Nat, kom
i et skrækkeligt Raseri. Hendes Mund skummede, hen-
des Ansigt glødede, Djnene vare nærved at springe hende
ud af Hovedet. Ubevægelig af Rædsel over dette gru-
fulde Syn formaaede jeg ikke at undvige den ondskabs-
fulde Idret, som min Kone i det Samme fremdrog af sit mørke
Indre. Hun greb nemlig en Skaal med Vand, dypede
Fingrene deri, idet hun mumlede nogle mig uforstaaelige
Ord, og stænkede mig i Ansigtet. — Glendige, — skreg
hun rasende: — modtag Straffen for din Nysgjerrighed
og bliv en Hund! —

Indtil dette Djeblik havde jeg ikke kjendt *Amine*
som troldfyndig. Men neppe vare hine djævelske Ord
hende ude af Munden, førend jeg ogsaa saa mig omskabt
til en Hund. Af Overraskelse og Gru over denne uhørte
Forgjørelse glemte jeg i rette Tid at være betænkt paa
min Flugt; derved fik hun Lejlighed til at gribe en Stok
og mishandle mig paa saadan Maade, at det endnu idag
er mig ubegribeligt, hvorledes jeg slap derfra med Livet. Ende-
lig undveeg jeg hendes Raseri og slap ud i Gaarden; men
ogsaa der blev jeg forfulgt af hende, og kunde med al min
Smidighed dog kun undgaa enkelte af hendes grusomme

Slag. Men tilsidst blev hun træt af at slaa, dog uden at hendes Hævnsyge endnu var mættet; opbragt over, at hun ikke kunde faae Livet taget af mig, bittede hun paa en ny og endnu føleligere Grusomhed. Hun aabnede nemlig Gadedøren paa flem, med det Forsæt at flemme mig ihjel i Nabningen, naar jeg forsøgte paa at smutte igjennem. Men uagtet jeg var bleven nedværdiget til en Hund, gjen-nemskuede jeg dog klart hendes fordærvelige Plan. Lige-som der ofte tilligemed den overhængende Fare pludselig fremables Snille hos os til at undgaa samme, saaledes gik det ogsaa her; jeg passede nemlig mit Snit saa vel, at jeg lykkelig kom ud af Døren, og alene Spidsen af min Hale blev en Smule indeklemmt. Af Smerte gjæde og hylede jeg, idet jeg løb ned ad Gaden, og loffede mig derved nogle andre Hunde paa Halsen, som ynkelig bede mig. Endelig reddede jeg mig dog ind i Bodden hos en Mand, som handlede med kogte Hoveder, Tunger og Fødder af Lam og Beder. Denne Mand tog ogsaa strax i Begyndelsen mit Parti, og hindrede de øvrige Hunde i at fare ind efter mig. Men Bodens Herre hørte til hine i deres religiøse Anstuelser overspændte Mennesker, som an-see Hundene for urene Dyr, og ikke kunne faae Vand og Sæbe nok, naar de tilfældigviis ere komne i Berørelse med dem. Jeg fandt derfor ikke det Fristed, som jeg havde haabet at finde i den Krog, hvor jeg var krøben sammen. Neppe vare mine Forsølgere borte, saa forsøgte Manden alt Muligt for igjen at jage mig ud, hvilket dog ikke vilde lykkes for ham. Paa denne Maade tilbragte jeg, lige Stik imod hans Ønske, Natten i hans Bod, og jeg trængte isandhed haardt til denne Hvile, for at komme mig Noget efter de Mishandlinger, jeg havde lidt ved Amines Haand. Men da Manden den følgende Dag

traadte ind i Boden med de friske Varer, som han i Morgenstunden havde indkjøbt paa Torvet, forlod jeg frivillig min Krog, og sluttede mig til de andre Hunde paa Gaden, hvilke Kjædslugten havde forsamlet i Nærheden af Huset, under Forventning af, at der kunde falde en eller anden god Mundfuld af til dem.

Til min store Glæde forekom det mig, som om Manden ved Fordelingen af det, han undte os sultne Kreaturer, tog billigt Hensyn til, at jeg slet intet havde faaet at spise, saa længe jeg havde opholdt mig hos ham; der faldt nemlig baade flere og større Stykker i min Lod end i de øvrige Hundes. Da Manden var færdig med Uddelingen, gjorde jeg Mine til igjen at ville begive mig ind i Boden, idet jeg, logrende med Halen, kastede mine bedende Blikke paa ham. Men det vilde han ikke vide af at sige; med Stokken i Haanden traadte han mig saa bestemt i Vejen, at jeg maatte bortfjerne mig.

Et Par Huse længer nede i Gaden standsede jeg udenfor en Bager, der syntes mig at være ved meget bedre Lune end den suurmulende Mester af Lammehovederne. Han var netop i Begreb med at spise Frokost, og endskjøndt jeg ikke havde givet noget Tegn fra mig til at jeg var sulten, kastede han et Stykke Brød ud til mig. Før end jeg gav mig ifærd dermed, saae jeg paa ham med Blikke, hvori jeg søgte at lægge saa meget Udtryk, som muligt, idet jeg logrede med Halen for at tilkjendegive ham min Taknemlighed. Hvorvidt han forstod mig, formaaer jeg ikke at sige; men han smilede dog i det Mindste derved.

Jeg var igrunden slet ikke sulten; imidlertid tog jeg dog det mig tilkastede Stykke Brød og fortærede det, men temmelig langsomt, ligesom for at antyde, at jeg gjorde

det mest for at behage Giveren. Bageren holdt Dje med mig, og der dannede sig et Slags Forstaaelse imellem os, hvis nærmeste Følge var, at han taalte mig i Nærheden af sin Bod. Altsaa slog jeg mig til Ro udenfor Bodden, og tog Plads med Ansigtet vendt imod Gaden, hvorved jeg ønskede at antyde saa meget, som at jeg for Djeblikket alene trængte til min nye Bekjendts Naade og Beskyttelse. Han tilstod mig ogsaa begge Dele, ja kjærtegnede mig endogsaa, hvoraf jeg med Fortrøstning fattede det Haab, at jeg turde vove at betræde selve Bodden. Dette sidste Skridt til en mere end flygtig Forbindelse foretog jeg paa en saadan Maade, at Huusherren tydelig maatte kunne mærke, at jeg gjorde det alene under Forudsætningen af hans gunstige Tilladelse. Bageren lagde mig under disse Omstændigheder heller ikke den mindste Hindring i vejen; ja, han var endogsaa saa god at anvise mig et Sted, hvor jeg kunde gjøre mig det bekvemt uden at være ham i vejen, og dette Sted betragtede jeg ogsaa som mit, saa længe jeg var hos ham.

I hele denne Tid blev jeg behandlet af ham paa det Bedste, hvorfor jeg ogsaa viste mig saa taknemlig og hengiven, som det stod i en Hunds Magt at vise sig. Ingenfinde slap jeg Husets Herre af Dine; saasnart han la-vede sig til at gaa ud, var jeg stedse i Hælene paa ham. At denne Vedhængenhed gjorde ham Fornøjelse, mærkede jeg tydelig deraf, at han, naar jeg en enkelt Gang ikke lagde Mærke til, at han vilde forlade Huset, kaldte paa mig med Navnet: — Stumphale, — som han allerede den første Dag af vort Bekjendtskab havde tillagt mig. Paa dette Maab ilede jeg ud paa Gaden, og sprang og løb frem og tilbage foran Døren, indtil han traadte ud deraf. Derpaa ledsagede jeg ham trolig, idet jeg snart

var foran, snart bagefter ham, og fra Tid til anden stod stille og saae paa ham for at bevidne ham min Glæde.

Jeg havde allerede været en rum Tid i dette Huus, da en Kone, som kjøbte Brød hos min Herre, blandt andre Mønter gav ham et falsk Pengestykke. Bageren forlangte et andet istedet for samme; men Konen paa stod, at det var godt og gyldigt. Dog min Herre blev ved sin Paa stand, og yttrede: — Skillingen er saa aabenbart falsk, at endogsaa min Hund, der dog kun er et ufornuftigt Dyr, vil kunne udpege det. — Kom hid, Stump-hale! — raabte han derpaa, — og behændig sprang jeg op paa Regnebordet, hvor Bageren udbredte Pengene for mig. — Er der ikke et falsk Pengestykke derimellem? — spurgte derpaa min Herre videre.

Betænksom undersøgte jeg Pengene, Skilling for Skilling, indtil jeg kom til det falske, hvilket jeg med Bestemthed skjød tilside, idet jeg med Betydning saae paa min Herre, som om jeg vilde sige: — Det er det. —

Da Bageren naturlighviis kun for Spøg havde be-
raabt sig paa min Dom, er det let at forestille sig, til hvilken yderlig Grad han forbausedes ved denne Prøve paa min Forstand og Indsigt. Baade han og Konen vare som faldne ned fra Skyerne. Konen maatte imidlertid rykke ud med en anden Skilling, og saasnart hun var borte, spildte min Herre intet Øjeblik, inden han fik kaldt sine Naboer sammen, og med stor Overdrivelse gjort dem bekjendte med sin Hunds vidtudstrakte Talenter. Enhver vilde selv overbevise sig derom, og jeg havde i lang Tid Noget at bestille med at udfinde og udsondre falske Pengestykker, som med Flid vare blandede imellem gode og ægte. Ogsaa Konen fortalte alle sine Bekjendte Eventyret, og Rygtet om den vidunderlige Pengesands,

jeg besad, udbredte sig ikke alene i Nabolaget, men ogsaa i hele Kvarteret, ja tilsidst endog over hele Staden.

Nu fattedes der mig ikke paa Beskjæftigelse hele Dagen, idet jeg maatte aflægge Prøve paa mit Talent for Enhver, som kjøbte Brød i min Herres Bod. Ved denne Lejlighed fik han efterhaanden saa mange Kunder, at han neppe kunde tilfredsstille dem alle, og holdt mig højt i Ære som Skaberen af hans Lykke. Men ingen Lykke er uden Misundelse; Man begyndte at efterstræbe hans Skat, og han turde intet Øjeblik slippe mig ud af Øjnene.

En Dag traadte der ogsaa af Nysgjerrighed en Kone ind til os og kjøbte Brød. Min sædvanlige Plads var nu paa Regnebrædtet; Konen fastede sex Pengestykker hen for mig. Der fandtes deriblandt eet falsk, hvilket jeg strax betegnede og skjød tilside. — Rigtig, — sagde Konen: — det er det falske; Du har ikke bedraget Dig. — Efterat hun derpaa længe havde betragtet mig, lavede hun sig til at gaa igjen, men gav mig i det Samme, uden at Bageren bemærkede det, et Tegn til at følge hende. Saa meget jeg nu end stedse bigede efter at vorde befriet fra min sælsomme Forgjørelse, og endskjøndt det faldt mig ind, at Konen maaskee havde anet min Ulykke og vidste Raad derimod, lod jeg hende dog gaa sin Vej, og indskrænkede mig til at følge hende med Øjnene. Men saasnart hun var kommen et Par Skridt bort, vendte hun sig og gjentog sin Opfordring til at jeg skulde følge hende. Da betænkte jeg mig ikke længer, men sprang, da min Herre just var beskjæftiget med at reengjøre Ønen til en ny Baining, let og ubemærket ned af Regnebrædtet, og løb efter Konen, som tydelig gav mig sin Glæde derved tilkjende.

Da vi havde naaet hendes Huus, aabnede hun Døren, traadte ind, og vendte sig om til mig med de Ord: — Følg kun med! — Det skal ikke angre Dig, stakkels Stumphale! — Vi gik op ovenpaa, hvor der i et smukt Værelse sad en ung Pige af en overordentlig Skjønbed og broderede; det var den barmhjertige Kones troldfyn-
dige Datter. Saa snart vi vare indenfor, tog den gamle Kone til orde:

— Her, mit Barn, bringer jeg Dig Bagerens vidt berømte Hund, der saa godt forstaaer at skjelne imellem rigtige og falske Penge. Du veed, at jeg allerede for længe siden yttrede den Formodning, at det maaskee kunde være et forheret Menneske. Idag fik jeg det Indfald at kjøbe Brød hos hiin Bager, og overbevise mig om Sandheden af det, som Folk vidt og bredt gjøre et saadant Væsen af. Det er ogsaa lykkedes mig at lokke Hunden med mig. Hvad mener Du, min Datter? Har jeg haft nogen Grund til min Formodning? —

— Du har ikke anet fejl, kjæreste Moder, — svarede den dejlige unge Pige: — hvilket jeg snart skal overbevise Dig om. — Med disse Ord stod hun op, tog et Fad med Vand og bestænkede mig dermed, idet hun sagde: — Er Du født som Hund, saa forbliv, hvad Du er! Har Du derimod engang været et Menneske, saa paatag Dig atter din forrige Skikkelse! —

Djæbliffelig ophævedes Trylleriet, og jeg var igjen et Menneske, som jeg havde været før. Gjennemtrængt og henreven af denne Velgjernings Størrelse, fastede jeg mig for den unge Piges Fodder, kyssede Fligen af hendes Klædebon, og sagde: — Jeg føler mig saa dybt greben af Eders exempelløse Godhed imod en Fremmed, at

jeg beder Eder selv at angive mig, hvorved jeg paa en værdig Maade kan lægge min Taknemlighed for Dagen! Eller betragt mig heller fra denne samme Stund som Eders Slave, over hvem I har at raade, som Eder tykkes. Men forat I kan vide, hvem I, liig en Engel fra Himlen, har udrevet fra forsmædelig Glendighed og Fortvivlelse, vil jeg i saa Ord fortælle Eder min Historie. —

Jeg fortalte hende altsaa, Hvem jeg var, og hvorledes det var gaaet mig siden mit Giftermaal med Amine; til Slutning takkede jeg Moderen for den ubeskrivelige Lykke, som hun havde ført mig imøde.

— Sidi Numann, — tog den unge Pige til orde: — I behøver ikke at gjøre mange Ord af den Forbindtlighed, I troer at være mig skyldig; en god Gjerning lønner stedse sig selv, og jeg er allerede fuldt belønnet ved Eders Glæde. — Men hvad Eders Kone angaaer, saa har jeg kjendt hende vel før hendes Giftermaal, og har alt længe vidst, at hun forstod sig paa Hereri; vi have nemlig haft den samme Mesterinde i denne farlige Kunst. Senere have vi af og til talt med hinanden i Badet; men eftersom vore Gemytter slet ikke harmonerede med hinanden, afbrød jeg snart al Forbindelse med hende, og undrer mig nu slet ikke over hendes Ondskab. For Eders Bedkommende er det mig dog ingenlunde nok at have hævet Eders Forgjørelse; jeg vil ogsaa hjælpe Eder til at straffe Eders onde Plageaand efter Fortjeneste, idet I nemlig vender tilbage til Eders Hjem og haandhæver den Eder tilkommende Anseelse. Slaa Eder for nogle Djeblikke tilro i min Moders Selskab! Jeg skal snart være her igjen. —

Min skønne Frelserinde traadte ind i et Sidevæ-

relse, og jeg benyttede Lejligheden, medens hun var fraværende, til endnu en Gang for Moderen at udtrykke, hvor inderlig forbunden jeg følte mig hende og hendes Datter. Hertil svarede den gamle Kone: — Min Datter er, som I seer, ligesaa erfaren i Hereri som *U mine*; men hun gjør af disse sine Gøner en saa god Brug, at I sifkerlig vilde forbauses ved at faae at høre, hvor mange Velgjerninger hun udspreder omkring sig ved Hjælp af sin hemmelige Videnskab. — Neppe havde hun begyndt at fortælle mig nogle af de Underværker, hvortil hun selv havde været Vidne, førend hendes Datter igjen traadte ind med en Flaske i Haanden, og tiltalte mig paa følgende Maade:

— *Sidi Numann*, jeg har af mine Bøger seet, at Eders Kone for Øjeblikket ej er hjemme, men snart vil vende tilbage til sin Bolig. Disse udsize endvidere, at hun for Eders Tjenerskab frembykter den største Sorg og Uro, og har bildt det ind, at der ved Middagsbordet var rundet Eder en Forretning ihu, som havde nødt Eder til strax at forlade Hjemmet. I havde derved ladet Huusdøren staa aaben efter Eder, og en Hund havde benyttet Lejligheden til at smutte ind i Spisesalen, hvorfra hun havde udjaget den med dygtige Stofkeprygl. — Vend derfor uden Tidsspilde hjem med denne Flaske, og vent i Eders Bærelse, indtil *U mine* kommer tilbage! Naar I faaer Øje paa hende, da gaa hende strax imøde ud i Gaarden. Hun vil blive heftig forskrækket over det uventede Syn af Eder i egen Person, vige sky tilbage og forsøge paa at flygte. Men da bestænker I hende med Vandet af denne Flaske, og udtaler dristig disse Ord: — Modtag Lønningen for din Ondskab! — Virkningen deraf vil I snart faae at see. —

Jeg mærkede mig nøje disse Ord, og da der Intet længer holdt mig tilbage, tog jeg Afsked fra mine tvende Belgjørerinder, den unge og den gamle, under levende Bevidnelser af min evige Taknemlighed.

Altting kom virkelig ganske saaledes, som den unge Pige havde forudsagt. Al mine gav et højt Skrig fra sig, saasnart hun fik mig at see, og vendte sig for at fly; men jeg stænkede øjeblikkelig Vand paa hende af Flasken og udtalte de mig indpræntede Ord. I samme Øjeblik blev min uværdige Kone forvandlet til en dejlig Hoppe; — dette er den samme, som Eders Højhed saae igaar. —

Strax greb jeg fat i den Overraskede og førte hende, uagtet Alt hvad hun stred imod, ved Manken ind i min Stald. Her lagde jeg en Grime paa hende, bandt hende fast under de bittreste Bebrejdelser af hendes Ondskab, og pidskede hende saa længe jeg havde Kræfter til at røre mig; da maatte jeg af Nødvendighed holde op med Tugtelsen, men lovede hellig mig selv, at Afskummet hver eneste Dag skulde komme til at undgjælde paa samme Maade. — Hersker over de Troende, — saaledes sluttede Sidi Numan sin Fortælling: — jeg nærer det Haab, at I ingenlunde vil misbillige min Udfærd, men meget mere indrømme, at denne onde og farlige Kvinde er bleven behandlet langt mildere, end hun egentlig fortjener. — —

— Det er vistnok en forunderlig Historie; — bemærkede Harun al Raschid, da Sidi Numan havde fortalt tilende: — og din Kones Ondskab lader sig ikke undskyldes. Heller ikke just fordømmer jeg den Maade,

hvorpaa Du hidtil har tugtet hende; men jeg giver Dig at betænke, hvor stor i og for sig den Straf er, at see sig nedværdiget til et Dyr, og mit Ønske er, at Du lader Dig nøje med den Bod, som heri er hende paalagt. Ja, jeg vilde endog befale Dig, af den troldfyndige Pige at fordre hendes Forgjørelse løst, hvis jeg ikke frygtede for, at der deraf skulde times Dig noget endnu værre, end *Umine* første Gang gjorde ved Dig. I alt Fald er det mit Naad til Dig, at Du hos den unge og dejlige, tillige gode Tryllerske søger Erstatning for, hvad Du har maattet lide af den onde. —

Khalifen vendte sig nu til den tredie af dem, som *Giafar* havde befalet at fremstille sig for ham, og tog tilorde:

— *Rhodjah Hassan*, da jeg igaar gik forbi dit Huus, forekom det mig saa prægtigt, at jeg gjerne gad vide, Hvem det tilhørte, og jeg erfarede da, at Du havde ladet det bygge, efterat Du tidligere havde drevet et Haandværk, som ikke kunde ernære Dig. Man fortalte mig tillige, at Du gjorde en god Brug af dine Rigdomme, og dine Naboer havde alene Fordeelagtigt at sige om Dig. Alt dette glæder mig; men jeg er falden paa den Tanke, at Forsynet ad overordentlige Beje har velsignet Dig, og det er i denne Henseende, jeg ønsker at indhente Oplysninger fra din egen Mund. Vær altsaa ganske aabenhjertig imod mig, at jeg med desto større Grund kan glæde mig over din Lykke! Men for at fjerne enhver Mistro, som Du muligen kunde have til mine Hensigter, tilfiger jeg Dig forud min naadige Beskyttelse og fuld Ret til ubeskaaren at nyde din Lykke. —

Efter disse Khalifens Forsikringer fastede *Rhod-*

jah Hassan sig ned for Tronen, og tog tilorde, saasnart han atter havde rejst sig:

— Hersker over de Troende, enhver Anden, hvis Samvittighed var mindre reen end min, vilde være bleven forfærdet over Budskabet om at skulle træde frem for Khalifens Afsyn. Da jeg imidlertid stedse kun har næret et ærbødigt Sindelag mod Eder, og aldrig har forbrudt mig hverken imod Eder eller Lovene, havde jeg ikke anden Frygt end den, ikke at kunne taale Glandsen af Eders Magt og Højhed. Det almindelig udbredte Sagn om Eders Godhed og Naade skjænkede mig imidlertid Beroligelse, og jeg blev overbevist om, at I selv vilde indgyde mig Mod til at give Eder de forlangte Oplysninger. Dette har Eders Højhed ogsaa nylig gjort, idet I tilsagde mig Eders mægtige Beskyttelse, endog førend I vidste, om jeg ogsaa fortjente den. Men, Allah være lovet, jeg er overbevist om, at I vil bevare dette naadige, mig over al Naade dyrebare Sindelag, naar jeg, Eders Bud lydig, har fortalt Eder mine Eventyr. —

Bed denne ligesaa artige som værdige Tiltale tilfredse Hassan sig Khalifens Velvillie. Efter nogle Djebliske at have overvejet, Hvad han havde at sige, begyndte han paa følgende Maade:

Rhodjah Hassan Alhabbal's Historie.

— Hersker over de Troende, for bedre at gjøre Rede for, hvorledes jeg er kommen til min store Formue, maa jeg først tale om to Venner. De ere Borgere af denne Stad og endnu levende, og kunne bevidne Rigtigheden af mine Udsagn. Dem skylder jeg, næst Allah, den første Kilde til alt Godt, hele min Lykke.

Disse to Venner hedde Saadi og Saad. Saadi er mægtig og riig, og har stedse holdt den Anskuelse, at der ikke gives nogen Lykke i denne Verden uden en saa stor Formue, at Man kan leve fuldkommen uafhængig deraf. Saad derimod er af en anden Mening. Vel indrømmer han, at Man til Lykke maa være i Besiddelse af saa meget, som Man behøver for at leve, men paastaar tillige, at forresten Dyden alene maa udgjøre Menneskenes Lykke, uden anden Sammenhæng med denne Verdens Goder, end for saavidt som disse ere Fornødenhed eller tjene til at afhjælpe Andres Trang i Forhold til Personens Stilling og Vilkaar. Saad lever selv meget lykkelig og tilfreds under saadanne Betingelser. Uagtet nu Saadi i materiel Forstand er langt rigere end han, bestaar der dog det inderligste Venskab imellem Begge, og hverken Rang eller Rigdom formaaer at sætte Splid imellem dem. Naar undtages hiint eneste Punkt, hvori de stedse ere uenige, have de endnu aldrig haft nogen Strid med hinanden, og ville sandsynligviis heller aldrig faae.

Da deres Underholdning en Dag ganske tilfældigviis atter drejede sig hen paa dette Emne, paastod Saadi, at de Fattige blot af den Alarag vare fattige, at de enten vare fødte saaledes, eller selv havde forødt deres Formue, eller mistet den ved uforudseelige Uheld. De ere blot fattige, — vedblev han: — fordi de aldrig have kunnet samle saa mange Penge, at de ved Driftighed have kunnet arbejde sig op af Udsælsheden. Hvis de blot engang kunde bringe det saa vidt, saa troer jeg, at de ikke alene vilde blive velhavende, men med Tiden ogsaa rige. —

Heri kunde Saad ikke give sin Ven Ret, og sag-

de: — Dit herved givne Middel til at gjøre en Fattig riig synes mig endda ikke saa sikkert. Jeg for min Deel troer, at en fattig Stakkel med samme Sandsynlighed kan blive riig paa enhver anden ganske tilfældig Maade. Man gjør ofte ved det blotte Tilfælde større Lykke, end med Dyrger af Guld, som Du mener, — saa fløgt Man end bærer sig ad for at mangfoldiggjøre sin Formue. —

Saadi rystede paa Hovedet og svarede: — Nuvel da, for at gjøre et Forsøg paa at overbevise Dig om det Rigtige i mine Anskuelse, vil jeg anvende en efter vort eget Skjøn tilstrækkelig stor Sum paa een af hine Haandværkere, som, fattige fra Fødselen af, ikke have Mere end af Haanden og i Munden. Lykkes det mig ikke at tilrejebringe Beviis for min Paastand paa denne Maade, saa er Huden til Dig at forsøge det paa din Maaneer. —

Noogle Dage senere kom de to Benner paa en Spadseretur igjennem det Kvarter af Staden, hvor jeg drev mit Haandværk som Hebslager. Min Paaflydning og hele min Indretning lod tydelig min Fattigdom skinne igjennem. Derved erindrede Saad sig sin Ven Saadi's Forslag og tog tilorde:

— Hvis Du ikke har opgivet det Forsæt, Du nylig fattede, Saadi, saa er her en Mand, — i det Samme peger han paa mig — som jeg allerede længe har seet drive sit Haandværk, uden at komme videre, end han er. Jeg ved, at han fortjener din Beldædighed, og er følgelig en i alle Henseender passende Person til at anstille Forsøget paa. —

— Jeg har hverken opgivet eller glemt mit Forsæt. — svarede Saadi: — Beviiset herfor er, at jeg bærer den til Forsøget fornødne Pengesum hos mig, ale-

ne ventende paa en Lejlighed til i din Nærværelse at bringe min Plan til Udførelse. —

De to Venner kom hen imod mig, og da jeg saa, at de havde isinde at tale med mig, holdt jeg op med mit Arbejde. De hilste mig, og Saadi spurgte derpaa om mit Navn.

— Herre, — sagde jeg, efter at have gjengjældt Hilsenen: — jeg hedder H a s s a n, og er desuden paa Grund af mit Haandværk almindelig bekjendt under Tilnavnet A l h a b b a l. —

— H a s s a n, — vedblev S a a d i: — saasom ethvert Haandværk ernærer sin Mester, maa dette vistnok ogsaa være Tilfældet med Eder, og jeg undrer mig kun over, at I ikke efterbaanden har faaet saa meget tilovers, at I kunde udvide Eders Haandværk. —

— Herre, — svarede jeg: — Eders Forundring vil aldeles forsvinde, naar jeg forklarer Eder, at hele min Fortjeneste fra Morgen tidlig indtil Aften silde neppe er tilstrækkelig til at mætte min Familie med Brød og Bælgfrugter. Jeg har en Kone og fem smaa Børn; der hører Meget til, og Huusholdningen maa være saa indskrænket, som den vil, bliver der dog stedse utallige Fornødenheder at anskaffe. Med alt dette ere vi dog tilfredse, og takke Allah for det nøjsomme Sind, der Intet lader os savne, saalænge vi blot have vort daglige Brød, og ikke behøve at falde Andre besværlige for at faae det. —

— Denne Forklaring er aldeles fyldestgørende, — yttrede S a a d i: — og jeg undrer mig ikke længer over Eders Fattigdom. Men hvis jeg nu forærede Eder to hundrede Guldstykker, troer I da, at I ved Hjælp af denne Sum i en kort Tid vilde kunne blive i det Mindste ligesaa riig som de første Mestere i Eders Haandværk? —

— Herre, — svarede jeg: — J seer mig altfor agtbærdig ud til at jeg skulde antage, at J drev en grusom Spøg med mig. Eders Tilbud maa vel følgerlig være alvorlig meent. Jeg drister mig derfor til at erklære Eder, at en meget mindre Sum vilde være tilstrækkelig for mig, ikke alene til at blive ligesaa riig som de Første i mit Haandværk, men til at erhverve mig større Formue, end de alle tilsammen besidde i denne Stad, saa stor og folkeriig den end er. —

Den ædle Saadi beviste paa Stedet, at han havde talt i Alvor, drog en Pung frem og trykkede mig den i Haanden, idet han sagde:

— Modtag her to hundrede Guldstykker, og Allah give sin Velsignelse dertil, saa at Du drager den Nytte af Pengene, som Du venter Dig! Det vilde berede mig og min Ven en stor Glæde, hvis denne Sum maatte bidrage til at forbedre dine Omstændigheder. —

Jeg skjød Pungen ind i Barmen, men formaaede for Nørelse ikke at finde Ord til at tolke min Taknemslighed. Uvilkaarlig udstrakte jeg Haanden efter Sømmen paa min Belgjörers Klædebon for at kysse det; men han drog sig tilbage og fjernede sig hastig tilligemed sin Ven.

Imedens jeg nu efter deres Bortgang igjen begyndte og fortsatte mit Arbejde, gav jeg mig først og fremmest til at overveje, hvor jeg skulde opbevare Pungen; mit fattige Huus indefluttede nemlig hverken Kiste eller Skab, overhovedet nogetsomhelst sikkert Sted, hvor Pungen kunde gjemmes, uden at jeg behøvede at frygte altfor ængstelig for en Opdagelse. Da jeg nu, som alle andre fattige Stakler, plejede at skjule min Smule Penge i min Turban, saa gik jeg i min Forlegenhed hjem fra Arbejdet, idet

jeg for mine Kammerater foregav, at jeg vilde bringe Noget iorden ved min Turban.

Som jeg havde ventet og ønsket, traf jeg hverken min Kone eller mine Børn hjemme. Uden Opsættelse gav jeg mig altsaa til det vigtige Arbejde at skjule min Rigdom. Ti Guldstykker tog jeg fra, for deraf at bestride de nærmeste og mest paatrængende Udgifter; de øvrige hundrede og halvfemsindstyve anbragte jeg saa snildt imellem Folderne af Turbanflædet, at det var umuligt for Nogen at see nogen Forandring paa det smudsige, værdiløse Stykke. Endnu samme Dag indkjøbte jeg mig et dygtigt Forraad af Hamp, og da der i lang Tid ikke var kommet Kjød paa vort Bord, anvendte jeg nogle Skillinger paa en god Bedesteg til vort Aftensmaalid.

Da jeg fuld af Glæde bar Kjødet hjem, slog pludselig en forsulten Glente ned derpaa. Jeg havde begge Hænder fulde, og kunde derfor ikke værgе mig imod den; imidlertid holdt jeg fast paa Kjødet af alle Kræfter, for at den ikke skulde ribe det fra mig. Men Rovfuglen vilde ikke give slip paa, hvad den ansaae for sit retmæssige Bytte; vi brødes med hinanden op og ned, ind og ud, og under den stærke Bevægelse faldt Turbanen ulykkeligviis mig af Hovedet. Djeblickelig gav Glenten slip paa Kjødet, slog sine Kløer i Turbanen og fløj bort dermed, inden jeg kunde lægge mig derimellem. Ved dette Syn brød jeg ud i et forfærdeligt Skrig, saa at alle Folk, der vare i Nærheden, forskrækkede fore sammen og stemmede i med i Skriget, eftersom disse Rovfugle derved undertiden lade sig skræmme til igjen at lade deres Bytte fare. Men denne Glente var os for fløg, og holdt fast paa, hvad den havde; snart havde jeg ganske tabt den affyne tilligemed min Turban og mine Penge.

Dybt nedslaaet over dette Tab vendte jeg tilbage til mit Hjem. Først og fremmest maatte jeg købe en ny Turban, hvorved der atter gik Noget iløbet af de ti Guldstykker, som jeg havde taget ud af Pungen. Det, jeg saaledes beholdt tilbage, var langt fra tilstrækkeligt til Virkeliggjørelsen af de skønne Forhaabninger, jeg havde næret. Mest af alt nagede mig dog den Tanke, at min ædelmodige Belgjører havde faaet Marsag til at angre sin Gævmildhed imod mig, der maatte synes ham anbragt paa fuldkommen urette Sted. Jeg kunde jo rigtignok fortælle ham min Ulykke, som den var, og derved forsøge paa at rense mig i hans Øjne; men det Hele var saa lidet sandsynligt, at det snarere endmere maatte opbringe ham som en skamløs Usandhed, end forsones ham som en simpel Retfærdiggjørelse.

Imidlertid forskaffede jeg dog, saa længe de ti Guldstykker varede, mig selv og min Familie bedre Kaar og blidere Dage; men saasnart disse Penge vare slupne op, sank jeg atter tilbage i min tidligere Glendighed, uden at øjne nogen Mulighed til at arbejde mig op deraf. Alligevel knurrede jeg ingenlunde mod Gud, men sagde: — Allah har blot villet prøve mig, idet han skjænkede mig Formue, da jeg allermindst ventede det. Han berøbede mig den ogsaa næsten øjeblikkelig igjen, alene fordi det saaledes behagede ham, og jeg har intet Andet tilovers end at prise ham, ligesom jeg hidtil har priset ham for alle de Belgjæringer, han har ladet tilflyde mig. Hans almægtige Willie skee! —

Uf slige Betragtninger var jeg selv opfyldt, medens min Kone viste sig utrøstelig over det uhyre Tab, vi havde lidt. Hun var nemlig bleven indviet i min Ulykke, saasnart Ulykken var skeet. Ogsaa til mine Naboer havde

jeg uforvarende ladet nogle Ord falde om de hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker, som jeg havde mistet til- ligemed Turbanen; men her blev jeg blot udleet baade af Ung og Gammel, eftersom Enhver kjendte den dybe Ar- mod, hvori jeg levede.

Omtrent sex Maaneder efter at Glenten var fløjen bort med mine Penge, kom de to Benner paa deres Spad- seretuur atter engang i Nærheden af min Bolig. Saad kom derved til at tænke paa mig, og sagde til Saadi: — Her ere vi i Nærheden af Hassan Alhabbals Bolig; lad os dog see efter, om de to hundrede Guldstyk- ker, som Du gav ham, have bragt ham i det Mindste i noget bedre Omstændigheder end dem, hvori vi traf ham første Gang! —

— Hertil fandtes Saadi villig, og de to Benner drejede ind i den af mig beboede Gade. Saad fik fra det Fjerne først Dje paa mig, og yttrede for Saadi: — Det forekommer mig dog næsten, som om Du hoberer altfor tidlig, min Ven. Hist staaer Hassan Alhab- bal; men jeg iagttager ikke den allermindste Forandring hos ham, undtagen den, at han bærer en mindre daarlig Turban. Prøv selv, om jeg ikke har Ret! —

Saadi maatte nødvendigviis, da han kom nærmere, gjøre aldeles den samme Erfaring, min Person ved- kommende; men han var saa lidet istand til at forklare sig dette Særsyn, at han blev staaende foran mig ganske stum af Forundring. Følgelig blev det Saad, der først tiltalte mig, idet han efter den sædvanlige Hilsen yt- trede:

— Nu, Hassan, vi spørge slet ikke om, hvorle- des det er gaaet Eder, siden vi sidst saaes; thi ved Hjælp

af de to hundrede Guldstykker maa Eders Omstændigheder naturligviis have bedret sig ganske overordentlig. —

— Edle Herrer, — svarede jeg, henvendt til Begge: — med levende Smerte maa jeg tilstaa, at Eders Onsker og Forhaabninger ligesaa lidt som mine egne ere gaaede i Opfyldelse, hvor meget vi end begge havde Grund til at vente det. I ville neppe fæste Liid til den eksempeløse Ulykke, der har kastet sig ivejen for Eders gode Hensigter; alligevel forsikkrer jeg Eder som en ærlig Mand, at Intet er sandere, end hvad jeg nu vil fortælle Eder. — Derpaa fortalte jeg dem Alt saaledes, som jeg nylig havde den Ære at fortælle Eders Højhed det. Men Saad i vilde Intet vide deraf at sige, og yttrede:

— I vil kun have os tilbedste, min gode Hæsan! Hvad I der opvarter os med, er reent utroligt. Glenterne bryde sig Intet om slige Sager som Turbaner, men søge alene Gjenstande, hvorpaa de kunne tilfredsstille deres glubende Hunger. Men Du er ikke et Haar bedre end alle Andre af din Stand. Have de en overordentlig Binding, eller bliver der dem beskjæret en ubenet Lykke, saa lade de Arbejdet ligge, slaa sig løs og leve lystig, saalænge Pengene vare. Naar Pungen saa er tom, synke de igjen tilbage i deres tidligere Udselshed, og blive ene og alene siddende deri, fordi de saaledes fortjene det, og have viist sig de modtagne Belgjærninger uværdige. —

Hertil svarede jeg: — Herre, villig taaler jeg disse og endnu haardere Bebrejdelser, hvilke I kunde gjøre mig, efter som I er min Belgjører, og jeg føler med mig selv, at jeg ikke har viist mig Eders Godhed uværdig. Begivenheden er her i Kvarteret saa almindelig bekjendt, at ethvert Barn veed at tale derom. —

Saad tog mit Parti og fortalte sin Ven saa mange

ikke mindre overraskende Historier om Glenter, at denne tilsidst tog sin Pung frem og paany tiltalte mig to hundrede Guldstykker, hvilke jeg, i Mangel af en Pung, puttede ind paa Brystet.

— H a s s a n, — sagde han til mig, da han var færdig med at tælle Pengene: — jeg vil anvende endnu denne Pengesum paa Dig; men gjem den vel, at Du ikke igjen skal miste den, og bær Dig overhovedet saaledes ad, at Du ikke igjen gaaer glip af den Lykke, som allerede den tidligere skulde have forskaffet Dig! —

Jeg forsikrede den ædle S a a d i, at min Forpligtelse til ham for denne anden Foræring var saa meget større, som jeg efter det, der var mødt mig, hverken havde kunnet vente eller havde fortjent slig fornyet Godhed fra hans Side, og lovede ham dyrt og hellig, at jeg skulde gjøre Alt, hvad der stod i min Magt, for at følge hans gode Raad. — Jeg vilde sige endnu mere; men S a a d i bød mig tie, og fjernede sig tilligemed sin Ven.

Saasnart de vare borte, forlod jeg mit Arbejde, og begav mig hjem til min Bolig, hvor jeg hverken fandt min Kone eller mine Børn. Dette forekom mig netop at træffe sig meget belejligt. Jeg tog mine Penge frem, puttede ti Guldstykker af de to hundrede tilside, og bandt de øvrige sammen i et Tørklæde, hvilket jeg efter moden Overvejelse gjemte paa Bunden af en stor Leerkrukke, fuld af Klid, som stod og i umindelige Tider havde staaet i en Krog. Her skulde det ikke lettelig falde Nogen ind at søge efter Penge. Strax efter kom min Kone hjem. Da jeg kun havde en ringe Deel Hamp i Huset, sagde jeg til hende, at jeg vilde gaa hen at indkjøbe nogen, men omtalte ikke med eet eneste Ord de to Venner og deres Gave.

Men nu skulde det netop træffe sig, at der i min Fraværelse kom et Menneske, der solgte Basteleer, som Fruentimmerne bruge den i Badet, og udraabte sine Bæ-
rer. Da min Kone netop trængte til nogen, lod hun Manden komme ind i Huset; men da hun ingen Penge havde, tilbød hun ham Krukken med Klid ibytte. Snart bleve de enige; min Kone fik Basteleer, og Manden gik bort med Klidkrukken, hvori mine hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker vare.

Kort efter kom jeg tilbage, belæst med Hamp som et Muuldyr, og bagefter mig fulgte fem ligesaa svært belæstede Lastdragere. Efterat jeg havde lagt Hampen ind i et dertil bestemt Træskuur og affærdiget Dragerne, udhvilede jeg mig en Smule efter Anstrengelsen. Som jeg saaledes sad, faldt det mig ind at see mig om efter Klidkrukken; — den var intetsteds til at øjne! — Ikke for-
maaer jeg at skildre Eders Højhed min Forbauselse og Forfærdelse, ligesaa lidt overhovedet, hvad der i dette Øjeblik foregik i mig!

Saasnart jeg atter havde samlet mig lidet, spurgte jeg hastig min Kone, hvor Krukken var bleven af; uden mindste Vnelse af Ondt fortalte hun mig sin Handel som en Sag, hvorved hun troede ikke at have haft ringe Fordeel.

— Ulyksalige Kvinde, — udraabte jeg: — Du veed ikke, hvilken Glendighed Du ved denne Handel har beredt mig, Dig selv og vore Børn! Al, nu ere vi da ødelagte for bestandig! Du troede blot at sælge Klid, og har gjort Basteleershandleren hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker rigere, hvormed den ædle Saadi anden Gang i sin Vens Nærværelse havde velsignet mig! —

Min Kone var nærved at fortvile, saasnart hun

havde erfaret, hvilken Ulykke hun i sin Uvidenhed havde anstiftet. Hun jamrede sig, slog sig for Brystet, afrev sig Haarene og sønderrev sine Klæder. — Jeg Gledige! — udraabte hun: — fortjener jeg vel efter saadant forfærdeligt Misgreb længer at leve? Hvor skal jeg opspore denne ombvandrende Kræmmer, som jeg idag for første Gang saa for mine Øjne, og maaskee aldrig mere faaer at see? — Ak, kjære Mand, — vedblev hun: — Du har gjort stor Uret ved at gaa saa hemmelig tilbærks i saadan vigtig Sag! Ulykken vilde ikke være skeet, naar Du blot havde gjort mig deelagtig i din Hemmelighed! —

Jeg vil forskaane Eders Højhed for en Gjentagelse af alt det, som Smerten ved denne Lejlighed indgav min gode Kone. I veed jo selv, hvor snakkesalige Kvinderne ere, især i Ulykken.

— Hold Maade med din Hestighed, kjære Kone! — sagde jeg: — Du betænker ikke, at din Gulten og Skrigen ville hidkalde alle Naboerne, som ingenslunde behøve at erfare vort Uheld, eftersom det kun vilde fremkalde deres Spot over vor Genfoldighed. Det Bedste er, i Stilhed og taalmodig at bære vor Ulykke, og prise Allah for, at han af de to hundrede Guldstykker dog i det Mindste har ladet os beholde ti, som, efter den Maade, hvorpaa jeg har anvendt dem, dog altid vilde hidrage Noget til at forbedre vore Kaar. —

Men saa forstandige og indlysende end mine Grunde vare, vilde min Kone dog ikke strax søje sig derefter. Tiden, som mildner selv de største, og, som det synes, endog ulægelige Onder, bevirkede, at hun dog endelig atter gav sig tilfreds. Vi trøstede hinanden, saa godt vi kunde, og søjede os taalmodig i vor Skjæbne; alene den Tanke foruroligede mig nu og da, hvorledes jeg skulde bestaa for

den ædle Saadi, naar han engang atter indfandt sig for at kræve mig til Regnskab for Anvendelsen af de nye to hundrede Guldstykker.

Det varede imidlertid denne Gang meget længe, inden de to Benner igjen indfandt sig hos mig. Vel havde Saad ofte erindret Saadi derom; men denne havde idelig opsat Besøget. — Jo længer vi vente, — sagde han: — desto rigere vil Hassan være bleven, og desto større Glæde vil jeg have af min Belgjerning. Men Saad var uforandret af en ganske anden Mening angaaende Virkningen af sin Bens Godgjørenhed. — Du tænker altsaa, — sagde han: — at Hassan denne Gang har anvendt din Gave bedre? Smigre Dig ikke altfor meget med dette Haab, for at ikke din Ergrelse, naar Haabet slaaer fejl, skal worde altfor stor! —

— O, — svarede Saadi: — det skeer ikke hver Dag, at en Glente røver en Turban! Desuden vil Hassan ogsaa være bleven forsigtigere. —

— Men Hvo kan vide, — indvendte Saad: — hvilket andet Uheld der kan være mødt ham! Jeg beder Dig endnu engang om at holde Maade med din glædelige Forventning; Du maa i det Mindste være ligesaa fattet paa Hassans Ulykke som paa hans Lykke. Ærlig talt, jeg har en lille Anelse om, at det vil lykkes mig bedre end Dig at vise, hvorledes en fattig Djævel kommer op af Armodens og Elendighedens Uføre. —

En Dag endelig, da Saad atter længe havde disputeret med sin Ben over denne Gjenstand, yttrede Saadi: — Lad det nu hermed være godt; jeg vil endnu idag skaffe mig Underretning om Sagernes virkelige Stilling. Det er netop nu Tid til at spadserere; lad os

ikke opsætte noget Djebliſ længer at forviſſe os om, Hvem af os der har rundet Væddemaal! —

De to Benner begave ſig altsaa paa Vejen hen til mig. Saasnart jeg i det Fjerne ſik Dje paa dem, blev jeg ſaa forſkrækket, at jeg heller havde ladet mit Arbejde iſtikken og var løben min Vej. Imidlertid blev jeg dog, og lod, ſom om jeg ikke bemærkede dem, indtil de ſtode tæt foran mig og hilſede mig. Men jeg ſlog ſtrar igjen Djnene ned, og gav mig til udførlic at fortælle dem mit ſidſte Uheld, idet jeg ſtræbte at gjøre dem begribeligt, hvorfor jeg endnu var ligesaa trængende ſom nogensinde forhen. — Vel kunne I indvende, — ſagde jeg tilſidſt: — at jeg havde kunnet finde et bedre Gjemmeſted for mine Penge end en Klidkrukke. Men allerede i flere Aar havde Karret ſtaaet urørt paa ſin Plads til dette Brug, og ſaa ofte det var fuldt, og min Kone ſolgte Kliden, blev Karret ſtedſe tilbage. Kunde jeg altsaa vel forudſee dette Tilfælde med den ombændrende Kræmmer? Migtignok kunne I indvende, at jeg ſkulde have gjort min Kone deelagtig i Hemmeligheden; men ſom fløge Mænd maa I ſelv indſee det Miſlige i ſlig Fortrolighed. Kvinderne formaa nu eengang ikke at holde tæt. Men ſpørge I mig, hvorfor jeg ikke ſkjulte Pengene paa et andet Sted, — Hvo indeſtaaer mig da for, at de der vilde have været mere ſikkert forvarede? — Herre, — vedblev jeg, henvendt til Saadi: — Allah vilde i ſin uranſagelige Wiſdom ikke, at Ederſ ædle Gavnildhed ſkulde vorde mig til Velfigneſe. Min Lod er det nu eengang at være fattig og ikke riig. Men derfor er jeg Eder dog ligesaa taknemlig, ſom om Ederſ Godhed havde haft de attraaede Følger. —

— Haſſan, — ſvarede Saadi: — om jeg endogsaa kunde bekveme mig til at troe, at alt dette forhold-

der sig, som Du siger, og at Du ved din Historie om Klidfrukten ikke blot har villet tildække din Odselshed eller en forrykt Huusboldning, saa vilde jeg dog vel vogte mig for at gjøre Mere for Dig, og haardnakket vedblive med Forsøg, som tilsidst maatte ruinere mig selv. Jeg ærgrer mig ikke over Tabet af de fire hundrede Guldstykker, hvormed jeg havde tænkt at udribe Dig af Glendigheden, men beklager kun, at jeg dermed ikke henvendte mig til en Anden, som maaskee vilde have draget større Nytte deraf. — Saad, — vedblev han derpaa, henvendt til sin Ven: — Du kan forøvrigt af disse mine Ord mærke Dig, at jeg endnu ikke ganske har givet Spillet tabt imod Dig. Det staaer nu til Dig, ved et Forsøg at bevise din saa længe imod mig forfægtede Paastand. — Bevís mig nemlig, at der foruden Penge gives endnu andre Midler til at gjøre en fattig Mands Lykke i den Betydning, som vi mene det, og lad Hassan være den, hvorpaa Du gjør din Prøve! Hvad Du saa end har isinde at give ham, kan jeg dog ikke faae i mit Hoved, at han derved skulde blive rigere end ved Hjælp af mine fire hundrede Guldstykker. —

— Du lagde Mærke til, — svarede Saad, idet han viste sin Ven et Stykke Bly: — at jeg tog dette Stykke Bly op af Bejen; det vil jeg give Hassan, og vi faae at see, Hvad det vil indbringe ham. —

Saadi gav sig til at lee højt og raabte: — Et Stykke Bly! Hvad kan det vel indbringe ham Mere end en lumpen Skilling, og Hvad skal han kunne udrette med en Skilling? —

Dog Saad lod sig ikke forstyrre, men overgav mig Blyet med de Ord: — Lad Du kun Saadi længe nok lee, og tag trøstig imod min Gave! Jeg er vis paa,

at vi engang ville faae store Ting at høre om den Lykke, som den har bragt Dig. —

Endskjøndt jeg nu ikke kunde troe Andet, end at Saad vilde drive Spøg med mig, tog jeg dog med Tak imod Blyet, og stak det til mig for at føje den ædle Giver. De to Venner fortsatte derpaa deres Spadseregang, og jeg gik igjen til mit Arbejde, hvorved jeg snart aldeles glemte den nye Foræring, jeg havde modtaget. Først om Aftenen, da jeg flædte mig af, og Blyet faldt fra mig paa Gulvet, kom jeg til at tænke derpaa, og lagde det paa det første, det bedste Sted, der frembød sig.

Men samme Nat bemærkede een af mine Naboer, som var Fisker, da han gjorde sine Næt istand, at der etsteds fattedes et Stykke Bly. Til at kjøbe Noget var det for sild, og dog maatte han to Timer før Solopgang ud paa Fiskefangst, hvis han den følgende Dag vilde have Noget at leve af med sin Familie. Han meddeelte sin Kone den ærgerlige Mangel, og bad hende, om muligt, i Nabolauget at opdrive et lille Stykke Bly.

Konen gik forgæves paa begge Sider af Gaden fra Huus til Huus. Da hun berettede sin Mand dette daarlige Udfald af sine Bestræbelser, nævnte han hende flere Naboer, med det Spørgsmaal, om hun ogsaa havde været hos dem. Konen svarede Ja til Alt. Endelig spurgte han: — Men har Du ogsaa været hos Hassan Alhabbal? — Nej; — svarede hun: — han boer for affides, og desuden veed jeg af Erfaring, at Man kun da skal henvende sig til ham, naar Man Intet har behov. —

— Snik, Snak; — svarede Manden: — maaſkee finder Du denne Gang netop hos ham, hvad Du sø-

ger! Men Du var for doven til at gaa saa langt. Gaa nu strax; jeg forlanger det udtrykkelig! —

Fiskerkonen gav sig knurrende paa Bejen, indfandt sig ved min Dør og bankede paa. Jeg vaagnede ved Larmen, og spurgte, Hvem der var ude: — *Saa* s*a*n, — svarede Konens mig vel bekjendte Stemme: — min Mand savner et lille Stykke Bly til sit Næt; har I noget, saa vær saa god at lade os faae det! —

Paa Djebliffet faldt det Stykke Bly mig ind, som jeg havde faaet af *Saa* d. Jeg tilraabte Nabokonen, at jeg netop havde et Stykke, og at min Kone strax skulde fly hende det. Imidlertid var min Kone ogsaa bleven vaagen; hun stod op, fandt Blyet paa det af mig betegnede Sted, og rakte det ud til Fiskerkonen, der blev saa glad derover, at hun sagde: — Nabomoer, I gjør os dermed saa stor en Tjeneste, at jeg lover Eder alle de Fisk, som min Mand faaer i sit første Dræt. I kan forlade Eder paa, at han vil holde, hvad jeg lover! —

I Virkeligheden gjorde Fiskeren, i sin Glæde over, ganske imod Forventning, dog tilsidst at have faaet, hvad han manglede, sin Kones Løfte til sit, gjorde sit Næt fuldkommen færdigt, og gif, som sædvanlig, to Timer før Solopgang ud paa Fiskefangst.

Med det første Kast fangede han kun een eneste Fisk, der imidlertid var over en Alen lang og forholdsviis tyk. Derpaa gjorde han endnu andre heldige Dræt; men ikke een eneste Fisk kunde i Størrelse maale sig med Fisken af det første Dræt.

Saa snart Fiskeren var vendt tilbage, tænkte han strax paa mig. Ikke lidet forbauset blev jeg, da han kom og tilbød mig den store Fisk. — Nabo, — sagde han: — her kommer jeg for at bringe Eder, hvad min

Kone har lovet Eder. Tag tiltakke! Havde mit Næt været fuldt af Fisk, havde J ogsaa faaet saa mange, som der havde været; Allah har imidlertid kun bestjæret Eder denne ene. —

— Nabo, — svarede jeg: — den Smule Bly var jo slet ikke værdt at tale om; gode Naboer maa staa hinanden bi, hvor de kunne. Jeg vilde slet ikke modtage Eders Gave, naar jeg ikke vidste, at J gjerne undte mig den, og at J vilde føle Eder fornærmet, hvis jeg ikke tog imod den. Derfor siger jeg mange Tak for Eders Fisk, og skal lade den smage mig vel. —

Dermed var vor venstabelige Samtale tilende, og jeg bragte Fisken til min Kone. — Der har Du en Fisk! — sagde jeg: — Vor Nabo Fiskeren har bragt os den til Tak for det Stykke Bly, vi gave ham. Og derved vil rimeligviis den Lykke bero, som den ædle Saad meente, at hans Gave skulde bringe os. — Med det Samme fortalte jeg hende om det sidste Besøg, som de to Venner havde aflagt hos mig, og hvad der ved denne Lejlighed var foregaaet imellem os.

Min Kone kom ikke i ringe Forlegenhed med den store Fisk, eftersom hun kun besad en Rist til smaa Fisk, og ikke havde noget Kogekar, som var stort nok til at koge den i. Hun gav sin Raadvildhed tilkjende for mig; men jeg overlod det til hende selv, hvorledes hun vilde bære sig ad, og gik til mit Arbejde. Men da hun nu gjorde Fisken istand, fandt hun indeni den et temmelig stort Stykke gjennemsigtigt Glas eller Krystal, som Fisken ved een eller anden Lejlighed maatte have slugt i sig. Det var et ret smukt Stykke, men syntes ikke at kunne være til nogen Nytte; min Kone gav det derfor til Børnene at lege med, og disse havde deres store Glæde af Krystallets

verlende Farveglands, naar Lysstraalerne brøde sig deri. De vare endnu ikke bleve fede af deres Legetøj, da Lampen om Aftenen blev tændt; meget mere bleve de nu ganske henrykte ved at bemærke, at Glasset lyste af sig selv, naar deres Moder, som syslede frem og tilbage under Tilberedelsen af Aftensmaaltidet, hændelsesviis kom til at træde imellem dem og Lyset. Dette vilde naturlighviis enhver af dem see, og ved denne Lejlighed rev de hinanden Stenen ud af Hænderne. De mindre gave sig til at græde, naar de større ikke vilde lade dem beholde Glasset længe nok; men da Børn umulig kunne lege og more sig uden at komme i Strid med hverandre, agtede min Kone ikke paa den Larm, som derved opstod, saa meget mindre, som den snart igjen hørte op, da de større af Børnene fort efter fik deres Plads ved Aftensbordet, og de mindre modtog deres Andeel af Maaltidet, hvor de vare.

Men efter Maaltidet begyndte Larmen paany, og nu lagde jeg mig derimellem. Jeg kaldte altsaa de ældste af Børnene hid til mig og bød dem sige mig Marsagen dertil. Da erfarede jeg, at et i Mørket lysende Stykke Glas havde givet Anledning til Striden. Jeg lod dem vise mig det forunderlige Stykke Glas, og spurgte tillige min Kone, hvorledes det dermed hang sammen. Hun forklarede mig, hvorledes hun havde fundet Glasstykket og givet Børnene det at lege med.

Med Opmærksomhed undersøgte jeg Børnenes nye Legetøj, og undrede mig i mit stille Sind over dets usædvanlige Egenskaber. Thi det lyste virkelig i Mørket, som de Smaa sagde; det var ligesom om det igjen gav de Straaler fra sig, som det havde indsuget om Dagen eller ved Lampens kunstige Skin. For ret at forsøge Glassets Kraft til at lyse lod jeg min Kone skjule Lampen i

Kaminen, og see, — det underlige Glas- eller Krystalstykke udbredte saa klart et Lys, at vi intet Lys behøvede til at gaa iseng ved! Jeg lod altsaa Lampen slukke, og lagde Glasstykket paa Kamingesimsen, for at det skulde lyse for os.

— Det er rigtignok ikke nogen uvæsentlig Fordeel, — sagde jeg: — som hiint Stykke Bly har forskaffet os, idet vi herefter slippe for at kjøbe Olie. —

Da Børnene saae, at Lampen var slukket, og at Glasstykket fuldkommen gjorde Nytte istedet for samme, brøde de ved dette Underværk ud i et saa højt og hvinnende Glædeskrig, at Man kunde høre det vidt og bredt i Nabolaget. Jeg og min Kone forøgede Larmen kun end mere, idet vi af alle Livsens Kræfter gabe os til at raabe imellem dem for at faae dem til at tie. Men vi fik ikke rigtig Fred igjen i Huset, førend Børnene vare komne iseng og vare faldne isøvn. Da gif jeg og min Kone ligeledes til Hvile. Men den følgende Morgen gif jeg igjen til mit Arbejde, uden at tænke mere paa det underfulde Glasstykke.

Nu maa Eders Højhed vide, at der imellem mit og min Naboes Huus kun var en ganske tynd Væg af Bindingsværk. Nabohuset tilhørte en meget riig jødisk Juveler, og hans og hans Kones Sovestue stødte netop lige til Skillevæggen. Mine Nabofolk vare allerede faldne isøvn, da mine Børn gabe sig til at hvine af Glæde over Experimentet med Lampen og Glasstykket. Ved denne skjærende Støj bleve de vakte, og kunde i lang Tid ikke falde isøvn igjen. Det var derfor ganske naturligt, at Jødens Kone den følgende Morgen kom ind til min Hustru, og paa sine egne og sin Mands Begne bitterlig beklagede sig over den natlige Forstyrrelse.

— Min gode Nabel, (— saaledes hed Jødinden) — svarede min Kone: — det er mig selv et yderst ubehageligt Tilfælde, og jeg beder Eder mange Gange om Forladelse. I veed jo nok selv, hvorledes Børn ere; de baade lee og græde over Ubetydeligheder, og uden Larm kan det aldrig gaa af. Træd engang med indenfor, og jeg skal forklare Eder Aarsagen til det hele Spektakel! —

Jødinden gik ind med, og min Kone tog Glasstykket ned fra Kaminranden og overrakte hende det med de Ord: — See, dette Tøjeri gav iafte's Anledning til et sandt Oprør iblandt Børnene! — Og medens Jødinden heelt forundret betragtede og undersøgte Glasstykket, vendte og drejede det og holdt det for Lyset, fortalte min Kone hende, hvorledes hun havde fundet Glasstykket i Bugen paa en Fisk, og hvorledes Alt havde tildraget sig.

Da min Kone havde talt tilende, gav Jødinden hende Glasstykket tilbage, idet hun sagde: — *U'fcha*, (saaledes hedder min Kone) det er, som Du ganske rigtig siger, ikke Andet end Glas. Men da det er meget smukkere end sædvanligt Glas, og jeg netop har et andet Stykke hjemme omtrent af samme Udseende og Størrelse, hvormed jeg undertiden pynter mig, og hvortil det ret godt kunde passe, saa vil jeg afkjøbe Eder det, forudsat at I vil give slip derpaa. —

Da de Smaa hørte, at der var Tale om at sælge deres Legetøj, gave de sig saaledes til at skriges, og bade deres Moder saa indstændig om at beholde det, at hun, for at faae Ro i Huset, maatte love dem det baade med Haand og Mund.

Jødinden havde Noget at bestille hjemme og gik sin Vej; men førend hun tog Afsked fra min Kone, som havde fulgt hende tildørs, bad hun sakte endnu engang min Kone

om, at hun, saafremt hun havde isinde at sælge hiint Stykke Glas, ikke maatte vise det til Noget uden forud at have underrettet hende derom. Derpaa opsogte hun ufortøvet sin Mand, som allerede tidlig om Morgenens havde begivet sig hen i sin Bod paa Jubeleerbazaren, og meldte ham, hvilken Opdagelse hun havde gjort, idet hun angav det formeentlige Glas- eller Krystalstykkets Størrelse og omtrentlige Vægt, skildrede ham dets Glands og rene Vand, og fremfor Alt dets Egenskab til at lyse om Natten, hvoraf min Kone i sin Uskyldighed havde gjort saa stort et Væsen for hende. Uden at betænke sig længe gav Jøden sin Kone Befaling til at give sig i Handel med min Kone om det lille mærkværdige Flitterskaar, men paalagde hende udtrykkelig, i Begyndelsen kun at byde ganske lidt, dernæst ganske lempelig at prøve sig frem, efterhaanden forhøjende sit Bud i Forhold til de Vanskeligheder, der maatte vise sig, og endelig at afslutte Handelen for enhver blot rimelig Priis.

Jødinden vendte strax tilbage til min Kone og forlangte at komme til at tale med hende i Genrum. Uden først at forhøre sig, om hun imidlertid havde bestemt sig til at sælge det lysende Glasstykke, bød hun hende friskvæf tyve Guldstykker derfor. Dette forekom rigtignok min Kone at være en god Priis for et Stykke Glas, og hun følte sig stærkt fristet til at tage Jødinden paa Ordet; men da hun kom til at tænke paa mig, indskrænkede hun sig til hverken at afvise eller modtage Tilbudet, idet hun svarede, at hun i ethvert Tilfælde først maatte raadføre sig med sin Mand.

Medens de tvende Fruentimmer endnu stode i Døren og talte om Sagen, kom jeg netop tilbage fra mit Arbejde for at spise til Middag. Strax spurgte min

Kone mig, om jeg vilde afhænde Glasstykket for tyve Guldstykker, hvilke Nabokonen havde budet for det. Et bejaende Svar uden Betænkning svævede mig just paa Læberne, da det faldt mig ind, med hvilken tillidsfuld Sikkerhed Saad havde lovet, at hiint Stykke Bly skulde gjøre min Lykke. Ubestemt drælede jeg med at svare. Men Jødinden, som troede, at hendes Bud syntes mig for ringe, forhøjede ufortøvet sit Bud til halvtredsfindstyve Guldstykker. Denne Hast, hvormed hun overbød sig selv, vakte min Opmærksomhed, og jeg svarede blindthen ibejret, at hun endnu var langt under den Priis, hvorfor jeg havde isinde at sælge mit Glasstykke. — Nabo, — yttrede hun da med en næsten feberagtig Iver: — saa lad gaa da, — hundrede Guldstykker! Det er mange Penge, og jeg veed ikke engang, om min Mand vil være tilfreds med sliig en Handel. —

Nu gif der pludselig et Lys op for mig, og jeg var ganske enig med mig selv. — Jovist, — svarede jeg: — en Diamant af den Størrelse og Skjønhed faaes ikke for en Slik! Hundredetusinde Guldstykker maa jeg have for den, ikke en Hrid mindre. Den er aabenbart langt mere værd; men for gammelt Venskabs Skyld vil jeg nøjes med denne runde Sum og unde Eder den fordeelagtige Handel. Vil I imidlertid ikke give dette, skal det være mig let at finde en anden Juveleer, som giver mig langt mere! —

I mit Jnderste prisede jeg, at jeg havde slaaet en saa høj Tone an; thi Jødinden, langtfra at afbryde Underhandlingen, søgte nu ved alle Overtalelsens Midler at faae Handelen afsluttet, og bød mig, raast stigende, ikke mindre end halvtredsfindstyve tusinde Guldstykker. — Mere — sagde hun: — kan jeg ikke byde uden min Mands Sam-

tvkke. Han kommer først hjem i aften, og jeg beder Eder derfor alene om den Villighed at vente, indtil han selv har talt med Eder og seet Diamanten. — Dette lovede jeg hende.

Om Aftenen fik Jøden naturligviis strax af sin Kone at vide, hvorledes Sagerne stode, og afpassede det Djeblif, da jeg kom hjem fra mit Arbejde.

— Nabo, — sagde han: — vær dog jaa god at vise mig den Steen, som min Kone har seet hos Eder! —

Jeg lod ham træde ind med, og viste ham Stenen. Da det allerede mørknede og der ingen Lampe var tændt, jaa erkjendte han strax af det Lys, som Stenen kastede fra sig, at hans Kone ikke havde berettet ham Andet end den pure Sandhed om dens vidunderlige Egenskab. Længe betragtede og undersøgte han den med synlig Beundring, og yttrede derpaa: — Nabo, som jeg hører, har min Kone allerede budet Eder halvtredsindstyve tusinde Guldstykker for denne Steen; for at stille Eder fuldkommen tilfreds, vil jeg endnu lægge tyve tusinde til. —

Jeg gav ham herpaa det samme Svar, som jeg havde givet hans Kone, at jeg ikke afhændede den for Mindre end hundrede tusinde. Vilde han ikke give denne Sum, fik han ikke Diamanten; det var min uforanderlige Villie. Alligevel vedblyer han længe at prutte med mig, i det Haab, at jeg skulde slaa Noget af; men da han endelig mærkede, at det var forgjæves, gik han ind paa Handelen, af Frygt for, at jeg skulde henvende mig til en anden Juveleer med Diamanten, hvilket jeg naturligviis ogsaa havde gjort. Han gav mig strax to tusinde Guldstykker paa Haanden, og lovede at betale Resten den følgende Dag ved samme Tid; han havde nemlig ikke flere

rede Penge i Huset. Han holdt ogsaa redelig Ord; Diamanten gik folgelig over i hans Haender.

Da jeg nu saaledes imod al Forbentning pludselig var bleven riig, saa umaadelig riig, takkede jeg Allah for hans store Naade imod mig, og vilde strax være gaaet hen til den ædle Saad, have kastet mig for hans Fødder og takket ham, hvis jeg blot havde kjendt hans Opholdssted. Den samme Taknemlighed fclte jeg for Saadi, min Lykkes første Ophavsmand, endskjondt hans gode Hensigter med mig ikke havde naaet deres Maal.

Da jeg var kommen lidt tilro efter min næsten svimlende Glæde, overvejede jeg hos mig selv, hvorledes jeg bedst skulde gjøre en saa stor Sum Penge frugtbringende. Min Kone, forfængelig som Alle af hendes Kjon, raadte mig til først og fremmest at anskaffe kostbare Klæder til hende og Børnene, kjøbe mig et Huus, og indrette det paa det Prægtigste. Men jeg gav hende tydelig at forståa, at vi ikke maatte slaa saa stort paa i Begyndelsen; først senere, naar det viste sig, at Alt gik godt fra Haanden, vilde der blive Raad til sliq forfængelig Tant. Rigtig nok duede Penge ikke til Andet end til at give ud; men først maatte Man dog indrette det saaledes, at der igjen kom Noget ind. Man skulde leve af Kapitalen, men ikke fortære den. Kort sagt, det var min Hensigt at indrette mig paa en huusholderisk Fod, og strax den følgende Dag vilde jeg gjøre de fornødne Skridt til at sætte mine Planer iværk.

Den næste Dag anvendte jeg til at besøge en heel Deel af mine Standsfæller, som omtrent befandt sig i de samme Omstændigheder, hvori jeg hidtil havde været. Jeg gjorde dem Forskud, og bestilte hos dem, i Forhold til de-

res Duelighed og Kræfter, allehaande Kæbslagerarbejde, idet jeg lovede dem, ved Arbejdets Aflevering stedse at betale dem punktlig og anstændig. Den samme Overenskomst traf jeg Dagen efter med de øvrige fattige Kæbslagere, og fra den Tid af arbejde saa godt som alle Kæbslagere i hele Bagdad for mig, og ere vel tilfredse med den Maade, hvorpaa jeg holder mit dem givne Løfte.

For at faae Plads til den store Mængde Varer, som jeg indsamlede fra saa talrige Arbejdere, lejede jeg Magasiner i forskjellige Dele af Staden, og indsatte paa hvert Sted en Fuldmægtig, der skulde tage imod det Indleverede og igjen udsælge det i større og mindre Partier. Ved denne Indretning havde jeg snart en meget betydelig Binding. Senere fik jeg ifinde at forene alle disse adsplittede Magasiner under Et, og købte derfor et Huus, som ikke duede til Andet end til at rives ned, men indtog et betydeligt Fladerum, lod det nedrive og paa Pladsen opføre hiin store Bygning, som Ederes Højhed igaar har lagt Mærke til. Saa prægtig og storartet den end tager sig ud, indeslutter den dog kun de mig nødvendige Lagere og en Bolig for mig og min Familie.

Allerede i nogen Tid havde jeg beboet det, da Saadi og Saad igjen erindrede sig mig, og besluttede at foretage en Spadseretur for at besøge mig. Hvor forundrede bleve de ej, da de ikke mere fandt mig ved mit Arbejde i den gamle velbekjendte Gade! De forespurgte sig om, Hvad der var blevet af mig, og hørte med stedse stigende Forbauselse, at jeg var bleven en stor Kjøbmand, ikke mere hed slet og ret Hassan, men Rhodjah*)

*) Rhodjah har Bemærkelse af Ærværdighed, og betyder: Herre, Mester, Patron.

Hassan Alhabbal, og i den og den Gade havde ladet bygge mig et Huus, der lignede et Palads.

Vennerne søgte mig nu op, hvor jeg boede, og paa Bejen derhen yttrede Saadi, som ikke kunde faae i Hovedet, at jeg havde hiin Stump Bly min store Lykke at takke for: — Det glæder mig overordentlig, at Hassan er bleven riig ved min Hjælp; men Uret er og bliver det dog af ham, at han har ført mig bag Lyset tvende Gange for at aflokke mig desto flere Penge. Hvad hiint Stykke Bly angaaer, saa er Du dog vel ikke saa urimelig at søge hans Lykkes Oprindelse deri? —

Hertil svarede Saad, at han havde sin egen fra Saadi's afvigende Mening, uden at være urimelig, og at han paa ingen Maade kunde indsee, hvorfor den stakfæls Hassan skulde stemples som en Løgner. — Indtil videre — sluttede han: — maa Du tillade mig at troe, at han har talt Sandhed, og at netop hiin Stump Bly, som jeg gav ham, er bleven Kilden til hans Lykke. — Om lidet vil han selv afgive tilfredsstillende Forklaring. —

Under flige Samtaler naaede Vennerne den Gade, hvori mit Huus laa, og spurgte derefter. Da det blev dem viist, troede de neppe deres egne Øjne, saa statelig forekom min Bolig dem, og Saadi spurgte heelt tvivlende min Dørbogter, der aabnede paa deres Banker: — Dette Huus har Man betegnet for os som Khodjah Hassan Alhabbal's; forholder det sig virkelig saaledes? —

— J ere ikke gaaede fejl. — svarede Tjeneren, paa vidt Gab aabnende Døren: — Træder kun indenfor! Min Herre er inde i Salen; en Slave skal strax melde Eder hos ham. —

Da de to Venner bleve anmeldte for mig, strømmede mit Hjerte over af inderlig Glæde. Intet Øjeblik havde de været ude af mine Tanker, og jeg havde uden Ophør beklaget, at der ingen Lejlighed frembød sig for mig til at bevidne dem min levende Taknemlighed. Saa snart de traadte ind, ilede jeg dem hastig imøde og vilde kysse Sømmen paa deres Klædebon. Men de hindrede mig deri, og jeg blev tvungen til at lade mig omfavne af dem. Jeg bad dem tage Plads paa en ophøjet Sofa til fire Personer, hvorfra de havde en viid Udsigt over min smukke Have. Atter blev der gjort mange Omstændigheder, idet de forlangte af mig, at jeg skulde indtage Vrespladsen paa Sofaen; men denne Fordring viste jeg bestemt tilbage. — Edle Herrer, — sagde jeg: — jeg har endnu ikke glemt, at jeg for kort Tid siden var den arme og fattige Hassan Alhabbal; og selv om jeg var en ganske Anden, end jeg virkelig er, og Eder ikke forpligtet i en saa overordentlig Grad, saa tilkommer dog Æren Eder ene og alene. Mænd af Eders Art ere overmaade sjeldne, og maa højlig agtes; I have nemlig viist, at I baade i Eders Hjerte og Eders Pung have Noget tilovers for den Fattige og Lidende, og den højeste Rang i Verden er og bliver dog den, at bære og fortjene Navn af Menneskehedens Velgjører. —

— Rhodjah Hassan, — begyndte Saadi: — jeg kan ikke noksom udtrykke Dig min Glæde over at see Dig under Omstændigheder af saadan Art, som jeg omtrent ønskede Dig, da jeg to Gange efter hinanden — Du maa ikke see nogen Bebrejdelse i mine Ord — forærede Dig to hundrede Guldstykker. Thi det er dog sikkerlig disse Penge, som have foranlediget denne ligesaa glædelige som overraskende Forandring i dine Vilkaar. Gen

Ting er mig imidlertid højest paafaldende; jeg begriber nemlig ikke, hvorfor Du tvende Gange forvanskede Sandheden og foregav ulykkelige Tilfælde, der endnu den Dag idag forekomme mig ligesaa utrolige, som dengang Du fortalte mig dem. Kom det maaskee deraf, at Du, da vi saa Dig sidste Gang, baade med de første og de næste to hundrede Guldstykker endnu kun saa lidet havde forbedret din Stilling, at Du skammede Dig ved at forklare os den? Jeg maa foreløbig antage dette, og venter af din Mund at høre min Mening bekræftet. —

Saad havde utaalmodig, for ikke at sige, ubillig, hørt sin Ven tale, og givet sit Mishag tilkjende ved verelviis at slaa Djnene ned og ryste paa Hovedet. Alligevel lod han ham tale heelt ud, inden han tog til orde:

— Saadi, — sagde han: — Du maa undskylde, at jeg river Ordet til mig, førend Hassan har svaret Dig; men jeg kan umulig længer tie med, hvor meget jeg undrer mig over din forudfattede Mening mod Hassans Oprigtighed. Hvad jeg allerede ofte har sagt Dig, gjentager jeg i hans egen Nærværelse, at jeg nemlig strax fra Begyndelsen fattede fuldkommen Liid til Beretningen om de tvende Uheld, der var mødt ham, og Intet har senere i mindste Maade formaaet at svække min Overbeviisning. Men lad ham nu selv tale, at vi af hans egen Mund kunne faae at vide, Hvem af os der har bedømt ham rigtig! —

Herpaa tog jeg Ordet. — Mine ædle Herrer, — sagde jeg: — aldrig skulde endog blot eet eneste Ord komme over mine Læber vedkommende Løsningen af det opgivne Stridsspørgsmaal, naar jeg ikke var fast overtydet om, at Eders Uenighed angaaende mit Forhold paa ingen Maade er i stand til at sønderrive de Baand, som knyt-

te Eders Hjerter til hinanden. Men jeg tager ikke i Betænkning at føje mig i Eders Ønske og give Eder den afæstede Forklaring, værder forud forsikrede om, med en Oprigtighed, der er fri for Plet og Dadel. — Derpaa fortalte jeg dem Alting nøjagtig saaledes, som Eders Højhed nylig har hørt mig fortælle. — Men alle mine Forsikringer vare dog ikke istand til at udrydde de hos Saadi rodfæstede Fordomme. —

— Rhodjah Hassan, — sagde han: — Historien om Diamanten i Fiskens Bug forekommer mig i det Mindste ligesaa usandsynlig som din tidligere Fabel om din Turbans Bortførelse ved en Glente og Klidkruffens Overlevering i Udraaberens Hænder tilligemed de hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker. Men lad dette nu end forholde sig, som det vil; jeg er derfor ikke mindre overbevist om, at Du nu er bleven riig, som Du før var fattig; det var netop det, jeg vilde gjøre Dig til, og jeg tager en levende Andeel i din Lykke. —

Da det imidlertid var blevet temmelig silde, gav han derpaa sin Ven et Bink, og Begge stode op for at tage Afsked. Jeg rejste mig ligeledes og sagde, idet jeg holdt dem tilbage: — Mine kjære Herrer, jeg har en Villighed at bede Eder om, som I ikke maa afflaa mig. Viser mig den Ære at modtage et tarveligt Aftensmaal-tid og et Natteleje hos mig! Saa vil jeg imorgen tilvands føre Eder ud til et lille Landsted, som jeg har kjøbt for engang imellem at nyde en Mundfuld rigtig frisk Luft. Endnu samme Dag skulle I komme igjen tilbage her til Byen, tillands, hvis I ønske det, paa et Par dygtige Heste af min egen Stald. —

— Naar Saad ikke er forhindret af Forretninger,

— svarede Saadi: — tager jeg for min Deel med inderlig Glæde imod Eders Tilbud. —

— Jeg kjender aldrig til Forretninger, — svarede Saad: — naar der er Tale om at kunne nyde dit Selskab. — Men vi maa dog lade dem vide hjemme, at de ikke skulle vente os i aften. —

Jeg kaldte strax paa en Slave, og medens Vennerne paalagde ham deres Grinder, bestilte jeg Aftensmaaltidet.

Den korte Tid forinden Maaltidet benyttede jeg til at vise mine ædle Belgjørere hele mit Huus og hvad dermed stod i Forbindelse; de fandt Alting meget smukt og hensigtsmæssig indrettet og passende for min Stand. Jeg kaldte dem begge uden Forskjel mine Belgjørere, fordi Saad uden Saadi aldrig var falden paa at give mig hiint Stykke Bly, og Saadi uden Saad ikke havde faaet isinde at forære mig de fire hundrede Guldstykker, hvormed hiin havde tænkt at skabe min Lykke.

Da vi vel havde seet os om overalt, førte jeg de to Venner tilbage til Salen. Den øvrige Tid gif hen med at mine Gjæster udspurgte mig om Et og Andet, mine Forretninger angaaende, hvorpaa jeg svarede til deres fuldkomne Tilfredshed. Saasnart Man havde meldt mig, at Maden var baaren frem, førte jeg dem ind i Spisesalen. Begge Vennerne kunde ikke noksom rose Salens smukke Indretning og glimrende Oplysning, det nette Taffel og de velsmagende Spiser. Under Maaltidet lod jeg dem underholde ved Sang og Musik, og senere fremtraadte et Selskab af Dandsere og Dandserinder, som gjorde deres Bedste. Alt dette havde jeg ladet foranstalte for paa enhver optænkkelig Maade at vise mine Gjæster, hvor

dybt og inderlig. Taknemligheden havde gennemtrænet mig.

Den følgende Morgen begave vi os endnu før Solopgang ned til Tigrisfloden for at nyde Morgenens Kjølighed. Her ventede os en net, med Tæpper beklædt Baad med sex dygtige Roerkarle. I den korte Tid af omtrent halvanden Time bleve vi af Strømmen vuggede ned til mit Landsted.

Da de to Benner vare stegne ud af Baaden tæt ved Landingsstedet, bleve de staaende fortabte i Beskuelse, mindre dog beundrende min landlige Boligs smukke Bygningsmaade, end sammes herlige Beliggenhed, der til alle Sider frembød de herligste, hverken for indskrænkede eller for vidt udstrakte Udsigter. Jeg førte dem omkring i Værelserne og gjorde dem bekendte med Husets Indretning og Bekvemligheder, og de vare høflige nok til at finde Alting meget smukt. Derpaa gik vi ud i Haven, hvor vi fordybede os i en heel Skov af Pomerants- og Citrontræer, der enten stode i Blomster eller vare overlæssede med herlige Frugter, plantede i regelmæssige Rader, og vandede af en lille Bæk, som var afledt fra den forbirindende Strøm. Den herlige Skygge, Luftens balsamiske Friskhed under selve Middagsheden, Bækfens sagte Rislen, talrige Fugles melodiske Sang, alt dette tilligemed en Mængde andre Behageligheder overraskede dem i den Grad, at de bleve staaende næsten ved hvert eneste Skridt, snart for at tilkjendegive mig deres Taknemlighed for at jeg havde ført dem ud til et saa henrivende Sted, og snart for at ønske mig tillykke med Besiddelsen af alle disse Herligheder. Jeg førte dem heelt igjennem den vidt udstrakte Skov af frugtbærende Træer, og gjorde dem ved sammes Ende opmærksomme paa en Lund af meget høje

Skovtræer, som dannede min Haves Grændse og Hegn imod Norden. Endelig førte jeg dem tilbage til en paa alle Sider aaben Kioft, trindt omgiven af ranke Palmetræer, der snarere begunstigede end stode ivejen for den frie Udsigt, og indbød dem til at udhvile sig her paa en med Hynder og Tæpper udstyret Sofa.

Paa mit Landsted havde vi forefundet tvende af mine Sønner, som jeg for kort Tid siden havde sendt derud tilligemed deres Lærer, forat de skulde nyde nogen Forfriskning efter deres Studeringer. Børnene vare trængte ind i Lunden for at søge Fuglereder, og fik endelig Dje paa en stor Rede imellem Grenene af et højt Træ. Da de selv hverken besade Kræfter eller Behændighed nok til at flattré op i det høje Træ, bøde de en ung Slave, som jeg havde givet dem med, at flattré op og hente dem de unge Fugle. Slaven frøb altsaa ivejret; men da han havde naaet Reden, saae han til sin større Forbauselse, at den var dannet af en gammel Turban. Han tog derfor hele Reden, som den var, og steg dermed ned af Træet for at vise mine Sønner denne Mærkværdighed. Tillige lod han sig forlyde med, at det vel ogsaa vilde more mig at saae denne kunstige Rede at see, og overgav den i den Ældstes Haand, forat han skulde bringe mig den.

Allerede i det Fjerne saae jeg mine Smaa komme løbende med den jublende Glæde, som Børn pleje at vise, naar de have fundet Noget, som forekommer dem mærkværdigt. — Fader, — raabte den Ældste, saasnart han kom nær nok til at blive hørt: — her skal Du see en Fuglerede i en Turban! —

Saadi og Saad viste sig højlig forbausede over dette Særsyn. Men deres Forbauselse var dog kun for

Intet at regne imod min; thi jeg gjenkjendte den mig af Glenten frarøvede Turban.

Efterat jeg med taus Forundring havde betragtet den fra alle Sider, og følt dens betydelige Vægt i min Haand, spurgte jeg mine Gæster:

— Mine ædle Herrer, ville I nu troe mig, naar jeg forsikkrer Eder, at dette er den selvsamme Turban, som jeg havde paa hiin Dag, da I første Gang viste mig den Ære at tiltale mig? —

— Min Overbeviisning har I let ved at vinde i dette Stykke; — sagde Saad: — min Vens derimod gaaer det ikke saa hastig med, det har jeg lært af Erfaring. Imidlertid troer jeg dog neppe, at han vilde tvivle længer, hvis virkelig de hundrede og halvfemsfindstyve Guldstykker fandtes i Turbanen. —

— Nuvel! — svarede jeg: — Men førend jeg giver mig til at røre ved den, beder jeg Eder vel at bemærke, at Turbanen allerede i langsommelig Tid maa have befundet sig oppe i Træet, samt at den Tilstand, hvori den befinder sig, og selve Aeden, der saa snildt er anlagt deri, uden at nogen menneskelig Haand har haft Noget dermed at bestille, ere ubedragelige Kjendetegn paa, at Turbanen har ligget oppe i Træet fra den Dag af, da Glenten røvede den fra mig, og enten af egen Drift anbragte den til en Aede i Træet, eller hændelsesviis tabte den i Luften, saaledes at den blev hængende imellem hiint Træes Grene. Tager mig ikke ilde op, at jeg saa alvorlig fordrer Eders Opmærksomhed for disse Omstændigheder! Det er mig nemlig i høj Grad magtpaaliggende at betage Eder endog den mindste Skygge af Mistanke om Bedrageri fra min Side. —

Saad gjorde øjeblikkelig min Sag til sin og hen-

vendte sig til Saadi: — Saadi, — sagde han: — det er møntet paa Dig og ikke paa mig; jeg tvivlede ingenfinde om Hassans Oprigtighed. —

Imidlertid viklede jeg Lærredet af den egentlige Hue, søgte og fandt, Hvad jeg søgte; — med Fryd drog jeg den tabte Pung frem og nedlagde den for mine Gjesters Djne. Saadi kunde ikke Andet end anerkjende den for den samme, som han engang havde givet mig. Jeg tømte den ud paa Tæppet for hans Djne, idet jeg sagde: — Her ere Eders Guldstykker; tæl nu selv efter, om de ere rigtige! — Saad talte dem op i Rækker paa ti Stykker, indtil Tallet Hundrede og halvfemsindstyve var fuldt. En saa aabenbar Sandhed formaaede Saadi ikke længer at tvivle om eller benægte, og yttrede derfor: — Hassan, jeg nødes til at anerkjende, at disse hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker ikke have kunnet bidrage Noget til at erhverve Dig Rigdom; men hvorledes forholder det sig vel med de hundrede og halvfemsindstyve andre, som Du foregiver at have skjult i en Krukke med Klid? —

— Med Hensyn til hine Penge — svarede jeg: — har jeg ligesaa fuldt talt Sandhed som med Hensyn til de nærværende. Det kan dog sikkerlig ikke være Eders Mening, at jeg skulde fornægte Sandheden og Eder til Behag gjøre mig skyldig i en Løgn? —

— Hassan, — afbrød Saad mig: — tag Dig ikke Sagen saa nær, men lad Saadi kun blive staaende ved sin forudfattede Mening! Mig for min Deel er det en ligegyldig Sag, at han formener ved sin sidste Gave at have været Marsag til din Lykke, naar han blot indrømmer, at ogsaa jeg ved mit Stykke Bly har bidraget

dertil, og ikke drager den kostbare Diamants Fund i Fiskens Bug i Tvivl. —

— Saad, — svarede Saadi: — jeg forlanger ikke Mere end at Du tillader mig at blive ved min egen Dig vel bekjendte Tro, at Man kun ved Hjælp af Penge er istand til at skraabe Penge sammen. —

— Hvorledes? — udraabte Saad: — Naar jeg nu tilfældigviis finder en Diamant af halvtredsfindstyve tusinde Guldstykkers Værdi, og jeg virkelig indløser denne Sum for den, vil Du da ogsaa sige, at jeg har erhvervet mig disse Penge ved Penges Hjælp? —

Hertil vidste Saadi Intet at svare, og Striden kom indtil videre til at bero derved. Vi stode op og vendte tilbage til Huset, hvor Middagsmaaltidet allerede fandtes beredt. Efter Bordet overlod jeg mine Gjæster til sig selv, for at de kunde benytte Dagens bedste Timer til at udhvile sig i; imidlertid gav jeg mine Folk de nødvendige Befalinger. Senere kom vi atter sammen og talede med hinanden om forskjellige Ting, indtil Dagens Hede var overstaaet. Da begave vi os atter ud i Haven, hvor vi forbleve næsten indtil Solnedgang. Da Aftenen begyndte at falde paa, brød jeg endelig op tilligemed mine Venner, og vi indtraf i Bagdad, ledsagede af een eneste Slave, omtrent Kl. To om Natten ved det dejligste Maaneskin.

Tilfældigviis — ved hvilken Efterladenhed af mine Folk det var skeet, veed jeg ikke — fattedes der ved vor Hjemkomst Havre til vore Heste. Magasinerne vare allerede for længe siden lukkede, og laa desuden altfor vidt fjernede til at vi dersfra kunde forsyne os og raade Bod paa den øjeblikkelige Mangel. I vor Forlegenhed løb een af Slaverne omkring i Nabolaget, og fandt endelig

en Bod aaben, hvori allehaande gamle Sager frembødes tilsalg. Imellem Skramleriet fik han tilfældigviis Dje paa en stor Krukke med Klid. Dette syntes ham at være Noget, han kunde bruge; han købte Kliden, og lovede at bringe Krukken tilbage den følgende Dag.

Slaven ilede tilbage til de utaalmodige Heste, og rustede Krukens Indhold ud i deres Krybbe. Men idet han med Haanden udjævnede og fordeelte Kliden, fik han til sin store Forundring et Tørklæde i Haanden, som var omhyggelig sammenknyttet og indesluttede noget overmaade tungt.

Slaven bragte Tørklædet strax op til mig, ganske som han havde fundet samme, idet han yttrede, at det maaskee netop var det Tørklæde, hvilket han saa ofte havde hørt mig omtale, og fortalte, hvorledes han havde fundet det.

Da henvendte jeg mig fuld af Glæde til mine Belgjørere og sagde: — Mine ædle Herrer, Allah vil ikke, at I skulle forlade mit Huus uden først at være fuldkommen overbeviste om Sandheden af mine Udsagn. — Heri findes, — vedblev jeg, henvendt til Saadi: — de andre hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker. Jeg har ikke undersøgt Pakkens Indhold, endnu mindre talt Pengene, som jeg formoder, at den indeholder; men jeg gjenkjender mit Tørklæde. I Eders Naasyn vil jeg nu aabne det. —

Jeg løste nu Tørklædet, og talte de hundrede og halvfemsindstyve Guldstykker op for dem.

Derpaa lod jeg selve Krukken hente, hvilken jeg øjeblikkelig kjendte igjen. Til Overflødighed lod jeg den bringe over til min Kone, med Forespørgsel, om hun ikke kjendte den, og med den udtrykkelige Befaling, at Man ikke

maatte sige hende Noget om, hvad der var forefaldet. Min Kone gjenkjendte Krukken øjeblikkelig, og lod mig sige, at det netop var den Krukke, som hun havde byttet bort for Vaskeleret.

Du gav Saadi sig endelig tabt og sagde til Saad: — Du har Ret, min Ven; — Penge er ikke altid et sikkert Middel til at blive riig! —

Da tog jeg igjen Ordet og henvendte mig til Saadi, idet jeg sagde: — Ikke understaaer jeg mig at tilbyde Eder disse trehundrede og firsindstyve Guldstykker, som atter ere, komne tilstede. Men ikke heller jeg ønsker at beholde dem; jeg har nemlig god Grund til at være tilfreds med det, som Allah ad anden Vej har beskjaeret mig. Jeg gjør derfor Regning paa Eders Samtykke til, at jeg imorgen uddeler disse Penge imellem de Fattige, forat de engang kunne komme os tilgode hiinsides i det evige Liv. —

De to Venner tilbragte endnu denne Nat hos mig. Men den følgende Morgen omfavnede de mig og vendte atter hjem, inderlig glade over den Modtagelse, de havde fundet hos mig, samt over den gode Brug, jeg gjorde af en Lykke, som jeg, næstefter Gud, var dem skyldig. — Eders Højhed kan tænke sig, at jeg ikke undlod til Gjengjæld at aflægge Besøg hos dem. Siden hiin Tid regner jeg det for en stor Lykke og Ære at kunne omgaaes de tvende ædle Mennesker som mine Venner. —

Harun al Raschid havde med en saa spændt Opmærksomhed hørt paa Rhodjah Hassans Fortælling, at han endnu hang ved hans Læber, ganske fortabt i Indtrykket, længe efterat han havde ophørt at tale.

— H a s s a n, — sagde han endelig: — jeg har ikke længe hørt Noget, der har beredt mig saa megen Fornøjelse som Beretningen om den Maade, hvorpaa det har behaget Allah at gjøre din Lykke. Vedbliv, som Du har begyndt, at vise Dig samme værdig! Det glæder mig at kunne lade Dig vide, at hiin Diamant, der har gjort din Lykke, befinder sig i mit Skatkammer. For nu imidlertid at opløse den sidste svage Rest af Trivl hos S a a d i, hvis han endnu virkelig skulde nære nogen saadan, saa kan Du ved Lejlighed bringe ham og hans Ben herhid, for at min Skatmester kan vise dem denne herlige Diamant, som jeg selv anseer for det kostbareste Stykke iblandt alle mine Kostbarheder. Da vil S a a d i udentvivl, om end ikke for, komme til den Overbeviisning, at Penge ikke altid er et sikkert Middel for den Fattige til hastig og uden Møje at blive riig. Med det Samme maa Du fortælle min Skatmester din Historie; det er nemlig min Villie, at han skriver den op og nedlægger den i mit Skatkammer ved Siden af Diamanten. —

Da Khalifen havde talt saaledes, gav han ved en Hovedbøjning Khodjab H a s s a n, Sidi M u m a n n og B a b a A b d a l l a h sin allerhøjeste Tilfredshed tilkjende. Paa dette Tegn kastede de sig til Afsked ned for hans Trone, og stode kun op igjen for med det Samme at fjerne sig.

Aladdin

eller

Trylletampen.

I et af Kejserdømmet China afhængigt Kongeriges store og rige Hovedstad levede der engang en fattig Skræder ved Navn Mustafa. Om han var en dygtig Mester i sit Haandværk, maa lades uafgjort; men ialtsald udmærkede han sig ikke ved nogetsombelst Andet, med mindre det skulde være hans yderlige Armod, der ofte lod ham selv, hans Kone og den eneste Søn, som Gud havde skjænket ham, jærne det Allernødvendigste. Denne Søn hed Aladdin*), og kunde just ikke rose sig af den bedste Opdragelse; tværtimod var han fuld af onde Luner og Streger, egensindig og ikke sjelden endog ulydig imod sine Forældre. Saa snart han derfor var kommen noget til Kræfter, formaaede disse ikke længer at holde Styr paa ham hjemme, og han drev fra Morgen til Aften omkring paa Gaderne og de offentlige Pladse, enten paa sin egen Bolgade eller i Laug med andre Drenge, der vare ligesaa forvildede som han selv.

Da han imidlertid var bleven gammel nok til at

*) Religionens Prydelse.

foretage sig noget Nøttigt, tog hans Fader, som ikke havde Evne til at lade ham lære noget andet Haandværk end sit eget, ham med sig paa Værkstedet, og begyndte at undervise ham i at føre Naalen. Men hverken Blidhed eller Haardhed formaaede at vænne Knægten til Stadighed og Flid ved Arbejdet; naar Faderen blot et Djeblic vendte Ryggen til ham, smuttede Aladdin bort og kom ikke mere tilsyne vele Dagen. Den gamle Skrædermester prøvede paa at tugte ham; men dette gjorde snarere Ondt værre; og han maatte endelig opgive Haabet om at bringe et ordentligt Menneske og en dito Skræder ud af sin Søn. Denne Sorg gik den gamle Mand saa nær til Hjerter, at det blev en Pind til hans Liigkiste; han faldt i en langvarig og ulægelig Sygdom, som endelig tog Livet af ham.

Hans stakkels Enke stod nu alene i Verden med en i enhver Forstand uopdragen Søn. Da hun lettelig indsaar, at Aladdin ikke egnede sig til at fortsætte Faderens Haandværk, lukkede hun Boutiken og solgte Værktøjet med Rub og Stub, for at sætte de indkomne Penge i Bomuld, af hvis Spind hun for Fremtiden tænkte kummerlig at kunne ernære sig selv og sin Dagdriver af Søn.

Hu følte Aladdin sig fri som Fuglen i Luften! Sin Fader behøvede han ikke længer at være bange for, og sin Moder frygtede han saa lidt, at han slog alle hendes baade milde og alvorlige Formaninger hen i Spøg og Narrestreger. Efter sin Faders Død overlod han sig følgerig ganske til det tøjlesløse Liv, som udgjorde hans Lyst og Glæde, og havde ikke Andet end Leeg og Narrestreger i Hovedet.

Saaledes blev han femten Aar gammel, uden at

han endnu havde røbet mindste alvorlige Tilbøjelighed til nogen alvorlig Beskjæftigelse, eller endog blot et Øjeblik tænkt paa, hvad der skulde blive af ham. Da han saaledes en Dag ifølge Sædvane drev sit Væsen paa et af Torvene midt i en Sværm af andre Gadedrenge, kom der en Fremmed gaaende, som pludselig standsede og opmærksomt betragtede ham. Han var først for tvende Dage siden kommen til Staden; i Kilderne til denne Historie kaldes han stedse kun den afrikanske Trolldmand, fordi han forstod sig paa den sorte Kunst og kom fra Afrika. Enten han nu, som en skarpsynet Kjender af Fysiognomier, i Aladdins Træk og Væsen havde opdaget Noget, som kunde tjene ham til Opnaaelsen af det Øjemed, han havde med sin Rejse, eller han kun fulgte et tilfældigt Lune, fort at melde, han indsamlede underhaanden Efterretninger om Aladdins Familie og Livsforhold. Saasnart han troede at vide Noget, nærmede han sig Aladdin, drog ham nogle Skridt tilside og spurgte ham: — Min Søn, er ikke Skræderen Mustafa din Fader? —

— Jo han er; men han er allerede for længe siden død. — svarede Drengen. Da faldt den afrikanske Trolldmand Aladdin om Halsen, med Suk og Taarer, idet han trykkede ham til sit Bryst og kyskede ham. Forundret over denne besynderlige Udfærd spurgte Aladdin: — Hvad gaaer der af Dig, hvorfor græder Du, Gamle? —

— Af, — svarede Trolldmanden: — hvorledes skulde jeg kunne holde mine Taarer tilbage ved sliq en Lejlighed, min Søn! — Jeg er din Onkel; din Fader var min egen gode Broder. Jeg vender netop tilbage fra mangeaarige Rejser, med det Haab, igjen at faae ham at see, og berede ham Glæde paa hans gamle Dage, og er=

farer — af hans Søn, at han er død! Sligt maa vel gaa en gammel Mand til Hjerter, min Søn. Jeg havde ventet mig Glæde og finder kun Sorg. Dog nogen Trøst finder jeg i dine Træk, mit Barn; Du er min afdøde kjære Broders livagtige Billed, da han endnu var ung. Det var paa Grund af denne Liighed, at jeg standsede med Studsen og tiltalte Dig. Og mit Dje havde ikke skuffet mig, ligesaa lidt som mit Hjertes Stemme. —

Derpaa omfavnede Troldmanden atter det unge Menneske med Kys og Taarer.

— Hvor boer din Moder? — vedblev han derpaa, idet han drog sin Pengepung frem.

Aladdin betegnede ham Stedet.

Troldmanden gav ham da en Haandsfuld Smaapenge og sagde, at han nu skulde gaa hjem og hilse sin Moder fra ham; naar han fik Tid, vilde han den følgende Dag besøge hende, for at see det Sted, hvor hans dyrebare Broder havde levet saa længe, og endt sine Dage.

Saa snart Troldmanden havde fjernet sig fra sin selvgjorte Brodersøn, ilede denne, fuld af Glæde over de modtagne Penge, hjem til sin Moder. Hans første Ord, da han traadte ind ad Døren, vare disse: — Hør, Moder, siig mig engang, har jeg nogen Onkel? —

— Nei, mit Barn, — svarede Matronen: — Du har hverken paa din salig Faders eller min Side nogen Onkel. —

— Saa, det var da underligt! — vedblev Aladdin: — Nylig kom der paa Gaden en Mand til mig, som udgav sig for min Faders Broder, idet han omfavnede og kyskede mig, og gav sig ordentlig til at flæbe, da han erfarede, at Fader var død. Og her har Du Bevi-

set for, at jeg taler Sandhed! Alle disse Penge har jeg faaet af ham. Jo, det er nok en rigtig Farbroder, saa god som nogen. Han bad mig meget flittig at hilse Dig og sige, at han imorgen, hvis hans Tid tillod ham det, vilde komme og besøge Dig, for at see det Sted, hvor min Fader havde levet og var død. Saa maa Du tage vel imod ham, Moder, hører Du? —

— Min Søn, — svarede Matronen: — din Fader havde rigtignok en Broder; men han er for længe siden død, og jeg har aldrig hørt, at han havde flere end den samme. —

Dermed havde deres Samtale angaaende Onkelen eller den afrikanske Trolldmand en Ende. — Men den følgende Dag, da Aladdin i et andet Kvarteer af Staden legede med sine Kammerater, blev han atter tiltalt af sin nye Onkel, kjærlig omfavnet og begabet med to funklende Guldstykker. — Bring disse Penge til din Moder, — bød han Aladdin: — og siig hende, at jeg iaften vil komme at besøge hende; hun skal derfor gjøre Anstalt til et Aftensmaaltid, som vi kunne nyde med hverandre. — Men Du maa først nøjere angive mig hendes Boplig. —

Saa snart Trolldanden havde faaet tilstrækkelig Bessked i denne Henseende, forlod han Aladdin, og denne ilede med de to Guldstykker hjem til sin Moder.

Saa snart Matronen fik den foregivne Onkels Hensigt at vide, gik hun ud og købte ind, laante hos sine Naboer det manglende Bordtøj, og tilbragte hele Dagen med Tilberedelsen af Aftensmaaltidet. Men da Maden var færdig, sagde hun til sin Søn: — Din Onkel har maaskee ondt ved at finde bort Huus; det er derfor bedst, at Du gaaer udenfor og seer Dig om efter ham. —

Endskjøndt nu Aladdin var af den Mening, at han tydelig nok havde betegnet deres Bolig for Onkelen, var han dog beredt til at søge sig efter Moderens Ønske. Men netop som han vilde forlade Stuen, bankede det paa Døren. Han ilede hen og aabnede; det var ganske rigtig hans Onkel, som, efterfulgt af en Lastdrager, der var belæstet med Viindunke og Frugter, indfandt sig til Aftensmaaltidet. Imedens Aladdin heelt beredvillig skilte Drageren af med hans kostbare Byrde, henvendte Trolldmanden sig med forekommende Hilsen til hans Moder, og bad hende ganske bevæget sige ham, hvor hans Broders sædvanlige Plads havde været paa Sofaen. Saasnart han havde faaet dette at vide, kastede han sig ned og kyskede Stedet gjentagne Gange under Taarer, idet han udraabte: — O min arme Broder, hvor ulykkelig føler jeg mig ikke ved at være kommen for sild til endnu engang at slutte Dig i mine Arme! —

Men uagtet alle Matronens Bønner lod han sig dog ikke bevæge til at indtage den afdøde Huusherres Hædersplads; han nedlod sig derimod lige overfor, som han yttrede, for i det Mindste at kunne indbilde sig, at Familiefaderen endnu var tilstede iblandt dem.

Saasnart den afrikanske Trolldmand havde slaaet sig tilro, gav han sig isnaa med Aladdins Moder.

— Min kjære Søster, — sagde han: — ikke maa det undre Eder, at I aldrig har seet mig eller hørt Noget fra mig, saalænge I har været gift med min salig Broder. Allerede for syrretyre Aar siden forlod jeg denne Stad, og besøgte Indien, Persien, Arabien, Syrien og Egypten, opholdt mig længere Tid i de betydeligste Stæder, og indrettede mig endelig paa huuslig Fod i Landet Afrika. Men det ligger i den menneskelige Natur,

at Man aldrig formaaer at glemme Fødested og Hjem, Elægtninger og Ungdomsvenner, saa langt og saa længe Man end har været fjernet fra dem; saaledes paafom der ogsaa mig tilsidst en ubetvingelig Længsel efter at gjense mit Fødeland og min elskede Broder. Hvad der skulde skee, maatte skee inart, endnu medens jeg havde Kræfter til at udholde en saa lang Rejsses Besværligheder, og Mod til at gaa dens Farer imøde. Derfor spildte jeg intet Djeblik, men gjorde strax Anstalter til at bryde op og begive mig paa den lange Vandring. Jeg vil ikke tale om den lange Tid, jeg har været undervejs, ikke heller om de Møjsommeligheder og Farer, jeg har haft at overvinde; — nok er det, her er jeg endelig. Men ikke har jeg haft den Glæde af min lange Pilgrimsvandring, som jeg havde ventet mig; — neppe havde jeg betraadt min Fædrene-
stad, førend jeg modtog Efterretningen om min dyrebare Broders Hedengang. Og den, der bragte mig den, var netop den Saliges eneste Søn. Jeg gik forbi en Klynge Drenge; mit Blik hestede sig tilfældigviis paa den største iblandt dem. Djeblikkelig følte jeg mig slagen af den umiskjendelige Lighed imellem ham og min Broder. Barnets Træk vare ligesom skaarne udaf min Broders Ansigt, da han endnu var ung. Og intet Under, — det var jo hans Søn! — Ja, han har vel fortalt Eder, hvilket Indtryk Efterretningen om hans Faders Død gjorde paa mig? — Dog, vi maa prise og takke Gud for Alt, baade for Ondt og Godt! — En Trøst har jeg dog i det Mindste, den, at have fundet hans dyrebare Efterladte, Eder, hans kjære Hustru, og Aladdin, hans eneste Søn, ham selv ganske opad Dage. —

Saa snart Trolldanden bemærkede, at Aladdins Moder blev blød om Hjertet ved den levendegjorte Grin-

dring om sin afdøde Mand, gav han Samtalen en anden Bending, idet han henvendte sig til Aladdin og spurgte ham om, Hvad han heed, Hvad han tog sig for, og om han havde lært noget Haandværk. Heelt forlegen slog det unge Menneske sine Øjne til Jorden og taug; men hans Moder undlod ikke at svare for ham, idet hun ret engang tog Bladet fra Munden og skildrede sin Søn som en uforbederlig Dovenkrop og Dagtyv. Hun glemte heller ikke at fortælle, hvor forgjæves den salig Mustafa havde anstrengt sig for at bringe Noget ud af ham, og tilføjede, at hun, da han nu heller ikke vilde høre paa hendes Forestillinger, og det faldt hende suurt nok, ved Bomulds-spind at fortjene endog blot det Allernødvendigste til sig selv alene, havde fuldt og fast besluttet, een af de næste Dage at vise ham Døren, og lade ham selv sørge for sit Underhold, saa stor og lang han var.

Efterat Aladdins Moder paa denne Maade under Suf og Taarer havde givet sit Hjerte Luft, tog den afrikanske Trolldmand Ordet og udtalte sin Misbilligelse over, at den næsten fuldvorne Aladdin endnu ikke tænkte paa selv at skaffe sig et Udkomme. Der var heldigviis Haandværker nok til i Verden. Hvis hans Faders ikke behagede ham, behøvede han kun at sige til; han — Onkelen — vilde lade ham lære hvilket som helst han ønskede.

Dette Tilbud kom imidlertid den dovre Aladdin slet ikke tilpas, og han besvarede det derfor slet ikke. Da tog Trolldmanden igjen til orde:

— Maaskee har Du Modbydelighed for Alt, hvad der hedder Haandværk, og foretrækker at leve som en uafhængig og anseet Mand? Nuvel, saa vil jeg forskaffe Dig en Bod med allehaande kostbare Tøjer og fine Stoffer.

Du besørger da Salget af disse Varer, kjober Dig nye for de derved indkomne Penge, og forskaffer Dig paa denne Maade et anstændigt Udkomme. Lad os være aabenhjertige imod hinanden, min dyrebare Broders Søn; siig mig ærlig og oprigtig din Mening angaaende dette Forslag! Du skal stedse finde mig beredt til at holde mit Løfte. —

Dette Tilbud havde noget meget tillokkende for det arbejdsfky unge Menneſte, der vel havde bemærket, hvor rigt og ſtadſelig Kjøbmandsboderne af denne Art plejede at være indrettede, hvor godt ſammes Gjermænd vare flædte, og hvor højt de vare agtede. Derfor lod han ſin foregivne Onkel denne Gang ikke længe vente paa Svar, men erklærede, at han havde ganſke anderledes Lyst her til end til noget Andet, og at han hele ſit Liv vilde være ſin Farbroder taknemlig, hvis han hjalp ham til at komme ind i ſaadan en Stilling.

Troldmanden ſyntes vel tilfreds med dette Svar, og yttrede, at han den følgende Dag vilde tage ham ud med ſig og lade ham opflæde ſaa rigt og ſmukt, ſom det ſømmede ſig for een af Stadens førſte Kjøbmænd; den næſtſølgende Dag vilde han da ſee ſig om efter ſlig en Bod, ſom han havde lovet ham.

Nu blandede Aladdin's Moder ſig i Sagen, idet ogſaa hun paa levende Viis takkede Troldmanden, hvem hun egentlig førſt nu begyndte at anſee for ſin afdøde Mands Broder; tillige formanede hun ſin Søn til at viſe ſig de gode Henſigter værdig, ſom hans Onkel havde med ham. — Derpaa bar hun Aftensmaaltidet frem. Men deres Samtale om allehaande Gjenſtande vedvarede indtil langt ud paa Natten, da Troldmanden endelig tog Afſked.

Den følgende Dag afhentede denne virkelig Alad=

din og førte ham hen i et Udsalg af færdige Klæder, hvor han lod ham ganske efter sin egen Smag vælge een af de smukkeste og kostbareste Dragter, hvilken han betalte uden at prutte. Aladdin bestræbte sig for paa enhver optænkkelig Maade at udtrykke sin Taknemlighed; men Troldmanden forsikkrede ham, at dette kun var en ringe Begyndelse af hans Velgjerninger, som ingen Grændse skulde kjende, naar Aladdin blot viste sig ham lydig og inderlig hengiven. Derpaa besøgte de tilsammen de livligste Strøg af Staden, hvor de smukkeste og rigeste Kjøbmændsboder fandtes. Da de traadte ind imellem Rækkerne af disse pragtfulde Udsalgsteder for de kostbareste og herligste Stoffer, sagde Troldmanden til Aladdin: — Da ogsaa Du snart skal være en saadan Kjøbmand, er det godt og gavnligt, at Du forud stifter Befjendtskab med dem. —

Derpaa førte han ham omkring i de største og smukkeste Moskeer, ligeledes i Khanerne, hvor de fremmede Kjøbmænd boede, og i alle tilgængelige Dele af Sultanens Palads. Tilslidst begave de sig hen i den Khan, hvor Troldmanden boede, tilsammen med nogle Kjøbmænd, som han var bleven bekjendt med efter sin Ankomst til Staden. Han havde netop sat dem Stæbne for at beværte dem hos sig, og ved denne Lejlighed forestille dem sin foregivne Brodersøn.

Først ud paa Aftenen hørte Gjæstebudet op, og Aladdin vilde nu tage Afsked fra sin Onkel og begive sig hjem. Dog hans sømme Farbroder vilde ikke lade ham gaa alene, men ledsagede ham lige til hans Hjem, hvor Aladdins Moder overrøste ham med alle optænkkelige Velsignelser for den Godhed, han allerede havde vist og fremdeles vilde bevise hendes Søn.

— Hun vidste kun altfor godt, — tilføjede hun: — at Aladdin var et Skarn, og slet ikke fortjente denne Godhed. Men derfor vilde hun ogsaa, hvis han ikke viste sig taknemlig imod sin Velgjører ved at frembyde sig for de gode Hensigter, han havde med ham, navnlig med Hensyn til den glimrende Løbebane i Handelsfaget, ganske og aldeles slaa Haanden af ham; saa kunde han have det saa godt! —

— Aladdin er en god Dreng; — meente derimod Trolldmanden: — han viser mig Lydighed, og jeg tænker derfor nok at skulle bringe noget Ordentligt ud af ham. Imorgen, falder det mig ind, kan jeg dog endnu ikke opfylde mit Løfte til ham, eftersom det er Fredag *); alle Boder ere da lukkede, og det er ikke til at tænke paa, at jeg skulde faae een lejet og indrettet efter mit Ønske, medens ikke alene alle Kjøbmændene, men overhovedet alle Folk alene tænke paa at more og gjøre sig tilgode. Det gjør mig ondt, endskjøndt det jo kun er en Dags Opsættelse. Iovermorgen ville vi see os om efter en Bod; imorgen derimod vil jeg føre ham udenfor Staden ud i Haverne, hvor hele den fornemme og skønne Verden plejer at forsamle sig. Formodentlig kjender han endnu ikke de der forhaanden værende Udspreddelser. Hidtil har han kun omgaaedes med Børn; det er højt paatide, at han lærer den store Verden at kjende. —

Trolldmanden anbefalede sig. Men den allerede over sin smukke Dragt henrykte Aladdin kom ganske ud af sig selv ved Udsigten til en Spadseregang i de endnu aldrig betraadte Haver og Stadens øvrige særdeles smukke Omgivelser.

*) Mahomedanernes Hvile- og Helligdag.

Den følgende Dag var han oppe med Solen, og heelt paaflædt længe inden han endnu kunde vente sin Onkel. Hvor langsomt krøb ikke Tiden for ham, hvor ofte løb han ikke til Døren, i utaalmelig Forventning af, at Onkelen skulde komme. Endelig tog han fast Plads udenfor Døren og stirrede ufravendt ned ad Gaden. Men saa snart han fik Dje paa Onkelens vel bekjendte Skikkelse, raabte han ind til sin Moder, at nu kom han, slog Døren i efter sig, og ilede den foregivne Farbroder med Henrykkelse imøde.

Den afrikanske Trolldmand modtog ham med mange Kjærtegn, lovede at vise ham tusinde skønne Ting, og førte ham ud igjennem een af Portene til de prægtige Landhuse med herlige haver, hvortil Udgangen stod Alle og Enhver aaben. De vandrede fra Palads til Palads, fra Have til Have, og Trolldmanden spurgte det unge Menneske ved hvert et Sted, om det ogsaa ret behagede ham. Aladdin fandt ethvert nyt Sted skønnere end alle de foregaaende, og vidste neppe at styre sig af Glæde.

Saaledes fjernede de sig lidt efter lidt og ganske uformærket fra Staden. Endelig traadte den med et særeget Forehavende svangre og levende beskjæftigede Trolldmand ind i een af de sidste og største haver. Her tog han Plads ved Randen af et Vandbækk, hvori en Kobberløve igjennem sit Gab sprudede krystallart Vand, og yttrede for Aladdin, som havde taget Plads ved Siden af ham:

— Her ville vi udhvile os en Smule, min kjære Søn, for at samle Kræfter til Fortsættelsen af vor Spadseretuur. —

Derpaa fremtog han af et Tørklæde, som han bar ved sit Bælte, allehaande Kager og Frugter, delte en

Kage med Aladdin, og lod ham tage af Frugterne, hvilke han vilde. Medens de spiste sammen, formanede Trolldmanden Aladdin til ikke mere at give sig af med Børn, men fremtidig holde sig til de Børne for at drage Nytte af deres Lærdom og Erfaring. Nu vilde han jo snart selv være en Mand, og kunde ikke for tidlig tage Exempel af dem, der vare forud for ham i Alder og Modenhed.

Imidlertid havde de afspist, og fortsatte nu deres Vej igjennem Haverne, der kun vare adskilte fra hinanden ved imaa Grøfter. Denne Stads Beboere vare nemlig saa ærlige, at der ikke følte Trængsel til nogen strengere Adskillelse imellem de forskjellige Ejendomme.

Trolldmanden vidste hele Tiden at beskæftige Aladdins Opmærksomhed ved lærerige Samtaler og morsomme Historier, saa at de allerede for længe siden vare komne ud igjennem Haverne, uden at det unge Menneske havde mærket det. Nu vandrede de over en vid Slette, henimod Bjergene, som begrændsede Horizonten. Da Aladdin endelig følte sig træt, og begyndte at see sig tilbage, yttrede hans foregivne Onkel, at han havde endnu een Have at vise ham, den dejligste af dem alle. Hermed var Aladdin vel tilfreds, men yttrede tillige, at han allerede følte sig saa træt, at han frygtede for ikke at have Kræfter nok til at vinde tilbage igjen.

Endelig naaede de imellem tvende omtrent lige høje Bjerge, der adskiltes af en snever Dal, det Sted, der hele Tiden havde været det egentlige Maal for Trolldmandens Vandring. Her skulde nemlig Aladdin hjælpe ham til at udføre et Forehavende, for hvis Skyld alene han havde foretaget sig den umaadelig lange Rejse fra den yderste Grændse af Afrika til China.

— Her ville vi gjøre Holdt; — sagde han: — og Du skal faae heelt overordentlige, andre Dødelige aldeles ubekjendte Ting at see. Besidder jeg allerede nu din Taknemlighed, vil Du i dobbelt Grad føle Dig mig forpligtet, naar Du er bleven Djenvidne til de største Underer, som nogen Mennessesjæl kan drømme om. Bring nu først tørre Kviste sammen her i en Bunke; de findes i Mængde trindt omkring. — Vel, nu slaaer jeg Ild, og saa skal Du faae at see! —

Troldmanden stak Ild i Riisbunken og kastede nogen Røgelse i Flammerne; strax steg der en tyk Damp ivejret. Troldmanden drev Røgen snart til den ene, snart til den anden Side, idet han for sig selv mumlede nogle Ord, som Aladdin ikke forstod. Da bævede pludselig Jorden under deres Fødder, og skilte sig ad lige foran dem; i Abningen kom der en firkantet Steenplade tilsyne, i hvis Midte en Kobbering med vedhængende Segl.

Aladdin vilde, forfærdet over alt det, der foregik for hans Øjne, gribe Flugten; men da Troldmanden ikke kunde undvære ham til sin hemmelige Hensigt, holdt han ham tilbage, idet han bandende højt gav ham en saadan Drefigen, at han slog en halv Kolbøtte og styrtede til Jorden. Dog hastig kom Aladdin igjen paa Benene, og raabte med Taarer i Øjnene og blødende Mund: — Hvad har jeg da forbrudt, at I slaaer mig saa grusomt? —

— Lad mig om det, Dreng! — svarede Troldmanden: — Jeg er din Onkel, er traadt Dig i Faders Sted, og veed altsaa bedst, hvad der er Dig tjenligt. — Men, min Søn, — vedblev han i en mildere Tone: — Du maa hverken frygte eller tabe Modet. Jeg forlanger

blot den punktligste Lydighed til Tat for alle de Belgjeringer, jeg allerede har og fremdeles vil vise Dig. —

Saa snart Troldmanden mærkede, at disse skønne Løfter for en Deel igjen havde bragt Aladdins Frygt og Uvillie til at svinde, saa at han opmærksommere og roligere hørte paa ham, vedblev han saalunde:

— Du har seet, hvad jeg formaede alene ved en Smule Nøgelse og et Par Ord. Saa viid da, at der under denne Steen findes en Dig forbeholdt Skat, der vil gjøre Dig rigere og mægtigere end Alverdens Konger! Skatten er saa udelukkende bestemt for Dig, at intet Menneſke uden Dig tør berøre og løfte denne Steen. Og saa mig er dette forbudt, ligeledes blot at sætte en Fod ind i Skatkammeret, efterat Du har aabnet samme. Du er den eneste Lykkelige; derfor maa Du paa det Nøjagtigste udføre, hvad jeg befaler Dig, og Intet forsømme; Sagen er af ikke mindre Vigtighed for Dig selv end for mig. —

Over denne Tale om en for ham bestemt umaadelig Skat forglemte Aladdin øjeblikkelig den haarde Medfart, han nylig havde erfaret, og erklærede sig beredt til Alt. Troldmanden roste og hjærtegnede ham for hans Lydighed, og bød ham tage fat i Ringen og løfte Steenen ibejret. Da Aladdin imidlertid yttrede Tvivl om, at han havde Kræfter dertil, opmuntrede han ham til, kun at forsøge derpaa, idet han udtalte sin Faders og sin Farfaders Navn.

Og see, Steenpladen lod sig virkelig uden al Anstrengelse løfte ibejret! I Aabningen fandtes der en stejl Trappe med Marmortrin, som førte ned i Dybet. Nu befalede den afrikanske Troldmand sin Mundling, efter at have fornyet sin Formaning, at han vel maatte agte paa,

hvad han havde at sige ham, at stige ned i den afdækkede Fordybning, hvor han ved Trappens Fod vilde finde en aaben Dør, der førte til tre sammenhængende, højt hvælvede Sale. I enhver af disse vilde han tilhøjre og tilvenstre faae Dje paa fire store Kobberkar, som vare fyldte indtil Randen med Guld og Sølv. Men disse turde han under ingen Betingelse røre ved. Før end han traadte ind i den første Sal, maatte han opfilte sit Klædebon og binde det fast sammen omkring Livet. Naar dette var gjort, skulde han uden Tidsspilde skride ind i den anden og fremdeles i den tredie Sal. Isærdeleshed maatte han tage sig iagt for at komme Væggene for nær; hvis han rørte derved, om end kun med en Flig af sin Kjortel, vilde det øjeblikkelig koste ham Livet. Just derfor havde han befaleet ham at samle sit Klædebon vel omkring sig.

— Fra den tredie Sal — vedblev Trolldmanden: — fører en Dør ud i en Have fuld af rigtbærende Frugttræer; men Du maa bestandig gaa videre ligesom, indtil Du naaer en Trappe paa halvtredstindstyve Trin, som fører op paa en Terrasse. Her vil Du i en Nische faae Dje paa en brændende Lampe. Den skal Du tage, og, efter at have slukket den og udhældt Vægen og den brændende Vædske, putte den ind i Barmen for at bringe mig den. Du behøver ikke at frygte for dermed at tilsmudse dit Klædebon; thi Lampen indeholder ikke Olie, og vil strax være tør, saasnart Du har hældt den ud. Af Frugterne i Haven maa Du forøvrigt gjerne medtage saamange, Du har Lyst til; dette er Dig uforment. —

Derpaa stak Trolldmanden ham endnu en Ring paa Fingeren, til Beskyttelse imod alt Ondt, saalænge han

blot iagttog Alt, hvad han havde indskjærpet ham, og sagde endelig:

— Stig nu kun dristig ned! Naar Du kommer tilbage, ere vi begge de rigeste Mennesker i Verden. —

Hastig sprang Aladdin ned i Fordybningen, gik ned ad Trappen og fandt Alting saaledes, som hans foregivrne Onkel havde beskrevet for ham. Forsigtig skred han igjennem de trende Sale, derfra rast igjennem Haven op paa Terrassen, hvor han virkelig fandt en uanseelig Lampe brændende. Denne tog han, hældte den ud og puttede den i Barmen, hvorpaa han tiltraadte Tilbagevejen. Nu først skjænkede han Træerne i Haven og deres overordentlige Frugter nogen Opmærksomhed. Ethvert bar Frugter af en særegen Farve; saaledes gaves der hvide, matte og gjennemsigtig klare som Krystal i alle Skatteringer, grønne, blaa, guulagtige o. s. v. De matthvide vare Perler, de gjennemsigtig hvide Diamanter, de mørkerøde Rubiner, de grønne Smaragder, og saaledes fandtes her alle mulige Arter af Edelstene, saa store og herlige, som ellers intetsteds i hele Verden.

Men Aladdin vilde rigtignok ganske almindelige Figener og Viindruer have været kjærere, fordi han ikke kjendte disse Frugters Værd, og blot ansaae dem for broget Glas. Kun paa Grund af deres smukke brogede Farver stak han af hver Art nogle til sig, fyldte sine Lommer, og derpaa et Par nye Punge, som hans foregivrne Onkel havde kjøbt til ham tilligemed Klædningen, og som han befæstede ved Bæltet, hver paa sin Side; endelig forvarede han ogsaa endeel Frugter fortil i Folderne af det opfildede Klædebon, og i Silkesballet, hvormed han var ombæltet.

Saaledes heelt belæstet med Skatte, om hvis Værdi han ikke havde nogen Anelse, iværksatte Aladdin uden Ubeld sin Tilbagevandring, og stod snart igjen ved Foden af Trappen, der førte op af Fordybningen. Saa snart han fik Øje paa den ham ovenfor utaalmelig ventende Trolldmand, raabte han til ham:

— Kjære Onkel, giv mig Eders Haand og hjælp mig med at stige op! —

Men Trolldmanden var ikke stemt til at opfylde hans Ønske, og svarede: —

— Min Søn, ræk mig først Lampen, saa kan Du saa meget lettere komme op! —

Men hertil svarede Aladdin, hvad ganske rigtigt var, at Lampen slet ikke var ham til Ginder, og at Onkelen ikke kunde faae den, førend han var kommen op af Fordybningen.

Dog Trolldmanden blev ved Sit, og forlangte først og fremmest Lampen. Gjerne havde Aladdin søjet ham heri. Men det var ham umuligt; thi han havde saaledes med Steenfrugterne pakket den til i Folderne af sit Klædebon fortil, at han umulig kunde komme til den uden at nødes til at fæste alle de smukke Glasfager fra sig. Han vedblev derfor haardnakket at paastaa, at Onkelen ikke kunde faae Lampen, førend han var kommen op paa Jordens Overflade.

Opbragt over denne uformodentlige Modstand geraadede Trolldmanden tilsidst i et skræffeligt Raseri, fæstede paany nogen Nøgelse i den af ham omhyggelig vedligeholdte Ild, og havde neppe udtalt sine Trylleord, førend Stenen, der tidligere havde luffet for Nedgangen, med et Brag atter af sig selv indtog sin Plads, og Alting igjen

fik det samme Udseende, som det havde haft før Trolldmandens og Aladdins Ankomst til Stedet.

Trolldmanden havde nemlig virkelig kun udgivet sig for en Broder af den salig Mustafa. Han havde aldrig seet den gode Mand, og hørte hjemme i Afrika. I dette Land lægger Man sig mere end noget andet Sted i Verden efter Trolldom; han havde fra Barnsbeen givet sig af dermed, og havde, efter i fyrretvte Aar at have udøvet alslags Trolldom ved Røgelse og Besværgelser, ved Punktteerkunst og Hærebøger, endelig gjort den Opdagelse, at der gaves en Tryllelampe i Verden, hvis Besiddelse vilde gjøre ham mægtigere end nogen anden Trolldmand i hele Verden. Ogsaa Stedet, der laa i China, og alle øvrige Biomstændigheder havde han udfundet, og fra dette Djeblik havde han hverken haft Rist eller Ro, førend han befandt sig paa Stedet. Efter store Møjsommeligheder naaede han endelig China.

Men eftersom det ikke var ham tilladt selv at bemægtige sig den underfulde Skat, behøvede han dertil et Menneſke, som vilde lade sig bruge dertil. I Aladdin troede han at have fundet et brugbart og søjeligt Værktøj for sin Plan, og hans Mening var, saasnart han havde faaet Lampen udaf Aladdins Hænder, endnu førend han var kommen op af Fordybningen, at opoffre ham som det eneste Vidne om sit Forehavende, og begrave ham under Jorden, netop paa samme Maade, som han nu havde gjort. Bevæggrunden til, at han, uden at prøve flere og andre Midler end Bønner og Trusler, i sin Vrede over Aladdins Halsstarrighed saa hastig havde overgivet ham til Fordærbelsen, maa søges deri, at han frygtede for at blive beluret, medens han kjæbledes med det unge Menneſke.

ffe, og saaledes see sin kostbare Hemmelighed forraadt. For Øjeblikket havde han, efter at have seet sit Haab strandet, ikke Andet at gjøre end igjen at vende tilbage, hvorfra han var kommen, og han iværksatte derfor ogsaa endnu samme Dag sin Hjemrejse til Afrika, idet han naturligtvis tog sig vel iagt for mere at komme Aladdin's Moder for Øjne.

Med den stakkels Aladdin var det efter alt menneskeligt Skjøn ude. Imidlertid kan Man ikke noksom undre sig over, at Trolldmanden, der havde beredt ham en saa skræffelig Skjæbne, aldeles havde forglemt den Ring, han havde stiftet paa hans Finger. Denne Ring, som efter hans eget Sigende skulde beskytte Aladdin paa hans eventyrlige Færd, maatte altsaa besidde en vis skjult Kraft, endskjøndt det unge Menneske ikke vidste Noget deraf, ja ikke engang lod noget Saadant falde sig ind; men Trolldmanden maatte vide fuldkommen Bested dermed, og hans Fortvivlelse maa derfor ingen Grændser have kjendt, da han mærkede, hvilket Tab han havde lidt, paa samme Tid, som han var gaaet glip af Verdens kostbareste Skat. Dog Troldmænd ere vant til at see deres Ønsker og anmasiende Forhaabninger blive til Intet; de vedblive dog ligesuldt at forfølge deres rænkefulde Hensigter, og bygge deres Luftkasteller lige saa hastig op igjen, som de styrte sammen.

Aladdin havde efter alle de Belgjærninger og de de Kjærtegn, han nylig havde modtaget af sin foregivne Onkel, naturligtvis intet Mindre ventet sig af ham end sli en grusom Udsærd; hans Skræk og Forfærdelse lader sig derfor snarere tænke end beskrive. Da han paa denne Maade saae sig levende begravet, udraabte han vel hun-

drede Gange sin Onkels Navn, idet han erklærede sig villig til at give ham Lampen. Men hans Angst-
raab lode forgjæves; han vedblev at være omgivet af
Nattens Mørke og Rædsler. Endelig tørrede han sine
Taarer og samlede atter ned ad Trappen, for at naa
tilbage til den af Dagslyset bestraaede Have; men
til sin Fortvivlelse fandt han sig ogsaa til denne Side
indespærret af en uigjennemtrængelig Muur. Da fordob-
lede sig hans Taarer og Jammerflager; han opgav nu
ganske Haabet om nogensinde mere at faae Dagslyset at
skue, og satte sig fortvivlende ned paa eet af Trappens
Trin for at vente den ham nær forestaaende Død.

Saaledes tilbragte han to skræffelig lange Døgn,
uden at faae Spise i sin Mund, uden at nogen Straale
af Haab fandt Vejen til hans Indre. Men den tredie
Dag opløstede han, i den tydelige Følelse, at han var et sik-
kert Dødens Bytte, hænderbriddende sine Øjne imod den Him-
mel, som han ikke længer saae, og udraabte med fuldkom-
men Hengivelse i den barmhjertige Guds Villie:

— Der gives ingen Magt eller Frelse uden hos
Gud den Allvise og Almægtige! —

Men idet han vred sine Hænder, kom han, uden selv
at vide af det, til at gnide den Ring, som Troldmanden
havde stukket ham paa Fingeren, og i samme Øjeblik frem-
steg der for ham en Mand af uhyre Skikkelse og med et
frygteligt Blik, og raabte tordnende:

— Hvad forlanger Du? Her er jeg, beredt til at
adlyde Dig og Enhversomhelst, der bærer Ringen paa Fin-
geren, jeg selv og alle de andre Ringens Mænd. —

Under almindelige Omstændigheder vilde den med slige
Syner aldeles uvante Aladdin være bleven grebet af
Forsærdelse og have mistet Talens Brug; men i dette

Ojeblik, da Hungerens frygtelige Død stod ham for Døren, og hans Vilkaar altsaa paa ingen Maade syntes at kunne forværre sig, var dette frygtelige Syn ham ordentlig en Trøst i hans forvirrede Stilling, og han svarede uden at bære:

— Hvo Du endogsaa er, saa bring mig bort fra dette Sted, saafremt det staaer i din Magt! —

Neppe havde han udtalt disse Ord, førend Jorden over hans Hoved aabnede sig, og han atter befandt sig under den frie Himmel, netop paa det Sted, hvor Trolldmanden havde ført ham hen. Da han saa længe havde været indespærret i Mørket, maatte hans Øjne først igjen vænne sig til Dagslyset, og medens han saaledes, saa at sige, igjen lidt efter lidt lærte at see, undrede han sig mægtig over, at der intetsteds var nogen Åbning i Jorden at opdage. Ubegribeligt var det ham, hvorledes han var kommen op igjennem den hele og fast sammenhængende Jordskorpe, og hvis han ikke havde fundet Lervningerne af Baallet, som Trolldmanden havde antændt, vilde han ikke engang have funnet slutte sig til Beliggenheden af de underjordiske Rum, hvori han havde befundet sig. Da han dernæst saa sig om efter sin Fødestad, opdagede han den hiinsides de herlige haver, og gjenkjendte øjeblikkelig den Vej, ad hvilken Trolldmanden havde ført ham hid.

Uf sit inderste Hjerte takkende Gud for sin Redning slæbte han sig tilbage til Staden, og naaede sin Bolig, hvor han af Glæde over at gjensee sin Moder, som han aldrig mere havde ventet at faae for Øjne, og af Udmattelse efter de tre Dages Faste strax faldt i Asmagt, og først efter lang Tids Forløb igjen kom til Besindelse. Dagsaa hans Moder havde anseet ham for tabt, om ikke for død, og fældet sine modige Taarer i sin trøstesløse Gen-

somhed. Glæden havde nu ligesom gjenfødt hende, og hun lod det ikke mangle paa den omhyggeligste Pleje.

Saa snart Aladdin igjen kom til Besindelse, vare hans første Ord en Bøn om at faae Noget at spise, eftersom han i hele tre Dage ikke havde nydt nogen Bid i sin Mund, og hans Moder bragte frem Alt, hvad Huset formaaede, hvilket rigtignok kun var lidet. Alligevel bad hun ham ikke een, men mange Gange, at spise langsomt og med Maadehold. Heller ikke skulde han begynde at fortælle, hvad der var tilstødt ham, førend han ved Spise og Hvile havde samlet tilstrækkelige Kræfter; for Djeblikket følte hun sig nemlig fuldkommen tilfredsstillet alene ved Gjensynets Glæde.

Aladdin fulgte sin Moders forstandige Raad, og tog først Ordet, da han havde udhvilet sig noget og tilfredsstillet sin Hungers mest glubende Krav. — Kjære Moder, — sagde han da: — jeg skulde igrunden ret for Alvor beklage mig over Dig, at Du saa let overlod mig i en Mands Hænder, hvis Hensigt det var at styrte mig i Fordærvelse, og som troer at have overgivet mig til Døden, om han ikke allerede anseer mig for død. Men I er dog visseelig ikke blottet for Undskyldning; I holdt ham jo for min Onkel, ligesom jeg selv gjorde. Hvor skulde ogsaa have troet, at hans fjærlige Udfærd imod mig ikke havde Andet at betyde, end at han derved vilde gjøre mig tryk, for senere desto sikkrere at styrte mig i Fordærvelsen, uden at hverken Du eller jeg er istand til at opdage mindste Grund til denne Grusomhed. —

Derpaa fortalte han sin Moder Alt, hvad der var foregaaet imellem ham og den afrikanske Troldmand, skildrede hende, hvorledes hans foregirnne Onkel ved Røgelse havde opluffet Indgangen til det underjordiske Skatkam-

mer, hvor han havde hentet den Lampe, som han foreviste sin Moder, og de glimrende brogede Frugter, som han overgav hende til Forvaring.

Den under de mest indskrænkede Vilkaar levende gamle Kone faldt naturligviis ligesaa lidt som hendes Søn paa den Tanke, at hun holdt de kostbareste Perler og Edelstene i sine Hænder; tværtimod ansaae hun disse Sager for aldeles værdiløst Flitter, og Aladdin puttede hele Stadsen ned bag Hynnet paa Sofaen. Derpaa fortalte han Slutningen af sit Eventyr lige indtil sin vidunderlige Rednings Djeblik.

Hans Moder havde ganske rolig hørt den forbausende Historie tilende, og kun ved de groveste Yttringer af Troldmandens Nederdrægtighed givet sin ømme Uvillie tilfjende. Men nu brød hun ud i en Strøm af Forbandelser over den elendige Skurk og Bedrager, hvem hun tiltroede alt muligt Ondt, og kaldte hele Menneskeslægtsens fule Fjende og Fordærver.

— Ja, min Søn, — vedblev hun: — han er bestemt en Troldmand, og Troldmændene ere Verdens Pest. De staa i Forbindelse med onde Aander, og tænke kun paa idel Ondskab. Men, Gud være lovet, at han ikke ganske lod Dig worde et Offer for denne Skurks Nederdrægtighed! Glem ikke, min Søn, hvor megen Tak Du er ham skyldig for den Dig beviste Naade! Din Død havde været aldeles sikker, hvis Du ikke i det alleryderste Djeblik havde anraabt hans Bistand. —

Saaledes vedblev hun endnu længe at snakke, indtil hun endelig bemærkede, at Aladdin, som i trende Døgn ikke havde luffet et Øje, var færdig at synke sammen af Træthed. Da taug hun stille, bragte ham under tusinde Kjærtegn og med hele en Moders ømme Omsorg til Hvile, og

blev trofast siddende ved hans Leje, indtil han var hensunken i en tryk Søvn.

Aladdin sov i Get væk indtil højt op paa den følgende Dag, og hans første Tanke, saasnart han slog Øjnene op, var at faae Noget at spise. Men med ynkelige Miner maatte hans Moder paa dette Forlangende svare, at hun ikke havde saa meget som en Bid tørt Brød i Huset, eftersom han selv den foregaaende Dag havde fortæret hele hendes fattige Forraad. Imidlertid vilde hun strax gaa hen og sælge noget Bomulds-garn, hun havde faaet færdigt, og derfor indkjøbe Noget til Middags-spise for Aladdin. Men hertil yttrede Aladdin, at hun kun skulde beholde sit Garn og hente ham den Lampe, som han havde bragt tilbage med sig igaar. Den vilde han først og fremmest sælge; de indkomne Penge vilde vel være tilstrækkelige ikke alene til Frokosten og Middags-maden, men ogsaa til Aftens-maaltidet.

Hans Moder hentede altsaa Lampen; men da hun fandt, at den var meget smudsig, meente hun, at det ikke lidet vilde forhøje dens Værdi, om hun først gjorde den en Emule reen. Hun tog altsaa Sand og Vand og gav sig til at skure den. Men neppe havde hun gjort det første Strøg frem og tilbage, førend en Mand af kæmpemæssig og rædsom Skikkelse stod imellem hende og Aladdin, og med Tordenstemme raabte:

— Hvad vil Du? — Her er jeg, beredt til at adlyde Dig og Enhver, som holder Lampen i sin Haand, jeg og alle Lampens øvrige Mander! —

Aladdins Moder var strax ved det første Syn af Manden falden i Asmagt af Skræk og Forsærdelse. Aladdin derimod, som i sit underjordiske Opholdssted

havde hørt et lignende Syn, spildte ligesaa lidt Tiden som tabte Besindelsen, men greb hastig Lampen og svarede i fast Tone istedet for sin Moder:

— Jeg er sulten, bring mig Noget at spise! —

Ojeblikkelig forsvandt Manden, men kom snart igjen tilbage med en stor Sølvbakke paa Hovedet, hvorpaa der stod tolv tildækkede Sølvfade med de herligste Episer, dertil tvende Krukker med Vin samt tilhørende Drickeskaaler, tilligemed sex sneehvide Smaabrød. Han satte det Hele fra sig paa Sofaen, og forsvandt igjen. Alt dette skete saa hastig, at Aladdin's Moder endnu ikke var kommen til sig selv igjen efter sin Besvimelse. Forgjæves havde Aladdin allerede stænket hende koldt Vand i Ansigtet; netop vilde han gjentage dette Experiment, da hun, enten nu virkelig hendes Livsaander igjen af sig selv samlede sig, eller Duften af de herlige Episer pirrede hendes Nerver, atter vendte tilbage til det bevidste Liv.

— Kjære Moder, — sagde Aladdin: — bryd Dig aldrig om det! See nu blot til at komme igjen paa Benene, og lad os saa spise sammen! — Jeg besidder en sand Hungersnød, og Du trænger vist ogsaa til Noget at styrke Dig paa. Vien skynd Dig nu, Moerlille, at Maden ikke skal blive kold! —

Med den højeste Forbauselses Udtryk spurgte Matronen, hvorfra al denne Betsignelse forstreb sig, eller hvem der havde vist sig saa gærmild imod dem. — Skulde maaskee Sultanen selv have hørt tale om vor trængende Forsatning, og have hørt Medlidenhed med os? —

Men paa alle disse Spørgsmaal svarede Aladdin i al Korthed, idet han yttrede, at de gjorde bedst i først at spise og vederkvæge sig; Forklaringerne kunde

altid følge efter. Altsaa satte de sig tilbords med hinanden, og baade Moder og Søn tilfredsstillede deres Hunger med saa meget større Fornøjelse, som de aldrig i deres Levedage havde haft et saa vel besat Bord for sig. Aladdin's Moder blev ikke træt af at beundre det prægtige Bordtøj, dog mere paa Grund af dets glimrende Udseende end af dets Værdi, hvorefter ligesaa lidt hun som hendes Søn havde allermindste Begreb. Metal, saae de nok, at det var; men det faldt dem aldrig ind, at det kunde være det pure Sølv, som det dog virkelig var.

Aladdin og hans Moder havde kun haft isinde at indtage en tarvelig Frokost; men endnu ved Middagstid vare de ikke færdige med at spise. De læckre Retter pirrede, som det syntes, deres Appetit stedse mere og mere, og de fandt det derfor fløjest, ikke at lade sig Appetiten forgaa, men at slaa Frokost og Middagsmad sammen, og spise saa længe, som de havde Lyst og Evne. Da de endelig vare blevene færdige, var der ikke alene Nok tilbage til Aftensmaaltidet, men levedes endogsaa to ligesaa rundelige Maaltider til den følgende Dag.

Efterat Matronen havde rømmet tilside og gjemt Lærningerne, satte hun sig hos sin Søn paa Sofaen og forlangte nu de lovede Oplysninger. Disse fik hun ogsaa, idet Aladdin vidtløftig fortalte hende Alt, hvad der var foregaaet mellem ham og Manden, medens hun havde ligget i Afmagt. I sin umaadelige Forbauselse over, at en Mand havde viist sig for hende, da dog, saavidt hende var bekjendt, ingen af hendes Naboersker nogensinde havde nydt en lignende Ære, vilde hun fremfor Alt have at vide, hvorfor den netop havde henvendt sig til hende,

og ikke til Aladdin, med hvem den dog tidligere, efter hvad hun vidste, havde stiftet Bekjendtskab nede i den underjordiske Hule. Herpaa svarede Aladdin, at det ikke var een og den samme, men tvende forskjellige Mander, som havde viist sig for ham, rigtignok hinanden lige i Kæmpeskikkelse og Frygtelighed, men ingenlunde hverken med Hensyn til Ansigtstræk eller Klædedragt, og dertil undergirne forskjellige Herrer. Siin første havde kaldt sig Slave af Ringen, som han bar paa sin Finger; denne sidste var derimod Slave af Lampen, som hans Moder netop havde haft i Haanden, da Manden viste sig, uden at ane nogen Forbindelse derimellem.

Da Matronen hørte dette, bad hun sin Søn ganske forfærdet, dog endelig for Guds Skyld saa snart som muligt at skaffe dem af med Lampen, at hun ikke engang atter skulde blive udsat for, ved den blotte Berørelse af samme at komme til at dø af Rædsel. Og hvis han som en god Søn vilde følge hendes Raad, skulde han ogsaa skille sig ved Ringen; thi det var ugudeligt at pleje Omgang med Mander, der efter selve Profetens Udsagn hverken vare Mere eller Mindre end Helvedes Afkom.

Men Aladdin var af en ganske anden Mening.

— Med din Tilladelse, kjære Moder, — indvendte han: — skal jeg vel vogte mig for at sælge og endnu mere for at bortkaste en Lampe, der kan bringe os saa store Fordele. Har Du allerede glemt, hvilken Nytte den allerede har gjort os? Den skal fremdeles yde os, hvad vi behøve til vort Livs Underhold. Du vil ligesaa fuldt som jeg selv kunne indsee, at min foregivne Onkel, det Skarn, ikke uden vægtige Grunde har underkastet sig en saa lang

Rejses Møjsommeligheder for at komme i Besiddelse af denne forunderlige Lampe. Han foretrak den ogsaa langt for alt det Sølv og Guld, som fandtes i de tre underjordiske Sale, og som jeg saa med mine egne Øjne. Da vi nu tilfældigviis have lært denne uden Lige værdifulde, for Alverdens Skatte foretrukne Lampes hemmelige Kraft at kjende, ville vi sandelig ogsaa benytte denne Fordeel til vort Gavn, dog uden at vække Opsigt dermed og paadrage os vore Naboers Mistro og Misundelse. Men for at berolige Dig, da Du befinder Dig saa slet i Selskab med Mander, vil jeg skaffe den afvejen, og gemme den paa et Sted, hvor alene jeg selv kan finde den, naar jeg har Brug derfor. — Og hvad nu Ringen angaaer, nænner jeg ligesaa lidt at skille mig ved den. Uden den skulde Du aldrig mere have faaet mig at see; jeg vilde nu enten have været død, eller dog kun haat nogle faa Djeblikke tilbage at leve i. Du maa derfor finde Dig i, ikke alene at jeg beholder den, men ogsaa bestandig bærer den paa Fingeren. Gud alene veed, om der ikke truer mig endnu andre Farer, hvoraf den alene kan frelse mig. —

Da det maatte være Matronen indlysende, at hendes Søn havde Ret i denne Fremstilling af Sagen, fandt hun sig i hans Bestemmelse, og erklærede blot, at hun for sit Bedkommende ikke vilde have Noget at bestille med Manderne, ja ikke engang nogensinde mere bringe dem paa Bane i deres Underholdning med hinanden.

Den næste Dag var der efter endt Aftensmaaltid ikke det Mindste mere tilbage af den herlige Anretning, som Manden havde bragt tilveje. Da nu Aladdin ikke først vilde vente, indtil Sulten igjen var nærvæd at fortære ham, tog han eet af Sølvfadene under sit Klædebon

og gik ud for at sælge det. Han bød Fadet den Første den Bedste tilsalg, som han mødte, en gammel Jøde, som, efterat Aladdin ganske hemmelig havde ladet ham faae Stykket at see, øjeblikkelig erkjendte det for at være af Sølv, og heelt snu spurgte den unge Mand, Hvad han forlangte derfor. Denne, der var aldeles ubekjendt med sammes Værdi, og slet ikke forstod sig paa at handle, gjen svarede, at Jøden selv bedst maatte vide, Hvad Fadet var værdt, og at han i denne Henseende ganske forlod sig paa hans Retsskaffenhed.

Denne naive Tillid satte Jøden i den største Forlegenhed; imidlertid tog han, da han ikke vidste, om Aladdin overhøvedet havde noget Begreb om Fadets Værdi, for at prøve ham, paa Lykke og Fromme et Guldstykke ud af sin Pung og bød ham samme. Dette var neppe en Tredsiendstyvendedeel af Gjenstandens Værdi; men Aladdin tog uden Indvending derimod, overlod Fadet i Jødens Hænder, og fjernede sig tilsyneladende saa vel tilfreds, at Jøden maatte føle en levende Uergrelse over, ikke bedre at have gjættet det unge Menneskes Uvidenhed angaaende det solgte Stykkes Værdi, og over ikke at have budt ham endnu mindre. Ja, han vilde sikkert være løben efter Aladdin for at faae en Deel af Guldstykkets Værdi tilbage, hvis han blot havde haft den mindste Udsigt til at indhente den letfodede Yngling.

Paa Tilbagevejen byttede Aladdin Guldstykket i en Bagers Bod, hvor han indkjøbte Brød, og overgav de for samme tilbagegivne Smaapenge til sin Moder, at hun derfor skulde bestride Huusholdningen. Herved havde de Næringen i nogle Dage. Men saasnart Huset atter var tomt, solgte Aladdin igjen eet af sine Fade til Jøden, der dog ikke vovede at byde ham Mindre for dette nye

Stykke end for det forrige; og paa denne Maade erhvervede den underfundige Handelsmand sig alle tolv Fæde for lumpne tolv Guldstykker. Da nu endelig Pengene for det sidste Fæd vare fortærede, kom Aladdin til selve Sølvbassen; men da denne var saa stor, og i det Mindste vejede ti Gange saa meget som et af Fædene, formaaede Aladdin ikke at bringe den med sig ud i Byen, men maatte nødvendigheden tage Jøden hjem med sig for at lade ham see og vurdere den. Da Jøden med tilsyneladende Samvittighedsfuldhed havde prøvet dens Vægt, betalte han ti Guldstykker for den; for denne Sum kunde der igjen leves i nogen Tid.

Imidlertid havde Aladdin i de sidste faa Dage forandret sig betydelig. Vel havde han ikke opgivet sit Hang til Lediggang, men siden Eventyret med den afrikanske Trolldmand dog opgivet baade Børneleeg og Børneluner, og tilbragte, førende sig sin falske Onkels Anviisninger til nytte, sin Tid med Spadsjeregange og Samtaler med voksne Mennesker, hvis Bekjendtskab han paa sine Smaavandringer tilfældigviis gjorde. Undertiden dvælede han ogsaa i anseete Kjøbmænds Boder, hvor han opmærksomt lyttede til Underholdningen imellem allehaande udmærkede Mænd, som enten satte hinanden Stjerne eller tilfældigviis traf sammen paa slige Steder. Paa denne Maade erhvervede han sig vidunderlig hastig en god Deel Dannelsen og Verdenskundskab.

Men da nu endelig ogsaa de ti Guldstykker vare fortærede, fremtog Aladdin igjen den gamle Lampe, opsogte det ved Sporet af Skuringen endnu kjendelige Sted, som hans Moder havde berørt, og gav sig til at gnide derpaa, dog mindre voldsomt end tidligere var skeet, hvorfor og=

saar den paa Djebliffet sig aabenbarende Aand i en meget mildere Tone spurgte:

— Hvad vil Du? — Her er jeg, beredt til at adlyde Dig og Enhver, som holder Lampen i sin Haand, jeg selv og alle Lampens øvrige Slaver! —

Aladdin svarede: — Jeg er sulten; bring mig Noget at spise! —

Aanden forsvandt, men vendte strax igjen tilbage med en lignende Opdækning, som den havde bragt første Gang, og blev atter usynlig.

Aladdins Moder, som, ifølge hvad hun udtrykkelig havde betinget sig, var gaaet ud, da hun erfarede, Hvad hendes Søn havde ifinde, for ikke at være tilstede ved Aandens Aabenbarelse, fandt ved sin Tilbagekomst Bordet fortræffelig besat, og forbausedes næsten ligesaa stærkt anden som første Gang over Lampens underlige Gjerninger. Uden Samvittighedsnag lod hun de læckre Retter smage sig fortræffelig, og da de begge havde spist sig mætte, blev der endda Nok tilbage til at bestride alle Maaltider med de tvende følgende Dage.

Men saasnart Forraadet var fortæret, gik det, som let begribeligt, igjen ud over Fadene; Aladdin tyede atter hen til den bedrageriske Jøde for at faae Sølv gjort til Guld. Hans Vej førte ham forbi en ved sin Alder ærværdig og i fuldeste Maal retskaffen Guldsmeds Bod. Oldingen havde ofte seet ham gaa forbi; denne Gang kaldte han paa ham og nødte ham til at træde indenfor.

— Jeg har allerede ofte, — saaledes tiltalte han ham: — seet Eder gaa forbi med Noget under Klædebonnet, og bemærket, at I opjagte en vis Jøde, fra hvem I stedse kom tomhændet tilbage. Jeg formoder deraf, at I affætter til ham, hvad I saaledes fører ud af Huset.

Men I veed rimeligviis ikke, min Søn, at denne Jøde er bekjendt for at være en Bedrager, i endnu langt højere Grad end hans Landsmænd i Almindelighed, og at derfor Ingen, som har prøvet ham blot een Gang, giver sig mere af med ham. Dette siger jeg forøvrigt kun til Eders Bedste, unge Menneſke. Hvis I vil viſe mig, Hvad I fører hos Eder, rimeligviis tiſſalg, ſaa vil jeg ærlig betale Eder Gjenſtandens Værdi, ſaaſremt jeg kan bruge den, — hvis ikke, i det Mindſte henviſe Eder til Kjøbmænd, ſom ikke ville bedrage Eder.

Haabet om at ſaae ſine Fæde bedre afſatte bevægede Aladdin til at viſe Guldſmeden dem. Denne ſaae ſtrar, at de vare af det fineſte Sølv, og ſpurgte Aladdin, om han allerede havde ſolgt lignende Sager til Jøden, og Hvad han havde ſaaet for dem. Aladdin tilſtod uden Dølgſmaal, at han allerede havde afhændet tolv Fæde til en Priis af tolv Guldſtykker. Ved at høre dette udbrød Guldſmeden i Forbandeſer over den fjæltringeagtige Jøde, der ſaa ſkammelig havde bedraget ham. — Min Søn, — vedblev han derpaa: — Hvad der er ſkeet, kan ikke gøres om, og Man gjør beſt i at glemme det. Men naar jeg forſikrer Eder, at diſſe Fæde ere af det fineſte Sølv, ſom vi arbejde i, ſaa kan I gjøre Eder et Begreb om, hvor uforſkammer denne Jøde har snydt Eder. —

Derpaa vejede han Fædet, forklarede Aladdin de forſkjellige Vægtlodders Betydning, ſamt hvorledes Man derefter beſtemte Sølvſagers Værdi, og viſte ham, at Fædet var to og halvfjerdsindſtyve Guldſtykker værdt, hvilken Sum han tilligemed ſtrar udbetalte ham. Og oven i Kjøbet gav han ham fri Tilladelse til, fiøſt at henvende ſig med Sølvfædet til andre Guldſmede, idet han forud forpligtede ſig

til at give det Dobbelte af hvad nogen Anden vilde betale Mere derfor end han. — Fordelen ved vort Indkjøb af Sølvstøj — tilføjede han: — bestaaer i Arbejdet, som vi faae for Intet; men med denne Fordeel ere selv ikke de ærligste Jøder tilfredse. —

Aladdin takkede mange Gange for de af Guldsmeden modtagne Oplysninger, hvoraf han vel skulde vide at drage Nytte. Fremtidig solgte han ogsaa alle sine Fade til den retskafne Olding, som betalte ham deres Metalværdi indtil Hvid og Skilling.

Men uagtet Aladdin og hans Moder nu i Lampen besade en uudtømmelig Rigdomskilde, vedbleve de dog med deres gamle tarvelige Levemaade, naar undtages hvad der gik med til Aladdins personlige Fornødenheder. Hvad hans Moder angik, saa bestred hun sin Paaklædning udelukkende ved det, hun fik ind for sit Bomulds-garn. Under slige Omstændigheder kunde naturligtviis de Penge, som Aladdin fik ind for sine Sølvfade, holde længe ud, og paa denne Viis levede de stille og behagelig flere Aar ved Hjælp af Lampen, som han gned engang imellem, naar hans Moder var fraværende. I dette Tidsrum havde han efterhaanden, ved flittig at overvære anseete Personers Sammenkomster i de første Kjøbmænds Boder, hvor der handledes med Juveler, Guld- og Sølvarbejder, Silketøjer, Scharler og fine Lærreder, og ved undertiden at tage en beskeden Andeel i deres Samtaler, forstaaet at tilegne sig en ikke ringe Grad af Dannelse, Kundskaber og fin Levemaade. Hos Juvelererne havde han faaet Djnene op for, hvilke uvurdeerlige Skatte han besad i hine fra den underjordiske Have medbragte Edelsstensfrugter, som han hidtil havde anseet for farvet Glas; thi alle Edelstene, som han fandt i Handelen, stode i

Skjønhed, Størrelse og Værdi langt under hans vidunderlige Frugter. Men klogelig omtalte han denne sin Rigdom ikke for Nogensombest, ej engang for sin Moder. Og denne Tausbed lønnede sig vel; thi uden denne var han neppe bleven deelagtig i den store Lykke, som vi senere skulle omtale.

Da Aladdin en Dag gik om og spadserede i Staden, hørte han paa Sultanens Befaling udraabe, at alle Boder og Gadedøre skulde holdes lukkede, og alle Folk forblive i Husene, indtil Prindsesse Budrulbudur*) havde begivet sig i Badet og atter var kommen tilbage derfra. Denne Befaling vakte hos Aladdin det Ønske, ikke blot at see Prindsessen tilsløret, men Ansigt til Ansigt. For at opnaa dette, skjulte han sig bag den Dør, som førte ind i Badet; fra dette Sted kunde han, rigtignok med stor Fare for at blive røbet, fuldkommen nyde Skuet af den dejlige Prindsesse.

Ikke længe havde han staaet paa sin Post, da Prindsessen viste sig, omgiven af en Mængde Slavinder og Gildinger; igjennem en Sprække i Døren kunde han overskue hende selv og hele Toget. Da Prindsessen var kommen Døren paa nogle Skridt nær, slog hun Sløret tilbage og viste ham et af Ungdom, Skjønhed og Ynde straalende Ansigt. — Hvilket Indtryk! — Drømte eller vaagede han? —

Aladdin havde indtil da ikke seet nogen utilsløret Kvinde uden sin gamle Moder, som hverken var eller nogensinde havde været saa indtagende, at han deraf havde kunnet fatte fordeelagtige Slutninger med Hensyn til andre Kvinders Skjønhed. Vistnok havde han hørt En eller An-

*) Fuldmaanernes Fuldmaane.

dens Dejlighed berømme; men i flige Sager er Ordet aldeles utilstrækkeligt til at vinde et Begreb; dette kan alene faaes igjennem Djet.

Saa snart Aladdin havde seet Prindsessen, havde han pludselig rundet det hidtil savnede Begreb om kvindelig Skjønhed; selvfølgelig var øjeblikkelig hiin barnagtige Forestilling opgiven, at alle Fruentimmer omtrent maatte ligne hans gamle og stygge Moder. Det var ham derfor, som om han først i dette Øjeblik var bleven sig rigtig bevidst; hans Hjerte bankede højt og syntes at ville flyve den Skjønne imøde. I Virkeligheden hørte Prindsessen til sin Tids herligste Kvinder. Hun havde store og glimrende Øjne af den skønneste Form, et blidt og uskyldigt Blik, der uimodstaaelig maatte fortrylle, en fin og ædel Næse, en lille Mund med Perletænder og Korallæber, kort at fortælle, hun var ikke alene af en regelmæssig, men ogsaa af en interessant Dejlighed. Man maa derfor ikke undre sig over, at Aladdin følte sig aldeles blændet og ligesom var ude af sig selv ved Skuet af saa store Fuldkommenheder, hvorom han hidtil ikke engang havde haft saa meget som blot en Anelse. Til Prindsessens øvrige Yndigheder kom endnu hendes paa samme Tid oppige og ædle, fine Former, og en Holdning fuld af naturlig Ynde og Værdighed.

Efterat Prindsessen var traadt ind i Badet, blev Aladdin endnu længe staaende ganske henrykt og sandjelsøs paa sin Plads og stirrede hen for sig, i Manden endnu engang skuende det henrivende Syn for sig. Endelig greb han sig dog sammen, og da Prindsessen ved Udgangen af Badet vilde komme til at vende Ryggen til ham, og desuden være tilsløret, forlod han sin Plads, som det ikke længer kunde nytte at bevare, og begav sig lang-

omt paa Bejen hjemad. Som sædvanlig tog hans Moder med Kjærlighed imod ham; men hans Indre var saa bevæget og hans Væsen saa adspredt, at det ikke længe kunde forblive skjult for hende, at der maatte foregaa noget høist usædvanligt i ham. Med stigende Forbauselse saae hun ham ganske imod Sædvane eftertænkksom og inde-sluttet i sig selv; han gad hverken tale eller hilse, eller endog blot saa meget som see op ivejret. Matronen blev urolig for sin Søn, og spurgte, om han var syg eller om der var tilstødt ham Noget. Aladdin gav hende intet Svar, men kastede sig skjodesløst ned paa Sofaen og fortabte sig i Grindringen om den dejlige Prindsesse, ubevægelig som et Billed og død for hele sin Omgivelse.

Matronen trængte for Djebliffet ikke videre ind paa ham, men tillavede Aftensmaaltidet, rettede det an, og tog Plads hos ham. Men da hun saae, at hendes Søn slet ikke lagde Mærke til Anretningen eller bekymrede sig videre derom, lod hun ham vide, at det var paatide at spise til-aften; men kun med Møje kom hun saavidt med ham, at hun fik ham til at sidde ordentlig tilbords. Men Maaltidet beskæftigede ham ikke som sædvanlig. Han spiste kun overmaade lidt, holdt Blikket hele Tiden nedslaaet, og svarede ikke et Ord paa alle de Spørgsmaal, som hans levende og dybt bekymrede Moder gjorde ham. Ikke heller efter Maaltidet lykkedes det hende at faae Noget ud af ham; han gik tidlig til Hvile og lod Matronen lige klog tilbage. Først den følgende Dag, da hun sad ved Rokken, fortabt i Betymring, men fattet i Taalmodighed, gjorde Aladdin hende frivillig følgende Meddelelse:

— Jeg bryder, kjære Moder, af mig selv den siden

igaar iagttagne Tausshed, — sagde han: — som, frygter jeg for, baade har krænkert og bedrøvet Dig. Jeg var ikke syg, som Du meente; jeg hverken var eller er det. Men umuligt er det mig at udtrykke, Hvad jeg følte og endnu føler; det er ingen Sygdom, og dog langt værre end nogen Sygdom. Hvori mit Onde bestaaer, evner jeg altsaa ikke at sige Dig; men jeg tvivler ikke om, at Du jo selv vil kunne forklare Dig det, naar Du hører, hvorledes det hænger sammen dermed.

— Det er ikke blevet bekjendtgjort i dette Kvarter af Staden, kan altsaa heller ikke være Dig bekjendt, at Prindsesse Budrulbudur igaar begav sig i Badet. Jeg erfarede det, medens jeg spadserede omkring i Staden, eftersom Sultanens Befaling blev udraabt, at alle Boder og Gadedøre skulde lukkes, og alle Personer rømme Gaderne, for at vise Prindsessen den skyldige Erbødighed og lade hende Vejen fri. — — Aladdin fortalte nu, hvad vi allerede vide, hvorledes Nysgjerrigheden havde fristet ham til at faae Prindsessen at see uden Slør, og hvorledes dette ogsaa var lykkedes ham. Men netop fra denne lykkelige Omstændighed havde hans betænkelige Tilstand sin Oprindelse og den dermed forbundne haardnakkede Tausshed, som Moderen havde at beklage sig over. Han elskede Prindsessen med en ubeskrivelig Lidenstabskab, som endnu dertil med hvert Djeblik blev heftigere, og som alene kunde tilfredsstilles ved hendes Besiddelse. Derfor var han ogsaa fast bestemt paa at lade andrage hos Sultanen paa den elskværdige Prindsesses Haand. — —

Matronen havde med en exemplarisk Opmærksomhed fulgt sin Søns Fortælling næsten indtil Enden. Men da hun erfarede hans Krav paa Prindsesse Budrulbudurs Haand, kunde hun ikke lade være at afbryde ham

med en høj Latter. Aladdin vilde bedblive; men den Gamle faldt ham strax i Ordet.

— Min Søn, — raabte hun: — Hvad falder Dig dog ind? Du maa have mistet Forstanden for at kunne føre slige Taler! —

Men Aladdin forsikkrede ganske alvorlig, at han var fuldkommen ved sin Forstand, og heelt vel havde forudseet alle de Bebrejdelser, som hans Moder vilde gjøre ham for Taabelighed og Ubesindighed. Det var nu engang hans faste Bestemmelse at forlange Sultanens Datter, Prindsesse Budrulbudur, tilægte.

Nu blev hans Moder ogsaa alvorlig, og svarede: — Min Søn, Du glemmer ganske, Hvo Du er. Og selv om Du virkelig skulde have ifinde at udføre, hvad Du siger at have besluttet, Hvo skulde da bringe dit Andragende for Sultanen? —

— Du selv. — svarede øjeblikkelig Aladdin.

— Jeg! — raabte Matronen med Forfærdelse: — Jeg, — for Sultanen! — Det skal jeg visse nok vogte mig for! — Men siig mig dog i Allahs Navn, min Søn, Hvad Du tænker paa, at Du vover at løfte dine Dine til en Sultans Datter? Har Du da ganske glemt, at din salig Fader var een af de elendigste Lappestrædere i hele Staden, og at din Familie paa mødrene Side ikke sidder synderlig højere paa Straa? Veed Du da ikke, eenfoldige Barn, at Sultaner ikke saaledes uden videre give deres Døttre bort, ikke engang til Prindser, naar disse ikke have gode Udsigter til at komme til Regjeringen? —

— Som sagt, kjære Moder, — svarede Aladdin: — alt dette har jeg forud modent overlagt, og min Beslutning staaer urokkelig fast, ved Dig at bede Sul-

tanen om Prindsessens Haand. Det er den eneste Billighed, som jeg forlanger af Dig, og som Du ikke maa afslaa mig, hvis Du ikke har Hjerte til at see mig dø for dine Fødder. Min Moder, Du har skjænket mig Livet een Gang; skjænk mig det anden Gang! —

Aladdin's Moder følte sig bragt i en utaalelig Knibe ved denne sin Søns forrygte Beslutning, som han saa haardnakket hang ved. — Min Søn, — begyndte hun atter: — jeg er din kjædelige og kjærlige Moder, og vil derfor gjerne gjøre Alt for Dig, hvad der blot ikke smager altfor stærkt af Urimelighed. Hvis det gjaldt om at fri for Dig til een af vore Naboers Døttre, skulde jeg uden Vanskelighed vise mig beredt dertil; men selv da maatte Du dog i det Mindste kunne fremvise nogen Formue eller nogle Indtægter, eller i det Mindste have lært et Haandværk, for at nære noget fornuftigt Haab om at kunne naa Maalet. Fattige Folk som vi maa først overveje, om de have Noget at leve af, førend de gifte sig. Men Du har, trods din ringe Herkomst, din lave Stand og din fuldkomne Mangel paa Formue, isinde at ægte din Sultans og Herres Datter, uden at tænke paa, at blot eet eneste Ord af ham kan bevirke din Undergang! Og hvorledes har Du ogsaa kunnet falde paa den sære Tanke, at jeg skulde bejle for Dig til Sultanens Datter? Selv om jeg var, ikke dristig, men uforfæmlet nok til at gjøre hans Højhed slikt et Forslag, Hvo skulde da vel skaffe mig Udgang til ham? Vilde ikke den Allerførste, hvem jeg gav et Nys om min Hensigt, jage mig paa Døren som et Daarekistelem? Men selv om jeg nu ogsaa blev stedt for Sultanens Nafn, hvilket i det Mindste lader sig tænke, naar jeg blot foregav at have en simpel Retsfærdighed eller en almindelig Naade at bede ham om, — hvormed troer Du

at have erhvervet Dig Adkomst til den Gunst, som jeg skal udbede for Dig? Siig mig blot, hvad Du har udrettet for Sultanen eller hans Land, eller hvorved Du ellers har udmærket Dig? Men naar Du nu hverken ifølge dine personlige Fortrin eller dine Fortjenester findes værdig til den høje Naade, hvor skal jeg da tage Frækhed nok fra til at bede Sultanen derom? Hans Persons Højhed og Glandsen af den ham omgivende Hofstat ville saa aldeles overvælde mig, at jeg ikke vil kunne faae et Ord frem, til den Grad frygtsom af Naturen, at jeg endogsaa kun med Skjælven turde nærme mig din salig Fader, naar jeg havde Noget paa Hjertet at bede ham om. Desuden, min Søn, tør Man, naar Man har en Naade at bede Sultanen om, ikke vise sig for ham uden en Foræring, der kan bane En Vej og skaffe En Ordet for hans Trone. Men Hvad har Du vel at byde ham? Og selv om Du havde Noget, som fortjente Hs. Højheds Opmærksomhed, i hvilket Forhold vilde da din Gave alligevel staa til dit Forlangende? O, tag dog Fornuften fangen, og lær at indsee, at Du stræber efter en Umulighed! —

Aladdin havde ganske rolig hørt paa sin Moders Indvendinger, og svarede først efterat han modent havde overvejet Alting.

— Kjære Moder, jeg kan ingenlunde nægte, at min Fordring jo er en Smule dumdrigtig; maaskee handlede jeg ogsaa ubesindig i, at jeg forlangte din Mægling hos Sultanen i mit Kjærlighedsanliggende, uden forud at angive Dig de Midler, hvorved jeg tænkte at skaffe Dig en gunstig Modtagelse hos ham. Jeg beder Dig af inderste Hjerte om Tilgivelse! Min Lidenstabs Hestighed lod mig forglemme Alt; thi jeg elsker Prindsessen over alt Begreb,

og kan ikke opgive Haabet om at faae hende til Gemalinde. —

— Du meente altsaa, at Man ikke kan fremstille sig for Sultanen uden en Foræring? Det havde jeg i min Udspredthed ganske forglemt. Men naar Du siger, at jeg Intet besidder, som passende kunde bydes ham, saa veed Du kun daarlig Bessked. De Sager, som jeg bragte med mig tilbage fra den underjordiske Hæve, ere værdifulde nok til at bydes Hs. Højhed, min tilkommende Svigerfader, som en velkommen Foræring. Det, som jeg tidligere kun ansaae for farvet Glas, er nemlig Edelstene af uburderlig Værdi, som alene de mægtigste Fyrster fortjene at besidde. Hos ingen af vore Juvelerer har jeg seet nogen, som endog blot tilnærmelsesviis kunde sammenlignes med dem, jeg er i Besiddelse af. Kort at sige, efter Alt, hvad jeg veed, maa en Foræring af saadanne Klenodier være Sultanen højest velkommen. Du har jo et Porcellænsfad, der er temmelig stort og af en passende Form til at frembære dem i? Lad os engang see, hvorledes Edelstene ville tage sig ud i Fadet! —

Fadet blev hentet, og Aladdin lagde sine Edelstene deri; i Lyset af den klare Dag gjorde de ved deres Farvespil, deres Ild og Glands en saa overordentlig Virkning, at baade Moder og Søn næsten bleve blændede deraf. Hidtil havde de kun betragtet dem ved Lampeskin; desto større var nu deres Overraskelse. Rigtignok havde Aladdin tidligere seet dem i det klareste Lys, da de endnu sad paa Træerne; men dengang havde han kun anseet dem for Glasflitter, i hvilken Formening han ogsaa havde taget en deel med sig hjem.

Efterat de i nogen Tid tilsammen havde beundret Gævens Skjønhed og Pragt, yttrede Aladdin den Mening,

at hans Moder nu vel ikke længer vilde vægre sig ved at fremstille sig for Sultanen, eftersom hun kunde byde ham en Foræring, der nødvendigviis maatte sikkert hende en god og agtelsesfuld Modtagelse.

Matronen ansaae rigtignok ikke Gaven for saa værdifuld som hendes Søn, der bedre forstod sig derpaa; imidlertid havde hun dog den Tro, at Sultanen nok vilde modtage den, og for saavidt var der altsaa ikke Videre at indvende. Men Grindet, hvilket Gaven skulde bane hende Vej til at besørge, løb hende endnu stedse omkring i Hovedet og forarsagede hende en levende Uro. — Rigtignok — erklærede hun for sin Søn: — behøvede hun nu ikke længer at frygte for at blive afviist; men lige galt var det dog endnu, hvis hun, naar det kom til Stykket, manglede Mod til at foredrage Sultanen sit underdanige Forlangende. Og saaledes vilde det gaa, det vidste hun forud. —

— Derfor — vedblev hun: — vil ikke alene min Gang, men ogsaa din, som Du mener, uskatteerlig kostbare Gave være aldeles spildt, og jeg vil blot vende tilbage for heelt ude af mig selv at sige Dig, at dine dumdristige Forhaabninger have lidt Skibbrud. Du skal see, det vil gaa, som jeg siger! Men sæt ogsaa, at jeg vidste at samle mig og fik forebragt mit Andragende, saa vil dog Sultanen affskedige mig som et galt Menneske med Spot og Spee, eller geraade i Brede og lade det gaa ud over os begge to. —

Aladdin's Moder fremførte endnu mere af samme Slags for at bevæge ham til at opgive sin Plan; men hans ømme Lidenstabs for Prindsessen var altfor mægtig, og saaledes lod hun sig tilsidst, af Omhed og af Frygt for, at han skulde overgive sig til Fortvivlelsen, bevæge

til at gaa ind paa hans Forehavende. Da det imidlertid var for silde til at fremstille sig for Sultanen endnu den samme Dag, blev det opsat indtil den følgende.

Moder og Søn talte endnu den øvrige Deel af Dagen sammen om denne vigtige Sag, og Aladdin undlod Intet, hvad der kunde bestyrke hans Moder i hendes Beslutning. Men han formaaede ikke at indgyde hende noget Haab om, at hendes Forehavende vilde lykkes, og i Virkeligheden syntes hun ogsaa at have god Grund til at tvivle derom.

— Min kjære Søn, — yttrede hun blandt Andet: — hvis nu Sultanen virkelig modtager mig saa godt, som jeg ønsker til dit Bedste, og taalmodig hører paa mig, Hvad skal jeg da svare, naar han spørger mig om din Formue og øvrige Gjendele, hvorom han visse vil forlange Dplysning førend om din Personlighed? —

— Dermed ville vi for Øjeblikket ikke plage os, — svarede Aladdin: — men for det Første blot see til, hvorledes Sultanen tager imod Dig og Hvad han svarer Dig. Spørger han om det, som Du nylig anførte, saa vil jeg i sin Tid ogsaa være betænkt paa et tilfredsstillende Svar i denne Henseende, og jeg tænker, at min Lampe heller ikke i denne Sag vil lade mig istikken. —

Herpaa havde hans Moder Intet at svare, da hun fandt det rimeligt, at Lampen vel nok kunde være istand til at bevirke endnu større Underværker end det, at forskaffe dem deres daglige Livsophold. Hun gav sig altsaa tilfreds, og lod alle øvrige Betænkeligheder ved dette Anliggende fare. Aladdin anbefalede endnu engang sin Moder, for Allahs Skyld at holde Sagen hemmelig, ef-

tersom dens gode Udfald var ganske afhængig heraf. Derpaa skiltes de ad for at gaa til Hvile.

Men Aladdin kunde ikke sove. Den lidenskabelige Kjærlighed, som han bar i Hjertet, de store Planer, som omtumledes i hans Hjerne, banlyste Hvilen fra hans Leje. Endnu før Daggrø stod han op, vækkede sin Moder og skyndte paa hende, at hun hastig skulde flæde sig paa og begive sig hen til Paladsets Port, for at komme ind tilligemed Viziererne og de øvrige høje Embedsmænd, som forsamledes til Divanet, hvor Sultanen stedse var personlig nærværende.

Matronen søjede sig i sin kjære Søns Ønsker og skyndte sig det Bedste hun kunde. Saasnart hun var paaflædt, tog hun Porcellænsfadet, bandt det først ind i et finere og smukkere, dernæst i et grovere Lærredstørklæde, hvilket hun knyttede sammen ved de fire Flige, for lettere at kunne bære det, og tiltraadte derpaa til Aladdins store Glæde sin Vandring til Sultanens Palads.

Storvizieren, de øvrige Vizierer og Hoffets fornemme Herrer vare allerede indladte, da Matronen naaede Paladsets Port, hvor der ventede en blandet Mængde af Mennesker, som havde Et eller Andet at forebringe i Divanet. Saasnart der blev aabnet, fulgte hun med Strømmen ind i Raadet, som var forsamlet i en herlig, høj og viid Sal med en pragtfuld Indgang. Her valgte hun sin Plads lige overfor Sultanen og Storvizieren, saa at Intet kunde undgaa hende af hvad der foregik i Divanet, og hun havde den størst mulige Sandsynlighed for, at hun kunde drage Sultanens høje Opmærksomhed paa sig.

De stridende Partier og øvrige Audientsføgende bleve

fremstillede for Sultanen i samme Orden, hvori de havde ladet sig melde, og Retten og Audientsen vedvarede hele Divanets sædvanlige Forsamlings Tid tilende. Da Tiden var udløben, rejste Sultanen sig, afskedigede Forsamlingen, og begav sig tilbage til sine Værelser, efterfulgt af Storvizieren. Derpaa opløste sig Divanet, og fjernede sig tiligemed alle de øvrige Tilstedeværende. Af alt dette sluttede Aladdin's Moder med god Grund, at Sultanen neppe mere denne Dag vilde vise sig offentlig, og gik ogsaa hjem igjen.

Da Aladdin saa hende vende tilbage med den for Sultanen bestemte Foræring, vidste han ikke, Hvad han skulde troe angaaende Udfaldet af hendes Sendelse, og han følte sig saa beflemt om Hjertet, at han heller ikke vovede at spørge hende derom. Det var nemlig kun altfor rimeligt, at hun kun bragte flette Efterretninger med sig tilbage. Den gode Matrone, der aldrig nogensinde før havde sat sin Fod i Sultanens Palads, og ikke i ringeste Maade vidste, hvorledes det gik til ved de offentlige Audientser, befriede imidlertid snart den arme Aladdin fra denne Uvisshedens Pine, idet hun ganske trohjertig fortalte:

— Jeg har da seet Sultanen, og, hvad Mere er, jeg er fast overbevist om, at han ogsaa har seet mig, thi jeg stod lige overfor ham; men han havde saa Meget at snakke om med Folk baade tilhøjre og tilvenstre, at det ordentlig gjorde mig ondt for ham, den arme Mand, saa overhængt han var. Tilslidst, troer jeg ogsaa, blev han træt og fæd deraf; thi pludselig stod han op og fjernede sig temmelig hastig, uden at bryde sig om en Mængde Mennesker, som endnu ønskede at faae ham itale. Mig var det ordentlig en Lise, at han gik; thi jeg var skrækkelig

træt af den lange Staaen. Ikke heller har Du tabt Noget derved, min kjære Søn; imorgen kan jeg jo igjen indfinde mig i Paladset, og træffer da maaskee Sultanen mindre beskjæftiget. —

Saa forelsket og følgelig utaalmodig Aladdin end var, maatte han dog være fornøjet med denne Bescied, og see til at fatte sig i Taalmodighed. Een Ting voldte ham imidlertid baade Glæde og Trøst, at hans Moder dog nu havde bestaaet den værste Prøve og udholdt Synet af Hs. Højhed Sultanen. Med Billighed kunde han nu vel haabe, at hans Moder, efter deres Exempel, som i hendes Nærværelse havde talt med Hs. Højhed, naar Raden kom til hende, paa sømmelig Maade vilde skille sig ved det Grinde, der var hende betroet.

Men da den gamle Kone den følgende Dag indfandt sig ved Paladset, var Divanets Port lukket, og hun erfarede, at der kun hveranden Dag holdtes Ret og gaves Audients. Med denne Efterretning maatte hun da igjen vende tilbage til sin Søn, der paa sin Side maatte gjøre gode Miner til slet Spil og sætte sin Liid til Fremtiden og en bedre Lykke.

Endnu sex Gange indfandt Aladins Moder sig i Sultanens Divan med ligesaa lidet Held som den første Gang; og maaskee vilde hun være gaaet forgjæves hundrede Gange, hvis ikke Sultanen tilsidst var bleven opmærksom paa hende. Da han den sjette Dag igjen var vendt tilbage til sine Værelser, spurgte han sin Storbizier, om han ikke kjendte den gamle Kones Unliggende, som allerede i længere Tid regelmæssig indfandt sig i Divanforsamlingen, og stillede sig lige overfor Tronen med Noget i et hvidt Lærredstørflæde.

Da Storbizieren ligesaa lidt som Sultanen vidste Besked herom, men dog vilde svare Noget, yttrede han:

— Fruentimmerne flage ofte over de ubetydeligste Ting. Rimeligviis vil denne Kone besvære sig over, at Man har solgt hende fordærvede Varer, givet hende slet Vægt, eller Deslige. —

Sultanen fandt sig dog ikke tilfredsstillet ved dette Svar, men sagde:

— Naar denne Kone ved næste Divanøsmøde viser sig igjen, saa glem ikke at kalde hende frem, for at jeg kan erfare, Hvad hun har at sige! —

Storbizieren svarede derpaa ved at kysse Sultanens Haand og dernæst lægge den paa sin Isse, hvilket skulde betyde saa meget som at han var beredt til at adlyde, og vilde finde sig i at miste sit Hoved, hvis han ikke gjorde det.

Aladdins Moder var nu saa vant til at fremtræde for Sultanen, at hun ikke længer gjorde sig Noget derudaf. Rigtignok voldte det hende en ikke ringe Ulejlighed saaledes at vise sig ved Hore hveranden Dag, — pyntes maatte hun jo, Vejen var lang, og hendes gamle Been værkede under hende af den lange Staaen —; men heller ikke dette agtede hun synderlig, eftersom hun kunde gjøre sin kjære Søn en Tjeneste dermed. Følgelig indfandt hun sig atter den følgende Audientsdag heelt frejdig i Divanet og indtog sin gamle Plads.

Endnu havde Storbizieren ikke indledt Forhandlingerne, da Sultanen alt fik Øje paa Matronen, og fuld af Beundring over hendes Standhaftighed sagde til Storbizieren:

— Hist er atter den gamle Kone, som jeg talte til

Dig om! Lad hende strax føre frem, at Du ikke skal glemme det! —

Storvizieren gav øjeblikkelig den ved Siden af ham paa hans Befalinger ventende Overdørvogter Ordre til at hente den gamle Kone. Paa dennes Bink deelte Skaren sig, og Aladdins Moder maatte nu, enten hun vilde eller ikke, gjøre rigtig Alvor af Sagen, og træde frem for Sultanen.

Matronen kastede sig, ligesom hun havde seet alle de Andre gjøre, der stedtes til Audients, paa sit Ansigt ned foran Tronen og berørte Fodtæppet med sin Pande. I denne underdanige Stilling blev hun liggende, indtil Sultanen befalede hende at rejse sig.

— Gode Kone, — begyndte han derpaa: — allerede længe har I indfundet Eder i mit Divan, og holdt ud fra Begyndelse indtil Ende, uden at faae Audients. Nu har I Lejlighed til at sige, Hvad I ønsker. —

Aladdins Moder kastede sig atter ned for Tronen, og begyndte, efterat hun igjen havde rejst sig, saalunde at tale:

— Ophøjede Hersker! Førend jeg forklarer Eders Højhed den ligesaa utrolige som overordentlige Anledning til min Fremtræden for Eders glorbærdige Trone, beder jeg Eder forud at tilgive mig Dristigheden, for ikke at sige Uforsømmetheden i mit Andragende. Det er saa overordentligt, at jeg skjælver fra Tæse til Fod og neppe hover at forebringe det for min Sultan. —

For nu at give den gamle Kone Mod og større Frihed til at udtale sig, lod Sultanen alle Tilstedeværende, paa Storvizieren nær, forlade Divanet, og betydede hende, at hun nu kunde forklare sig efter Hjertenslyst.

Men Matronen var snild nok til at tænke paa, forud at sikke sig imod Sultanens Brede, som hun efter al Sandsynlighed havde at befrygte, og vedblev derfor saaledes:

— Herre, jeg bærer endnu blot at bede Eders Højhed om, at I forud forsikrer mig om Eders Tilgivelse og Naade, hvis I i nogen Naade skulde finde mit Andragende anstødeligt eller endog fornærmende. —

— Nuvel! — svarede Sultanen: — Hvad I end har at forebringe, saa tilgiver jeg Eder forud Alt, hvad der kunde vække min Harm, og tilsiger Eder fuldkommen Frihed for Straf. I kan altsaa udtale Eder ganske aabent, min gode Kone. —

Nu fortalte Aladdin's Moder heelt omstændlig, ved hvilken Lejlighed hendes Søn havde seet Prindsesse Budrulbudur, hvilken heftig Kjærlighed han havde fattet til hende, hvilken Erklæring han havde gjort sin Moder, og Alt, hvad denne havde gjort for at drage ham ud af denne ikke mindre for Sultanen end for Prindsessen selv fornærmelige Lidenstabs. — Men, — vedblev hun: — istedet for at min Søn heraf skulde have lært at indsee sin Lidenstabs Taabelighed, forhærdede han sig til den Grad imod al Fornuft, at han truede med at gjøre en Ulykke paa sig selv, hvis jeg vægrede mig ved at bejle for ham til Prindsessens Haand. Jeg var altsaa vel nødt til at føje mig i hans Galenskab, og havde ingen anden Udvej end den, forud at bede Eders Højhed om Tilgivelse for min Søns Banvid og min egen Dumdriftighed. —

Sultanen havde mild og naadig hørt hende tilende, uden at vise det mindste Tegn paa Brede og Ubillie, ja selv uden at røbe mindste Tilbøjelighed til at opfatte Sagen

fra den naragtige og morsomme Side. Men førend han gav sig til at svare, spurgte han, Hvad hun havde i det hvide Lærredstørklæde. Djebliffelig tog hun Porcellænsfadet, som hun havde sat fra sig ved Tronens Fod, afhyllede og overrakte Sultanen det.

Umuligt er det at skildre hans Overraskelse og Forbauselse, da han i Fadet saae en saadan Mængde og saa store Edelstene af den herligste Art, som han endnu aldrig i sine Levedage havde seet. Nogen Tid forblev han af Forundring ganske ubevægelig; men da han atter kom til sig selv, tog han hende Fadet ud af Hænderne med det Udraab: — O, hvor uforlignelig herligt og kostbart! —

Efterat han dernæst havde beundret Edelstenene een for een, og rost de enkeltes særegne Fortrin, viste han Storbizieren Fadet med de Ord:

— See engang, Bizier, og siig selv, om der kan gives noget mere fuldkomment og kostbart paa den hele Jord! —

Bizieren var ikke mindre henrykt end sin Herre ved det prægtige Syn, og Sultanen vedblev:

— Hvad siger Du til denne Foræring? Er den ikke min Datter værdig, og kan jeg ikke uden Skam give hende til en Mand, der er istand til at yde saadanne Gaver? —

Disse Sultanens Ord satte Bizieren i stor Uro; thi for nogen Tid siden havde Hs. Højhed givet ham at forstaa, at han vel kunde føle sig tilbøjelig til at give sin Datter Budrulbudur hans Søn tilægte. Nu frygtede han ikke uden Grund for, at Sultanen ved denne ligesaa overordentlige som kostbare Foræring skulde lade sig

forlede til at skifte Sindelag i denne Henseende. Derfor nærmede han sig Sultanen og bristede ham i Øret:

— Herre, det lader sig vistnok ikke nægte, at jo denne Gave er Prindsessen, Eders Datter værdig. Men jeg beder Eders Højhed dog at vente i tre Maaneder, inden I afgjort bestemmer Eder; i denne Tid, haaber jeg, at min Søn, paa hvem I i Naade havde fastet Eders Øjne, vil see sig istand til at byde Eder en endnu værdifuldere Foræring, end denne her fra Aladdin, et Menneske, som Ingen kjender. —

Uagtet nu Sultanen nærede den faste Overbeviisning, at dette vilde være umuligt, tilstod han dog sin for tjenstfulde Vizier den forlangte Naade, og sagde til Aladdins Moder:

— Gaa nu kun hjem, min gode Kone, og siig Eders Søn, at jeg modtager det Andragende, som han har gjort mig igjennem Eder, men at jeg ikke kan formæle min Datter, førend hendes Udstyr er bragt tilveje, hvilket først kan være fuldendt i tre Maaneder. Naar Tiden er udrunden, kan I komme igjen. —

Aladdins Moder fjernede sig med saa meget større Glæde og Tilfredshed, som hun i Begyndelsen havde holdt endog den blotte Udgang til Sultanen for aldeles umulig, og senere i ethvert Tilfælde havde været fattet paa en foragtelig og skammelig Afvisning. Nu derimod hoberede hun medrette over et fuldkommen gunstigt Svar.

Da Aladdin saae sin Moder vende tilbage, formodede han af treende Ting, at hun bragte gode Efterretninger. For det Første, kom hun tidligere hjem end

ædvanlig, og, for det Andet, vendte hun tilbage med glæde Miner.

— Nu, kjære Moder, — raabte han hende imøde: — har jeg Grund til at haabe, eller skal jeg dø af Fortvivlelse? —

J al Hast skilte Matronen sig af med Sløret, og tog Plads hos ham paa Sofaen.

— For at gjøre din Pine kort, min kjære Søn, — begyndte hun derpaa: — vil jeg uden Indledning og Omsvøb sige Dig, at Du, langt fra at tænke paa Død og Fortvivlelse, har al god Grund til at være inderlig fornøjet. —

Derpaa fortalte hun ham, hvorledes hun var bleven stedt til Audients fremfor alle Andre, og netop derfor var kommen saa tidlig tilbage, — endvidere, hvilken Forsigtighed, hun havde anvendt for, uden at fornærme Sultanen, at kunne fremkomme med sit Andragende paa et Giftermaal imellem ham og Prindsessen, — og tilsidst det overmaade gunstige Svar, som hun havde modtaget af Sultanens egen Mund. Hertil søjede hun, at det, saavidt hun havde kunnet iagttage, isærdeleshed var Foræringen, der havde gjort et fordeelagtigt Indtryk paa ham og hidført et saa gunstigt Svar. — Paa dette — — saaledes sluttede Matronen: — var jeg saa meget mindre fattet, som jeg fort iforvejen saae Storbizieren hvi-ske den naadige Herre Noget i Øret, og jeg med Grund frygtede for, at den gamle Graaskæg af en Minister skulde snaffe Sultanen en Deel af hans naadige Sindelag imod os ud af Hjertet. —

Efter denne Meddelelse holdt Aladdin sig for den lykkeligste af alle Dødelige, og takkede med overstrømmende Glæde sin Moder for den Ulejlighed, hun havde gjort sig

for at sætte hans Hjertensattraa igjennem. Endskjøndt rigtignok ved hans lidenskabelige Forelskelse tre Maaneder maatte forekomme ham som en heel Ewigheid, saa beredte han sig dog til ganske taalmodig at vente denne Tids Udløb, efterdi Sultanens Ord maatte synes ham fuldkommen ubrødeligt.

Medens han saaledes ikke blot talte Uger, Dage og Timer, men endogsaa Øjeblikkene indtil den Tid, da hans Lykke skulde krones, vare allerede over to Maaneder henderundne. Da fandt Aladdin's Moder en Aften, da hun gik ud for at kjøbe Olie, hele Byen festlig smykket som til en stor Glædesfest. Boderne vare ikke lukkede, som sædvanlig ved Aftenstid, men holdte aabne, og udentil smykkede med Guirlander af Løv og med alle slags Blomsterkrandse, medens Man i det Indre gjorde Anstalter til at oplyse dem paa det Prægtigste. Den Gne søgte heri at overgaa den Anden. Liv og Lystighed herskede overalt i Staden; de snevre Gader vare propfulde af Hoffolk i Stadsklædning, som rede paa rigt optømmede Heste, omgivne af en Skare prægtig klædte Tjenere.

Forundret spurgte Matronen Oliehandleren, Hvad alt dette skulde betyde.

— Ej, — svarede denne spøgende: — J maa viselig komme langvejsfra, min gode Kone! — Veed J da ikke, at vor Storbiziers Søn iaften holder Bryllup med vor naadige Prindsesse Budrulbudur? — Man venter hende netop tilbage fra Badet. Hine Hoffolk, som J seer drage igjennem Gaderne, forsamle sig just for i højtideligt Optog at føre hende tilbage til Sultanens, hendes Faders Palads, hvor Bryllupet skal staa. —

Mere behøvede Aladdin's Moder ikke at erfare. Hun lod Olie være Olie, og satte sine gamle Been paa

det Hastigste i Bevægelse hjemad; heelt aandeløs styrtede hun ind til Aladdin.

— Min Søn, — raabte hun gispende, med Forfærdelse i alle Miner: — af, min arme Søn, alt Haab for Dig er ude! —

— Hvorfor, kjære Moder, — svarede Aladdin fattet, men med stor indre Uro: — hvorfor skulde Eultanen ikke holde sit mig givne Ord? —

— Endnu iaften — stammede Matronen: — højtideligholder Storbizierens Søn sit Bryllup med Prindsesse Budrulbudur! —

Hu berettede hun, hvorledes hun havde erfaret denne nedslaaende Nyhed, og fortalte ham det Hele saa omstændlig, at han ikke længer kunde tvivle derom.

Aladdin var ligesom lynslagen; de fleste Andre skulde være bukkede under for et saadant Slag. Men Aladdin havde Tillid til sig selv og sin gode Lykke, og den i hans Indre gjærende Skinsyge rakte ham baalig af hans Bedøvelse. Djeblickelig randt ham hans Trulselampe ihu, og istedetfor at spille Tiden ved magtesløse Bredegudbrud imod Eultanen, Storbizieren og hans Søn, sagde han til Matronen:

— Kjære Moder, Storbizierens Søn bliver maa-
ske endda ikke saa lykkelig inat, som han haaber og ven-
ter. Jeg gaaer nu et Djeblic paa mit Kammer; imidler-
tid kan I besørge Aftensmaden. —

Den gamle Kone saae forundret efter sin Søn, der med en hende ubegribelig Fatning havde modtaget den slemme Efterretning, og fuldkommen rolig havde fjernet sig. Men saasnart Aladdin var paa sit Værelse, fremtog han den omhyggelig forvarede Lampe og gned den paa det

sædvanlige Sted. Djeblickelig viste Alanden sig for ham og spurgte:

— Hvad vil Du? — Her er jeg, beredt til at adlyde, som en Slave af Dig og Enhver, som holder Lampen i sin Haand, jeg og alle Lampens øvrige Slaver. —

— Her, — sagde Aladdin med bærende Stemme: — hidtil bragte Du mig at spise, saa ofte jeg trængte dertil; nu forlanger jeg din Tjeneste i noget langt vigtigere. Jeg har nemlig forlangt Sultanens Datter, Prindsesse Budrulbudur tilægte. Han har ogsaa lovet mig hende, og blot forlangt en Opsættelse af tre Maaneder. Men istedet for at holde sit Ord, formæler han hende iaften, før den fastsatte Termins Udløb, med Storbizierens Søn. Nu er min Fordring til Dig, at Du, saasnart de Nyformælede have lagt sig, bringer dem begge paa Lejet hid til mig. —

— Min Hersker, jeg er beredt til at adlyde. — svarede Alanden: — Har Du ellers Noget at befale? —

— For Djeblicket ikke. — svarede Aladdin, og Alanden forsvandt.

Derpaa gik Aladdin ned til sin Moder, og spiste tilaften med hende ligesaa rolig som sædvanlig.

Efter Bordet underholdt han sig endnu i nogen Tid med Matronen om Prindsessens Giftermaal, men som om en Sag, der ikke videre vedkom dem. Endelig vendte han tilbage til sit Bærelse, og lod sin Moder uforstyrret gaa tilro, medens han selv ventede paa, at Alanden skulde vende tilbage efter at have udført det ham paa-lagte Hverv.

Imidlertid var der i Sultanens Palads med stor

Pragt blebet truffet Anstalter til Prindsessens Bryllup, og Man tilbragte Aftenen og en god Deel af Natten med Fæstceremonierne og allehaande Forlystelser. Men da Fæsten var nær tilende, bortfjernede Storbizierens Søn sig fra Forsamlingen, paa et hemmeligt Tegn, som han modtog af Obersten for Prindsessens Gildinger. Denne Hofembedsmand førte ham over i sin Herskerindes Værelser, og ind i selve Brudekammeret, som endnu befandtes tomt. Den unge Mand lagde sig, som Skif og Brug er, først til Hvile.

Snart efter førte Sultaninden, ledsaget af sine egne og Prindsessens Damer, sin Datter ind i Brudekammeret. Bruden stred, som gammel Skif og god Anstand bøde, imod af alle Kræfter, og blev saa godt som med Magt bragt tilsengs af Sultaninden. Derpaa omfavnede denne sin Datter endnu engang, idet hun ønskede hende Godnat, og forlod Værelset tilligemed alle Kvinderne, af hvilke den sidste tillukkede Døren.

Men neppe var Døren lukket, førend Lampens Aand, uden at forunde de unge Ægtefolk den ringeste Tid til at stifte Bekjendtskab, til deres store Skræk og Forbauselse, løftede Sengen med dem begge to ibejret og i et Djeblik befordrede den over i Aladdins Værelse.

Aladdin havde imidlertid, som Man let kan tænke sig, i største Spænding og Utaalmodighed ventet paa, hvad der skulde gaa for sig. Men saasnart han saae Brudsengen i sit Værelse, befalede han Aanden at tage Brudgommen og indelukke ham paa et vist Sted, og at indfinde sig igjen hos ham den næste Morgen ganske tidlig.

Aanden tog den ulykkelige Brudgom, som ikke havde Andet end sit Linned og sine Underbeenflæder paa, og an-

bragte ham paa det beridste Sted, hvor han forlod ham, efter endnu at have aandet paa ham, saa at det gif ham igjennem Marv og Been og han ikke kunde røre et Lem hele Natten.

Saa forelsket Aladdin end var, brugte han dog ikke mange Ord, da han saae sig alene med den unge og dejlige Brud, men sagde blot i den sømmeſte Tone:

— I har Intet at frygte, tilbedeſeſværdige Prindsesse; I er her ligesaa ſikker ſom i Ederſ Moders Skjød. Saa ſtor end min Kjærlighed er til Eder, kunde jeg dog ingeniſinde glemme den Afgteſe, jeg ſkylder Ederſ mig helſige Perſon. Jeg har grebet til dette yderſte Middel alene for at hindre en uberettiget Medbejler i at vinde Ederſ Beſiddetſe, tværtimod det Tilſagn, ſom Ederſ opbøjede Fader tidligere havde givet mig. —

Dog Prindsessen var ſaa betagen af Skræk og Forbauſetſe over det nylig oplevede ſaa overordentlige Evenſtyr, at hun kun forſtod overmaade lidt af hvad Aladdin ſagde til hende, og ikke formaaede at ſvare eet eneſte Ord. Aladdin blev imidlertid ikke ſtaaende ved ſmukke Talemaader alene, men ſkred over til Gjerning, idet han faſtede ſine Overflæder og indtog den arme Brudgoms Plads, dog ſaaledes, at han ſtrar vendte Ryggen til hende, og imellem ſig og hende lagde en Sabel for derved at antyde, at han fortjente Døden, hvis han rovede at træde hendes Græ for nær.

Fuldkommen tilfreds med at have forſpildt den forhadte Brudgoms Lykke og med at vide ſig i hans Sted hos Prindsessen, faldt Aladdin ſnart iſøvn, og nød en temmelig rolig Slummer. Ganſke anderledes gif det den ſtakkels Prindsesse, der aldrig i ſit Liv havde tilbragt en ſaa ubehagelig og dræbende lang Nat ſom denne. Dog

hendes Stilling var endda behagelig i Sammenligning med den ulykkelige Brudgoms, der ikke vidste, hvorledes han var stedt, og som paa det kolde og ubyggelige Sted aldeles blev helbredet for alle ømme Attraaer.

Tidlig den følgende Morgen indfandt Manden sig atter hos Aladdin, som netop var i Begreb med at klæde sig paa, og spurgte, Hvad han havde at befale.

— Gent Storbizierens Søn, — sagde Aladdin: — læg ham igjen i Sengen, og bring denne med Parret igjen tilbage til Sultanens Palads, hvor Du har taget den! —

Efterat Aladdin endnu havde taget sin Sabel til sig, udførte Manden den modtagne Befaling i eet eneste Djeblif, uden at blive synlig hverken for Prindsessen eller Bizierens Søn, hvilke sikkerlig ved det blotte Syn vilde være omkomne af Rædsel. De hørte ikke heller engang Aladdins Ord, men bemærkede kun Sengens Overførelse fra eet Sted til et andet.

Neppe stod Brudsesengen atter paa sin Plads, førend Sultanen traadte ind i Bærelset for at ønske sin Datter en god Morgen. Bizierens Søn var endnu ikke bleven varm igjen efter den natlige Forkjølelse, men hørte neppe Døren gaa, førend han sprang op og ilede ind i Paaklædningsbærelset, hvor han Aftenen iforvejen havde aflagt sine Klæder.

Sultanen traadte hen til Sengen, kyssede efter Skik og Brug sin Datter imellem Djnene, ønskede hende en god Morgen, og spurgte smilende, hvorledes hun havde sovet. Men da han betragtede hende nøjere, iagttog han hos hende Kjendemerkerne paa den dybeste Tungesindighed. Og ikke et Ord, ikke engang en let Rødme tjente til Svar paa hans spøgefulde Spørgsmaal. Prindsessen tilkastede

ham alene et heelt sørgmodigt Blik, der forraadte den hjerteligste Misfornøjelse.

Da Sultanen endelig mærkede, at han ingen nøjere Forklaring kunde vente sig af sin Datter, fjernede han sig i den Tanke, at Undseelsen tillukkede hendes Læber. Imidlertid anede det ham dog, at der desuden maatte være en anden ganske egen Marsag til hendes Sørgmodighed og Tausshed, og dette foranledigede ham til at gaa lige ind til Sultaninden og meddele hende, i hvilken Tilstand han havde fundet deres Datter.

— Derover maa Eders Højhed slet ikke undre sig. — svarede Sultaninden: — Saa godt som alle Nygifte fremvise denne sære Tilbageholdenhed Morgenen efter Bryllupet; den forsvinder af sig selv efter nogle faa Dages Forløb. Det skulde isandhed meget undre mig, om Budrulsbudur ikke modtog mig paa en heel anden Maade! —

Nu begav Sultaninden sig ind til Prindsessen, som hun endnu fandt i Sengen. Hun omfavnede og ønskede hende en god Morgen; men til sin store Overraskelse maatte ogsaa hun sætne Ervar og øjeblikkelig mærke en dyb Nedslagenhed hos hende. Hun begyndte da at tale hende til Hjerte og mindede hende om, at det stred imod en Datters Pligt, i Nogetsomhelst at unddrage en Moder sin fulde Fortrolighed. Der maatte naturligviis være foresaldet noget heelt besynderligt, og Prindsessen gjorde under alle Omstændigheder bedst i ærlig at tilstaa hende det, for paa eensgang at gjøre Ende paa sin egen og paa sin Moders Spænding og Uro. —

Da brød Prindsesse Budrulsbudur endelig sin Tausshed og udraabte med et dybt Suf:

— Tilgiv, kjæreste Moder, hvis jeg et Øjeblik for-

glemte den Erbødighed og Tillid, jeg er Eder skyldig! Mit Hoved er endnu saa fuldt af denne Nats Begivenheder, at jeg endnu ikke rigtig har fattet mig efter min Skræk, og tilfulde veed, hvorledes jeg egentlig har det. —

Herpaa skildrede hun hende med de mest levende Farver, hvorledes hendes Seng, saasnart hun havde lagt sig ned, var bleven flyttet over i et uselt og mørkt Værelse, hvor hun var bleven skilt fra sin Gemal, uden at vide, hvad der var blevet af ham. Paa Stedet havde hun fundet en ung Mand, der, efter at have sagt Noget til hende, som hun ikke forstod af bare Skræk, havde indtaget hendes Mands Plads i Sengen, med den besynderlige Foranstaltning at lægge en Sabel mellem sig og hende. Dernæst fortalte hun sin Mands Tilbagekomst, og hvorledes de netop i samme Djeblisk vare bleve bragte tilbage til Brudekammeret, som Sultanen, hendes Fader, var traadt ind til dem. Til Slutning bad hun sin Moder om at forklare Sultanen den hele Sammenhæng, og meente, at han nok vilde holde hende den sære Modtagelse tilgode, som hun havde viist ham, naar han fik hendes forunderlige Eventyr at vide, og den beklagelsesværdige Tilstand, hvori hun endnu for Djebliffet befandt sig.

Sultaninden hørte rolig sin Datter tilende, men vilde ikke troe, hvad hun maatte høre. Hun raadede hende til for det Første at holde den hele eventyrlige Begivenhed skjult for Alle og Enhver, ogsaa for sin Fader, som deraf nødvendig maatte slutte, at hun var gaaet fra Forstanden.

Men Prindsessen forsikrede sin Moder, at Alt var den rene Sandhed, og beraabte sig paa sin Mands Vidnesbyrd.

— Nu, saa vil jeg da forhøre mig hos ham; — svarede Sultaninden: — men det siger jeg Dig forud, min Datter, at jeg, selv om han skulde afgive en aldeles lignende Forflaring, endda ikke vil føle mig overbeviist. Du maa indrømme mig, at det vilde være i høj Grad ærgerligt, om saadanne forrykte Indbildninger skulde forstyrre de i Anledning af din Formæling foranstaltede Festligheder, som endnu ville vare i flere Dage. —

Efter at have talt saaledes, stod Sultaninden op og kaldte paa Prindsessens Fruentimmer; men saasnart hun havde formaaet denne til at staa op, og saae, at hun var i Begreb med at lade sig paaflæde, begav hun sig tilbage til Sultanen og fortalte ham, at en taabelig Indbildning virkelig havde været nærved at forrykke Hovedet paa deres Datter, men at samme nu lykkelig var overvunden. Derpaa lod hun Vizierens Søn kalde til sig. Denne følte sig i uendelig Grad æret ved den indgaaede Forbindelse, og indfandt sig strax hos Førstinden. Da derfor Sultaninden spurgte ham, om han virkelig deelte sin Gemalindes Indbildning, lod han, som om han vidste af slet intet at sige.

Festlighederne i Paladset fortsattes den hele Dag, og Sultaninden opbød naturligviis Alt for at stemme sin Datter til Glæde og Munterhed; men Prindsessen formaaede ikke at slaa sig Nattens Eventyr affinde. I Virkeligheden følte Stortizierens Søn sig ikke mindre ilde oplagt efter den paa ynkelig Viis tilbragte Nat; men hans Uergjerrighed bød ham at forstille sig, og Enhver maatte troe i ham at see den lykkeligste unge Ugtemand.

Imidlertid vidste Aladdin til Punkt og Prikke Alt, hvad der foregik i Paladset, samt at de Ungifte,

uagtet forrige Nats Begivenheder, igjen skulde sove hos hinanden, hvilket han slet ikke havde Lust til at lade skee. Saasnart altsaa Natten var indbrudt, kaldte han atter paa Lampens Mand og befalede ham, ligesom den foregaaende Aften at bringe Vizierens Søn og Prindsesse Budrulbudur, saasnart de havde lagt sig ned, tilligemed Sengen fra Paladset hid til hans Bolig. Manden udførte sit Hverv ligesaa samvittighedsfuldt som forrige Gang; Storbizierens Søn maatte tilbringe denne Nat lige saa trøstesløst som den foregaaende, og Prindsessen til sin usigelige Piinsel igjen modtage Aladdin til Sovestammerat, med Sabelen imellem sig og det nærgaaende fremmede Menneske. Og den følgende Morgen bragte Manden atter paa Aladdins Befaling Sengen med det ulykkelige Ægtepar tilbage til Paladset, hvor han havde taget den.

Ligesom den foregaaende Dag indfandt Sultanen sig i den tidlige Morgenstund for at erfare, hvorledes Brudeparret havde tilbragt denne sin anden Nat. Nieppe hørte Storbizierens Søn Noget komme, førend han, endnu mere skamfuld og fortrædelig over dette den anden Nats bedrøvelige Resultat, end han havde været over den første, hastig sprang op og ilede ind i Paafældningsværrelset.

Sultanen ønskede, som tidligere, sin Datter en god Morgen, hjærtegnede hende med Omhed og spurgte derpaa:

— Nu, min Datterlil, er Du ligesaa forstemt denne Morgenstund som den forrige, eller tør jeg gjentage mit Spørgsmaal fra igaar, hvorledes Du har sovet? —

Prindsessen iagttog den tidligere Taushed og saae heelt nedslagen hen for sig. Herover maatte Sultanen

med god Grund højligen studse. Overbevist om, at der maatte være mødt hende noget ganske overordentligt, og inderlig forbittret over, at hun havde rovet at skjule det for ham, udraabte han hidsig, idet han rev sin Sabel af Skeden og truede hende dermed:

— Tilstaa øjeblikkelig, hvad Du hidtil har skjult for mig, eller jeg hugger uden Naade Hovedet af Dig! —

Prindsessen vidste vel, at hendes Fader ikke meente det saa slemt; hun blev derfor mindre forskrækket over Synet af den blanke Sabel end over hans vrede Ord, og udraabte med Taarer i Øjnene:

— Al, min dyrebare Fader og Herre, jeg beder Eder tusinde Gange om Forladelse, hvis jeg har fornærmet Eder! Og jeg haaber trostlig af Eders Godhed og faderlige Omhed, at Medlidenheden vil træde i Bredens Sted hos Eder, naar I erfarer den sørgelige og pinefulde Stilling, hvori jeg har befundet mig begge de foregaaende Nætter. —

Efter denne Indledning, hvorved Sultanen allerede følte sig mere end halv formildet, fortalte Budrulbur ham nøje, hvad der var mødt hende, og det paa en saa rørende Maade, at han følte sig dybt greben deraf. Og saa ved denne Lejlighed beraabte Prindsessen sig paa sin Gæstherres Bidnesbyrd, der sikkerlig vilde bekræfte Alting Ord til andet.

Sultanen begreb fuldkommen sin Datters Medslagenhed efter slige overordentlige Eventyr, og sagde:

— Min kjære Datter, Du har gjort højligen Uret i ikke allerede igaar at underrette mig om denne besynderlige Sammenhæng, som gaaer mig ikke mindre nær til Hjertet end Dig selv. Jeg har ikke giftet Dig bort for

at gjøre Dig elendig, men tværtimod for at gjøre Dig lykkelig over al Maade. Men banlys nu enhver sørgelig Grindring om hvad Du nylig fortalte mig! Jeg skal strax træffe de nødvendige Foranstaltninger til, at Du ikke mere skal tilbringe nogen Nat paa en saa ubehagelig og piinlig Maade som de tvende foregaaende. —

Sultanen begav sig lige tilbage til sine Bærelser, lod Storbizieren kalde, og spurgte denne, om hans Søn intet Mærkværdigt havde fortalt ham. Da Bizieren samme Dag endnu slet ikke havde talt med eller blot seet sin Søn, meddeelte Sultanen ham, hvad han nylig selv havde faaet at vide af Prindsessen, og tilføjede, at han, saa lidet han end tvivlede om Rigtigheden af sin Datters Udsagn, dog gjerne ønskede det bekræftet af hendes Brudgom, Bizierens Søn. Storbizieren gik derfor strax hen og opsogte sin Søn for at afæske ham en Forklaring.

— Min Fader, — svarede den unge Mand: — Prindsessen har ikke fortalt Andet end den rene Sandhed; men hun veed ikke, hvilken Behandling jeg særskilt har maattet lide. Du kan let forestille Dig, hvad jeg har udstaaet, naar jeg fortæller Dig, at jeg har maattet tilbringe tvende udslagne Nætter i det blotte Linned staaende paa et vist hemmeligt Sted, uden at være istand til at flytte mig fra Stedet, ja endog blot røre et Lem, endskjøndt jeg aldeles intet saae eller mærkede, som hindrede mig deri. Uagtet al denne Lidelse ere mine Følelser for Prindsessen endnu de samme; men uanseet al den Ære og Glands, som dette Ægteskab medfører for mig, vil jeg dog tusinde Gange hellere dø end vedblive at leve i en Forbindelse, som tillige skal berede mig saa bittere Prøvelser. Rimelighviis tænker Prindsessen herom ganske ligesom jeg, at under disse Betingelser en Skilsmisse er lige nød-

vendig for min og for hendes Ro; derfor beder jeg Dig, kjære Fader, ved den Omhed, som bevægede Dig til at erhverre mig saa høj en Ære, at virke til det Formaal, at Sultanen igjen opløser vort Ægteskab. —

Da Storbizieren mærkede, at hans Søn var urokkelig i sin Beslutning, trængte han, uagtet han kun med Smerte opgav sin ærgjerrige Plan, ikke videre ind paa ham, men vendte tilbage til Sultanen og berettede, at hans Søns og Prindsessens Udsagn vare fuldkommen overensstemmende. Derpaa fremkom han, uden at afvente, at Sultanen først skulde bringe en Skilsmisse paa Bane, med den underdanige Bøn, at hans Søn igjen maatte forlade Paladset, eftersom det ikke sømmede sig, at Prindsessen endog blot et Djeblik længer for sin Kjærligheds Skyld til hans Søn skulde være udsat for sliq ubørt Lidelse. Sultanen gav beredvillig hertil sit Minde, og udstedte, som han allerede forud hos sig selv havde besluttet, strax Befaling til, at der skulde holdes inde med alle Festligheder saavel i Paladset som i Staden og over hele Riget.

Denne Befaling vakte naturlighvis overalt stor Opsigt, og den Ene spurgte den Anden, hvorledes det vel egentlig hang dermed sammen; men Ingen formaaede at give anden Oplysning end den, at Man havde seet Bizieren og hans Søn meget nedslagne forlade Paladset. Aladdin var den Eneste, der kjendte Hemmeligheden, og følte en levende Glæde over den lykkelige Virkning, hvormed han havde brugt sin Lampe. Iøvrigt faldt det hverken Sultanen eller Storbizieren ind, at Aladdin, hvem de begge allerede for længe siden aldeles havde glemt, var Skyld i hiin Trolddom, som havde havt Oplysningen af Ægteskabet mellem Prindsessen og Storbizierens Søn

tilfølg. Aladdin lod ogsaa ganske rolig den Termin af tre Maaneder udløbe, hvilken Sultanen havde sat ham; men den første Morgen, efterat de tre Maaneder vare hendirundne, sendte han atter sin Moder op til Sultanen for at erindre ham om hans givne Løfte.

Matronen stillede sig paa sin gamle Plads i Divanet. Neppe havde Sultanen lagt Mærke til hende, før end han ogsaa strax gjenkjendte hende, og mindedes hendes Forlangende og det Løfte, han havde givet hende. Han afbrød derfor Storbizieren midt i hans Foredrag med de Ord:

— Bizier, der seer jeg igjen den gamle Kone, som for nogen Tid siden bragte mig den herlige Foræring! Bring hende øjeblikkelig frem for mig! Dit Foredrag kan Du begynde igjen, saasnart jeg har hørt hende! —

Storbizieren saae sig om i Divanet, fik snart Øje paa Aladins Moder, og befalede Overdørvogteren at bringe hende hid. Matronen nærmede sig altsaa Tronens Trin og kastede sig ned. Saasnart hun igjen havde rejst sig, spurgte Sultanen, Hvad hun forlangte.

— Herre, — svarede hun: — jeg vover atter at fremstille mig for Eders Højheds Trone for i min Søns Navn at erindre Eder om, at nu de tre Maaneder ere forløbne, hvilke I behagede at sætte som Termin for Opfyldelsen af hans underdanige Forlangende om en Forbindelse med Prindsessen, Eders Højheds Datter. —

Sultanen befandt sig i en alvorlig Forlegenhed. Hiint Svær havde han dengang givet alene for at blive af med den gamle Kone, der maatte synes ham lidt forstyrret i Hovedet. Han havde naturligviis intet Øjeblik anseet Forbindelsen med det ubekjendte og navnløse unge

Menneske for at være passende for sin Datter, og havde betragtet det Hele som en komisk Spøg, hvilken han vel turde tillade sig. For i det Mindste at vinde Tid, spurgte han Storvizieren tilraads, idet han yttrede sin Fortrydelse over det letsindig givne Tilsagn, og sin Ulyst til at kaste sin eneste Datter i Armene paa et aldeles ubekjendt Menneske, formodentlig endog af ringe Stand.

— Herre, — svarede Vizieren: — til at undgaa dette upassende Giftermaal, gives der, synes mig, kun eet eneste ufejlbart Middel, hvorover ikke engang Aladdin, saa gjerne han end vilde, med nogen Ret kunde beklage sig. I maa nemlig sætte en saa høj Priis paa Prindsessens Haand, at hans Rigdom, saa stor den end monne være, umulig kan være tilstrækkelig. —

Sultanen fandt dette Raad forstandigt, og henvendte sig efter nogle Øjeblikkes Eftertanke til Aladdins Moder, idet han sagde:

— Min gode Kone, en Sultan giver ikke sit Ord for Intet; jeg er derfor ogsaa villig til at lyfsaliggjøre Eders Søn med min Datters Haand. Men jeg kan naturligvis ikke bortgive hende uden at tænke paa et standsmæssigt Udførelse for hende. Siig derfor Eders Søn, at jeg skal staa ved mit Ord, saasnart han sender mig fyrretyve store Kar af massivt Guld, fulde af saadanne Kostbarheder, som I forrige Gang bragte mig en Prøve af, baarne af fyrretyve sorte, og ledsagede af ligesaa mange hvide, i enhver Henseende velskabte og vel oplærte unge Slaver, alle iførte de prægtigste Dragter. — Under denne Betingelse skal han faae min Datter. Gaa nu med den Bæst, min gode Kone! — Jeg venter hans bestemmende Svar! —

Aladdins Moder kastede sig atter ned for Tro-

nen, og gik derpaa hjem. Undervejs lo hun i sit Indre over sin Søns naragtige Vaasund, og ligesom spurgte sig selv, hvor han vel vilde tage Guldkarrene og de kostbare Slaver fra, ikke at tale om den umaadelige Mængde af farvet Glas, der forlangtes af ham. — Tænkte han maaskee paa at foretage sig en ny Rejse til de underjordiske Egne, for i hiin vidunderlige Have at plukke det af Træerne? — Indgangen var jo lukket! Og saa disse ligesom af Ibenholt og Elfenbeen drejede og polerede Slaver! — Ja, ja, hun havde nok sagt ham det, men han vilde ikke troe hende, at han fløj altfor højt tilvejs. Nu maatte hans Daarskab svie til ham; thi neppe vilde han være tilfreds med den endelige Bæst, som hun nu havde at bringe ham. —

Fuld af disse Betragtninger kom hun hjem og sagde til Aladdin:

— Min Søn, nu maa Du virkelig slaa Dig din Kjærlighed til Prindsessen af Hovedet. Sultanen modtog mig rigtignok meget artig, og jeg troer heller ikke, at han just har Noget imod Dig; men saavidt jeg kunde forstaa, var det den Lurendrejer af Storbiziers Skyld, at han kom paa andre Tanker med Hensyn til Giftermaalet. Thi efterat jeg havde mindet hans Højhed om Udløbet af den fastsatte Termin og om hans givne Tilfagn, talte han først nogen Tid sagte med Storbizieren, inden han svarede mig. —

Derpaa fortalte hun udførlig, hvad Sultanen havde sagt til hende, og under hvilke Betingelser alene han vilde samtykke i hans Giftermaal med Prindsessen. — Han venter nu dit afgjørende Svar; — sluttede hun: — men det kommer han vist længe til at vente efter. —

— Neppe saa længe, som Du troer, min kjære Moder. — svarede Aladdin: — Sultanen er aldeles vildfarende, naar han troer, at han ved overdrevene Fordringer kan tvinge mig til at slaa mig Prindsessen af Hovedet. Jeg for min Deel ventede ganske andre Banskeligheder, og stod i den Formening, at han vilde sætte en anderledes høi Priis paa den uforlignelige Budrulbudur. Nu er jeg rolig og aldeles sikker i min Sag; hvad han forlanger af mig, er kun en Ubetydelighed imod hvad jeg vilde være istand til at give ham. Medens jeg nu er betænkt paa at stille Sultanen tilfreds, maa Du, kjære Moder, lave os nogen Middagsmad istand. Vær forresten aldeles ubekymret, siger jeg Dig! —

Saa snart Matronen var gaaet ud for at kjøbe Noget ind til Maaltidet, tog Aladdin sin Lampe og gned den, som sædvanlig. Djæbliffelig fremstod Aanden, dens lydige Tjener, og spurgte om hans Befalinger.

— Sultanen — svarede Aladdin: — vil give mig sin Datter tilægte, men forlanger først af mig fyrretyve store og svære Fade af det rene Guld, indtil Aanden fyldte med Frugter fra den Have, hvor jeg har hentet Lampen, hvis Slave Du er. Disse fyrretyve Fade skulde frembæres af ligesaa mange sorte Slaver, foran hvilke der skal gaa fyrretyve brude, i enhver Henseende udmærkede unge Slaver af den skønneste Vært og i de prægtigste Dragter. Skaf alt dette hastig tilveje, forat jeg kan sende ham det, inden han ophæver Divanet! —

Aanden lovede en nøjagtig og hastig Udførelse af Aladdins Befalinger, og forsvandt. Men kort Tid efter viste han sig atter, medbringende fyrretyve sorte Slaver, af hvilke hver især paa Hovedet bar et tungt Fad af det pure Guld, fuldt af Perler, Diamanter, Rubiner og

Smaragder, som i Størrelse og Skjønbed endnu langt overgik de Edelstene, hvilke Sultanen allerede havde modtaget. Hvert Fad var tildækket med et Stykke guldblomstret Sølvtøf. Denne Mængde af sorte og hvide Slaver opfyldte saa godt som hele Huset, der var meget indskrænket, og fortil kun havde en ganske lille Gaard og bagude en tilsvarende lille Have.

Da Aladdin med Velbehag havde mønstret det Hele, spurgte Manden ham, om han var tilfreds, eller om han endnu havde Noget at befale. Aladdin gav til Svar, at han for Øjeblikket intet Mere behøvede, og Manden forsvandt.

Den fra Torvet hjemvendende Matrone blev ikke lidet forbauset over al denne Stads i hendes fattige Huus. Hun skilte sig af med de indkjøbte Lernetsmidler, og vilde ogsaa lægge Sløret fra sig, da hendes Søn hindrede hende deri.

— Kjære Moder, — sagde han: — der er ingen Tid at spille, eftersom det er mig i høj Grad magtpaaliggende, at Du endnu før Divanets Øpher overbringer Sultanen nærværende Foræring. Af min Iver og Punctlighed vil han kunne slutte sig til min varme og oprigtige Attraa efter at træde i Slægtskab med ham. —

Uden at sige Videre, aabnede Aladdin Gadedøren og lod alle Slaverne irække gaa ud deraf, saaledes, at bestandig en sort fulgte efter en hvid, med et Guldfad paa Hovedet. Efterat hans Moder havde sluttet Rækken, lukkede han efter hende, og forblev rolig hjemme, i det glæderige Haab, at Sultanen, efter at have modtaget hans Foræring, ikke længer vilde vægre sig ved at modtage ham som sin Svigersøn.

Saa snart den første hvide Slave traadte ud af Aladdins Huus, bleve strax alle Forbigaaende staaende stille, og førend endnu Rækken af de firsindstyve sorte og hvide Slaver var tilende, var Gaden propfuld af Mennesker, som ilede til fra alle Sider for at blive Vidner til et saa overordentlig prægtigt Optog. Hver Slave bar en i Stof og ved Guld og Edelstene saa prægtig Klædning, at de, som forstode sig derpaa, vurderede den til over en Million. De smukke og kostbare Dragter, den indtagende Anstand ved Optoget, der langsomt bevægede sig fremad i velordnede Afdelinger, Slavernes Skjønhed og samstemmende berlige Vært, Glandsen af Guldbroderierne og de mageløs store Edelstene, hvormed deres Bælter af massigt Guld paa symmetrisk Maade vare besatte, og som tjente til Agraffer paa deres Turbaner, alt dette satte Tilskuerne i en saa overordentlig Forbauselse, at de ikke kunde see sig mætte paa Herligheden, og beundrende fulgte Toget med deres Blikke, saa langt de formaaede. Gaderne, hvorigjennem det gik, vare nemlig saa fulde af Mennesker, at Enhver maatte blive staaende, hvor han netop havde faaet Plads. Paa denne Maade nød en stor Deel af Stadens Befolkning, uanseet Rang og Stand, Skuet af dette henrivende skønne Optog.

Da den første af de firsindstyve Slaver naaede Slottets første Port, holdt Dørvogterne, der havde opstillet sig i Rader, ham for en Konge, saa rigt og prægtig var han klædt, og vilde kysse Sønnen af hans Klædning. Men den af Manden afrettede Slave viste dem tilbage med den kolde og alvorlige Yttring: — Vi ere kun Slaver; vor Hersker vil komme, naar Tid er. —

Toget bevægede sig langsomt igjennem den første Gaard ind i den anden, som var meget rummelig. Her

stod Sultanens Livvagt stedse under Baaben, saa længe Divanet var samlet. De forskjellige Afdelingers Office-rer vare usædvanlig pragtfuldt klædte; men ved Siden af Aladdins Slaver toge de sig kun ud som lurvede Tiggere. Ligesaa lidt kunde Sultanens hele Hofstat endog blot langt fra i Pragt og Anstand maale sig med Slaverne; ja endog Sultanen selv, Straalepunktet for al Hoffets Herlighed, tog sig kun kummerlig ud i deres Nærhed.

Saasnart Slavernes Ankomst var bleven meldt Sultanen, havde han strax givet Befaling til at indlade dem; de fandt altsaa fri Udgang til Divanet, og i den skønneste Orden, nogle tilhøjre, andre tilvenstre, droge de ind i Salen. Saasnart de alle vare komne ind og havde dannet en stor Halvkreds foran Sultanens Trone, toge de sorte Slaver Fadene af Hovedet og satte dem paa Gulvtæppet. Derpaa kastede de sig alle ned og berørte Tæppet med Panden. Da de igjen havde rejst sig, afdækkede de sorte Slaver ligesom paa Kommando de gyldne Fade, som de havde staaende foran sig; saasnart dette var skeet, lagde de alle Armene ifors over Brystet, og bleve staaende uberøgelige som Støtter.

Imidlertid havde Aladdins Moder nærmet sig Tronen, og begyndte, efter at have kastet sig til Jorden og atter rejst sig:

— Naadige Herre, min Søn veed ret vel, at denne Foræring, som han herved sender Eder, ingenlunde staaer i noget Forhold til Prindsesse Budrulbudurs Værd; men alligevel vover han at haabe, at han vil finde en naadig Modtagelse baade hos Eders Højhed og hos Prindsessen, eftersom han af al Evne har stræbt at fyldestgjøre de ham af Sultanen stillede Betingelser. —

Get eneste Blif paa de fyrrethve gyldne, med de største og herligste Edelstene fyldte Fade, og paa de fir-sindstve Slaver, der lignede ligesaa mange mægtige Forster, havde været nok til at fremkalde en Forbauselse hos Sultanen, som gjorde ham stofdøv for Mo'er Mustaphas smukke Tale. Istedet for at svare, henvendte han sig til sin Storbizier, der ikke var mindre forbauset end han, over al denne Rigdom, der syntes at overstige selve Alverdens Formue, og yttrede uden alt Forbehold:

— Nu Bizier, Hvad siger Du om den ubekjendte Oversender af denne umaadelig rige Foræring? Troer Du endnu, at han er min Datter uværdig? —

Endskjøndt det visseelig gik Storbizieren nær til Hjerte, at en Ubekjendt skulde stifte hans Søn ud og blive Sultanens Svigersøn, saa var det dog altfor iøjnesaldende til at det kunde benægtes, at Aladdin ved slige Midler jo var Prindsessens Haand fuldkommen værdig, og han svarede derfor:

— Herre, jeg er saa langt fra at ansee den, der har formaaet at gjøre Eder en Foræring, der er Eders Højhed saa værdig, for et upassende Parti for Eders Datter, at jeg meget mere maa tilstaa hans Berettigelse til at stræbe efter ethvert som helst Gode her i Verden, hvis der overhovedet gives noget, som var højere end Besiddelsen af Eders Datters Haand. — Ogsaa de tilstedeværende Hof-folk gave tydelig tilkjende, at de vare af denne Mening; det varede derfor ikke længe, inden Sultanen kom paa det Nene med sig selv. Han spurgte ikke engang efter, om Aladdin ogsaa besad de øvrige nødvendige Egenskaber til at blive hans Svigersøn, idet han i Synet af saa umaadelige Rigdomme og i den hastige Fuldsestgjørelse af saa overdrevne Betingelser uden den allermindste

Banskelighed syntes ligesom at finde en Borgen for, at heller ikke Aladdins øvrige Vilkaar og hans Personlighed lode Noget tilbage at ønske. Tværtimod bad han uden videre Matronen sige sin Søn, at Sultanen ventede ham med aabne Arme, og at det skulde være ham kjær, jo før jo heller at lægge Prindsesse Budrulbudurs Haand i hans.

Efterat Aladdins Moder havde bortfjernet sig, fuld af den Henrykkelse, som enhver Moder maa føle, der pludselig og uventet seer sin Søn vorde saa højt ophøjet, hævede Sultanen strax Divanet, og befalede de Gildinger, som vare ansatte i Prindsessens Tjeneste, at bringe Guldfadene over i hans Datters Bærelser, hvorhen han ogsaa selv med det Samme begav sig, for uforstyrret at hengive sig til Beundringen af deres prægtige Indhold. De firsindstyve hvide og sorte Slaver bleve førte ind i Paladsets Indre, for senere at berede Prindsessen det pragtfulde Skue af sig, idet de lode sig opstille udenfor hendes Gittervinduer.

Aladdin funde, saasnart hans Moder igjen viste sig, strax læse i hendes Ansigt, at hun bragte gode Efterretninger med sig tilbage. Hans Moder lod ham heller ikke længe vente paa nærmere Oplysning.

— Ja, min Søn, Du har virkelig al Aarsag til at glæde Dig! — udraabte hun ganske forpustet: — Ej, lad mig dog først komme tilaande! — Nu, for ikke at pine Dig længer, saa viid da, at Sultanen med hele sit Hofes Bifald har erklæret Dig værdig til at eje Prindsesse Budrulbudur! Han venter Dig med aabne Arme for at gjøre Dig til sin Svigersøn. Hvor det dog er en artig Mand den Sultan! Lad ham nu endelig heller ikke vente,

lille Aladdin, men begiv Dig strax paa Vejen til ham! —

Aladdin følte sig i dette Djebliſk ſaa fuld af ſin lykkelige Lidenſkab, at hans Hjerte var nærved at ſprænges; men han lod ſig kun lidet mærke med ſin ubefrivelige Henrykkelse, og gik haſtig op paa ſit eget Værelſe. Her tog han Tryllelampen i Haanden og kaldte paa Manden. Denne lod intet Djebliſk vente paa ſig.

— Slave, — tiltalte Aladdin ham: — Du maa ſtrax berede mig et koſteligt Bad, og dernæſt ſkaffe mig en Klædning, rigere og prægtigere end nogen Konge nogensinde har. —

Neppe vare Ordene ham ude af Munden, førend Manden forsvandt, — og Aladdin med ham. Han vidſte ikke, hvorledes det gik til, men i ſamme Djebliſk befandt han ſig i et herligt Bad af det dejligſte brogede Marmor. Her blev han i en ſtor og pyntelig Sal betjent af uſynlige Hænder, førſt afklædt, og dernæſt bragt ind i et Bad af maadelig Varme, hvor han blev afgneden og vaſket med forſkjellige vellugtende Blande. Efterat han ſaaledes i de forſkjellige Badeværelſer havde gennemgaaet alle Varmegrader, traadte han endelig ud af Badet ſom et ganske andet Menneske. Han havde ſaaet en hvid og friſk, blomſtrende Anſigtsfarve, og følte ſig i uendelig Grad baade lettere og kraftigere end tidligere.

Da han atter traadte ud i Badets Forſal, fandt han allerede den af Manden forlangte prægtige Klædning; medens Manden hjalp ham med at iſøre ſig den, kunde han ikke tilbageholde høje Udbrud af ſin Beundring over hvert enkelt Stykke, ſom langt overgik Alt, hvad han havde formaaet at tænke ſig. Saaſnart han var paaflædt,

førte Alanden ham i et Nu igjen tilbage til hans Bærelse, og spurgte, om han havde Mere at befale.

— Tavist, — svarede Aladdin: — min Villie er, at Du strax skaffer mig en Hest, som i Fortræffelighed langt overgaaer de herligste Dyr i selve Sultanens Stald. Dens Bidsel, Dækken og Sadel maa i det Mindste være en Million Guldstykker værd. Dertil behøver jeg endnu fyrretyve Slaver, ligesaa smukke og rigt paaflædte som dem, der bare og ledsagede Foræringen til Sultanen; de tyve skulle omgive og følge efter mig; de øvrige tyve skulle i tvende Rækker gaa foran mig. Til min Moders Betjening maa Du tillige anskaffe sex Slavinder, som i det Mindste maa være ligesaa pragtfuldt flædte som Prindsesse Budrulbudurs Slavinder. Hver af dem maa paa Hovedet bære en fuldstændig Dragt, den rigeste Sultaninde værdig. Desuden bruger jeg ti tusinde Guldstykker i ti Pengepunge. Mere har jeg for det Første ikke at befale. Skynd Dig nu! —

Paa Djebliffet forsvandt Alanden, men viste sig kort efter igjen med den forlangte Ganger, de fyrretyve Slaver, af hvilke de ti hver havde en Pengepung med tusinde Guldstykker i Haanden, og med sex Slavinder, som hver paa Hovedet bar en i Sølvstof indsvøbt prægtig Klædning af forskjellig Art til Aladdins Moder. Alt dette overgav Alanden i Aladdins Hænder, som igjen leverede sin Moder fire af de ti Punge til hendes Fornødenheder, De øvrige sex lod han blive i Slavernes Hænder, med den Befaling, at de paa deres Tog til Paladset deraf med fuld Haand skulde udstrø Guldstykker; tre skulde gaa paa hans venstre og de andre tre paa hans højre Side. Sin Moder forærede han de sex Slavinder, med Tilføjen-

de, at de Klædninger, som de bare, vare bestemte til hendes Brug.

Saa snart Alanden havde forladt ham, var han alene betænkt paa saa hastig som muligt at fremstille sig for Sultanen. Han sendte derfor een af de fyrrethve Slaver — Man kan ikke sige den smukkeste; thi de vare alle lige fortræffelige — hen til Paladset med Befaling til, hos Overdørvogteren at forespørge sig, naar han kunde have den Ære at kaste sig for Sultanens Fødder. Hastig bragte Slaven det Svar tilbage, at Sultanen utaalmodig ventede ham. Da steg Aladdin strax tilbest, og Toget satte sig i den bestemte Orden i Bevægelse.

Endskjøndt det var allerførste Gang, at Aladdin iad tilbest, førte han sig dog med saamegen Anstand, at selv den mest erfarne Mester i Ridekunsten ikke skulde have anet hans Begynderskab. Gaderne, hvorigjennem han kom, vare næsten øjeblikkelig opfyldte af en utallig Menneſkemængde, og gjenløde af Bisalds- og Beundringsraab, af Jubel og Velsignelser, især naar de sex Slaver kastede Guldstykker i Haandfuldviiſ ud iblandt Skarerne. Dog kom Bisaldet mindre fra Almueſfolket, der fik Deel i hans Garmildhed — dette havde Noſ at bestille med at gramse og brydes om Pengene — end fra Folk af den højere og mere dannede Klasse, som ikke kunde Andet end lydelig at skjænke Aladdins Garmildhed den fortjente Noes. Og ingen gjenkjendte den fattige Skræderdreng i den fornemme Herre, som drog hen at ægte Sultanens Datter. Ikke een Gneſte gjenkjendte ham af de Mange, der endnu for kort Tid siden daglig havde seet ham drive omkring paa Gaden, eller endog havde været hans Stalbrødre i ørkesløst Driveri; ja selv de, der ganske nylig havde seet og omgaaedes ham, formaaede ikke at besinde sig paa, Hvem han

var, saa forandret viste han sig efter Badet, i den rige Klædning og i den ham omgivende Pragt. Desuden besad Lampen blandt Andet den Egenskab, efterhaanden at give sin Besidder alle Fuldkommenheder, som passede til de Forhold, hvori han var kommen ved den gode Brug af samme. Derfor agtede Man endnu langt mere paa Aladdin's Person end paa den ham omgivende Glands og Pragt, især da Mange allerede om Morgenens havde været Vidner til et lignende Pragtoptog af Aladdin's Slaver, som droge hen til Paladset med den for Sultanen bestemte Foræring. Dog maatte ogsaa Aladdin's Hest stikke enhver Kjender i Djnene; thi Ingen kunde erindre sig nogensinde at have seet Wagen.

Da det blev bekjendt, at Aladdin skulde ægte Prindsessen, skulde Man have troet, at han var bleven en Gjenstand for almindelig Misundelse; fra den laveste Stand var han nemlig bleven hævet til det højeste Væstrin, fra den uæleste Fattigdom til den overdaadigste Rigdom. Men ingen Uttring af Misundelse lod sig høre; hans Skjønhed og hans Garmildhed havde forud indtaget alle Hjerter for ham.

I Paladset var Alt beredt til at modtage ham. Da han vilde stige af ved Porten til den anden Gaard, ligesom Storbizieren, Generalerne og Statholderne over Provindser af første Rang maatte gjøre, lod den ham der paa Sultanens Befaling ventende Overdørvogter det ikke skee, men ledsagede ham videre ind i den inderste Gaard, hvor han, uagtet Aladdin's bestemte Bægring, hjalp ham med at stige af lige udenfor Audientsalen. Her stode Dørvogterne opstillede i lange dobbelte Rader; imellem disse førte Overdørvogteren Aladdin frem for Sultanens Trone.

Med Overraskelse saae Sultanen sin tilkommende Svigersøn flædt langt rigere og prægtigere, end han nogensinde selv havde været flædt; dog endnu langt mere overrasket følte han sig ved Aladdins skønne Træf og herlige Væxt, samt ved hans ædle Anstand, der aldeles jog ham hiint uheldige Optog af Minde, i hvilket hans Moder tidligere havde viist sig for hans Trone. Saa snart Sultanen fik Øje paa Aladdin, rejste han sig og steg to eller tre Trin ned fra sin Trone, for at afholde den unge Mand fra at kaste sig ned for ham, og komme ham imøde med en faderlig Omfavnelse. Aladdin lod sig omfavne, men vilde derpaa ligesuldt kaste sig for Sultanens Fødder; dog denne hindrede ham deri, og trang ham til at stige op til Tronens Sofa og tage Plads imellem ham og Storbizieren.

Saa snart de saaledes havde nedladt sig hos hinanden, tog Aladdin Ordet og sagde:

— Herre, jeg modtager den Ære, som Eders Højhed beviser mig, alene fordi det behager Eder saaledes. Men I maa tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde har forglemt min oprindelige Stilling til Eder, nemlig at jeg er født som Eders ringeste Slave og at I har ligesaa vel Magt til at fornedre som opbøje mig. Ligesaa lidt formaaer jeg at glemme, at det ikke er mine Fortjenester, men alene Eders Naade, der har bragt mig Verdens højeste Lykke nær i Besiddelsen af Prindsesse Budruldur, til hvem jeg i min Dumdriftighed har været at hæve mine Øjne. Min første Forretning her paa Stedet maa derfor være at bede Eders Højhed om Tilgivelse for denne min Formastelighed. Min eneste Undskyldning er min ubegrændsede Kjærlighed, der er bleven

mig saa mægtig, at jeg føler, jeg maatte dø, hvis mine Længselsattraaer ikke vandt Bønhørelse. —

— Min Søn, — svarede Sultanen, paany omfavnende ham: — Du vilde gjøre mig stor Uret, hvis Du endog blot et Øjeblik kunde tvivle om min fuldkomne Oprigtighed. Dit Liv er mig nu altfor dyrebart til, at jeg ikke til sammes Opholdelse skulde skjænke Dig ethvert-sombelst Lægemiddel, jeg har i min Besiddelse. Alene Fornøjelsen af at see Dig og høre Dig tale, er mig, forsikrer jeg Dig, langt kjærere end alle dine og mine Skatte tilsammen. —

Paa et Tegn af Sultanen gabe nu Trompeter, Pauker og Gymbler sig til at lyde, og Sultanen førte Aladdin ind i en pragtfuld Sal, hvor der snart blev frembaaret et kosteligt Maaltid. Sultanen og Aladdin satte sig ene tilbords sammen, medens Viziererne og Hofets øvrige Herrer, ordnende sig efter deres Rang, stillede sig i en Kreds rundt omkring Taffelet, og saae tause til. Sultanen kunde ikke see sig møt paa Aladdin, og ledte Samtalen over paa mange forskellige Gjenstande; ved denne Lejlighed fandt han saa megen Forstand og besindig Dømmekraft hos den unge Mand, at han bestandig maatte lade ham stige i sin gode Mening og stedse vandt ham kjærere.

Saa snart Maaltidet var tilende, befalede Sultanen Stadens Overkadi strax at oprette en Ægteskabskontrakt imellem Aladdin og Prindsesse Budrulbudur, og reenskrive den med det Samme. Da dette var skeet, spurgte Sultanen Aladdin, om han vilde forblive hos ham for endnu den samme Dag at faae Ægteskabet fuldbyrdet.

— Herre, — svarede den lykkelige Brudgom: — saa stor min Utaalmodighed end er efter at udtømme Ederes

Højheds Godhed indtil Bunden, maa jeg dog bede Eder om at faae Byllupet opsat blot saalænge, indtil jeg har ladet et Prindsessen værdigt Palads opbygge. I dette Djemed beder jeg Eders Højhed om en Byggeplads i umiddelbar Nærhed af Eders Palads, for at jeg, saa ofte jeg vil, kan tilfredsstille min Trang til at gjøre Eder min ærbødige Opvartning. Eders Højhed kan være overbevist om, at jeg skal skynde mig dermed efter bedste Erne. —

— Min Søn, — svarede Sultanen: — vælg Dig en Plads, hvor Dig selv synes! Pladsen foran mit Palads er saa vidtloftig, at jeg ogsaa selv allerede ofte har tænkt paa at udfylde den med een eller anden Pragtbbygning. Men Du maa ikke glemme, at jeg ønsker Dig til Dattermand saa snart som muligt; først da vil min Glædes Bæger være fyldt indtil Randen. —

Derpaa omfarnede han Aladdin, og denne tog Afsted med saa megen Anstand, som om han var bleven opdragen ved Hoffet og al sin Tid havde levet der. Derpaa begav han sig paa Hjemvejen i det samme Optog, hvori han var dragen hid, under Folkeskarernes jublende Lyfænsninger.

Men saasnart han atter befandt sig ene paa sit Værelse, gned han Lampen, og Aladdin lod intet Djeblik vente paa sig.

— Slave, — sagde Aladdin: — jeg har al Grund til at være fornøjet med den Nøjagtighed, hvormed Du hidtil har udført mine Befalinger. Men nu maa Du, om muligt, vise endnu større Iver og Omhu for at stille mig tilfreds. I Kraft af denne Lampe forlanger jeg nemlig af Dig, at Du lige overfor Sultanens Palads, dog i en passende Afstand derfra, i al Hast skal bygge et Slot, som er værdigt til at modtage min tilkommende Ge-

malinde, Prindsesse Budrulbudur. Valget af Bygningsmaaden, ligesaa af de forskjellige kostbare Steenarter, som skulle finde Anvendelse, af Porfyr, Jaspis, Agat og brogede Marmorsorter, overlader jeg aldeles til Dig. Men den øverste Etage maa udgjøre en stor Sal med en Kuppel og fire lige Sider, med Vægge, som paa afvendende Viis ere indlagte med Guld og Sølv, samt med fire og tyve Vinduer, sex paa hver Side, hvis Gittere, paa eet eneste nær, som maa blive ufuldendt, skulle være saa rigt og kunstig smykkede med allehaande Edelstene af den kostbareste Art, Rubiner, Smaragder og Diamanter, at Ingen nogensinde har seet Magen. Paladset skal have en Forgaard, en Gaard og en kostelig Have, og fremfor Alt et rigelig forsynet Skatkammer med møntet Guld og Sølv. Det er en Selvfølge, at der desuden maa forefindes Kjøkkener, Spisestuer, Kældere og Magasiner, Alting udstyret med det prægtigste Husholdningsgeraad, passende til de forskjellige Aarstider og stemmende overeens med Paladsets øvrige Pragt, — og endelig Stalde med de herligste Heste, Rustkammere fulde af allehaande Vaaben og Tæggeredskaber, Brønde og Springvande i Overflodighed. Særlig paalægger jeg Dig at sørge for et talrigt og godt Tjenerskab, hvoriblandt der maa findes udsøgte Slavinder til Prindsessens Tjeneste. — Jeg haaber, at Du vel har forstaaet Alting. Gaa og skynd Dig, og lad mig det vide, saasnart Du er færdig! —

Solen var netop gaaet ned, da Aladdin gav Manden sine Befalinger, og neppe var den atter staaet op, førend Manden gjorde følgende Melding:

— Paladset er færdigt. Kom og see, om I er tilfreds dermed! —

Aladdin erklærede sig villig til at følge, og Manden hensesatte ham øjeblikkelig paa Stedet. Her fandt han Altting saa højt over sin Forventning, at hans Forundring ingen Grændser havde. Manden førte ham omkring overalt, og paa hvert Sted fandt han Rigdom og Pragt aabenbarede paa den skønneste og smagfuldeste Maade. Ikke heller fattedes Paladsvetjente og et stort Antal Slaver, i Dragter, som passede til deres Rang og Stilling. Derpaa førte Manden ham til Skatkammeret, hvis Dør Skatmesteren aabnede for ham, og hvori Pengesække af forskjellig Størrelse fandtes opstablede lige indtil Loftet, med en Orden og Symmetri, som i og for sig var tilstrækkelig til at henrive Øje og Hjerte. Endelig begavede sig ned i Staldene, hvor Aladdin fandt de mest udmærkede Heste og Muuldyr og en Mængde af det kostbareste Ridetøj. Alt dette behagede Aladdin overmaade vel; men især følte han sig henrykt ved Synet af Salen med de fire og tyve Vinduer, som han udtrykkelig havde betinget sig af Manden.

Da han endelig havde beseet Alt baade oppe og nede, ude og inde, sagde han til Manden:

— Slave, jeg er fuldkommen tilfreds med Dig. Kun een eneste Ting fattes endnu, og denne havde jeg glemt at forlange af Dig. Der skal findes et Fløjelstæppe udbredt fra Eultanens Palads lige til Prindsessens Værelser i dette mit nye Slot, for at hun kan gaa herover uden at hendes Fod kommer til at berøre Støvet. —

— Det er snart tilvejebragt. — svarede Manden, og forsvandt.

Kort efter saae Aladdin ogsaa dette sit Ønske opfyldt, uden at han vidste, hvorledes det var gaaet til.

Derpaa bragte Manden ham igjen tilbage til hans Bolig.

Ved den samme Tid bleve Portene aabnede paa Sultanens Palads; med maalløs Forbauselse fandt Slotsbetjentene den frie Udsigt afspærret af en umaadelig stor, i Skyerne knejsende Pragtbygning, og histovrefra lige indtil det kongelige Paladses Port udbredt et i Morgensolen straalende Fløjelstæppe. Jo længer de betragtede det underfulde Slot, der ligesom var voret frem af Jorden paa een eneste Nat, desto mere forstyrrede bleve de i Hovedet, og endte med selv at troe, at de maatte være blevene forrykte.

Hastig udbredte Røgtet om dette Underværk sig igjennem hele Paladset og til hele Hoffet. Storbizieren, som havde indfundet sig ved Porten, saasnart den var bleven aabnet, var ligesaa flog paa Tingen som alle de Øvrige, og sandfede alene, at det var hans Pligt, saasnart som muligt at underrette Sultanen om, hvad der var skeet siden den foregaaende Aften. Ved denne Lejlighed kom det klart for Dagen, at Sultanen dog var den Klogeste af dem alle, idet nemlig denne yttrede sin Forundring over sin Biziers indskrænkede Fattrebne, der ikke engang kunde begribe, at den nye Bygning hverken var mere eller mindre end det Palads, som Aladdin havde bestemt til Bolig for Prindsessen sin Gemalinde. Efter de Prøver, han allerede havde givet paa sin Rigdom, kunde Ingen undre sig over, at han havde kunnet opføre det i saa kort en Tid. Med Penge kunde Man udrette Alt, det var en noksom bekjendt Ting. Naar Man i det Uendelige kunde antage Haandværksfolk, og oven i Kjøbet smøre vel, behøvede Man saa godt som slet ingen Tid til at udføre selv de største Værker. Men Aladdin havde havt en

heel Nat til sin Raadighed. — Det var derfor enten Dumbhed eller Nidsyge, der talte ud af Bizierens Mund. —

Denne Tale holdt Sultanen for sin Storbizier, medens han lod sig klæde paa. Glad var Bizieren, da Øjeblikket til Divanets Åbning var forhaanden, og han kunde slippe for at høre Mere af den Art.

Aladdin fandt sin Moder i Begreb med at iføre sig een af de for hende bestemte Klædninger. Ved den Tid, da Sultanen igjen plejede at forlade Divanet, formaede han hende til, ifølge med de hende af Manden forskaffede Slavinder at begive sig hen til Paladset og sige Sultanen, at hun kom for at udbede sig den Ære, henimod Aften at maatte ledsage Prindsessen over i hendes eget Palads. Matronen begav sig villig paa Bejen. Endskjendt hun og hendes Slavinder alle vare klædte som Sultaninder, vakte de dog kun ringe Opsigt paa deres Vej til Paladset, eftersom de vare tilslørede og havde Klædebon af den beskedneste Art kastede over deres glimrende Dragter. Paa samme Tid forlod Aladdin tilbest for bestandig sit Fædrenehuus, naturlighviis uden at lade Tryllelampen tilbage, og begav sig i sit tidligere prægtige Optog til Sultanens Palads.

Saa snart Paladsets Dørvogtere fik Øje paa Aladdins Moder, underrettede de strax Sultanen derom, og hun blev paa dennes Befaling af de paa Slottets Terrasser opstillede Musikchor modtagen med Trompetskrald og Paukelyd, hvorved tillige Festens Begyndelse blev be-
bekjendtgjort for hele Staden. Kjøbmændene gave sig strax til at udsmykke deres Boder med brogede Tæpper og Blomsterguirlander, og gjorde Forberedelser til at illuminere, saasnart det blev mørkt. Haandværkerne for-

løde deres Arbejde, og Folk samlede sig i store Klynger paa den store Plads imellem Sultanens og Aladdins Palads, hvilket sidste Alle med Forbauselse beundrede, uden at kunne begribe, hvorledes det kunde være blevet til paa een eneste Nat.

Aladdins Moder blev med stor Ære modtagen i Paladset, og af Obersten for Gildingerne ført ind i Prindsesse Budrulbudurs Bærelser. Hendes tilkommende Svigerdatter kom hende imøde, omfavnede hende, bad hende tage Plads ved Siden af sig paa Sofaen, og lod et prægtigt Bord med de mest udvalgte Forfriskninger sætte for hende, medens hun selv lod sin Paaflædning fuldende ved sine Fruentimmer, og smykkede sig med de hende af Aladdin forærede Edelstene.

Kort efter afslagde selve Sultanen et Besøg hos sin Datter for at nyde Godt af hendes Selskab saa længe, han kunde, og behandle Aladdins Moder paa den mest ærefulde og smigrende Maade. Endskjøndt han flere Gange havde talt med hende i Divanet, havde han dog aldrig før seet hende uden Slør. Uagtet hun var vel tilaars, kunde Man, forsikrede han, dog strax see paa hende, at hun i sin Ungdom havde været udmærket smuk. I sit Hjerte derimod tænkte Sultanen, da han nu saa den forhen næsten uselt flædte Kone ligesaa rigt pyntet som sin egen Datter, at Aladdin ikke maatte være mindre god og flog, end han var riig og gærmild.

Da Natten brød frem, tog Prindsessen under Taa-
rer en søm og rørende Afsked fra sin Fader, og forlod sine Bærelser, idet Aladdins Moder gik paa hendes venstre Side, og hundrede prægtig flædte Slavinder fulgte efter hende. Samtlige Musikchor, som vare bleve ved at spille lige siden Matronens Ankomst, aabnede Toget. Efter dem

fulgte hundrede Dørbogtere og ligesaa mange Gildinger i tvende Rækker, med deres Befalingsmand i Spidsen. Saa kom flere hundrede af Sultanens Pager, som i tvende Afdelinger skred frem paa begge Sider med Fakler i Hænderne. Disse Blus udbredte, i Forbindelse med Illuminationen af Sultanens og Aladdins Paladser, et saa klart Skin, at Dagshyset derved blev fuldkommen erstattet.

Saaledes gik Prindsessen paa Tæppet langsomt over til sit nye Palads. Alt estersom hun skred frem, forenede Klangen af Togets Musik sig med Lyden af de Instrumenter, som tonede hid fra Aladdins Palads, og de smeltede tilsidst saa ganske i hinanden, at Man ikke længer kunde afgjøre, hvem det var, der spillede, eller skjelne Melodierne, som bleve foredragne.

Med Indgangen til sine Bærelser blev Prindsessen modtagen af Aladdin med en Glæde, som bedre laader sig tænke end beskrive. Hans Moder havde forud givet Prindsessen et Bink om, paa hvilket Sted hun først vilde møde sin Brudgom og hvorpaa hun skulde kjende ham; eet eneste Blik var nok til at gjøre Budrulbudur ganske fortryllet af ham.

— Himmelske Prindsesse! — tiltalte Aladdin hende: — Skulde jeg være ulykkelig nok til at mishage Eder paa Grund af min forborne Stræben efter at komme til at besidde Eder, saa maa I ene og alene give Eders egne Yndigheder Skylden derfor. Eders Dine maa bringe Lys i den mørkeste Sjæl; Eders Smil maa bringe Liv endog i det døde Hjerte! —

— Prinds, — svarede Budrulbudur: — jeg adlyder Sultanen, min Fader, som en god Datter; —

dog maa jeg sige Eder, at Synet af Eders Person har gjort mig min Lydighed til en kjær Pligt. —

Aladdins Hjerte jublede over dette gunstige Svar fra saa dejlige Læber. Dog fattede han sig i sin Glæde, og opholdt ikke Prindsessen længer, da han maatte frygte for, at den usædvanlig lange Spadseregang havde udmattet hende, men tog hendes Haand, som han med Omhed trykte til sine Læber, og førte hende ind i en stor, af utallige Kjærter oplyst Sal, hvor der ved Mandens Omsorg var frembaaret et herligt Maaltid. I Fæde af det pure Guld fandtes de kostbareste Retter; Skaalerne og Bægrene paa Skjænkebordet vare ligeledes af det fineste Guld og det kunstrigeste Arbejde, og Salens øvrige Prydelser svarede fuldkommen til denne overordentlige Pragt.

Henrykt over alt dette udbrød Prindsessen, henvendt til Aladdin:

— Min Prinds, jeg troede ikke, at der gaves noget Skjønnere og Pragtsfuldere i Verden end min Faders Palads; nu seer jeg, at det kun var en tom Indbildning. O, hvor henrivende dejligt! —

Saa længe Prindsessen, Aladdin og hans Moder sad tilbords, foredrog et Chor af Pigestemmer forskellige dejlige Melodier, ledsagede af alle optænkkelige Instrumenter, der spillede med det største Mesterskab. Atter maatte Prindsessen ganske henrykt sande, at hun i sin Faders Palads aldrig havde kjendt Noget, som kunde maale sig hermed. Men hun vidste naturlighvis ikke, at disse Sangerinder hverken vare mere eller mindre end Feer, som Manden havde udvalgt til denne Tjeneste.

Efter Bordet afløstes Sangerinderne af Dandsere og Dandserinder, som efter Landets Skik opførte forskellige Karakterdandse. Men tilsidst udviklede een Dandser

og een Dandsferinde tilsammen alene deres Kunst. Da det endelig laffede henad Midnat, rejste Aladdin sig og bød Prindsessen sin Haand, for efter den i China herskende Skik at slutte Bryllupsfesten ved at opføre en Dands med Bruden. Hvilken Dands! Hele Selskabet følte sig henrevet af Beundring! Men tilsidst dandsede Aladdin Prindsessen ind i Brudekammeret, og forsvandt pludselig med hende uden mere at komme tilsyne. Prindsessen blev i Brudekammeret afflædt af sine Fruentimmer; Aladdin lod i et Sidenærelse sine Tjenere gjøre det Samme ved sig. Saasnart Bruden var bragt tilsengs, blev det overalt stille i Paladset; Festen var tilende.

Den følgende Dag iførte Aladdin sig en anden ikke mindre prægtig Klædning end den, han havde baaret paa Bryllupsdagen. Derpaa reed han med et talrigt Følge af Slaver over til Sultanen, som modtog ham med al mulig Ære, omfavnede ham og lod ham tage Plads hos sig paa Tronen. Saasnart de sadde hos hinanden, gav han Befaling til at Frokosten skulde bæres frem. -

— Jeg beder Eders Højhed — tog Aladdin da tilorde: — naadigst at have mig undskyldt, naar jeg for idag ikke modtager den mig tiltænkte Ære, men tværtimod beder Eder tilligemed Storbizieren og alle Hofsets fornemme Herrer at nyde et tarveligt Maaltid hos mig og min Gemalinde Prindsessen. —

Hertil fandtes Sultanen strax villig, og da Bejen ikke var lang, besluttede han at tilbagelægge den tilfods. Ved hans højre Side gif Aladdin, ved hans venstre Storbizieren; Paladsets Dørbogtere og de fornemste Huus-

embedsmænd gik isorvejen, og hele Hoffet fulgte efter. Jo nærmere Sultanen kom sin Svigersøns Palads, desto højere steg hans Beundring for dets overordentlige Skjønhed. Da han betraadte Paladsets Indre, kjendte hans Forundring næsten ingen Grændser, og da han endelig blev ført ind i Salen med de fire og tyve Vinduer, og hans Blik fængsledes af sammes mageløse Prydelser, især af de med de kostbareste Edelstene ligesom oversaaede Vinduesgittre, blev han i nogen Tid staaende ganske ubevægelig og stum af Forbauselse. Endelig yttrede han for sin Storbizier:

— Er det virkelig muligt, at i mit Rige et Palads af denne mageløse Pragt og Skjønhed indtil nu kunde forblive mig ubekjendt, især i mit nærmeste Nabo-
skab? —

— Eders Højhed ville erindre sig, — svarede Storbizieren: — at I først iforgaars gav Aladdin Tilladelse til at bygge et Palads paa dette Sted. Ved Solnedgang saae Man endnu intet Spor deraf, og igaarmorges havde jeg den Ære at være den Første, som meldte Eder, at Paladset allerede var færdigt. —

— Ja, det veed jeg nok; — svarede Sultanen: — men jeg havde ingen Anelse om, at dette Palads hørte til Verdens Underværker. Hvor i Verden gives der vel ellers Huse, hvis Vægge ere sammensatte af Guld og Sølv og hvis Vinduesgittre ere prydede med de kostbareste Edelstene? —

Idet Sultanen beundrede Gittrenes overordentlige Skjønhed, bemærkede han, at eet af dem endnu var ufuldendt. Forundret spurgte han Aladdin:

— Min kjære Søn, een Ting overrasker mig højlig i denne vidunderlig skønne Sal, nemlig at eet af Vin-

duesgittrene ikke er blevet færdigt. Hvoraf kommer dette? Er det en Forglemmelse eller Forsømmelse, eller havde Arbejderne ikke Tid til at lægge den sidste Haand paa dette Mesterværk blandt Mesterværker i Bygningskunsten? —

— Naadige Herre, — svarede Aladdin: — jeg har med Willie ladet dette Gitter ufuldendt, for at kunne overlade Eder's Højhed den Ære og Berømmelse, at have fuldendt denne Sal og dette Palads. Jeg beder Eder rettelig at skatte min ærbødige Hensigt, og deri kun see et Vidnesbyrd om min levende Hengivenhed. —

— Eftersom det forholder sig saaledes, — svarede Sultanen fornøjet: — maa jeg af ganske Hjerte takke Dig, og vil øjeblikkelig udstede de nødvendige Befalinger til at faae Gittret færdigt. —

Virkelig lod han ogsaa strax de rigeste Juvelerer og de dueligste Guldsmede i Staden falde til sig.

Derefter førte Aladdin Sultanen ind i den Sal, hvor han havde beværtet Prindsessen den foregaaende Aften. Strax efter indfandt Prindsessen sig og modtog sin Fader paa en Maade, der noksom tilkjendegav, at han saae en lykkelig Brud for sig. Paa tvende Taffeler var der i gyldne Fade frembaaret de kosteligste Retter; Sultanen med sin Datter, Aladdin og Storbizieren toge Plads ved det ene; det andet, ulige større, var bestemt for Hoffets Herrer. Sultanen fandt baade Maden og Vinen fortræffelige, og beundrede højlig de fire store, med en Mængde Sølvfander og gyldne, med Edelstene prydede Skaaler og Bægre besatte Skjænkeborde. I Salen var der opstillet flere Musikchor, som afveirlede med de dejligste

Melodier; udenfor gjenlød, som fra det Fjerne, den festlige Klang af Pauker og Trompeter.

Saasnart Taffelet var hævet, bleve de hidkaldte Juvelerer og Guldsmede anmeldte for Sultanen. Han gik strax med dem ind i Salen med de fire og tyve Vinduer, viste dem det ene ufuldendte Gitter, og befalede dem at gjøre det ligt med de øvrige. Mestrene gabe sig opmærksomt til at betragte de tre og tyve Vinduer, og efterat de derpaa havde talt med hinanden om, hvad enhver af dem formaaede at bidrage dertil, lode de ved Hofjuveleren erklære, at de hverken havde saa kostbare eller saa mange Edelstene i deres Eje, som udfordredes til et saa stort Arbejde.

— Nu, det kunne vi let komme ud af; — yttrede Sultanen: — jeg har Edelstene i Overflodighed. Følger med mig til mit Palads, saa kunne I strax gjøre et passende Udvalg! —

Saasnart Sultanen atter befandt sig i sit Palads, lod han hidbringe alle sine Edelstene, og Juvelernerne udvalgte endeel, fortrinsviis iblandt dem, som Aladdin havde foræret ham. Derpaa gik de til deres Arbejde. Efterhaanden hentede de alle Sultanens Edelstene, og derpaa maatte Storbizieren spørge til af sine Skatte; men da endelig ingen af dem havde flere at levere, var endnu i det Højeste kun Halvdelen af Gittret færdigt.

Da Aladdin nu saae, at det var umuligt for Sultanen ved egne Kræfter at faae Gittret færdigt, og at han i intet Tilfælde vilde indlægge sig nogen synderlig Ære ved dette Værk, befalede han Guldsmedene at høre op med deres Arbejde, bryde de indsatte Edelstene ud igjen, og levere dem tilbage til deres Ejere. I nogle saa Timer forstyrrede Mestrene derpaa igjen hele sex Ugers Ar-

bejde. Men saasnart de vare borte og Aladdin saae sig alene, kaldte han paa Manden og befalede ham, nu ogsaa at gjøre det fire og tyvende Vindue færdigt. Manden forsvandt, og Aladdin forlod Salen. Men da han nogle Djebliske senere igjen betraadte den, fandt han Bestillingen udført til sin fuldkomne Tilfredshed.

Imidlertid bragte Juvelererne og Guldsmedene Sultanen hans Edelstene tilbage, og den Første iblandt dem fortalte, at de paa Aladdins Ordre igjen havde maattet tilintetgjøre deres møjsommelige Arbejde, og havde faaet Befaling at give Edelstenene tilbage til deres Ejere. Sultanen spurgte dem, om Aladdin havde angivet nogen Grund dertil; da de benægtede dette, lod han strax en Hest føre frem, og reed, ledsaget af nogle Tjenere tilfods, over til sin Svigersøns Palads. Her steg han af ved den Trappe, som førte op til Salen med de fire og tyve Vinduer, og begav sig derop uden at give Aladdin Underretning derom. Men Aladdin befandt sig tilfældigviis netop i Salen, og ilede, saasnart han fik Øje paa Sultanen, med at tage imod ham, som det sømmede sig Fyrstens Rang og deres gjensidige Forhold.

— Jeg kommer hid — tog Sultanen tilorde: — for at spørge Dig, hvorfor Du vil lade en saa prægtig Sal, hvortil der i hele Verden ikke er Mage, i nogen Maade ufuldendt. —

Aladdin vogtede sig vel for at angive den virkelige Årsag, den, at Sultanen ikke havde det nødvendige Antal af Edelstene i sin Besiddelse. Alligevel kunde han ikke bare sig for at lade ham føle, hvor stolt han var af sit Palads, dette Verdens Underværk, og svarede derfor:

— Ederes Højhed har rigtignok kun seet denne Sal

ufuldendt; men nu beder jeg Eder undersøge, om der endnu fattes Noget. —

Sultanen gik lige hen til det Vindue, som han ved sit forrige Besøg havde seet ufuldendt; men da han fandt det ganske ligt med de øvrige, troede han, at han var gaaet fejl. Derfor betragtede og undersøgte han først de tvende Vinduer ved Siden af, dernæst alle de øvrige, dog naturligviis uden at finde den Mangel, han søgte. Saaledes kom han endelig til den Overbeviisning, at det Gitter, hvorpaa han havde ladet arbejde i flere Uger, var blevet aldeles færdigt i nogle faa Djebliske. Forbauset og fuld af Beundring over sin Svigersøns Magt omfavnede han Aladdin, kysede ham paa Panden imellem Øjnene, og udraabte:

— Hvilken Mand er ikke Du, som i et Djeblisk formaaer at udføre saa vidunderlige Ting! Nej, din Lige gives der ikke i hele Verden; jo nærmere jeg lærer Dig at kjende, desto mere maa jeg beundre Dig! —

Næ Aladdin lod, som om denne overstrømmende Roes slet ikke vedkom ham. Beskeden og taus hørte han paa Sultanen, og vilde i al Ydmyghed følge ham paa Bejen, da han beredte sig til igjen at forlade ham. Dog Sultanen tillod ham ikke at skride over Salens Dørtærskel, og begav sig alene tilbage til sit Palads. Da han kort efter med alle Yttringer af Forbauselse fortalte sin Storbizier det Underværk, han nylig havde været Vidne til, fandt denne heri kun en Bekræftelse af sin tidligere Tro, at Paladset maatte være blevet til ved Trolddom. Han havde strax i Begyndelsen hermed ladet sig forstaa for Sultanen, og vilde ved denne Lejlighed gjentage sin Formening; men hans Herre afbrød ham strax med de Ord:

— Vizier, jeg seer nok, at Du endnu ikke har glemt din Søns uheldige Giftermaal. —

Vizieren maatte altsaa sluge sine Ord og beholde sin Mening for sig selv. Men Aladdin steg daglig i Sultanens Gunst. Hver Morgen, saasnart denne var staaet op, gik han ind i et Værelse, hvorfra han havde Udsigt til Aladdins Palads; ikke tilfreds hermed, indfandt han sig der ogsaa flere Gange i Dagens Løb for ret efter Hjertens Lyst at vederkræge sig ved Skuet af sin Svigersøns Herlighed.

Imidlertid havde Aladdin indrettet sig paa huuslig Fod, og levede det lykkeligste Liv, som tænkes kan. Dog han indskrænkede sig ingenlunde til den ørkesløse Nydelse af Livets Glæder i sit Palads, men gjorde jævnlige Udflugter i Staden, dels for at forrette sin Bøn, snart i een, snart i en anden Moskee, dels for at besøge Storbizieren, der ikke undlod ganske regelmæssig at gjøre ham sin Oprættning, og andre af Hoffets Stormænd, hvilke han saa igjen indbød til sig og beværtede paa det mest Glimrende. Men saa ofte han gik ud, lod han stædse af tvende Slaver i sit Følge med fulde Hænder udstrø Penge iblandt Folket. Ingeninde forlod nogen Fattig utrøstet hans Paladses Port. Den samme Gæmildhed udviste han paa sine ugentlige Jagttog i Stadens nærmere og fjernede Omegn, og høstede, som billigt, tusinde Belsignelser af Ung og Gammel. Til sidst var han Folket en saa hellig Person, at Man svor ved hans Hoved, og var ham langt inderligere hengiven end Sultanen selv.

Men Edelmod og Gæmildhed vare ingenlunde Aladdins eneste Dyder. Han var tillige tapper, og nærede en højt roesværdig Iver for det offentlige Vel.

Begge Dele fik han Lejlighed til at vise, da der udbrød et Oprør paa Rigets Grændser; han udbad sig nemlig den øverste Befaling over den Hær, som blev udsendt for at dæmpe samme. Som et Lyn var han Oprørerne paa Halsen, og handlede saa kraftig, at Sultanen ligesaa tidlig fik Budskab om Oprørernes Tugtelse som om Aladdin's Ankomst til Hæren.

Saaledes var allerede en Række af Aar forløben, da Trolldmanden, som ganske imod sin Villie havde været Marsag til Aladdin's Opbøjelse og vidunderlige Lykke, i det fjerne Afrika en Dag tilfældigviis kom til at tænke paa ham. Uagtet han ikke trivlede om, at Aladdin jo paa elendig Maade var omkommen i den underjordiske Hule, faldt det ham dog ind at undersøge og forvisse sig om Sammenhængen. Som en stor Mester i Punktteerfunsten fremtog han af et Skab en vel tillukket firkantet Kiste, hvoraf han plejede at betjene sig ved sine Jagttagelser af denne Art. Da han havde taget Laaget af, jævuede han Sandet, gjorde sine Linier og Figurer deri, og opdagede til sin store Overraskelse, at Aladdin endnu levede, i stor Glands og Rigdom, æret, ja næsten tilbedt, som en dejlig Prindsesses lykkelige Gemal.

Glødende af Vrede soer han op og raabte: — Denne usle Skræderson har altsaa opdaget Lampens hemmelige Egenskaber, og nyder nu Frugterne af mit Arbejde og mine gennemvandede Nætter! Men længe skal han visseiligen ikke nyde Godt deraf, det sværger jeg, skulde det end volde min Død! —

Uden videre Forberedelse besteg han strax den følgende Morgen en Berberhingst, som han selv havde opdrættet, og begav sig paa den lange Vej. Hastig ilede

han fra Stad til Stad, fra Land til Land, uden nogetsteds at opholde sig længer, end Omsorgen for hans Hest gjorde nødvendig, og naaede endelig China og den Sultans Hovedstad, hvis Datter Aladdin havde faaet tilægte. Her steg han af i en Khan og lejede sig et Værelse, hvor han udhvilede sig den øvrige Deel af Dagen efter Rejsens store Besværligheder.

Den følgende Morgen var Trolldmanden allerførst betænkt paa at faae at vide, Hvad Man i Staden sagde om Aladdin. Idet han vandrede gennem Staden, kom han til et af de fornemmere Indbyggere meget besøgt offentligt Sted, hvor der beærtedes med en vis varm Drik*). Dette Sted kjendte han fra sit tidligere Ophold. Neppe havde han taget Plads, førend der strax blev budet ham en Kop, og medens han langsomt nød denne, hørte han trindt omkring sig alene tale om Aladdins vidunderlige Palads.

Da han havde drukkert, traadte han hen til een af dem, der teede sig ibrigst ved Underholdningen, og spurgte ham, hvad det da var for et Palads, som der var saa megen Tale om

— Ej, I er nok falden ned fra Skyerne, — udraabte denne: — at I ikke kjender Prinds Aladdins Palads, hverken selv har seet det eller hørt Andre tale derom. Jeg siger ikke, at dette Slot er eet af Verdens Underværker, men at det er Verdens eneste Underværk. Noget saa stort, rigt og prægtigt har der endnu ingensinde før været til! I kommer sagtens langrejsfra, gode Herre. Men jeg havde rigtignok i mit stille Sind den Tro, at Man talte om dette Palads over hele Ver-

*) I China — maa det vel have været Thee.

den. Som Sagen nu staaer, har J intet Andet at gjøre end saa snart som muligt at gaa hen og betragte det, og selv at dømme, om jeg har sagt for meget til dets Hoes. —

— Jeg beder Eder undskylde min Uvidenhed. — sagde Troldmanden: — Jeg er først igaar kommen her til Staden, og det fra den yderste Afkrog af Landet Afrika, hvorhen Rygtet om dette underfulde Palads endnu ikke havde kunnet trænge hen, da jeg drog bort derfra. Og da jeg paa Grund af trængende Forretninger intetsteds holdt mig synderlig op paa Vejen, veed jeg for Øjeblikket ikke Mere om denne Sag, end J fornylig har meddeelt mig. Imidlertid skulde jeg ikke tøve med at begive mig hen til Stedet, hvis J vilde have den Godhed at vise mig derhen. —

Den Adspurgte beskrev med Fornøjelse Vejen til Aladdins Palads, og Troldmanden begav sig strax hen til Stedet. Saasnart han havde betragtet Slottet fra alle Sider, kunde han ikke tvivle om, at Aladdin jo havde betjent sig af Lampens Kraft til sammes Opbyggelse, og vendte, dybt angreben af Misundelse over Aladdins Lykke, tilbage til Khanen, hvor han var tagen ind. Nu gjaldt det først og fremmest om at erfare, om Aladdin bar Lampen hos sig eller forvarede den eet eller andet Sted hjemme. Ved sin Punktteerkunst udmidlede Troldmanden hastig, at Lampen fandtes i Aladdins Palads, og udraabte ganske henrykt over denne Opdagelse: — Jeg skal nok faae Lampen i min Magt, og see Aladdin, hvis han rober at modsætte sig mig! Jeg skal igjen fæste ham ned i det Støv, hvoraf han er fremstegen. —

Til al Ulykke gjorde Aladdin paa denne Tid en

Jagttuur paa otte Dage, hvoraf først de tre vare forløbne. Dette erfarede Trolldmanden i Samtale med Khanens Opsynsmand, og hans Plan var øjeblikkelig færdig. Han gik hen til en Lampesælger og sagde til ham: — Mester, kan I i en Hast lade mig faae et Dusin Kobberlamper? — Manden svarede, at han manglede nogle i det forlangte Antal; men hvis han vilde vente til den følgende Dag, kunde han hente Lamperne, naarsomhelst han vilde. Dermed var Trolldmanden vel tilfreds; han bad ham blot om at gjøre dem rigtig blanke, og lovede ham en god Betaaling derfor.

Dagen efter fik han Lamperne; han lagde dem i en Kurv, som han havde taget med sig, og begav sig hen til Aladdins Palads. Saasnart han kom i Nærheden deraf, begyndte han at udraabe: — Hvem vil have nye Lamper for gamle? Hvem vil have nye Lamper for gamle? —

Trolldmanden raabte saa højt og længe, at Børnene, som legede paa Pladsen, løb sammen og forbaanede ham som en Urfetosse, og de Forbigaaende udlo ham som et Galehuuslem. Men Trolldmanden lod dette ikke anfægte sig, men vedblev at raabe udenfor Paladset: — Hvem vil have nye Lamper for gamle? —

Prindsesse Budrulbudur opholdt sig netop i Salen med de fire og tyve Vinduer; hun hørte hans Raab, men kunde ikke forstaa, hvad han sagde, formedelst Støjen af den ham omgivende lystige Folkemængde. Hun sendte derfor een af sine Slavinder ned, at hun skulde see efter, hvad denne Larm havde at betyde. Leende kom Slavinden tilbage, saa hjertelig leende, at Prindsessen ikke kunde lade være at lee med, uden at vide, hvad Latteren egentlig gjaldt. Paa hendes Spørgsmaal fik hun dog snart følgende Forklaring:

— Hvo kan Andet end lee over en Nar med en Kuro fuld af smukke, nye Lamper, hvilke han ikke vil sælge, men alene ombytte imod gamle? Støjen hidrører fra den Mængde Folk, især Børn, der, for at gjøre Nar ad ham, have forsamlet sig saa tæt omkring ham, at han neppe kan komme frem. —

— Vil han have gamle Lamper, — yttrede en anden Slavinde: — saa staaer der een histoppe paa Gesimsen; dens Besidder vil vist Intet have imod at faae en ny istedet. Hvis Prindsessen tillader det, saa kan Du have den Fornøjelse at prøve, om denne Nar ogsaa virkelig er saa gal at give nye Lamper for gamle, uden at forlange Penge ibytte. —

Men den Lampe, som Slavinden meente, var netop Tryllemampen, hvilken Aladdin, førend han gik paa Jagt, af Forsigtighed havde sat tilside, hvilket han stedse plejede at gjøre, naar han fjernede sig hjemmefra. Hidtil havde heller ikke nogensinde hverken Slavinderne eller Gildingerne eller selve Prindsessen lagt Mærke til den under hans Fraværelse. Naar han derimod var hjemme, bar han den altid hos sig. Rigtignok skulde Aladdin have været forsigtigere og have forvaret Lampen bag Laas og Slaa; men dette var nu ingensinde faldet ham ind. Derom er der intet Andet at sige, end at saadanne Fejl til enhver Tid ere bleve begaaede, og fremdeles ville begaaes, saa længe Verden staaer.

Prindsesse Budrulbudur kjendte ligesaa lidt som sine Slavinder denne gamle og uanseelige Lampes Værdi, og gik uden Vanskelighed ind paa Spøgen. Hun tillod altsaa Slavinden at tage Lampen ned og prøve paa at faae den byttet. Slavinden lod sig ikke sige dette to Gange, men tog Lampen og løb ned til Troldmanden for

at faae den ombyttet. Troldmanden jublede i sit Hjerte; thi han var fuldkommen overbevist om, at dette maatte være den ururdeerlige Lampe, han søgte, eftersom det var ham bekjendt, at alt Huusgeraad i Aladdins Palads fra det største til det mindste ellers var enten af Guld eller Sølv. Hastig rev han derfor Slavinden den gamle Lampe af Haanden og forvarede den vel i sin Barm, mens han paa samme Tid holdt sin Kurb frem for hende, at hun efter Behag kunde vælge sig en ny. Slavinden tog den, der forekom hende smukkest, og ilede fornøjet tilbage til sin Herskerinde.

Gadedrengene gave sig nu desto ivrigere til at gjøre Nar ad den efter deres Mening tøssede Lampesælger, der nylig havde viist, at han meente sit forrykte Tilbud alvorlig; men Troldmanden lod dem skrigе saa meget som de vilde, og vandrede ganske rolig videre, dog uden at gjentage sit Udraab om nye Lamper istedet for gamle.

Saasnart han havde forladt den store Plads imellem Paladserne, smuttede han ind igjennem de mørkeste og eensomste Gader, og kom snart sine Forsølgere ganske af syne. Da han nu ikke længer brugte Lamperne, satte han Kurven fra sig det første Sted, hvor han kunde gjøre det ubemærket, og ilede nu rask videre, indtil han havde naaet den nærmeste Port, ad hvilken han forlod Byen. I Forstaden forsynede han sig endnu med nogle Lernetmidler, og skyndte sig saa for at komme ud paa aaben Mark. Her bøjede han strax af fra den slagne Landevej, og fordybede sig ad eensomme Stier i en øde og ubeboet Egn, hvor han dvælede, indtil Natten brød ind.

Først ved Midnat, da Mørket rugede over Land og Stad, drog han Lampen frem af sin Barm, og gned den forsigtig. Strax viste Manden sig, med de sæd-

vanlige Ord tilbydende sin Tjeneste. Troldmanden befalede ham da, ufortøvet at flytte Aladdins Palads tilligemed Alt, hvad deri befandtes, og Troldmanden tillige, over til en nærmere betegnet Egn i Afrika.

I en Hast og med Lethed gif dette for al menneskelig Forstand ubegribelige Underværk for sig. I næste Øjeblik stod Aladdins Palads i Afrika tilligemed den i sød Tryghed slumrende Prindsesse og hele hendes Hofstat. Troldmanden var fulgt alt det Øvrige lige i Hælene, og tog Paladset tilligemed hele dets dyrebare Indhold i Besiddelse. Dog, vi ville for Øjeblikket ikke drøele ved de Begivenheder, som foresalde i Afrika, men ved Tankens Underværk igjen i et Nu begive os tilbage til China.

Saa snart Sultanen den følgende Morgen var staaet op, gif han, som sædvanlig, ind i Kabinettet for at kvæge sit Øje ved sin Svigersøns herlige Palads, men — fandt begribeligviis kun det tomme Rum, hvor samme havde staaet. Forundret gned han sine Øjne og saae igjen, gned dem atter og spilede dem op, saa højt han kunde, men saae naturligviis ikke Mere, end der virkelig var at see, endskjøndt Himlen var aldeles klar, og den opgaaende Sol belyste Alt fuldkommen tydelig. Han saae tilhøjre, han saae tilvenstre; men der var intet Palads at opdage. Han rykkede sig i Skjæget, kneb sig i Armen, for at erfare, om han ogsaa virkelig var vaagen. Jo, vaagen var han; men lige meget hjalp det. Det var Mere, end han kunde begribe; stiv som en Støtte blev han længe staaende og stirrede frem foran sig. En saa mægtig og fast Bygning sporløst forsvunden! Nej, det var jo Galskab at troe paa

Sligt! — Men det var ogsaa Galsskab ikke at troe sine egne Dine! —

— Der stod det; jeg veed det bestemt. — sagde han til sig selv: — Var det styrtet sammen inat, maatte Man dog see Ruinerne; og havde Jorden opslugt det, maatte der dog være Spor af en Afgrund! —

Endskjøndt nu Sultanen var fuldkommen overbevist om, at Paladset ikke fandtes der mere, blev han dog staaende i lang Tid, for med sig selv at afhandle Spørgsmaalet om Fornuft og Galsskab, Mulighed og Umulighed. Men jo mere han overvejede Sagen, desto vildere løb Alting rundt i hans Hoved. Da tog han endelig en ras Beslutning, for ikke aldeles at miste sin Emule Forstand, og vendte sig for at gaa tilbage til sine Værelser. Her lod han strax Storrizieren kalde til sig. Denne skyndte sig saa stærkt med at adlyde sin Herres Bud, at hverken han eller hans Folk paa Vejen lagde Mærke til, at Aladdins Palads var forsvundet.

— Herre, — begyndte Storrizieren ganske aandeløs: — den Hast, hvormed I har ladet mig kalde, paa en Dag, da Divanet alligevel om saa Djebliske havde udfordret min Nærværelse, lader mig slutte, at I har noget heelt overordentligt at tale med mig om. —

— Ja, det har jeg rigtignok, Storrizier; — svarede Sultanen: — hvor er Aladdins Palads blevet af! —

— Aladdins Palads! — gjentog Storrizieren: — Da jeg nylig gik derforbi, stod det, mener jeg, vel endnu paa sit gamle Sted. Bygninger, især saa faste og vidtløftige, pleje just ikke at skifte saa pludselig og hastig Plads! —

— Gaa ind i mit Kabinet, — bød Sultanen: — og siig mig saa, om Du seer Noget! —

Storvizieren adlød, og det gif ham ganske saaledes som forhen Sultanen. Da han, saavidt gjørligt, fuldkommen havde overbevist sig om, at Paladset var borte, vendte han tilbage og sagde:

— Eders Højhed ville erindre sig, at jeg stedse ansaae dette Palads for Trolddomsværk; men I vilde aldrig troe mig. —

Det kunde Sultanen rigtignok ikke nægte; men han blev kun saa meget desto heftigere opbragt.

— Snak har vi nok af! — udraabte han rasende: — Skaf mig, heller end at staa der og vaase, den frække Bedrager hid, at jeg kan lade Hovedet hugge af ham! —

— Naadige Herre, — svarede Storvizieren: — for nogle Dage siden anbefalede han sig hos Eders Højhed for at drage paa Jagt; nu maa han snart være tilbage igjen. I alt Fald kunde Man let tvinge ham til ufortøvet at give Møde. Saa kan I, hvis det tykkes Eder, spørge ham selv, hvor hans Palads er blevet af. Hvis Nogen veed det, maa det visseelig være ham. —

— Tavist, — svarede Sultanen: — og han skal ogsaa komme til at staa mig til Regnskab! Befal øjeblikkelig tredive af mine Ryttere at sidde op for at gribe ham, og bringe ham for mig, betynget med Lænker! —

— I har at befale, jeg at adlyde. — svarede Storvizieren med skjult Tilfredshed, og fjernede sig for at efterkomme Sultanens Befaling. Dette gjorde han ogsaa samvittighedsfuldt, idet han indpræntede Rytterne saadanne Forholdsregler, at det vilde være Aladdin umuligt at undslippe.

Rytterne traf Aladdin ser til syv Timers Vej fra Staden, just som han var i Begreb med at drage hjemad. Deres Befalingsmand fremstillede sig med Ærbødighed for ham og sagde, at Sultanen længtes meget efter ham, og havde affendt ham for at han skulde lade Aladdin dette vide og ledsage ham paa Tilbagevejen. Aladdin fattede ikke ringeste Mistanke. Men en Fjerdingvej udenfor Staden omringede Rytterne ham pludselig, og Anføreren reed atter frem for at tiltale ham i en anden Tone. — Kun med Ulyst underrette vi Eder om Hs. Højheds Villie, — sagde han: — der byder os at tage Eder tilfange og føre Eder for ham som Majestætsforbryder. Hold os tilgode, at vi nødes til at udføre vor Pligt! —

Højlig overrasket og i levende Følelse af sin Uskyldighed spurgte Aladdin Officeren, hvilken Beskyldning Man da havde rejst imod ham; men Svaret lød, at dette vidste hverken han eller hans Folk nogen Bested om. Da Aladdin indsaae, at han havde for faa Folk hos sig til at gjøre Modstand, saa meget mere, som endeel allerede gjorde Mine til at forlade ham, steg han af Hesten og gav sig fangen, endstjøndt han ikke var sig nogen Brøde bevidst. Man anbragte en lang og tung Lænke omkring hans Hals og hans Liv; Lænkens modsatte Ende var befæstet til en Rytter, af hvem Aladdin maatte lade sig slæbe til Staden.

Da Toget havde naaet Forstaden, og Folket saae sin Afgud i en saa uheldig og nedværdigende Tilstand, kom det i fuldt Oprør. Nogle grebe Sabler og Spyd, Andre bevæbnede sig med hvad der først faldt dem i Hænderne; de, der kom til med aldeles bare Hænder, grebe til Steen og Gadesnavs, og Alle fulgte de Rytterne i Hælene, stedse tættere trængende sig ind paa dem. Nogle

af de Ryttere, som sluttede Troppen, vilde først gjøre Front imod Pøbelen, for at skaffe sig Luft og sætte sig i Respekt; men heldigviis begrebe de strax, at de vilde komme til at trække det korteste Straa, og vare nu alene betænkte paa, saa hastig som muligt, om det ellers vilde lykkes dem, uansægtede at naa Sultanens Palads.

Da Rytterne tværtimod al Forventning med deres kostbare Bytte lykkelig havde naaet Slotspladsen, formerede de paa Kommando en Linie imod de fremtrængende Folkehobe, og holdt disse ved en bestemt Adfærd og kraftig Indskriden tilbage, indtil deres Anfører og den Rytter, som førte Aladdin, vare komne ind i Paladset, og Portene vare blevene lukkede efter dem. Ved et frygteligt Skrig gav Folket sin Misfornøjelse tilkjende.

Aladdin blev strax bragt for Sultanen, der ventede ham paa Balkonen tilligemed Storbizieren. Uden at lade ham komme til orde eller endnu mindre at afæske ham nogen Forklaring eller Retfærdiggjørelse, gav han strax Skarpretteren Befaling til at hugge Hovedet af ham. Denne greb fat paa Aladdin, tog Lænnen af ham, udbredte et af mangfoldige Forbruderes Blod besudlet Skind paa Gulvet, bød Aladdin at knæle, og bandt for hans Djne. Allerede springede han Sabelen for paa Sultanens Bud at udføre det dødbringende Hug; Aladdin troede sit sidste Djeblik kommet, og anbefalede sig Gud ibold. Men førend Sultanen endnu havde kunnet give Tegnet, bemærkede Storbizieren, at det ophidsede Folk havde overvældet Rytterne, og var trængt frem lige til Paladset, hvilket nogle Dumdriftige allerede begyndte at bestige, ja endog at ødelægge. Han kastede sig derfor imellem Skarpretteren og hans Lffer, og raadede Sultanen, under slige truende Omstændigheder at opsætte, om

end ikke opgive sin retfærdige Hævn. Men Sultanen kom over Folkets Oprør i en saadan Skræk, at han øjeblikkelig lod Aladdin sætte i Frihed, og lod udraabe, at Enhver kun ganske rolig kunde begive sig hjem, eftersom Sultanen havde benaadet sin Svigersøn.

Saa snart dette blev bekjendt, hørte Folket op med at storme Paladset, og Oprøret vendte ligesaa hastig som det var blusset ivejret. Aladdins Benaadelse havde aldeles afvæbnet Folket, der, heelt beruset af Glæde over sin Sejr og sin Yndlings Frelse, lidt efter lidt adspredte sig i Staden. Men den af Dødens Svælg udrevne Aladdin hævede sine Blikke op til Paladsets Terrasse, og da han fandt Sultanen staaende deroppe, anraabte han om den Naade, dog endelig at sige ham, hvori hans Forbrydelse bestod.

— Og det veed Du ikke, din Forræder? — fnyste Sultanen, og bød ham igjen komme op i Paladset. Saa snart Aladdin var tilstede, førte han ham, uden videre at værdige ham noget Blik eller Ord, ind i det bevidste Kabinet, hvorfra Man havde Udsigt over Slotspladsen, og sagde til ham:

— Du maa dog vistnok selv vide, hvor Du byggede dit Palads! Nu, see Dig om til alle Sider, og viis mig, hvor det staaer! —

Aladdin hævede sit Blik, og saa ikke Andet end den tomme Plads, hvorpaa hans Palads havde rejst sig. Med Forfærdelse vedblev han at stirre frem for sig; han kunde umulig tro, hvad hans Dine havde ført ham til Bevidstheden, at hans Palads var sporløst forsvundet. Dette ligesaa skrækkelige som uhørte Tilfælde gjorde et saa voldsomt Indtryk paa ham, at han ikke formaaede at svare Sultanen eet eneste Ord. Først efterat denne

med Utaalmødighed flere Gange havde gjentaget sit Spørgsmaal, hvor Paladset var blevet af, og hvad der var blevet af hans Datter, fandt Aladdin Ord til at svare:

— Naadige Herre, jeg seer vel, at det af mig byggede Palads er forsvundet, og formaaer ikke at sige Ederes Højhed, hvor det er blevet af; alene dette kan jeg dyrt forsikre Eder, at jeg ingen Skyld har i denne ligesaa overordentlige som ulykkelige Begivenhed. —

Hertil svarede Sultanen, at han brød sig Pokker ikke om Paladset, men vilde have sin ham tusind Millioner Gange kjærere Datter tilbage, og hvis Aladdin ikke skaffede hende tilveje, skulde han tiltrods for alt Pøbelopløb alligevel blive et Hoved kortere.

Dubt nedslaaet, som Aladdin var, gjorde han ikke mindste Indvending imod denne fatale Bestemmelse, men udbad sig alene af sin naadige Svigersfader en Frist af fyrretyve Dage. Hvis han ikke inden denne Tid var istand til at fyldestgøre Sultanens retfærdige Krav, vilde han selv bringe ham sit Hoved og lægge det for hans Fødder; thi saa havde Livet ikke mere noget Værd for ham. Hermed var Sultanen for det Første tilfreds, men tilføjede, at han ingenlunde maatte haabe, ved Misbrug af hans Naade imidlertid at kunne unddrage sig hans Vrede; han skulde nok finde ham, hvorsomhelst han skjulte sig, selv om det var der, hvor det lumpne Palads havde forflyttet sig hen med hans dyrebare Datter.

Nedbøjet indtil Døden, i en Tilstand, der maatte vække den dybeste Medlidenhed, vaklede Aladdin bort fra Sultanens Nafsyn. Med sænket Hoved og uden at slaa Djinene op listede han sig igjennem Paladsets Gaarde. Ikke een Gæste af Hoffolkene, med hvilke han dog alle

stod paa den bedste Fod, vovede under de stedfindende Omstændigheder at nærme sig for at trøste ham eller tilbyde ham et Tilflugtssted; meget mere gif Alle sky afvejen for ham, for ikke at komme i Berørelse med den styrtede Yndling. Men Alle følte de Medlidenhed med ham; thi Smerten havde i saa Timer næsten gjort ham ukjendelig. Han kjendte jo ikke engang sig selv mere, og var ikke længer Herre over sin Forstand. Dette viste sig, idet han, saasnart han havde forladt Paladset, vandrede fra Huus til Huus og tankeløs spurgte Enhver, som han mødte, om Ingen havde seet hans Huus eller kunde give ham Efterretning derom. Man begyndte derfor at ansee ham for vanvittig. Nogle Faa lo ham ud og spottede; men det langt overvejende Antal af skikkelige Mennesker beklagede ham, og de, der havde staaet i nærmere Forhold til ham, ynkedes over ham af inderste Hjerte.

Efterat han paa denne Maade i tre Dage var dreven omkring i Byen, og alene havde nydt, hvad medlidende Mennesker havde givet ham, kunde han ikke længer holde ud at færdes paa et Sted, hvor han havde levet under saa glimrende og lykkelige Vilkaar. Han tog altsaa Vejen ud i det Frie, bøjede af fra Landevejen, og gif tværs ind over Landet, uden Sti og uden Maal, næsten sandseløs af Græmmelse. Ved Nattens Indbrud naaede han en Flod. Ved Synet af Vanddybet greb Fortvivlelsen ham; han spurgte forgjæves sig selv, i hvilken Deel af Verden han skulde søge sit Palads, og hvor han skulde gjenfinde sin af hendes Fader ham affordrede, over Alt i Verden elskede Prindsesse, og besluttede at gjøre en Ende paa alle tomme Spørgsmaal og unyttige Kvaler ved at styrte sig i Floden.

Som god Muselmand vilde han dog ikke undlade

først at forrette sin Bøn. For ved Trætningen af Ansigt og Hænder at forberede sig dertil, traadte han tæt ned til Flodbredden, men gled ud paa den slibrige Jordbund, og vilde før Tiden være styrtet i Floden, hvis han ikke havde faaet fat i et nogle Fod over Vandfladen ved Bredden fremragende Klippestykke. Men — o Under! Han bar nemlig endnu stedse den Ring, som den afrikanske Trolde-
mand havde stuet ham paa Fingeren, da han skulde hente Lampen for ham i den underjordiske Hæve. Ved denne Lejlighed blev Ringen heftig gnedet, idet Aladdin greb fat i Klippestykket, og pludselig var hiin Mand synlig, der havde frelst Aladdin af hans Dødsfængsel i den underjordiske Hvælving, og raabte med tordnende Røst:

— Hvad forlanger Du? Her er jeg, beredt til at adlyde Dig som din Slave og Enhvers Slave, der bærer Ringen paa sin Finger, jeg selv og alle Ringens øvrige Mander! —

Næsten forfærdet over denne i hans Fortvivlelsses yderste Djeblikt aldeles uventede Mabenbarelse, svarede Aladdin:

— Velsdædige Mand, frels anden Gang mit Liv, idet Du siger mig, hvor det af mig opbyggede Palads nu befinder sig, eller, hvad bedre er, bring det tilbage til dets forrige Plads! —

— Din Fordring staaer det ikke i min Magt at adlyde. — svarede Manden: — Jeg er kun Ringens Mand; vend Dig desangaaende til Lampens mægtigere Mander! —

— Nu, — svarede Aladdin: — saa befaler jeg Dig i Kraft af Ringen at bringe mig hen til det Sted,

hvor mit Palads befinder sig, og sætte mig ned under Prindsesse Budrulbudurs Vinduer. —

Saa snart han havde udtalt, bortførte Manden ham til Afrika, hvor hans Palads stod paa en Eng i Nærheden af en stor Stad, og satte ham ned, som han havde forlangt, lige under Prindsessens Vinduer.

Denne Forslytning fra den ene Ende af Verden til den anden var skeet i et Øjeblik; Aladdin havde endnu ikke gjort sig rigtig bevidst, at han var paa Bejen, førend han allerede var paa Stedet. Uagtet Nattens Mørke gjenkjendte dog Aladdin strax sit Palads, sin dyrebare Prindsesses Opholdssted. Da det imidlertid var silde, og der herskede en fuldkommen Stilhed i Paladset, tog han Plads under et Træ i Nærheden, og hengav sig, ved Haabet ligesom gjenfødt, til de glade Betragtninger, som dette pludselige Omslag i hans Skjæbne til det Bedre fremkaldte hos ham. Med Haabet drog igjen Freden, for første Gang efter hans Fængsel og efterfølgende Befrielse af Bøddelens Haand, ind i hans forpiinte Hjerter med hele sin velgjørende Magt. Men paa samme Tid gjorde hans næsten udtømte Natur sin Ret til Hvile gjældende; da han i hele fem eller sex Dage ikke havde haft et Øjeblik, faldt han under sine lykkelige Betragtninger i en dyb og sød Elummer.

Bed Morgengry blev han vækket ved Sungen af de Fugle, som havde overnattet i Træet over hans Hoved, og som forenede deres glade Stemmer med de andre Fugles inde i Haven omkring Aladdins Palads, til een-ens harmonisk Hymne til Guds Ære. Synet af hans Slot, og det levende Haab om atter at komme i Besiddelse deraf tilligemed hans elskede Budrulbudur, fyldte hans Sjæl med en unævnelig Lykke og Kraftfølelse. Han

stod op og gav sig til at vandre op og ned under Prindsessens Binduer, i det Haab, at hun snart skulde vaagne og igjennem Gitteret faae Dje paa ham. Herred faldt det ham ind og lagde sig tungt paa hans Hjerte, at vistnok hele hans Ulykke hidrørte derfra, at han ikke havde passet godt nok paa den kostbare Lampe. Men Hvo der var optraadt saa fjendtlig imod hans Lykke, forblev ham endnu en Gaade, eftersom han ikke havde nogen Anelse om, at baade hans Palads og han selv befandt sig i Afrika, hvilken Omstændighed, hvis den havde været ham bekendt, vistnok vilde have ledet hans Tanke hen paa den afrikanske Trolldmand.

Efter Skilsmisken fra Aladdin stod Prindsessen tidligere op end sædvanlig. Hun havde siden hiin Tid maattet finde sig i Trolldmandens Nærværelse een Gang om Dagen, eftersom han var Paladsets Herre; men hun havde afviist ham med en saadan Højhed og Kulde, at han endnu ikke havde roret at tage fast Bolig deri. Da Prindsessen denne Morgen var paaflædt, bemærkede tilfældigvis een af hendes Slavinder Aladdin igjennem Binduesgitteret, og meddeelte strax Prindsessen denne glæderige Opdagelse. Ude af Stand til at troe paa sliq overordentlig Lykke ilede Budrulbudur hen til Vinduet og aabnede Gitteret; ved den derved forarsagede Larm saae Aladdin ivejret, gjenkjendte sin Gemalinde, og hilste hende med unærmelig Fryd. Prindsessen tilraabte ham, at han skulde nærme sig en til hendes Værelser førrende hemmelig Dør, og gav med det Samme een af sine Slavinder Anvisning til at aabne den for ham. Efter nogle faa Djebliffes Forløb, som dog ingen Ende syntes at ville faae, nåede de omme Egtesæller under Fabnetag og Taarer hele Gjensynets overjordiske Salighed.

Saa snart deres Blæde var bleven noget roligere, tog Aladdin Ordet og bestror sin Elskede ved hendes egen, hendes Faders og Gemals Lykke at sige ham, hvad der var blevet af den gamle Lampe, som han, førend han var reden paa Jagt, havde sat fra sig oppe paa Gesimsen i Salen med de fire og tyve Vinduer.

— Min dyrebare Herre og Gemal, — svarede Prindsessen: — vel tænkte jeg mig, at baade min og Eders Ulykke hidrørte fra denne Lampe, og jeg er ikke istand til at tilgive mig selv, hvad jeg i denne Henseende har forbrudt. Ingen Anden er nemlig Skyld i vor Ulykke end jeg selv. —

Aladdin afbrød hende, idet han erklærede hende fuldkommen uskyldig, og derimod anklagede sin egen Uforsigtighed som den eneste Årsag til Alt, hvad der var gaaet dem imod. — Men — tilføjede han: — nu ville vi glemme, hvad der er skeet, og alene tænke paa, hvorledes vi igjen kunne komme til Oprensning af vor Ulykke. Derfor maa Du strax fortælle mig, hvorledes det Hele er gaaet til, og hvad der er blevet af Lampen. —

Paa denne Opfordring meddeelte Prindsessen ham, hvorledes hun havde ladet den gamle Lampe ombytte med en ny, og hvorledes hun den paafølgende Nat tilligemed Paladset og Alt, hvad deri befandtes, var bleven ført over til Afrika; den gamle Skurk af en Trolldmand var, som han selv havde robt sig af for hende, den onde Ophavsmand baade til den første og den sidste Ulykke.

Saa snart Aladdin hørte Afrika nærne, gik der strax et Lys op for ham, og han gjennemskuede den hele Sammenhæng. Med glødende Kinder forlangte han dernæst at vide af Prindsessen, hvor Trolldmanden gjemte

Lampen, og hvorledes den Glendige havde opført sig imod hende.

Hertil svarede Budrulbudur, at det forhadte Menneske stedse bar Lampen vel indsvøbt i sin Barm, hvor han end gik eller stod. Hvad det andet Punkt angik, saa havde hendes kolde og stolte Væsen hidtil holdt ham indenfor de tilbørlige Skranke; at aflægge hende Besøg havde hun naturligviis ikke funnet formene ham. Iøvrigt havde hun vel mærket hans Hensigt, nemlig enten med det Gode eller Onde at træde i Besiddelse af hendes Haand, naar Tiden engang havde udøvet en mildnende Indflydelse paa hendes Sorg og Harme. I dette Djemed havde han bestemt forsikket hende om, at Aladdin allerede var bleven henrettet, og stræbt at retfærdiggjøre sig paa mangehaande Maader, f. Ex. ved at fortælle hende, at Aladdin skyldte ham hele sin Lykke, men havde viist sig utafnemlig imod ham.

Da nu Aladdin havde faaet Alt at vide, hvad han havde ønsket at erfare, stræbte han at indgyde sin Gemalinde godt Mod, idet han yttrede det visse Haab, at deres fælles Fjende snart skulde komme til at undgjælde for al den Lidelse, han havde tilføjet dem. Dog førend han endnu kunde foretage sig noget Skridt imod ham, maatte han nødvendigtviis gjøre et Besøg inde i Staden, hvorfra han tænkte at vende tilbage ved Middagstid for at meddele hende nærmere Forholdsregler. Hun maatte blot ikke undre sig over, at han viste sig i en anden Dragt, og sørge for at den hemmelige Dør paa hans Bank blev aabnet for ham.

Da Aladdin derpaa forlod Paladset, saae han en Bonde gaa forbi, som var paa Vejen ud i sin Mark. Han lod ham fjerne sig et godt Stykke fra Paladset; der-

paa skyndte han sig at indhente ham, og opfordrede ham til at bytte Klæder med sig. Først viste Bonden sig utilbøjelig dertil; men endelig lod han sig dog bevæge i Betragtning af det øjensynlig fordeelagtige i Byttet, og de skiftede bag en Rust Klæder med hinanden.

Derpaa begav Aladdin sig ind i Staden, fulgte den til Porten umiddelbart førende Gade, fortsatte sin Vej igjennem de mest befærdede Stræder, og naaede saaledes Bazarerne, hvor Kjøbmændene og Haandværkerne af alle Slags havde deres Boder ved Siden af hinanden i lange Rækker. Her traadte han ind i een af de største Speceriboder og forlangte en Drachme af et vist Pulver. Kjøbmanden, der af Aladdins fattige Dragt sluttede sig til, at Kjøberen vistnok ikke just havde Oversflod af Penge, svarede fort, at dette Pulver var meget dyrt. Men da Aladdin tog sin Pung frem, og Kjøbmanden fik Øje paa hans Guldstykker, var der slet intet ibejen; han afvejede ham den forlangte Portion, og lod sig betale med et Guldstykke derfor.

Aladdin dvælede endnu kun saa længe i Staden, indtil han havde nudt nogen Næring, som han højlig behøvede, og ilede derpaa tilbage til Paladset, hvor en Slavinde strax lukkede ham ind igjennem den hemmelige Dør. Nu afdækkede han sin Plan for Prindsessen. Rigtignok, sagde han, maatte det falde hende svært at udføre. Hvad han havde at forlange af hende; men saasandt hun ønskede at gjensee sit Fødeland og sin Fader, vinde Hævn over sin dødelige Fjende, og kalde tidligere Dages Lykke tilbage, maatte hun overvinde sig selv, hvad det saa end skulde koste hende. Vilde hun altsaa adlyde ham, saa skulde hun strax gaa hen og smykke sig, og derpaa modtage Troldmanden saa fri og munter, saa venlig og ned-

ladende, at han deraf maatte fatte Haab om i kort Tid at kunne tilegne sig hendes fuldkomne Gunst. Saa skulde hun indbyde ham til at spise tilaften hos hende, og ligesom tilfældigviis udtale det Ønske, at smage den bedste afrikanske Viin, som hans Land frembragte. Naar han da fjernede sig for at hente denne, skulde hun komme det Pulver, som han havde bragt med sig fra Staden, i et Bæger, og sætte det særskilt paa Skjænkebordet, med Anviisning til een af sine Slavinder, at hun paa et givet Tegn skulde fylde og række hende det. Efterat hun saa havde spist og drukkit nogen Tid med Troldmanden, skulde hun lade sig bringe hiint Bæger med Pulveret i, og formaa ham til at bytte Bæger med hende. — Denne Gunst — sluttede Aladdin: — vil i den Grad smigre ham, at han øjeblikkelig tømmer Bægeret. Men Virkningen af denne Drik vil være, at han strax synker livløs tilbage. Hvis I føler Bæmmelse ved at drikke af Troldmandens Bæger, behøver I kun at lade, som om I gjør det; Pulveret virker saa hastig, at Skurken ikke vil faae Lejlighed til at mærke Eders Bedrageri. —

Prindsessen lovede, nøje at følge sin Gemals Anviisning, saa meget det end vilde koste hende, og Aladdin forlod hende atter, for i Nærheden at afvente Natens Indbrud og saa igjen vende tilbage igjennem den hemmelige Dør. Men Budrulsbudur gik strax hen at pynte sig; siden Begyndelsen af hendes Fangenskab havde hun nemlig slet ikke tænkt paa at smykke sin Person, saa fortabt havde hun været i sin Kummer. I Troldmanden havde hendes Fruentimmer øjeblikkelig gjenkjendt hiin Mand, der havde ombyttet gamle Lamper mod nye; hun havde derfor været forberedt paa den Sammenhæng, som hun nu af sin Gemal havde faaet fuld Oplysning

om. Men desto stærkere glødede ogsaa nu Hadet i hendes Indre til den Midding, der havde bedraget hende og voldet hende saa usigelig store Lidelser. Denne Følelse understøttede hendes Idræt, da hun nu stræbte at gjøre sin i sig selv dejlige Person saa indtagende som muligt; og det lykkedes hende derfor ogsaa i fuldkommen Grad. Nogle Timer senere sad hun, et sandt Underværk af Skjønhed, og ventede med Utaalmodighed den afrikanske Troldmand i Salen med de fire og tyve Vinduer.

Da han endelig ved den sædvanlige Tid indfandt sig, rejste hun sig i sin Herligheds fulde Glans og tilbød ham, at han skulde indtage Værelsespladsen hos hende, og hun forblev staaende, indtil han havde nedladt sig paa det for ham bestemte Sæde. Denne overordentlige, ham endnu ingensinde før viste Artighed, Glansen af Prindsessens Øjne, hendes ligesaa vndefulde som majestætiske Holdning, det fortryllende Smil, hvormed hun modtog ham, og den henrivende Tone, hvori hun tiltalte ham, alt dette blændede og berusede ham paa en hidtil ingensinde kjendt Maade. Efterat han tøvende havde indtaget den ham anviste Plads, kom hun hans Forlegenhed og Forvirring tilhjælp med milde Ord, der bleve ledsagede af Blikke, som tydelig udtalte den fortryllende Bekjendelse, at han i Virkeligheden slet ikke var hende saa forhadet, som det hidtil havde maattet synes.

— J føler Eder rimeligviis forbauset — begyndte Prindsessen: — over idag at finde mig saa forandret; men J vil ophøre at undre Eder, naar J erfarer, at jeg af Naturen er al Kummer, Uro og Lidelse saa fjendsk, at jeg saa hastig som muligt banlyser disse ubudne Gæster, saasnart nemlig Marsagerne dertil blot nogenlunde ere bævede. Idet jeg saaledes overvejede, hvad J havde

meddeelt mig angaaende Aladdin's Skjæbne, kom jeg snart til den Overbeviisning, at han umulig har kunnet undfly min Faders heftige og grusomme Vrede. Men tabt er tabt; naar Alt kommer til Alt, er dette dog den sandeste Livsvisdom. Selv om jeg vilde begræde Aladdin, saa længe jeg levede, vilde han derved dog ikke blive givet mig tilbage. Efterat jeg derfor lige indtil Graven som en god Hustru har opfyldt mine Pligter imod ham, troer jeg at have god Ret til at trøste mig over mit Tab, saa godt jeg formaaer. Der har I en fyldestgjørende Forflaring over Forandringen i min Stemning og Udsærd. —

Troldmanden hang ligesom fortryllet ved hendes Læber og hendes Blikke, og formaaede Intet at svare. Men det var tydeligt, at han følte sig fuldkommen tilfredsstillet.

— For nu da at gjøre en Begyndelse til at faae alle Sorger banlyste, — vedblev Prindsessen: — har jeg givet Befaling til Anretningen af et yppigt Aftensmaaltid, hvorved, som jeg intet Djeblik trivler om, I beredvillig vil gjøre mig Selskab. Hvis I ikke selv bringer noget Bedre, maa I tage tiltakke med et Bæger chinesisht Wiin, saa godt, som jeg formaaer at give. Men I vilde gjøre mig en Glæde ved at medbringe nogle Prover af den bedste afrikanske Wiin, som jeg nærer høje Forestillinger om, og vel ønskede at smage. I maa sikkert være en Kjender, og maa vide, hvor de bedste Sorter, ere at finde. — Det er altsaa en bestemt Aftale. —

Troldmanden havde ingensinde været at haabe, saa hastig at komme til Maalet for sine Ønsker og vinde Prindsessens Gunst. Da Budrulbudur taug, samlede han sig endelig saa vidt, at han kunde bevidne hende sin levende og uden Maal taknemlige Anerkjendelse af hendes

overordentlige Godhed. For nu videre at faae Noget at tale om og imidlertid atter gjøre sig til Herre over sine forvirrede Eandsjer, gav han sig til at rose den afrikanske Wiin, isærdelesbed i den derværende Egn af Landet, og fortalte Prindsessen, at han besad et endnu urørt Fad med en syv Aar gammel Wiin, som ikke fandt sin Lige i hele Verden. Han bad da om Tilladelse til at gaa hen og hente nogle Krukker deraf som et lidet Bidrag til det uforlignelige Aftensmaaltid. Prindsessen meente, at han vel havde En at sende i sit Sted; hun vilde fæde sig, naar han forlod hende, da hun nu engang havde gjort Regning paa hans Selskab. Men da han gjentog sin Bøn med Tilføjende, at han ikke betroede nogen Anden til at stifte det kostbare Fad an, gav hun ham Tilladelse til at gaa paa den Betingelse, at han snart igjen vendte tilbage.

Allerede forud beruset af sin Lykke, ikke gif eller løb, men sløj den lede Troldmand bort for at hente en Prøve af sin syvaarige Wiin, og vendte tilbage med Tungen ud af Halsen, stønnende af Tilfærdighed og under Vægten af to tunge Wiinkrukker. Imidlertid havde Prindsessen anordnet det Fornødne med Hensyn til hiint Bæger med Pulveret i, og anbragt Skjenkebordet saaledes, at Troldmanden maatte vende Ryggen dertil, naar han tog Plads hos hende. Saasnart der var rettet an, lagde hun ham selv for af det Allerbedste, og yttrede indsmigrende, at hun gjerne vilde sende Bud efter Musikanter og Sangerinder, saafremt han ønskede det, men at hun for sit Bedkommende foretrak at spise og underholde sig med ham ganske uforstyrret under fire Dje. Senere tømte hun en lille Ekaal paa hans Sundhed. Da hun højligen roste Vinen, svarede

Troldmanden, idet han greb det ham med det Samme tilbudne Bæger:

— Dejlige Prindsesse, min Viin er god; men Eders Læber have indvriet den til en sand Gudedrik. —

— Saa haaber jeg, at I til Gjengjæld vil drikke paa min Sundhed. — yttrede spægende Prindsessen.

Troldmanden drak, og sagde, idet han gav det tømte Bæger tilbage:

— Prindsesse, jeg kan ikke noksom prise, at jeg har gjemt dette kostelige Viinsfad til en saa overordentlig Lejlighed; jeg maa tilstaa, at jeg ingensinde før i mit Liv har nydt en saadan Vederkvælgelse som denne Drik, I nylig med yndig Haand rakte mig. —

De spiste videre og drak endnu trende Gange, inden Prindsessen, som imidlertid ganske og aldeles havde indtaget Troldmanden, gav Slavinden, der stod ved Skjænkken, det aftalte Tegn, og tillige gav Befaling til at Bægerene skulde fyldes paany og bringes hende.

— Jeg veed ikke, hvad der er Skik her i Landet, — sagde hun i tryllerig Tone: — naar Man mener hinanden det vel, og deler Vinens Begejstring, saaledes som vi. I China pleje Elskende at bytte Bægre med hinanden og at tømme dem paa hinandens Velgaaende. —

Idet hun talte saaledes, rakte hun ham sit Bæger og strakte sin Haand ud efter hans. Hastig gif Troldmanden ind paa Ombytningen, i hvilken han saae et Tegn paa, at han allerede havde vundet den skønne Prindsesses fulde Gunst, og fremkom ved denne Lejlighed med en uendelig Skvalder af taabelige Smigrerier og Artigheder, hvorved hun havde ondt ved at holde sig for at gabe af Redsommelighed. Endelig kunde hun ikke længer døje hans vamlige Belstalenhed, men afbrød ham med de Ord:

— Drik, drik, min Ven, inden Vinens Aand og Duft fordunster! Saa kan J efter Hjertens Lyst tale videre! —

Derpaa førte hun Bægret til Munden, men berørte det neppe med sine Læber, medens Troldmanden skyndte sig med at komme hende i Forkjøbet i at drikke ud. Ikke heller lod han mindste Draabe tilbage i Bægret. Men neppe var Bægret tomt, førend Djnene fordrejedes og bleve stive i hans Hoved, og han som en livløs Masse baglænds styrtede til Jorden.

Prindsessen havde fuldendt sit Værk. Men ikke behøvede hun først at give Befaling til at Aladdin blev indladt igjennem den hemmelige Dør; thi hendes i Hævn- og Befrielsesplanen indviede Fruentimmer havde stillet sig i en Række lige oppe fra Salen indtil den hemmelige Dør nedenunder, saa at Troldmanden ikke saasnart var styrtet til Jorden, førend ogsaa Aladdin allerede blev indladt. Øjeblikkelig traadte han ind i Salen; Prindsessen sprang op og vilde fæste sig i hans Arme. Men Aladdin undveeg hende, idet han bad hende gaa paa sit Værelse, og sørge for, at Man lod ham være ene i Salen med den livløse Nidding, deres Lykkes Fjende. — Hun kunde iøvrigt nu være ganske rolig; ved hans Omsorg skulde hun nu ligesaa hastig komme tilbage til sit Fædreland China, som hun var bleven bortført derfra. —

Saasnart Alle havde forladt Salen, tog Aladdin den livløse Troldmand Lampen ud af Barmen, gned samme, og befalede den øjeblikkelig fremtrædende Aand at flytte Paladset tilbage til det Sted i China, hvor han tidligere havde taget det. Aanden bøjede sig til Tegn paa sin Lydighed, og strax gik Paladsets Overførelse for sig, uden at der mærkedes Mere dertil end tvende lette Ry-

stelser, nemlig da det blev hævet ivejret og atter blev sat ned.

Nu først begav Aladdin sig ind i Prindsessens Bærelse, omfarnede hende og sagde: — Imorgen tidlig vil Eders og min Glæde være fuldkommen. —

Da Prindsessen ikke havde faaet ordentlig spist til-aften, og Aladdin var dygtig sulten, saa bleve de neppe berørte Retter hentede ned fra Salen med de fire og tyve Vinduer, og Begge lode sig det Altsammen smage fortræffelig, især Trolldmandens Viin. Efterat det fjærlige Par derpaa i nogen Tid paa det Behageligste havde underholdt sig med hinanden, nærmest om deres overstandne Glendighed og deres tilkommende Lykke, droge de sig tilbage i deres Sovestue.

Sultanen, Prindsessens Fader, havde imidlertid været heelt utrokelig, og intet roligt Øjeblik haft hverken Nat eller Dag, lige siden Paladset var forsvundet tilligemed hans dyrebare Datter. Thi langt fra at gjøre Noget for at adsprede sig, eller endog blot undgaa, hvad der kunde minde ham om Marsagen til hans Hjertee, gjorde han snarere Alt, hvad han kunde, for at holde det smertefulde Saar i sit Indre aabent. Istedet for nemlig at han tidligere kun om Morgenens var gaaet ind i hiint Kabinet, hvorfra der var Udsigt til Aladdins Palads, besøgte han det nu flere Gange om Dagen, for ved Skuet af den tomme Plads, hvorpaa Slottet havde staaet, at fylde sit Hjerte med nye Bitterheder.

Saaledes traadte Sultanen ogsaa hiin Morgen, da Paladset atter var blevet bragt tilbage paa sin gamle Plads, ind i Kabinettet, saasnart Solen begyndte at bryde frem. Dybt nedbøjet af sin Sorg og de hvileløse Næt-

ter nedlod han sig ved Gittervinduet, og stirrede længe frem for sig uden at see Noget. Ak, den arme Mand var jo heller ikke vant til at see Andet end den tomme Plads! — Men nu var Stedet ikke tomt længer; i Morgenrødens Glans hævede paany Aladdins Palads sig der i hele sin Herlighed. Endelig kom der dog rigtig Liv i den gamle Sultans Blik, og han — bemærkede Paladset! Saa grundfæstet og mægtigt stod det der, som om det aldrig havde været borte fra Stedet. Sultanen sprang op; han kunde, han vilde ikke troe sine Øjne! Det maatte være et grusomt Blændværk af Nattens Mander, af de fantastiske Morgentaager! — Men jo længer han betragtede Paladset, desto klarere blev han overbevist om, at det virkelig stod der. — Endelig kunde han ikke længer tvivle! Da traadte Henrykkelsen istedet for Sorgen; han ilede tilbage til sine Bærelser, let og fyrig som en Yngling, endskjendt nylig en affældig Olding, der stod med den ene Fod i Graven, og forlangte en Hest for uden Tøven at ride over til Aladdins, til sin dyrebare Datters, til sin kjære Svigersøns Palads. Slottets Betjente fore paa hans Bud frem og tilbage hastige som Lyn; men alligevel kunde ingen af dem udrette hans Befalinger hastig nok, jaa livfuld og utaalmodig var han.

Aladdin havde imidlertid forudseet, hvorledes det vilde komme til at gaa; han var derfor staaet op med Solen og havde iført sig sin prægtigste Dragt for at tage imod Sultanen. Fra Salen med de fire og tyve Vinduer saae han Sultanen komme. Strax gik han ned, og kom endnu tidlig nok til at modtage Hs. Hoied ved Paladsets store Trappe og hjælpe ham ned af Hesten.

— Aladdin, — sagde den gamle Sultan ganske rørt: — jeg kan ikke tale med Dig, ikke heller omfavne

Dig, førend jeg har seet min elskede Datter og trykket hende til mit Hjerte. —

Aladdin førte altsaa Eultanen strax ind til Prindsessen, der netop var bleven færdig med at klæde sig paa og var i Begreb med at begive sig op i Ealen. Med Glædestaarer styrtede Fader og Datter i hinandens Arme. Eultanen var i længere Tid maalles af lutter Glæde, og Prindsessen vidste ikke, hvorledes hun skulde udtrykke al sin Glædes Fylde.

— Min Datter, — kom endelig Eultanen tilorde: — Allah være lobet, at jeg har Dig igjen, min Datterlil, og fuldkommen uforandret, som det synes! Dog det volder maaskee den Glæde, Du føler ved at gjense mig, at Du forekommer mig saaledes. Noget, ja Meget maa Du nødvendigviis have lidt, siden Du saa grusomt blev revet bort fra mig? Det er let at tænke sig, at Man ikke saaledes med et heelt Palads bortføres fra eet Sted til et andet, uden at maatte spore en heel Deel ubehagelige Virkninger, om ikke Andet, saa dog Angst og Forsærdelse. Fortæl mig derfor strax, hvorledes det er gaaet til, og forti Intet for mig! —

Prindsessen opfyldte sin Faders Forlangende, og gjorde først og fremmest den Bemærkning, at hun vel mest af den Årsag allerede havde forvundet sin Lidelse, at hun siden den foregaaende Dags Morgen havde vidst sin allerede som død begravte Aladdin i sin Nærhed, og endvidere for Øjeblikket igjen følte sig under sine forrige dyrebare Vilkaar, uden at der, saavidt hun kunde mærke, var gaaet det Allermindste tabt for hende. Nødtignok havde hun af sin lede Voldemand maattet høre mange modbydelige Ting; men hun havde heldigviis forstaaet at holde ham i tilbørlig Afstand fra sig. Forøvrigt havde

hun selv givet Anledning til hele deres Ulykke, skjøndt uden at kunne gjøre det Mindste for det; Aladdin var aldeles uskyldig i, hvad der var foregaaet. — Derpaa fortalte hun, hvorledes hun i overgivent Lune havde overladt Aladdins gamle Lampe til den som Lampesælger forklædte Troldmand imod en ny, uden at fjende sammes Kraft og Værd, endvidere Alt, hvad der herefter var paafulgt, indtil hun ved Aladdins Hjælp atter havde frataget Skurken den undergjørende Lampe. — Det Øvrige kunde Aladdin selv bedst fortælle. —

Aladdin havde intet Andet at tilføje, end at han ved den gjenbundne Lampes undergjørende Kraft atter havde overført Paladset fra Afrika til China, og at den afrikanske Troldmand havde faaet sin fortjente Straf, hvilket Sultanen selv kunde overbevise sig om ved at træde op i Salen med de fire og tyve Vinduer.

Sultanen yttrede virkelig Lyst til at overbevise sig om, at Niddingen havde faaet Lon som forskyldt, og steg op i Salen. Her fandt han den døde Troldmand, i hvis Ansigtstræk Giften viste tydelige Spor af sine skræffelige Virkninger. Da omfarnede Sultanen Aladdin med Ombed, og bad ham tilgive sig de overilede Skridt, hvortil Kjærligheden til hans Datter havde forledt ham imod en ædel Ewigerson.

Men Aladdin svarede, at der slet intet var at udsætte paa Sultanens Udsærd imod ham; overhovedet kunde der Ingen tilregnes nogen Brode uden Troldmanden alene, med hvem Aladdin allerede tidligere havde haft en Høne at plukke, som Sultanen engang ved Lejlighed skulde faae nærmere Underretning om. Alt Øvrigt var gaaet ganske simpelt og naturligt til.

— Jeg skal nok selv erindre Dig om at fortælle

mig det Videre herom; — svarede Sultanen: — for Djebli-
blikket ville vi udelukkende overgive os til Gjensynets Glæ-
de, og holde alle uhyggelige Gjenstande ude af vore Tan-
ker. —

Aladdin lod Troldmandens Liig kaste i Rakkerku-
len, forat det skulde tjene de vilde Dyr til Føde. Men
Sultanen anordnede en Fest, der skulde vare i hele ti Da-
ge, i Anledning af Aladdins og hans Datters lykkelige
Tilbagekomst.

Dette var den anden Gang, at Aladdin var ble-
ven udreven fra en overhængende Dødsfare; nu, da den
afrikanske Troldmand var død, troede han at have Grund
til at føle sig aldeles sikker. Imidlertid traf der dog
snart et nyt Uvejr op over hans Lykkes Horizont. Den
afrikanske Troldmand havde nemlig en yngre Broder, der
var ligesaa erfaren i alle slags Tryllekunster som han selv,
og havde et, om muligt, endnu slettere Hjerte. Da de
for det Meste færdedes paa heelt forskellige Steder, den-
ne undertiden opholdt sig i Egnene imod Solens Op-
gang, den anden i de ganske modsatte imod Solens Ned-
gang, saa undlode de aldrig een eller nogle Gange om Ma-
ret, ved Punktteerkunsten at udmidle hinandens øjeblikkelige
Opholdssteder, samt at undersøge, om den Ene ikke
trængte til den Andens Hjælp.

I denne Hensigt havde ikke længe efter den afri-
kanske Troldmands Død dennes Broder taget sin Til-
flugt til Punktteerkunsten; han havde jærnet Sandet paa
Brædtet, gjort sine Punkter deri, deraf dannet Figu-
rer, og saaledes var det tilsidst ganske tydelig kommet ud,
at den afrikanske Troldmand pludselig i een af Chinas Ho-
vedstæder var bleven forgivet af en ung Mand, der var

af ganske simpel Herkomst, men som havde ægtet en Sultans Datter. Ojeblikkelig besluttede han at hævne sin Broders Død, gav sig paa Rejsen, og naaede endelig efter tallose og ubeskrivelige Møjsommeligheder den Stad, som hans Kunst bestemt havde betegnet ham. Fuldkommen sikker paa, at han var paa det rette Spor, lejede han sig en Bolig, og gik strax den følgende Dag ud for at indsamle Efterretninger, som kunde være ham nyttige ved hans Forehavende, og derefter at træffe sine nærmere Forholdsregler.

Idet han nu saaledes listede sig omkring paa de mest besøgte Steder i Byen, og lyttede efter Alt, hvad Folk talte med hinanden om, hørte han ogsaa meget tale om en vis Kone ved Navn Fatime, der ikke alene skulde være et sandt Mønster i Fromhed og Godgjørenhed, men som efter Sigende endogsaa kunde udøve Mirakler. Herved faldt det ham ind, at denne for Helgeninde udskregne Kone maaskee kunde blive ham tilnytte ved hans Forehavende, og han drog derfor een af de Tilstedeværende tilside og bad om nøjere Oplysning angaaende denne Fatime og de Underværker, hendes Fromhed virkede. Den Adspurgte forundrede sig højlig over, at han endnu ikke havde seet, ja ikke engang før nu hørt tale om denne hellige Kone, som ved sin strenge Levemaade, sine Faster og øvrige Bodsøvelser var bleven et Mønster for hele Staden og havde erhvervet sig Alles ærbødige Beundring. Hun forlod sin lille Eneboerhytte alene om Mandagen og Fredagen, og lod sig aldrig see uden at gjøre vel; navnlig gav hun sig især af med, ved den blotte Haandspaalægning at helbrede de forskjellige Hovedsmerter.

Efterat Troldmanden derpaa endnu havde indhentet nøjagtig Bessked angaaende Stedet, hvor den hellige Fa-

times Gneboerhytte laa, og imidlertid alt var kommen aldeles paa det Rene med sig selv med Hensyn til sin skjændige Plan, sneg han sig bort for at finde en passende Lejlighed til at bringe den i Udførelse.

Den næste Dag var netop en Fredag, den ene af de Dage, da den hellige Kone viste sig i Staden. Trolldmanden sneg sig efter hende, hvor hun gik og stod, og belurede enhver af hendes Yttringer og Bevægelser, lige indtil hun ved Aftenstide atter drog sig tilbage i sin Gensomhed. Da begav han sig hen paa et offentligt Sted, hvor der udskjænkedes en varm Drik af aromatisk Art, og hvor Man tilnøds ogsaa kunde faae Natteleje, for her at afvente den til Udførelsen af hans Middingsdaad, som det syntes ham, mest passende Tid.

Med Midnat forlod Trolldmanden Stedet, og sneg sig ud til den hellige Fatimes Eremitbolig. Uden Bamskelighed aabnede han den blot ved en Klinker tillukkede Dør, traadte ind, og lod Døren sagte falde i efter sig. Han fandt, som han havde formodet det, Fatime sovende i hendes fattige Celle; hun laa paa en Bænk, der kun var bedækket med en enkelt grov Maatte, i Uskyldighedens trygge og søde Slummer. Trolldmanden traadte hen for hendes Leje med dragen Dolk, og vækkede hende ved et ublidt Stød. Med Forsærdelse følte hun ved sin Opvaagnen Spidsen af en Dolk paa sit Bryst, og saa ved sit Leje en Mand af et grueligt Udseende, der sagde til hende: — Skriger Du eller gør blot den allermindste Larm, saa er Du et Dødens Barn! Staa op, og gør, hvad jeg befaler Dig! —

Fatime sov i sine Klæder; skjælvende og med Gru rejste hun sig. Trolldmanden forsikrede hende nu, at hun ingen Marsag havde til at frygte, naar hun blot

godvillig byttede Klæder med ham. Hertil fandtes hun strax villig. Saasnart Byttet var gaaet for sig, og Trolldmanden havde iført sig hendes Dragt, maatte hun give sig til at male og sminke hans Ansigt saaledes, at det nogenlunde kom til at ligne hendes; den arme Kone skjælv ved denne Forretning saaledes, at hverken Fødder eller Hænder vilde staa hende bi. For at berolige hende og see sin Hævn opfyldt, tilsvor Trolldmanden hende da, at hun slet ikke behøvede at frygte for sin Person, naar hun blot søjede ham i hvad han forlangte. Paa denne højtidelige Forsikkring fattede hun sig endelig saaridt, at hun ved Hjælp af en Lamps svage Lys med bævende Haand kunde udføre hans Villie. Da hun havde malet ham saa godt hun kunde, paasatte hun ham sit Hovedflæde, fastede sit Slør over ham, og gav ham Anviisning til, hvorledes han skulde bære det. Endelig hængte hun ham en stor, lige ned til Beltet naaende Rosenfrands omfring Halsen, gav ham sin sædvanlige Støttestav i Haanden, og holdt tilsidst et lille Spejl hen for ham med den Forsikkring, at han nu lignede hende saa meget, som muligt var. Dette maatte Trolldmanden ogsaa tilstaa; derfor gav han nu intet Djeblik mere hen, men fastede sig over den elendige gamle Kone og kvalte hende. Han havde valgt denne Maade at bringe hende afdage paa, for at Mordet intet Blodspor skulde efterlade; Liget fastede han med det Samme i en Cisterne, som fandtes i Nærheden.

Den gudsforgaaende Morder forblev Natten over i Eneboerhytten, og gik aarle den følgende Dag ind i Staden, uagtet det ikke var nogen af dem, den hellige Kone plejede at vise sig paa. Han var trygt overbevist om, at det ikke vilde falde Nogen ind at drage ham til Regn-

skab for denne Afvigelse fra Helgenindens vante Skif; i ethvert Tilfælde vilde han ikke være i Forlegenhed for et passende Svar.

Han stillede sine Skridt hen imod Aladdin's Palads, hvis Beliggenhed han allerede for længe siden havde udspioneret. Her skulde Skuepladsen være for hans Rænter. Saasnart han lod sig see, flokkedes Folk om den formeentlige hellige Fatime, hvis Manerer den onde Trolldmand mesterlig efterlignede. Man anbefalede sig til hendes Forbøn, kyskede hendes Hænder, ja endogsaa Fligene af hendes Klædebon. Nogle, der lede af Hovedpine, og som af Hjertet gjerne vilde blive af med dette Onde, bøjede sig for hende, for at hun velsignende skulde lægge sine Hænder paa deres Hoveder; Andre havde andre Ting paa Hjertet, hvori de ønskede hendes Trøst, Raad eller Bistand. Trolldmanden gik med største Frækhed ind paa Alt, og spillede den hellige Fatimes Rolle paa den mest skuffende Maade.

Efter hyppige Ophold undervejs naaede den onde Bedrager endelig den Plads, der adskilte Aladdin's Slot fra Sultanens. Da Trængselen, som omgav den formeentlige Fatime, stedse blev større, kunde det ikke være Andet, end at der nu og da opstod Larm og Uorden. Herved blev Prindsesse Budrulbudur, der opholdt sig i Salen med de fire og tyve Vinduer, tilsidst opmærksom, og spurgte, hvad der gav Anledning til dette Folkeopløb. En af hendes Slavinder svarede, at det var den hellige Fatime, som vandrede forbi, ledsaget og omgivet af en Mængde Folk, der trængte sig sammen for at komme i hendes Nærhed eller dog blot faae et Glimt af hende at see.

Prindsessen havde vel hørt meget tale om denne

Folkets Helgeninde, men endnu aldrig seet hende. Da hun ved denne Lejlighed udtrede Lust til at see den bellige Kone for sig, og komme til at tale med hende, tilbød Obersten for Gildingerne sig at lade hende hente op paa Slottet, og affendte, efterat Prindsessen havde udtret sin Tilfredshed derover, fire Gildinger, som skulde bane sig Vej til Fatime og bringe hende ind i Paladset.

Saa snart Folket saae de med fyrstelig Pragt flædte og bevæbnede Gildinger, veeget det sky tilbage, og Trolldmanden, der med inderlig Glæde saae sin Plan modnes, kunde ubindret gaa dem imøde. Een af Gildingerne underrettede ham om Prindsessens Ønske at lære den hellige Kone at kjende, og bad ham følge sig, Trolldmanden nikkede samtykkende, og fulgte med hoverende Hjerte Gildingerne lige i Hælene.

Saa snart den forflædte Trolldmand, hvis Sjæl indesluttet en Afgrund af onde Hænker, var bleven ført ind i Salen med de fire og tyve Vinduer, og havde faaet Øje paa Prindsessen, begyndte han først og fremmest med at fremsige en Bøn, som indeholdt en lang Række af gode Ønsker for Prindsessens Velgaaende baade her og hiæset, og for Opfyldelsen af ethvert Ønske, som hun i sit rene Hjerte maatte nære. Derpaa ophøved han hele sit Mesterskab i Hylleri for under Fromheds Maske at indtage Prindsessen for sig. Dette lykkedes ham saa meget lettere, som hun af Naturen var inderlig godhjertet og troede Godt om alle Mennesker, fortrinsviis om dem, der havde forpligtet sig til at tjene Gud, med Opgivelse af Verdens Forsængelighed. Derfor svarede hun venlig paa den foregivne Fatimes alenlange Tale:

— Min gode Moder, jeg takker Eder for Eders

smukke Bøn, som jeg haaber at Gud vil opfylde for Eders Fromheds Skyld; kom nærmere og tag Plads hos mig! —

Den falske Fatime tog Plads med fremhyklet Bæstedenhed, og Prindsessen vedblev:

— Min gode Moder, een Ting beder jeg Eder om, og den maa I ikke afslaa mig, nemlig at I vil tage Bolig hos mig for nogen Tid! I skal da fortælle mig ret meget om Eders Liv, forat jeg deraf kan lære, hvorledes jeg rettelig skal tjene Gud. —

Den forklædte Troldmand frembyttede alle slags Vanskeligheder, saasom, at han i Paladset ikke kunde undgaa Udspredelser af forskjellig Art, der maatte afdrage ham fra hans Bønner og Andagtsøvelser. Men Prindsessen, der var opsat paa at see sit Ønske opfyldt, gav den foregivne Fatime frit Valg imellem en heel Deel Bærelser, hvor hun kunde leve aldeles uforstyrret, og da Troldmanden Intet ønskede heller end paa en saa let og god Naade at faae fast Fod i Aladdin's Palads, lod han sig uden altfor mange Indvendinger bevæge til at modtage hendes Tilbud, og yttrede:

— Saa fast jeg stakkels elendige Kvinde end har foresat mig at fly Verden og al dens Forsængelighed, saa understaaer jeg mig dog ikke at modstride en saa from og velvillig Prindsesses Ønske, som I er. I faaer da at raade, min naadige Fyrstinde. —

Da rejste Prindsessen sig og bad den hellige Kone at følge med sig; hun vilde nemlig selv vise hende de Bærelser, imellem hvilke hun havde Valget. Troldmanden bestemte sig for det simpleste af de baade med Smag og Pragt indrettede Bærelser, og yttrede hyflerisk, at selv dette endnu var meget for godt til ham, og at han tog

det i Besiddelse alene for at være Prindsessen til Behag.

Derpaa yttrede Fyrstinden det Ønske, at den hel-
lige Kone skulde spise med hende i Salen med de fire
og tyve Vinduer. Men dette vogtede Troldmanden sig
vel for at gaa ind paa; thi da havde han maattet af-
lægge Sløret, som bedækkede hans Ansigt, og dertil var
han dog ikke dumdriftig nok. Derfor bad han Prind-
sessen saa indstændig, at han maatte nyde sit Maaltid,
som kun maatte bestaa af Brød og Frugter, alene paa
sit Bærelse, at Prindsessen tilsidst maatte frasalde sit
Ønske.

— Min gode Moder, — sagde hun: — jeg vil
paa ingen Maade lægge noget Baand paa Eder. I
skal være ligesaa fri hos mig, som om I levede i Eders
egen Celle. Jeg skal lade Eder Maden bringe paa Eders
Bærelse; men I maa ikke glemme, at jeg venter Eder
igjen strax efter Maaltidet! —

Derpaa adskiltes de, og Prindsessen gik tiltaffels.
Men saasnart den falske *Fatime* ved en Gilding var
bleven underrettet om, at Taffelet var hævet, indfandt
hun sig igjen hos *Budrubdur*.

— Min gode Moder, — med disse Ord modtog
Prindsessen hende: — jeg føler mig inderlig glad ved
at have en saa from Person i min Nærhed; det vil sikkert
bringe mit Palads en riig Belsignelse. Men I har
endnu ikke sagt mig, hvorledes dette Palads behager
Eder! Lad mig dog først og fremmest vide, førend jeg
fører Eder igjennem Slottets øvrige Dele, hvad I synes
om denne Sal? —

Hidtil havde den falske *Fatime*, for at blive sin
Rolle fuldkommen tro, hele Tiden holdt sig i en forover-

bøjet Stilling med sænket Hoved. Ved dette Prindsessens Spørgsmaal rettede hun sig ivejret og lod sine Blikke svæve omkring i Salen med de fire og tyve Vinduer. Da hun i tilstræffelig Grad havde seet sig om, gav hun Prindsessen til Svar, at Salen virkelig var beundringsværdig kunstrig og deilig. — Men, — tilføjede hun: — for saaridt som en stakkels Eneboerske kan have en Mening i Sligt, — til den fuldendte Dejlighed synes der mig dog at mangle een Ting. Dog, I skal ikke regne, hvad jeg siger, naadige Fyrstinde! Jeg stakkel forstaaer mig, som allerede sagt, kun daarlig paa, hvad der gjælder for smukt i Verden. —

— Og Hvad er det? — spurgte Prindsessen: — Jeg bekræfter Eder ved Alt, hvad helligt er, siig mig det! Jeg tænkte selv, og har hørt alle Andre sige, at der slet intet fattedes til en fuldkommen Skjønhed. Men er der alligevel en Mangel derved, skal den visseelig snart blive afhjulpen! —

Med hyklet Ydmyghed svarede den forflædte Trolde-
mand: — Efter min Mening, hvis den overhovedet har det Mindste at sige, vilde denne Sal være uden Lige, ja være et sandt Verdensunder, naar der oppe fra Kuppelens Midtpunkt hang et Roch-Veg ned. Tilgiv mig den Frihed, hvormed jeg yttre min ensfoldige Mening, min naadige Prindsesse, eller rettere, agt slet ikke paa mine Ord! —

Men Prindsessen følte sig frænket i sit Allerinderste og lod ingeniunde Sagen falde. Hun ønskede tværtimod at erfare, hvad Roch'en var for en Fugl og hvor Man fik et saadant Veg fra. Hertil svarede den falske Fatime:

— Det er en uhyre stor Fugl, som bygger paa

de højeste Toppe af Bjergkjæden Kaukasus. Den, der har bygget Paladset, kan uden Vanskelighed ogsaa skaffe *Wegget*. —

Prindsessen syntes herved indtil videre tilfredsstillet, takkede for det gode Raad, der var blevet hende meddeelt, og ledede Samtalen over paa andre Gjenstande. Men ingeniunde slog hun sig derfor *Noch=Wegget* afsinde; meget mere følte hun det mest levende Savn deraf og tænkte kun paa Muligheden af at faae det.

Da derfor om Aftenen, da den forklædte Trolde-
mand havde taget Afsked med Prindsessen, og draget sig tilbage til sit Bærelse, Aladdin vendte tilbage fra en Jagt, der havde holdt ham fjernet i hele otte Dage, forekom det ham, som om hans Gemalinde, uagtet al den Jnderlighed og længselsfulde Barme, hvormed han selv hilste paa og omfarnede hende, modtog ham med en følelig Grad af Kulde og Forstemthed.

— Kjære Gemalinde — spurgte han studsende: — Du fejler sikkert Noget? Er det min muntre og sømme Budrulbudur? — Skulde der i min Fraværelse være forefaldet Noget, som har bedrøvet Dig eller voldt Dig *Wergrelse*? Ved den almægtige Gud, skjul Intet for mig! Jeg vil gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at fjerne Skyggen fra dit skønne Ansigt. —

— O, det har ikke Noget at betyde, — svarede Prindsessen: — og ligger mig kun saa svagt paa Hjerte, at det aldrig er faldet mig ind, at Du skulde kunne see det paa mig. Men i ethvert Tilfælde vil jeg ikke gjøre nogen Hemmelighed deraf. Jeg har nemlig hidtil tilligemed Dig selv antaget dette Palads for det herligste og mest fuldkomne i hele Verden. Men ved nøjere at

betragte Salen med de fire og tyve Vinduer er der faldet mig Noget ind, hvori Du sikkerlig vil være enig med mig, nemlig, at der slet intet vilde være tilovers at ønske, naar der blot hang et Roch=Weg ned fra Midten af Kuppelen. —

Paa denne Meddelelse forsikrede Aladdin, at der ikke behøvedes Videre, end at hun sænkede et Roch=Weg i Kuppelen, til for ham at finde en væsentlig Mangel ved Salen med de fire og tyve Vinduer. Men denne Mangel lod sig heldigviis endnu afhjælpe, og han vilde saa hastig, som muligt, træffe Anstalter dertil. —

Og han lod det ikke blive ved Ord; thi han begav sig strax med det Samme op i Salen, drog Tryllelampen frem af Barmen, hvor den i den senere Tid stedse fandtes forvaret, og gned den, som han plejede. Strax viste Manden sig, og spurgte, hvad han havde at befale.

— Slave, — begyndte Aladdin: — endnu fattes der Et ved dette Palads, nemlig et Roch=Weg, hængende ned midt fra Kuppelen. I Kraft af Lampen byder jeg Dig strax at afhjælpe denne Fejl! —

Neppe havde Aladdin udtalt, førend Manden udstødte et frygteligt Skrig, saa at hele Paladset bævede, og Aladdin var nær styrtet til Jorden. Derpaa skreg Manden med en Stemme, som bragte Marven i hans Been til at iisne:

— Glendige, er det Dig ikke Noget, at jeg og Lampens øvrige Mander have gjort alt Muligt for Dig? Vil Du nu med en Utafnemlighed uden Lige forlange af mig, at jeg skal hente min Fader og hænge ham op i Kuppelen? dette Forlangende fortjente, at jeg strax paa

Stedet forvandlede baade Dig, din Gemalinde, og hele Paladset til en Afkebob. — Saa viid da, at Broderen til den af Dig efter Fortjeneste straffede afrikanske Trolldmand har besnæret din Gemalinde! Han befinder sig i dit Palads, og har forummet sig i den hellige Fatimes Klæder, som han grusomt har taget afdage, for at lokke Prindsessen til at fremkomme for Dig med det Forlangende, som jeg nylig med Afsky har maattet høre af din Mund. Dig har han isinde at myrde; tag Dig derfor iagt! — Efter at have talt saaledes, forsvandt Manden.

Intet af Mandens Ord var gaaet tabt for Aladdin, som ogsaa allerede tidligere havde hørt tale om Helgeninden Fatime, samt om den undergjørende Kraft, hun besad til at helbrede Hovedsmerter alene ved Haandspaalæggelse.

Uden at spille noget Djebli begav han sig tilbage til Prindsessens Værelse, med hvem han indlod sig i Underholdning, dog uden i mindste Maade at berøre, hvad der var hændet ham under hans korte Fraværelse. Men det varede ikke længe, inden han blev stille og ordknapp, støttede Hovedet i den hule Haand og begyndte at flage over en heftig Hovedpine. Strax befalede Budruldur, at Man skulde hente den hellige Kone, og forklarede, medens hun afventede hendes Ankomst, sin Gemal, hvorledes det var gaaet til, at hun ikke alene for Djebliktet befandt sig i Paladset, men endogsaa for længere Tid havde opslaaet sin Bolig der.

Strax efter traadte den forklædte Trolldmand ind. — Gode Moder, — tiltalte hende Aladdin: — det glæder mig meget at lære Eder at kjende, og endnu mere, at I just nu, da jeg trænger til Eder, skulde være her til-

stede. Jeg har en forsmædelig Hovedpine, og beder i Tillid til Eders hellige Kraft om Eders kjærlige Hjælp; I vil visstnok ikke nægte mig, hvad I uden Personsansæelse plejer at udvise mod Enhver, der nærmer sig Eder med denne Lidelse. —

Med disse Ord stod han op og bøjede Hovedet. Men den forklædte Trolldmand nærmede sig ham med Tiggerfjed, idet han famlede efter Dolken, som sad i Bæltet under hans Overflæder. Dog Aladdin var paa sin Post og holdt Dje med Ukslingen; førend han endnu kunde drage det skjulte Vaaben, greb Aladdin ham om Haandleddet og stødte ham sin Dolk i Hjertet lige indtil Hestet. Livløs styrtede Trolldmanden til Jorden.

— O Hvad har Du gjort? Du har myrdet den hellige Kone! — skreg Prindsessen forfærdet.

Men Aladdin rev alene til Svar Eløret af den foregivne Fatimes Hoved, hvorved Trolldmandens hæslig fortrukne Ansigt kom tilsyne.

— Ikke Fatime, — yttrede Aladdin derpaa: — men en Skurk af en Djæblebesværger har jeg dræbt, som tragtede mig efter Livet, efter først at have myrdet den hellige Kone for at sætte sig i Besiddelse af hendes Klædebon. Vil Du endnu nøjere have Besked om, Hvem det er, saa viid, at det er en Broder til den afrikanske Trolldmand, som bortførte Dig! —

Derpaa fortalte Aladdin sin Gemalinde udførlig, hvad der var gaaet for sig, og lod Liget bringe bort. Nu troede han sig med Grund sikker for alle Forfølgelser fra den Side.

Da saa Aar senere den højt bedagede Sultan døde, efterlod han, i Mangel af Sønner, sit Rige i Arv til

Budrulbudur, som øjeblikkelig deelte sin Herskermagt med Aladdin. De regjerede i Forening i mange Aar, sejerrige, elskede og lykkelige i enhver Forstand, og efterlode sig en talrig og dygtig Efterslægt.

Den gule Abul Hassans Historie.

Der fortælles, at Harun al Raschid (Allah være ham naadig!) — engang havde en urolig og søvnløs Nat. Han kaldte derfor paa Mesrur, hans Brede's Sværd, og bød ham at bente Barmekyden Giafar, hans Storzvizier.

Da denne havde indfundet sig, sagde Khalifen: — Jeg er inat saa urolig og kan slet ikke sove, uden at vide Aarsagen dertil. Kjender Du intet Middel til at banlyse den kvafulde Uro, hvorunder min Sjæl lider? —

— Hersker over de Troende, — svarede Giafar: — de Vise sige: — „Besøg hos Kvinder, Badets Begjerning, Sang og Strengelsee fordribe Sorg og Griller.“ —

— Nej Giafar, Intet af alt dette kan hjælpe ved denne Lejlighed. — svarede Khalifen: — Kom hastig med et andet og bedre Raad, eller jeg veed ikke, hvad jeg gjør. Jeg er næsten bange for mig selv; mærk Dig det, Giafar, og lær ogsaa Du at frugte! —

— Nuvel da, min naadige Herre, — svarede Storzvizieren: — saa veed jeg intet andet Raad, end at vi bestige en Baad og sejle ned til et Sted ved Navn Kirn Asjerat; maaskee ville vi der faae noget Nyt at høre eller see. Hedder det ikke: — „Bed trende Ting kan Man

fordrive Sorgen, nemlig ved at see Noget, som Man aldrig har seet, eller høre Noget, som Man aldrig har hørt, eller erfare Noget, som Man ingensinde har erfaret. —
 Med Guds Hjælp vil din Sorg forsvinde paa denne Udflugt. Paa begge Flodbredder findes Landsteder med Vinduer og Altaner; maaskee høre eller see eller erfare vi Noget, som egner sig til at glæde og styrke Hjertet. —

Khalifen fandt Behag i Giafars Forslag. Ifølge med Fadhil, Isbak, Abu Nauos og Mesrur besteg de tilsammen en forgyldt Barke, og lode sig ro hen til det antydede Sted. Paa Rejen hørte de en fortryllende Pigestemme til Githaren synge følgende Vers:

— Stat op, min Ven! Vinen er klar, og Nattergalen synger i Buskene! Hvor længe vil Du endnu hvile og drømme? Vaagn op! Livet er kun et laant Gods. Medtag det paany af en øm Kvindes Haand, i hvis Blikke Kjærligheden lyser, paa hvis Kinder der vorer friske Roser, ved Siden af purpurøde Kirsebær! —

Khalifen følte sig henreven af denne Stemme, og sagde:

— O Isbak, Hvad siger Du til denne Stemme? —
 Isbak, Khalifens daglige Omgangsvæn, var nemlig sin Tids dueligste Githarspiller.

— Hersker over de Troende, — svarede Isbak: — mit Øre har aldrig før hørt noget saa fortræffeligt! Og dog tager Forbænget det Halve af Lyden bort. Hvorledes maa ikke denne Stemme lyde i Nærheden! —

Khalifen, der var en ligesaa stor Beundrer af det smukke Kjon som af Eventyr, svarede hertil, uden at betænke sig: — Nuvel, saa ville vi melde os som Gjæster

hos Husets Herre! Maaskee faae vi da at vide, Hvem det er, der synger saa smukt. —

— Vi stege (det er nemlig Barmekyden Giafar, der fortæller) ud af Baaden, bankede paa Døren til det Huus, hvorfra Sangen lød, og bade om Tilladelse til at træde indenfor. Strax traadte en smuk og artig ung Mand os imøde og sagde: — Velkommen i mit Huus, mine naadige Herrer! Træder kun ind og lader ganske, som om I vare hjemme hos Eder selv! —

Han førte os derpaa ind i Huset, som stod i en herlig Have frit til alle Sider. Loftene i Værelserne vare indlagte med Guld, og Væggene vare opmurede af Lazur-stene. I en stor Sal stod der en Sofa af Elfenbeen og Ibenholt, vel udstyret med bløde Hynder af kostbar Art. Paa denne Sofa sad fem Piger, skjøne som Fuldmaanen. Saasnart den unge Mand traadte ind, stode de alle op fra deres Sæde. Da henvendte den unge Mand sig til Giafar og sagde: — Naadige Herre, jeg formaaer ikke at skjelne, Hvo der er den Fornemste iblandt Eder; derfor beder jeg Eder i Allahs Navn selv at tage Plads efter Eders indbyrdes Rang. —

Da traadte Khalifen frem og satte sig først. Han var meget spændt paa nærmere Oplysning angaaende denne unge Mand, hvis Væsen behagede ham i overordentlig Grad. Derpaa satte sig de Dvrige, paa Messur nær, som blev staaende for at gjøre Opvartning. Da de saaledes vare komne tilsæde, sagde den unge Mand: — Hvis mine fjære Gjæster tillade det, vil jeg befale, at der bringes dem en ringe Forfriskning. —

Han klappede i Hænderne, og fire andre Slavinder traadte ind, som paa hans Bink frembare et Bord af det kostbareste Træ, og besatte det med Smaafade og Skaa-

ler af Kryſtal og chineſiſk forgyldt Porcellæn, hvori fandtes ſtegte Duer og Algerbøns, de koſteligſte Smørſpiſer og ſyltede Frugter. I Manden af Bordpladen læſtes følgende Verſ:

— Bryd Brødet og Kagerne, lad Fuglevildtet og Bagværket ſmage Dig, førend Du rækker din Haand ud efter Fiſkene! Guddommelig ſmager derefter Stegen med Grønſagerne og de ſure Spiſer. Til Deſſerten paſſe Meelſpiſer og allehaande ſøde Retter. O, hvor Livet dog er nydelsesrigt! Taalmodighed, blot Taalmodighed! Skjæbnen er en forunderlig Ting! Den ene Dag nedbøjer og betynger den os, den næſte tager den atter Byrden af vore Hjerter. —

Vi ſpiſte, indtil vi vare mætte; derpaa vaskede vi vore Hænder i Roſenvand i Sølvfade. Dernæſt ſagde den unge Mand: — Jeg takker Eder for den Ære, I have gjort mig ved Eders Beſøg. Hvis I have Et eller Andet paa Hjertet, ſaa udfiger det blot, at jeg kan have den Glæde at ſøje Eder deri! —

— Vil Du ogſaa virkelig dette? — ſpurgte de ham.

— Ja tilviſſe, — ſvarede han, idet han lagde Haanden paa ſit Hoved.

— Nu, ſaa viid da, — vedblere de Fremmede: — at vi ere trængte ind i dit Huus, fordi vi hørte en overordentlig dejlig Stemme! Vi bede Dig nu, at Du vil forunde os at høre den i Nærheden; ſaa ville vi, ſaaſandt Allah lever; tilfredſe igjen begive os tilbage ad ſamme Vej, ſom vi kom. —

— Med Glæde opfylder jeg Eders Begjæring, — ſagde Huusherren, og tilraabte en ſort Slavinde: — Beed din Herſkerinde indfinde ſig! —

Slavinden forlod Værelset og blev en lille Stund borte. Da hun kom tilbage, medbragte hun en chinesisk Stol, overtrukken med græst Silkestof. Efter hende fulgte en ung Pige, dejlig som Fuldmaanen; hun hilste med Ynde, og tog Plads paa Stolen. Derpaa rakte en anden Slavinde hende et Foderal, der var overtrukket med rødt Taft; Sangerinden aabnede det og fremtog en Githar, rigt indlagt med Guld og Edelstene, som Digteren siger:

— Naar hun tager den i sit Skjød, vækkes der Liv i den. Den er paa det Herligste smykket; men de Toner, hun aflokter den, gjøre alle Sandser til lutter Dre. —

Den skønne unge Kvinde tog Githaren, trykkede den til sin Barm, og bøjede sig over den, ligesom en Moder over sit Barn; derpaa greb hun i Strengene og slog en Tone an ligesom Stemmen af en Glut, der kalder paa sin Moder. Med det Samme begyndte hun at synge:

— Tiden er vendt tilbage med Gjenstanden for min Elskov. — O min Ven, da Du nu dog er vendt tilbage, saa lad os drikke af Vinen, som neppe bedugger Hjertet, førend al Sorg omskiftes til Henrykkelse. — Selve Vestenvinden aandede i mit Bæger, og priste Vinen, som var deri. Og Fuldmaanen kyssede dens blanke og mørke Spejlflade. — Hvor mangen Nat har jeg ikke kjærlig spøget med Fuldmaanen over Tigrisfloden, forinden den gik ned? Men naar den dvælede over Vandene, var det, som om den til Afskeds-hilsen strøede Guld i Flodens Skjød. —

Da hun havde fuldendt disse Vers, brød hun ud

i en heftig Graad. Men vi vare lige henrykte over hendes herlige Sang og skønne Skabning. Khalifen bøjede sig over mod Isbak og tilhviiste ham: — Nu, Hvad synes Dig, Du Sangerens Mester? —

— O Hersker over de Troende, — svarede Githarspilleren: — hendes Kunst er uforlignelig! —

Derpaa gav Khalifen sig til at betragte den unge Mand, og maatte beundre hans Skjønhed og Anstand, uagtet hans Ansigt var saa gualladent, som om der ikke var Blod i hans Kinder.

— Unge Mand, — spurgte Khalifen: — maa jeg gjøre Dig et Spørgsmaal? —

— De Troendes Behersker har at befale, — svarede den unge Mand, idet han kastede sig ned. Han havde nemlig imidlertid faaet at vide, at han havde selve Mohameds Efterfølger til Gæst hos sig.

— Jeg gad nok vide, — vedblev Khalifen: — om den gule Farve er dit Ansigt medfødt, eller om den først har indfundet sig ved een eller anden Sygdom. —

— Hersker over de Troende, — svarede den unge Mand: — den er først senere bleven mig egen. —

— Men hvorledes? — spurgte Khalifen videre: — Fortæl! Maaskee kan der endnu findes Raad derimod. —

— Naar I befaler det, — sagde Huusherren: — skal jeg gjerne fortælle Eder min Livshistorie. —

— Jeg baade ønsker og befaler. — var Khalifens Svar.

— Saa viid da, Hersker over de Troende, — begyndte den smukke unge Mand: — at jeg er en Kjøbmand fra Staden Aman. Min Fader var ogsaa Kjøbmand, besad en stor Formue og drev en vidtløftig Sø-

handel. Det var en ædel Mand og en from Fader; han sørgede for, at jeg tidlig modtog en Opdragelse, som det sømmer sig en god og oplyst Muselman.

En Dag sad jeg i min Bolig tilligemed flere andre Kjøbmænd; da kom en Tjener og sagde: — Herre, der er en Mand udenfor, som beder om at faae Eder itale. — Jeg bød ham at føre Manden ind for mig, og strax efter indtraadte en Mand med en Lastdrager, der bar en tildækket Kurv paa Hovedet. Han hilste mig, og lod Kurven sætte ned for mine Fødder. Da jeg af-dækkede den, fandt jeg allehaande sjeldne og kostelige Frugter deri. Jeg takkede ham for hans smukke Gave og forærede ham hundrede Dinarer; ogsaa Lastdrageren fik en rigelig Betaling.

Den Fremmede tog Afsked, idet han ønskede mig megen Lykke. Da han var gaaet, delte jeg Frugterne mellem de Tilstedeværende, og spurgte Kjøbmændene, hvorfra slike Frugter kom. De svarede mig: — Fra Balsora. — beskrev mig Stedet, og tilføjede: — Der gives i hele Verden ingen herligere og behageligere Stad end Bagdad, og ingen bedre og mere dannede Mennesker end sammes Beboere. —

Disse faa Ord tændte mit Hjerte ibrand. Jeg havde fra dette Øjeblik ingen Ro paa mig; saaledes længtes jeg efter at rejse til Balsora og Bagdad. Tilsidst besluttede jeg at sælge Alt, hvad jeg ejede, og følge min brændende Tilbøjelighed. Først solgte jeg mine Bæ-
rer og Skibe for hundrede tusinde Dinarer, dernæst mine Slaver og Slavinder. Da jeg havde solgt Alt, beløb min Formue sig til en Million Dinarer, uden at regne Smykker og løse Edelstene.

Jeg besteg det første det bedste Skib og lod mine

Skatte bringe ombord. Skibet gik til Balsora; her opholdt jeg mig i nogen Tid. Men min Længsel drev mig videre; det varede ikke længe, inden jeg lejede mig et andet Skib, og med mine Skatte sejlede op ad Floden til Bagdad. Saasnart jeg var naaet hertil, forespurgte jeg mig, hvor Kjøbmændene boede. Svaret lød: — I et Kvarter, som kaldes Karch. — Her lejede jeg det smukkeste Huus i den saakaldte Saffrangade, lod alt mit Gods bringe vel i Forvaring, og levede nogen Tid meget behagelig.

En Dag, det var en Fredag, gik jeg hen i Moskeen for at holde min Bøn. Da jeg forlod Moskeen, fulgte jeg Menneskestrømmen ud til et Sted, som kaldes Kirn Asserat, og naaede paa Vejen et gammelt Huus med Altaner ud til Floden og forgyldte Jerngittere for Vinduerne. Mange Folk traadte efterhaanden hen til Gitteret og talte med Nogen indenfor. Da jeg af Nysgjerrighed ogsaa nærmede mig, fandt jeg en smuk gammel Mand siddende indenfor Gitteret, iført kostbare Klæder og duftende af den fineste Vellugt, med et Skjæg, der liig tvende Sølvfloder bølgede ham ned ad Brystet. Fire Slavinder og fem Slaver stode omkring ham til hans Opvartning.

Forundret spurgte jeg de Højstaaende: — Hvad er det for en smuk gammel Mand? —

— Det er Zaher, Ali's Søn, — svarede Man mig: — som barmhjertig tager sig af alle tørstige Sjæle i Bagdad. Enhver, som vil, kan tage ind til ham, kan spise og drikke og faae smukke Piger at see. —

— Ved Allah, — svarede jeg: — saadant et Huus søger jeg længe forgjæves! —

Jeg gif altsaa hen til den Gamle, hilste ham og sagde:

— Herre, jeg har Noget at sige Dig. — Kom frem med det! — svarede den Gamle.

Jeg traadte ind i Huset; Oldingen rejste sig og kom mig imøde.

— Herre, jeg ønsker inat at være din Gjæst. — sagde jeg til ham.

— Det skal være mig en Glæde at tage imod Dig. — svarede Oldingen: — See, min Søn, jeg har en Mængde dejlige Piger i Huset; udvælg Dig iblandt dem den dejligste, den, af hvem Du helst ønsker at blive betjent og underholdt! —

— Herre, — tog jeg fuld af Henrykkelse atter tilorde: — lad mig blive boende her hos Dig! thi hos Dig behager det mig! — Og jeg udbetalte ham med det Samme hundrede Dinarer for en heel Maaned.

Oldingen lod mig bringe i Bad, og dervfra føre ind i et Værelse, hvor jeg fandt en Pige skøn som en Huri, til hvem Tjeneren sagde: — Her har Du din Gjæst. — Den skønne Pige tog vel imod mig, gav mig Sæde hos sig, og befalede fire Slavinder, som omgave hende, at de skulde bringe mig at spise og drikke. De fremsatte for mig et kosteligt Bord, hvorpaa der fandtes skrevet følgende Vers:

— Skulde Du ikke have Lyst til Bedekjød, kogt i en Kjedel under lukket Laag, duftende som Rosenvand, Moskus og Ambra? Gider Du spise, saa grib til! Gider Du ikke, saa vær en Nar længe nok! —

Man bragte os tillige en kostelig Viin. Men Pigen tog en Githar og sang, medens jeg spiste.

Jeg tilbragte herlige Dage i den smukke Piges Selskab. Men efter nogen Tids Forløb opgav jeg dog hende og gik til en anden; og saaledes blev jeg ved, indtil jeg kom til den Skønneste af dem alle. Hun var isandhed et Underværk af Skønhed, Ynde og Elskværdighed.

En Aften hørte jeg Larm og høje Skrig udenfor Huset. Jeg spurgte, hvad det var, og fik til Svar, at alle Stadens Indvaanere foretog sig en Sejltoir paa Floden. — Min Søn, — sagde den Gamle: — hvis Du vil, kan Du see Alt fra Husets Terrasse. —

Jeg steg altsaa med ham op paa Terrassen, og saa derfra en Mængde Mennesker med Borkjærter og Fakler sejle op og ned ad Tigris. Men da jeg traadte videre frem paa Terrassen, lagde jeg Mærke til et smukt Forhæng, som skjulte Indgangen til eet af de øvre Værelser. Jeg drog Tæppet tilside, og kigede derind. I Midten af Værelset stod en Sofa af Cypressetræ, indlagt med Guld og udstyret med prægtige Hynder og Puder, og paa Sofaen sad en ung Pige, saa vidunderlig dejlig, at jeg ingensinde havde seet hendes Lige. Men ved Siden af Pigen stod en Yngling, som havde slynget sin Arm om hendes Hals og kyssede hende. Da jeg blev Vidne hertil, o Hersker over de Troende, tabte jeg ganske Herredømmet over mig selv, og vidste ikke, hvad jeg gjorde.

Da jeg igjen var kommen ned i mit Værelse, forhørte jeg mig angaaende den dejlige Pige hos min Selskaberinde, idet jeg spurgte hende: — Hvad er det for en ung Pige, der er saa henrivende skøn, at min Hjerne svimler, naar jeg tænker derpaa? —

Pigen svarede smilende: — Havde Du maaskee

Lyst til ogsaa at slynge din Arm om hendes Hals og kysse hende? —

— Ja, ved Allah, — udraabte jeg: — selv om det skulde koste mig hele min Formue, ja Livet selv! —

Da sagde Pigen: — Det er Zahers egen Datter; alle vi andre ere hendes Slavinder. Vil Du vide, hvad det koster at kysse hende og blive opvartet af hende? — Fembundrede Dinarer! — Det maa visseelig gaa en Kjøbmand nær til Hjerter. —

Men jeg tænkte ved mig selv, at dette kun var en ringe Priis for saadan paradisisk Lykke.

Med Utaalmodighed ventede jeg den næste Dag. Ved Morgengry steg jeg i Badet, iførte mig min kostbareste, med Guld og Edelstene prydede Klædning, og begav mig paa Vejen til Oldingen. Han bød mig velkommen, og spurgte, hvad jeg vilde. — Jeg ønskede gjerne at faae din egen Datter til min Tjenerinde. — var mit Svar. — Der er intet ivejen; — svarede han: — Du kjender vel Prisen? — Hertil svarede jeg Ja, og bragte ham strax femten tusinde Dinarer for en heel Maaned. Dermed var Sagen afgjort; Oldingen befalede strax en Tjener at bringe mig op til sin Herskerinde.

Jeg blev ført ind i en Bolig, som i Pragt og Herlighed ikke fandt sin Lige i Verden. Den unge Huri sad paa Sofaen. Saasnart jeg fik Øje paa hende, fæstede jeg mig beundrende ned og prisede Allah, at han havde frembragt sliq en fortryllende Skabning. Hun var saa skøn og blomstrende, som Digteren beskriver hende:

— Hvis hun vilde rivalisere med Solen, vilde Hedningerne med Foragt vende sig bort fra denne og tilbedende falde ned for hende. — Hvis hun lod sin Munds Aande

udgaa over Havet, vilde det vinde en liflig Sødme. — Hvis hun i det fjerne Westen viste sig for en from Eremit, vilde denne forlade Osten og vandre Jorden rundt for at opsoege hende i Westen. —

— Kort sagt, o Hersker over de Troende, — vedblev den unge Mand: — hun var dejlig over al Forestilling! —

Da jeg hilste hende, stod hun op og kom mig imøde, paa en fortryllende Maade bydende mig velkommen. Jeg saa hende gaa, nej, hun gik ikke, — hun svævede. Henrivende Ynde var udbredt over hele hendes Væsen. Atter og atter maatte jeg i mit Hjerte prise Allah, der havde skabt hende saa fuldkommen.

Jeg tog Plads hos hende, og hun befalede sine Slavinder at bringe Maaltidet. Da traadte fire unge Piger ind med et Bord, bedækket med Spiser, som de kun findes paa Kongernes Taffel, og satte det for os. Jeg greb efter Retterne og spiste uden at vide, hvad jeg gjorde. Da vi havde spist sammen, vaskede vi vore Hænder. Derpaa bragte Man os Vin; een af Slavinderne raakte min Elskede en Githar, som hun lagde paa sit Skjød og stemte. Hvilke Toner! De lade sig kun beskrive med Digterens Ord:

— Vi drak ædel Vin med hinanden i den dunkle Nat under Hemmelighedens Slør. Hun gav sig til at synge og spille for mig; hun trykkede Githaren imod sin Barm, lod Hals- og Armbaand hænge ned deraf, og bøjede sig kjærlig ned over den, som om hun havde sit elskede Barn i Skjødet. —

Saaledes, o Hersker over de Troende: — levede

jeg den ene Maaned efter den anden, indtil jeg havde forødt alle mine Penge. En Dag sad jeg hos hende og tænkte over, at jeg nu snart maatte skilles fra hende; da formaaede jeg ikke at holde mine Taarer tilbage.

— Hvorfor græder Du? — spurgte hun.

— Over vor nære Skilsmisse, Du mine Dines Lys. — svarede jeg.

— Og hvorfor maa vi adskilles? — spurgte hun videre.

— Ved Allah, — lød mit bedrøvelige Svar: — lige fra den Dag, da jeg kom til Dig, tager din Fader daglig fem hundrede Dinarer af mig, og nu har jeg ingen flere Penge. Hedder det ikke: — Fattigdommen gjør et Menneske til en Fremmed i hans Hjem, og Rigdommen gjør, at den Fremmede ikke savner noget Hjem. —?

— O, bryd Dig aldrig derom! — sagde min Elskede: — Du maa vide, at min Fader skænker enhver ung Mand, som har forødt sin Formue hos os, endnu trende Dage, førend han viser ham ud af Huset. Men med Dig skal det ikke komme dertil; jeg skal nok indrette det saaledes, at vi aldrig komme til at skilles. Min Fader er nemlig saa umaadelig riig, at alene Allah veed Ende paa hans Rigdom, og alle sine Penge giver han mig at opbevare. Herefter vil jeg daglig give Dig fem hundrede Dinarer, som Du saa betaler min Fader; alt eftersom han sender mig disse Penge i Forvaring, overgiver jeg dem i dine Hænder, og paa denne Maade kan Du blive hos mig, saalænge Allah tillader. —

Da jeg hørte min Elskede tale saaledes, Hersker over de Troende, sprang jeg op og kyssede henrykt hendes Hænder, og vi begyndte paany at leve et lykksaligt Liv med hinanden.

Paa denne Maade forløb et heelt Aar, uden at vi vidste, hvor Tiden var bleven af. Da var det Allahs Villie, at vor Lykke skulde være tilende. Min Elskede straffede nemlig en Dag een af sine Slavinder temmelig haardt; da blev Slavinden forbittret og raabte: — Du har ved dine Slag voldt mig Smerte; — ved den store Allah, nu vil jeg ogsaa volde Dig Smerte! — Derefter ilede hun bort og fortalte min Elskedes Fader hele Sammenhængen fra Begyndelse til Ende.

Saa snart hendes Fader hørte dette, søgte han mig op og sagde til mig: — Unge Mand fra Aman, i dette Huus er det Skik, at der skjænfes Enhver, der har forødt sin Formue, endnu trende Dage; men Du har allerede svælgset et heelt Aar over Tarten. — Derpaa befalede han en Tjener, at han skulde trække mine kostbare Klæder af mig. Tjeneren adlød Befalingen, og tilkastede mig nogle gamle Pjalter, som ikke vare en Drachme værd. Derpaa gav Oldingen mig ti Drachmer i Tærepænge, idet han tilføjede: — Gaa nu din Vej! Jeg vil ikke slaa Dig og intet Ondt ønske Dig. Men forlad saa hastig, Du kan, dette Sted og dette Land, og lad aldrig noget Ord undslippe Dig om hvad Du har oplevet; ellers kommer dit Blod over dit eget Hoved! —

Derpaa aabnede han Døren for mig; fortabt og elendig vankede jeg bort, uden at vide, hvorhen.

Jeg var nærved at fortvivle, naar jeg tænkte paa alle de Penge, jeg havde forødt. Jeg var rejst hjemmefra med en Million Dinarer; den havde jeg sat til i den skjændige Oldings Huus, og vandrede nu ud i den vide Verden, elendigere end nogen Tigger. Der gaves ingen

Magt og ingen Frelse uden hos Allah, den Almægtige! — Jeg opholdt mig endnu i fire Dage i Bagdad, men kunde af Sorg hverken spise eller drikke. Paa den fjerde Dag saa jeg et Skib, som lettede Anker til Balsora; jeg gik ombord og gav de ti Drachmer, Alt, hvad jeg ejede, for at blive optagen iblandt de Rejsende.

Da jeg i Balsora, plaget af Sult, gik omkring paa Torvet, traf jeg en Mand, som handlede med Grøn-, sager, af mit tidligere Bekjendtskab. Saasnart han fik Dje paa mig, stod han op, omfavnede mig kjærlig og spurgte mig, hvorledes det var gaaet mig, siden jeg viste mig i saa usle Klæder. Jeg fortalte ham da hele min Historie, uden at lægge Skjul paa det Mindste. Efterat han havde hørt mig tilende, sagde han: — Ven, Du har baaret Dig ad som en gal Mand; Hvad har Du nu isinde at gribe til? — Ved Allah, det reed jeg ikke! — svarede jeg. — Nu da, — vedblev Manden: — saa bliv hos mig og før mine Bøger; saa skal Du daglig faae to Drachmer foruden Kosten. — Dertil er jeg villig; — gjensvarede jeg: — Alting maa jo dog gaa efter den almægtige Allahs Villie! —

Jeg blev altsaa hos denne Mand, men ikke længer end til jeg havde samlet mig hundrede Dinarer; da lejede jeg mig ind i et Huus ved Floden, og ventede paa et Skib, som vilde gaa til Bagdad.

En Dag kom der et Skib rigt ladet med allehaande Varer. Alle de Store og de rige Kjøbmænd paa Stedet gik ombord for at kjøbe; jeg blandede mig i Mængden. Da steg tolvende Mænd ud af Skibet; Man satte Stole for dem, hvorpaa de toge Plads. De Forsamlede hilste dem, og Tjenerne fik Befaling til at udbrede Tæpper. Da dette var skeet, lode de to Handels herrer

bringe en heel Sæf fuld af Perler og Edelstene, Kor-
maler, Krystaller, Koraller og meget Mere. Derpaa sagde
de: — I Kjøbmænd, idag sælge vi ikke Andet end dette. —
Da gave de Kjøbelystne sig til at overbyde hverandre, og
der blev i en Hast solgt for fire hundrede Dinarer.
Da fik een af de Reisende, som vare ombord paa Skibet,
Øje paa mig; da han kjendte mig fra tidligere Dage,
kom han hen til mig og hilste paa mig.

— Hvorfor handler Du ikke ogsaa med Kjøb-
mændene? — spurgte han mig.

— Den onde Skjæbne i Verden har, overfaldet
mig og røbet mig min Formue. — svarede jeg: — Jeg
besidder nu ikke Mere end hundrede Dinarer; saaledes har
det udentvivl været Allahs Villie. —

Jeg skammede mig saa inderlig for ham, at Taa-
rerne ved disse Ord kom mig i Øjnene. Men da min
Ven saae mig i denne Tilstand, følte han Medlidenhed
med mig, og gav sig til at græde med mig. Derpaa
sagde han til Kjøbmændene, som stode trindt omkring:
— I ere mine Vidner, at jeg for hundrede Dinarer
sælger denne Amaner dette Tæppe tilligemed Alt, hvad
derpaa findes. Det er dobbelt saa meget værdt; men
jeg under ham det gjerne. —

Dybt rørt ønskede jeg min Ven Alverdens
Godt, og alle Kjøbmændene roste hans ædle Gærmild-
hed. —

Jeg tog Varerne, gik dermed op paa Perlemarkedet
og handlede et Aar tilende. Men nu traf det sig, at
der iblandt disse Edelstene ogsaa fandtes en Amulet af
Koraller, der var fuldt bekrævet med ganske fine Talis-
maner, som jeg ikke forstod, saa smaa og fine som Spo-
rene af Bisfodder. Denne Amulet tog jeg og overgav

til en Mægler, at han skulde raabe den ud og see til at faae den solgt. Efter nogen Tids Forløb kom han tilbage og spurgte mig: — Vil Du sælge den for ti Drachmer? — Nej, — svarede jeg: — for den Priis er den ikke tilfals. — Da lagde han Amuletten fra sig, og gik sin Vej.

Den følgende Dag lod jeg den atter udraabe. Om Aftenen kom Mægleren igjen tilbage og spurgte mig: — Vil Du sælge den for fem Drachmer? — Jeg svarede Intet, men tog Amuletten fra ham og forvarede den.

Da jeg en Dag sad i min Bod, kom en Rejsende hen til mig og hilste paa mig. Jeg besvarede hans Hilsen. Derpaa tog den Fremmede tilorde: — Tillad mig nøje at gjenneemsee Alt, hvad Du her har lagt frem til salg! — Gjør, som Eder behager! — var mit Svar. Men jeg følte mig højlig skuffet, da han tilsidst ikke bestemte sig til at kjøbe Andet end den foragtede Amulet. Dog kunde jeg mærke paa ham, at han fandt meget Behag i den; thi saasnart han fik Øje paa den, straaledede hans Øje og han kysjede paa sin Haand.

— Vil Du sælge denne? — spurgte han.

— Ja, — svarede jeg langtruffet, da jeg mærkede, at han følte stor Lyst til at kjøbe den.

— Hvor dyr er den? — spurgte han videre.

— Hvor mange Penge har Du hos Dig? — lod mit Spørgsmaal istedetfor Svar.

— Tyve Drachmer. — svarede han.

— Saa lad kun Amuletten ligge, — sagde jeg: — og gaa Din Vej! —

— Nu, saa vil jeg give halvtredsindstyve Dinarer. — vedblev den Fremmede.

Nu kunde jeg ikke troe Andet end at han drev Spøg med mig, og svarede: — Gaa din Vej og lad mig være i Fred! Jeg er ikke oplagt til at lade mig spøge med. —

— Jeg vil give Dig hundrede Dinarer, — overbød den Fremmede hastig sig selv: — to hundrede — fem hundrede — tusinde! —

Nu var jeg aldeles vis paa, at han vilde have mig til Mar. Men den Fremmede vedblev at byde sig selv over, med den alvorligste Mine af Verden: — to — tre — fem — ti — femten tusinde Dinarer. Jeg var saa forbittret, at jeg ikke svarede ham et Ord mere. Endelig sagde han: — Saa hør da nu mit allersidste Bud — tyve tusinde Dinarer! —

Da kunde jeg ikke Andet end briste i Latter, og følte mig næsten oplagt til at gaa ind paa Spøgen. Imidlertid havde der forsamlet sig en stor Mængde Mennesker omkring min Bod; disse tilraabte mig: — Lad ham kun faae den for de tyve tusinde! Hvis han ikke staaer ved sit Ord, ere vi alle enige om at pidske ham ud af Staden. —

— Nu, saa lad mig da rigtig faae at vide, hvor mange Penge Du har! — yttrede jeg.

— Ja, men siig mig først, om Du vil sælge den! — indvendte den Fremmede.

— Ja, hvorfor ikke, naar jeg faaer den godt betalt. — svarede jeg.

— Jeg besidder tredive tusinde Dinarer; — sagde da den Fremmede: — vil Du sælge den derfor, saa lad mig faae den! —

Da henvendte jeg mig til de Tilstedeværende og sagde: — I ere mine Vidner. — og sagde derpaa til

Kjøberen: — Dog vil jeg ikke overlade Dig den, førend Du siger mig, hvorledes Du kan være tjent med at betale den saa dyrt. —

— Lad os først afslutte Handelen; — svarede den Fremmede: — saa skal jeg sige Dig det, i Tillid til, at Du frygter Allah og bliver staaende ved din Forpligtelse. —

— Nu lad gaa. da; for denne Sum er Amulettens din! — svarede jeg.

Da blev han overmaade glad, tog Pengene frem og talte mig dem til, og modtog Amulettens, som han strax hængte om sin Hals, idet han spurgte: — Er Du nu tilfreds? —

— Ja jeg er. — svarede jeg.

Da sagde den Fremmede til de Omkringstaaende: — I ere mine Vidner, at han er tilfreds og har taget imod Amulettens Værdi. — Derpaa henvendte han sig til mig og sagde: — Ved den store Allah, havde Du forlangt Mere, jeg havde givet Dig hundrede, to, ja tre hundrede tusinde Dinarer! —

Da jeg hørte ham tale saaledes, var det mig, som om jeg vaagnede op af en Drøm. Blodet strømmede mig ud af Næse, Mund og Dine, og fra denne Tid af har jeg ifølge Allahs Bestemmelse (han være priset!) beholdt denne gule Ansigtssfarve. —

— Og Hvad vil Du bruge den til? — fremstammede jeg.

— Min Søn, — svarede han: — Du skal høre min Historie. —

Imidlertid havde der samlet sig flere hundrede Mennesker omkring os. Men den Fremmede gav sig til at fortælle:

— Du maa altsaa vide, at Kasmir, den store Konge af Yemen, som hersker over en Trediedeel af Verden, er Fader til den dejligste Kvinde paa Jorden. Men desværre er hun plaget med den faldende Syge. Kongen lod forgjæves alle sine Stjernetydere komme for at helbrede hende. Da sagde een af de Tilstedeværende: — Herre, jeg kjender en Mand, som hedder Abdallah fra Babel; det er den düeligste Mester til at helbrede Sygdomme af dette Slags. Hvis det behager Dig, saa send mig hen til ham! —

Kongen gav ham et Stykke Karneol og hundrede tusinde Dinarer; Manden rejste dermed til Landet Babel, opspurgte den vise Abdallah og overgav ham Foræringerne. Oldingen tog imod dem, og iagttog Stjernerne i syv Maaneder, indtil han fandt det heldige Øjeblik, i hvilket han efter sin dybe Indsigt skrev Talismaner og hellige Navne paa denne Amulet.

Sendebudet rejste tilbage og overgav Amuletten til Kongen, som strax hængte den om sin Datters Hals. Den unge dejlige Kvinde var lænket med fire Jernkjæder; hver Nat maatte der vaage en Mand hos hende, som den følgende Morgen blev henrettet. Men saasnart Kongen havde hængt hende Amuletten om Halsen, blev hun atter karsk ifølge den almægtige Allahs Villie, og fra samme Stund af havde hun ikke mere noget Anfald. Kongen var hjertelig glad over denne heldige Virkning af Amuletten, og overøste Sendebudet med Foræringer; ikke mindre viste hele Stadens Indvaanere denne Mand Velgjerninger, naar og hvor de kunde. Men en Dag gjorde Prindsessen tilligemed sine Slavinder en Spadsjerefart paa Floden og øvede allehaande Lege med dem. Da strakte en Slavinde i Spøg sin Haand rast ud imod

hende. — Ved Prindsessens Bevægelse gik Amuletten løs og faldt i Vandet. Strax sank Prindsessen i Afmagt og blev sin gamle forfærdelige Sygdoms Bytte.

Da Kongen fik dette at vide, gav han mig Penge og bød mig at rejse hen til Oldingen i Landet Babel for at faae en ny Amulet. Men da jeg kom til Stedet, hvor han skulde bo, var han død. Allahs Barmhjertighed være med ham! — Da sendte Kongen os ud, Ti og Ti, til alle Sider, forat vi i den vide Verden skulde forsøge vor Lykke og gjenfinde Amuletten. Jeg var den Heldige. Det er min hele Historie. —

Med disse Ord tog han Amuletten og gik sin Vej. —

Nu veed Du, Hersker over de Troende, hvorfor min Ansigtssfarve er saa guul. — —

Derpaa rejste jeg tilbage til Bagdad og lejede mit gamle Huus. Strax den følgende Morgen efter min Ankomst til Staden iførte jeg mig mine bedste Klæder og gik hen, hvor Zaher boede. Da jeg naaede Stedet, fandt jeg alle Vinduer tillukkede. Fortabt blev jeg staaende udenfor Huset og fordybede mig i Betragtninger over Skæbnens Omskiftelser og min egen Glendighed. Endelig viste sig een af Husets Tjenere.

Jeg henvendte mig til dette Menneske og spurgte: — Hvad er der blevet af dette Huses Herre? —

— Min Onkel *), — svarede Tjeneren: — han har ombendt sig til den barmhjertige Allah. —

*) Iblandt den lavere Klasse i Østerlandene ere denne og lignende vilkaarlige Benævnelser Udtrykket for Venskabelig-
hed og Agtelse.

— Hvad har da foranlediget ham dertil? — spurgte jeg videre.

— For nogle Aar siden — forklarede Tjeneren: — kom der en Mand til os ved Navn Abul Hassan fra Aman, hvem min Herres Datter fik inderlig kjær. Da han forlod os, blev hun saa syg, at hun efter kort Tids Forløb var Døden nær. Da hun ikke længer formaaede at skjule sin Hemmelighed, aabenbarede hun den for sin Fader, som derved følte sig saa bevæget, at han lod udgaa Bud til alle Lande for at opsoge den tabte Abul Hassan. Den, der var saa heldig at finde ham, lovede han hundrede tusinde Dinarer.

Men alle vendte de tilbage, uden at have opdaget mindste Spor af ham. Ved dette flette Udfald af en Foranstaltning, hvortil hun havde knyttet hele sit Livs-
haab, forværredes min Herskerindes Sygdom i den Grad, at hun nu kun har Dage og Timer tilbage at leve i. Men hendes Fader gif denne Ulykke saa nær til Hjerte, at han solgte alle sine Piger og ombendte sig til den almægtige Allah. —

Da spurgte jeg Tjeneren: — Hvad vilde Du sige, hvis Nogen viste Dig Abul Hassan? —

— O, — raabte han: — jeg besværger Dig ved Allah, hjælp mig og min gamle Herre ud af denne Elendighed! —

— Gaa gaft ind og siig, — sagde jeg til ham: — at Abul Hassan fra Aman staaer udenfor og la-
der hilse! —

— Er det Sandhed, hvad Du siger? — udraabte Tjeneren: — Ved din Tro besværger jeg Dig, siig Sandheden! —

— Gaa kun ind og siig, hvad jeg har paalagt Dig! —

bød jeg ham. Og Tjeneren ilede bort som en Muulæsel, der er sluppet ud af Møllen.

Efter en Stund kom Slaven tilbage med Oldingen sin Herre. Saa snart Zaher gjenkjendte mig, vaklede han mig imøde, omfavnede mig med Rørelse, og sagde: — Priset være Allah, at han har opholdt Dig! —

Og han vendte sig om og gav Tjeneren tusinde Dinarer for det glædelige Budskab, han havde bragt. Derpaa omfavnede han mig paany og holdt mig længe trykket til sit Bryst, idet han gjentagne Gange udraabte: — Priset være Allah den Almægtige! —

— Hvor har Du været saa længe, min Søn? — spurgte han derpaa: — Min Datter har for din Skyld været nærved at smage Dødens bittre Kalk. Følg nu ind med mig! —

Og jeg traadte ind med ham i Huset, hvor han bød mig tage Plads, indtil han havde forberedt sin Datter paa mit uventede Komme.

— O, min Datter, — sagde han til hende med Taarer: — Allah frelse Dig fra denne Sygdom! —

— Af, min Fader, — svarede Pigen: — jeg bliver ikke helbredet, førend jeg gjenseer mit Hjertes Elskede! Maatte jeg dog blot, inden jeg døde, kaste eet eneste Blik paa hans dyrebare Ansigt! —

— Vær trøstig, min Datter! — vedblev Oldingen: — Jeg lover Dig forvist, at Du skal blive gjenforenet med din Elskede. Lad Dig nu kun først bringe i Bad og styrk Dig med nogen Spise! —

Da Pigen hørte disse Ord, begyndte hun at skjælve, og udraabte: — Taler Du Sandhed, o min Fader? —

Men Oldingen vendte sig til Gildingen og befalede

ham: — Gak og hent den Mand, som nylig traadte ind i Huset med mig! —

Tjeneren førte mig ind i Sygebærelset. Men ved det første Blik paa mig, o Hersker over de Troende, faldt min Elskede i Afmagt.

Da hun atter kom til sig selv, drog hun dybt sin Aande og fremsagde med mat Stemme følgende Vers:

— Sikkerlig, det er ham, den Tabte, jeg har gjenset!
Men mit Hjerte blev saa svagt, at jeg ikke engang for-
maaede at byde ham velkommen. —

Derpaa rejste hun sig paa Lejet og sagde: — O, min Herre, jeg troede, at jeg drømte, da jeg saae Dig igjen! — Og hun slyngede Armen omkring min Hals og græd heftig og længe.

Da hun atter havde fattet sig, sagde hun til sin Fader: — Nu er mit Hjerte frydefuldt; giv mig Noget at spise! —

Den Gamle gjorde Intet heller. Han bragte Spise og Drikke, og vi nød Maaltidet med hinanden.

Fra denne Dag af blev jeg hos hende. Hendes Skjønhed og Ynde vendte med en vidunderlig Hast tilbage i deres fulde Glans. Efter nogen Tids Forløb lod hendes Fader Kadi'en og Vidner hente, og gav mig hende til Kone. Og jeg er lykkelig uden Maal og Ende, o Hersker over de Troende! Allerede har hun født mig en Søn, som jeg beder Dig forunde et venligt Blik. —

Og den unge Mand hentede en Dreng, der var smuk som den opstigende Maane, og kysjede Jorden for Khalifens Fødder. Men denne tog Drengen i sine Arme, kysjede ham paa Panden og roste hans Skjønhed.

Khalifen havde fundet meget Behag i denne Fortælling. Da den unge Mand atter havde taget Drengen fra ham, stod han op for at fjerne sig, idet han sagde til Giafar: — Ved Allah, det er en underfuld Begivenhed! — Derpaa toge de Afsked med Abul Hassan, forlode Huset og stegte igjen i deres Baad.

Da Khalifen den følgende Morgen sad paa sin Trone, lod han Mesrur falde, og bød ham at bringe tre Centner Guld, eet fra Bagdad, eet fra Arsan, og eet fra Balsora, og lægge det Hele i een Hob. Til sammen udgjorde de en saa uhyre Sum af Guldstykker, at alene Allah kjendte Tallet paa dem. Derpaa befalede Khalifen at hente den unge Mand.

Giafar begav sig hen til Abul Hassans Huus og bankede paa Døren. Saasnart Huusherren var traadt ud til ham, tog han tilorde og sagde ham, at de Troendes Behersker ønskede at see ham hos sig.

Abul Hassan ilede at kaste sig ned for Harun al Raschids Trone. Men han skjælvde over hele Legemet, og lod sine Arme hænge; thi han frygtede for, at han paa een eller anden Maade havde fortørnet Profetens Efterfølger, — hvis Rige Allah forevige og velsigne med ethvert jordisk Held! —

Men Khalifen modtog ham heelt naadig, og bød ham at drage det Tæppe tilside, som han havde ladet kaste over Gulddynge. Da den unge Mand havde løftet Tæppet og seet den umaadelige Mængde af Guld, blev han forskrækket og taug ganske stille. Men Khalifen sagde: — Jeg forærer Dig alt dette Guld til Erstatning for hiint, som Du tabte ved Salget af Amuletten. —

— O Fyrste over de Troende, — udraabte den unge Mand: — det er jo mere end det dobbelte Beløb! —

Vien Khelifen henvendte sig til de Omkringsstaaende og sagde: — I ere mine Bidner, at jeg forærer denne unge Amaner alt dette Guld. —

Da traadte den unge Mand nærmere, kyssede Støvet under Khelifens Fødder, men formaaede ikke at frembringe noget Ord. Taarerne styrtede ud af hans Øjne, og han skammede sig ved en saa grændseløs Udelmodighed. — Men o Under! — Med den almægtige Guds Tilladelse vendte pludselig Blodet tilbage i hans Kinder, og hans Ansigt straaede som Fuldmaanen.

Da de Troendes Behersker bemærkede dette, udraabte han: — Der gives ingen Gud uden Allah, priset være den evig uomskiftelige! — See Dig engang i et Spejl! —

Saa snart den unge Mand havde kastet et Blik i Spejlet, faldt han paa Knæ og prisede Allah, og takkede inderlig Khelifen, det ædle Medskab for hans Misfandhed. —

Men Harun al Raschid sagde: — Ved Allahs Herlighed og hans fuldkomne Væsen, jeg tager ingen Drachme af disse Penge tilbage! Jeg skænker Dig det Hele, og en Gæsegave, veed Du, tør ikke vises tilbage. —

Da vægrede Abul Hassan sig ikke længer. Khelifen lod Guldets bærelse til ham, og tog ham selv i sin personlige Tjeneste. Han blev hans stadige Selskaber og Deeltager i alle hans Glæder og Udspredelser, trofast indtil Døden, som først seent adskilte dem fra hinanden.

Harun al Raschid

og

Kadi'en Abu Jussuf.

Giafar tilbragte engang en Nat i Khalfens Selskab; da sagde denne til ham: — Jeg har hørt, at Du har kjøbt en Slavinde, som jeg allerede i lang Tid har ønsket at besidde; sælg mig hende igjen! —

— Hun er ikke tilsalg. — svarede Giafar.

— Saa forær mig hende! — vedblev Khalfen.

— Jeg har heller ikke isinde at forære hende bort.
— var Giafars Svar.

— Hvis Du ikke vil sælge, ikke heller forære mig hende, lader jeg mig trende Gange*) skille fra Sobeide! —
udraabte Khalfen bidsig.

— Og hvis jeg — tog Giafar ligesaa rask Ordet: — sælger eller forærer Dig hende, vil jeg ogsaa lade mig trende Gange skille fra min Gemalinde! —

Men saasnart disse beedigede Løfter vare undslupne dem, mærkede de, at de havde indviklet sig i en højst alvorlig og betænkelig Sag, og vidste ikke, hvorledes de igjen skulde sno sig ud deraf; thi Giafar elskede ikke

*) Den tredie Skilsmisse er uigjenkaldelig.

mindre sin Gemalinde, end Harun den aandrige So-
bede. Forsærdede og forlegne saae de en Stund i
Tausked paa hinanden.

Endelig tog Giafar tilorde og sagde: — Det
er et Tilfælde, som alene Abu Jusuf kan bringe paa
det Aene, hvis overhovedet nogen menneskelig Kløgt for-
maaer det. —

Da Abu Jusuf ved Midnatstid blev vækket
og i al Hast kaldet til Khalifen, stod han ganske for-
skrækket op og sagde til sig selv: — Der maa visse-
lig være forefaldet noget meget vigtigt i Islam! — Til-
samt klædte han sig paa og besteg sit Muuldyr, befalende
en Slave at følge efter med en Pose Byg, som denne
skulde forelægge Dyret, medens det maatte vente paa hans
Tilbagekomst fra Khalifen.

Da Radi'en traadte ind til Harun, stod denne
strax op for ham, lod ham tage Plads hos sig paa
Tronen, en Ære, som kun høist sjelden blev Nogen til-
deel, og sagde til ham:

— Jeg har ladet Dig kalde i Anledning af et
meget forviklet og meget vigtigt Anliggende. — Og han
fortalte ham, hvad der var forefaldet imellem ham og
Giafar.

Da sagde Radi'en: — Hersker over de Troende,
det er den letteste Sag af Verden: — Giafar skal sælge
Dig den ene Halvdeel af Slavinden og skænke Dig den
anden; saa ere I begge løste fra Eders Ged. —

Khalifen blev inderlig glad over denne heldige Løs-
ning af deres Forlegenhed, og yttrede: — Jeg gad
gerne strax komme i Besiddelse af Slavinden. —

Da Slavinden var tilstede, vedblev Khalifen: — Kan

jeg ikke strax ægte hende? Jeg har ikke Taalmodighed til at vie, indtil jeg er bleven løst fra min Ged. —

— Dgsaa derfor veed jeg Raad; — sagde Radi'en uden Betænkning: — lad een af dine Mameluher komme, som endnu er Slave! —

Da Mameluken var traadt ind, vedblev Radi'en, henvendt til Khalifen: — Tillad mig nu at gifte dem med hinanden! Saa snart Ægteskabet er sluttet, skal han give hende et Skilsmissebrev. Saa kan Du strax ægte hende, uden at bryde din Ged. —

Hertil gav Khalifen med Glæde sit Samtykke, og Radi'en sluttede Ægteskabet. Men da han derpaa sagde til Mameluken: — Du skal faae hundrede Dinarer; giv saa Slavinden et Skilsmissebrev! — saa vægrede Mameluken sig paa det Bestemteste. Man lovede ham tusinde Dinarer; men — o Ulykke! — Mameluken lod sig ikke bevæge, men sagde: — Er det maaskee en vilkaarlig Ting, som er afhængig af Khalifen, Radi'en eller mig? Ved Allah, jeg lader mig ikke skille fra hende! —

Da blev Khalifen henreven af en heftig Vrede. Men Radi'en beroligede ham og sagde: — Der er ingen Ulykke skeet! Det staaer i din Magt at ophæve Ægteskabet, naar Du vil. Du behøver kun at skjænke Mameluken, der er din kjøbte Slave, til Slavinden; saa er deres Ægteskab opløst. —

Da stod Khalifen op og udraabte: — Isandhed, en Mand som Du fortjener at være Radi! — Og han befalede, at der skulde bringes ham flere Fæde med Guldstykker, hvilke han lagde i en Dynge hen for Radi'en, idet han spurgte: — Har Du ikke Noget at komme disse Penge i? — Da erindrede Radi'en sig Bygsæffen,

lod sig den bringe og fyldte Guldstykkerne deri. Derpaa reed han fornøjet hjem.

Men den følgende Morgen sagde han til sine Disciple: — Hvo som Intet har lært, han benytte Lejligheden til at lære Noget! See engang, hvor meget Guld jeg har faaet alene for Opløsningen af tre simple Spørgsmaal! —

Og Du, min Tilhører, læg Du Dig ogsaa denne lille Fortælling paa Hjerte! Du finder meget Smukt og Lærerigt deri. Du seer, hvor meget Giafar vovede at tillade sig imod Khalisen, hvor samvittighedsfuldt denne holdt sig Lovene efterrettelige, og endelig, hvilken Lærdom Kadi'en havde inde. — Allahs Barmhjertighed være med dem! —

Chaleds Historie,

Emir af Balsora.

Engang slæbte Man frem for Chaled en ung og smuk Mand, hvis Væsen og Udfærd forraadte en god Herkomst og en usædvanlig Dannelse. Chaled spurgte, hvad den unge Mand havde forbrudt.

Folkene sagde: — Det er en Tyv, som vi inat have fanget i vort Huus. —

Efterat Chaled nøjere havde betragtet Ynglingen og studset over hans Skjønhed og elskelige Væsen, befalede han; at Man skulde slippe ham, og nærmede sig ham selv, idet han spurgte ham, om han virkelig var en Tyv.

Ynglingen svarede: — Disse Folks Anklage er vel begrundet. —

— Og Hvad har bevæget et Menneske af din Art til en saa affkyelig Handling? — spurgte Emiren videre.

— Begjærlighed efter Penge, — svarede Ynglingen: — og Allahs forudbestemte Raadslutning, priset være hans Navn! —

— Gid dog din Moder aldrig havde født Dig til Verden! — udraabte Emiren: — Saa smuk, saa dannet! Hvor er det muligt, at Du har kunnet nedværdige Dig til at stjele? —

— Spar din Medlidenhed, Emir, — yttrede den unge Mand: — og bring alene Lovens Bud i Anvendelse! Allah gjør Ingen Uret. —

Chaled faldt en Stund i Tanke over dette besynderlige Tilfælde, bød derpaa Ynglingen træde nærmere og sagde til ham: — Din frivillige Tilstaaelse uden alle Omstøb lader mig formode, at Du i det Mindste ikke er nogen almindelig Tyv. Maaskee har Du haft noget ganske andet isinde end at stjæle; fortæl mig dit Eventyr! —

— Edle Emir, — svarede Ynglingen: — lad ikke Andet komme Dig i Tanke, end hvad jeg nylig selv har tilstaaet! Jeg har intet Andet at fortælle, end at jeg er brudt ind i disse Folks Huus for at stjæle Penge. Men jeg blev greben i Gjerningen og slæbt hid for Dig for at lide min fortjente Straf, det er det Hele. —

Da lod Chaled Ynglingen indespærre og lod udraabe i hele Balsora: — Hvo som vil see en Tyv miste Haanden, skal indfinde sig her imorgen tidlig. —

Men da Ynglingen laa i Lænker i det mørke Fængsel, fremsagde han følgende Vers:

— Chaled har truet mig med at lade Haanden afhugge paa mig, naar jeg ikke fortæller ham min Historie. Men jeg svarede: — „Langtfra at bekjende, hvad der opfylder mit Hjerte, vil jeg lide den allerforsmædeligste Behandling.“ —

Men Fangevogteren, som stod udenfor hans Fængsel, hørte disse Vers og berettede Chaled, hvad han havde fornummet. Saa snart Natten brød ind, lod derfor Chaled den unge Mand hente til sig og indlod sig i en Underholdning med ham. Ved denne Lejlighed udviklede Ynglingen saa megen Mand og Dannelse, at

Emiren ikke alene fattede en levende Agtelse, men ogsaa en inderlig Kjærlighed for ham. Han beholdt ham da hos sig og beværtede ham som en kjær Ven. Da han endelig igjen lod ham fjerne sig, sagde han til ham: — Jeg er overbevist om, at Du havde en ganske anden Hensigt med dit Indbrud end at stjæle. Naar derfor imorgen tidlig Dommerne og Folket forsamle sig paa Retterpladsen, saa benægt Tyveriet, og forebring Et eller Andet, hvorved Du kan unddrage Dig den værrende Straf, hvis det er Allahs Villie! — Derpaa lod han ham føre tilbage til hans Fængsel.

Den følgende Morgen forsamlede sig Stadens Indvaanere for at see Tyven miste sin Haand. Hele Balfora var paa Benene; ogsaa Chaled viste sig tilbest, ifølge med Dommerne og Stadens fornemste Mænd. Endelig kom ogsaa Ynglingen, betyngt med Lænker, skamfuld hestende sit Blik mod Jorden. Ingen forblev urørt ved dette Skue, og Kvinderne iblandt Mængden opløftede et højt Klageskrig.

Men Emiren paabød Stilhed, og sagde til Ynglingen: — Disse Folk paastaa, at Du er brudt ind i deres Huus for at stjæle. Har Du maaskee taget Mindre end den i Loven fastsatte Værdi? —

— Jeg har stjaalet Mere. — svarede Ynglingen.

— Maaskee havde Du dog en vis Ret til det, som Du voldelig tilegnede Dig? — vedblev Emiren.

— Nej, Emir, slet ingen Ret. — var Ynglingens Svar. Da blev Chaled opbragt over Ynglingens Stiv-
sind, slog ham med sin Pidsk i Ansigtet, og befalede en Bøddel at træde frem for at afhugge ham den ene Haand.

Allerede havde Bøddelen grebet Kniven og udstrakt Haanden efter den unge Mands Arm, da en ung Pige

styrtede frem af Kvindernes Skare og kastede sig imellem Ynglingen og Bøddelen. Derpaa slog hun Sløret tilbage og fremviste et henrivende skjønt Ansigt, hvori Smerte og Forfærdelse afmalede sig. Ved dette Skue opstod en mægtig Larm iblandt Folket, som om et Dyr var paa Nippet til at bryde ud. Men den unge Pige opløstede sin Stemme og raabte: — Jeg besværger Dig ved Allah, o Emir, overil Dig ikke med Fuldbyrnelsen af den fældede Dom, men læs først dette Brev! —:

— O Chaled, den unge Mand er uskyldig. Han har alene seet for dybt og for længe i mine Dines mørke Spejl. Jeg vil tilstaa, hvad han skjuler, for at skaane sin Elskedes Rygte; lad en Yngling fri, som, langt fra alt Skjændigt, veed at elske paa en saa ædel Maade! —

Saasnart Chaled havde læst dette Brev, drog han dybt sin Mande, lod sit Følge træde tilside, og befalede den unge Pige at træde nærmere. Paa hans Forlangende afgav den unge Pige nu den Forflaring, at Ynglingen elskede hende og blev gjenelsket, og undertiden besøgte hende ved natlig Time. Skjæbnen havde imidlertid villet, at han den foregaaende Nat var bleven overrasket af Pigens Fader og Brødre. Men saasnart han hørte dem komme, havde han i en Hast pakket endeel Sager sammen for at kunne gjælde for en Tyv, der var brudt ind i Huset. Denne Beslutning ubrødelig tro havde han, som Chaled selv vidste, foretrukket Skjændselen fremfor at forraade sin Elskede, — en uden Lige ædelmodig Kjærlighed! —

Da Chaled havde erfaret dette, kaldte han Ynglingen hen til sig, omfavnede og kyskede ham. Derpaa lod han Pigens Fader kalde og sagde til ham:

— Vi vilde hugge Haanden af denne Yngling; men Allah har itide forhindret mig deri. Nu skænker jeg ham ti tusinde Dinarer, fordi han heller vilde miste sin Haand, end frænke din og din Datters Ære. Og saa din Datter forærer jeg ti tusinde Dinarer, paa den Betingelse, at Du giver ham hende til Kone. —

— Det skee, som Du ønsker, ærværdige Emir! —
udraabte Pigenes Fader: — Jeg giver ham med Glæde min Datter tilægte. —

Da henvendte Chaled sig til Ynglingen: — Jeg giver Dig herved, med hendes egen og hendes Faders Bifald, denne Pige til Hustru, og skænker hende ti tusinde Dinarer i Morgengave. —

Jublende takkede Ynglingen Allah og den ædle Emir, og førte sin Elskede hjem i sit Huus. Med dette Udfald af Sagen vare Alle meget vel tilfredse; Dagen var begyndt med Sorg, men endte med Glæde. —

Maans Historie.

Maan, Siades' Søn, blev engang paa Jagten meget tørstig; thi hans Folk havde glemt at forsyne sig tilstrækkelig med Vand til deres Jagttog. Da kom meget belejlig tre Piger med deres Bandsække og gave ham at drikke.

Maan vilde derpaa af sine Pedsagere lade sig give Noget til at forære Pigerne; men da disse Intet havde, skjænkede han dem hver ti Pile af sit Kogger, hvis Spidser vare af det rene Guld. Da sagde een af Pigerne: — Slige Gaver kan alene en meget fornem og ædel Herre give; lader os derfor digte nogle Vers til hans Priis! —

Da begyndte den Første:

— Gylde ere dine Pile, forat ogsaa dine Fjender skulle finde Dig gærmild. Dog hjælper intet Middel imod det Saar, som de have foraarsaget. Du har forud bestridt Omkostningerne ved deres Begravelse. —

Derpaa tog den Anden tilorde:

— Selv i Krigen kjender din Højmodighed ingen Grændser. Dine Pile ere beslagne med Guld, forat dine Fjender selv i Døden skulle glæde sig derved. —

Endelig traadte den Tredie frem:

— Af Udelmodighed tilkaster Du dine Fjender Pile med gyldne Spidser, forat den Trufne, hvis han dør af Saaret, skal kunne efterlade sine Venner Sørgeklæder. —

Barmekyden Giasar

og

Statholderen af Egypten.

Ifølge Sagnet stod Giasar i et saa fjendtligt Forhold til Statholderen af Egypten, at de gjensidig undvege hinanden overalt, hvor de kunde. Engang skrev en Person i Giasars Navn et Anbefalingsbrev til Statholderen af Egypten, saalydende:

— Overbringeren af dette Brev er een af mine bedste Venner, som rejser til Egypten; mit Onske er, at Du tager vel imod ham, cc. —

Denne Mand kjendte nemlig Intet til det Fjendskab, som fandt Sted imellem disse to Mænd, og troede altsaa med god Grund, at dette Brev vilde skaffe ham en god Modtagelse hos Statholderen.

Statholderen af Egypten, hvem dette Brev forekom ikke lidet mistænkeligt, viste vel sammes Overbringer megen Ære og sørgede paa det Bedste for alle hans Fornødenheder, men skrev dog strax til sin Agent i Bagdad og paalagde ham, underhaanden at udforske, om denne Skrivelse virkelig var fra Storbizierens Haand eller ikke.

Saa snart Agenten modtog dette Brev, gif han

dermed hen til een af Giasars Benner, fortalte ham, hvad han havde paa Hjerte, og lod ham læse Brevet. Bennen tog Brevet og bragte Giasar det. Storbizieren kastede et Blik deri, og forelagde det derpaa sine ham omgivende Benner og Officerer med det Spørgsmaal, om det var hans Haandskrift. Disse undersøgte Skrivelsen, og erklærede den eenstemmigen for uægte.

Da sagde Giasar til dem: — Overbringeren af dette Brev opholder sig hos Statholderen af Ægypten, som forlanger Underretning om Sagens virkelige Sammenhæng. Hvad raade I mig at gjøre? —

En yttrede En: — Du maa lade Overbringeren af det falske Brev henrette, for at affrække Andre fra en lignende Dumdriftighed. —

En Anden sagde: — Du skal afbugge ham den højre Haand, hvormed han har skrevet Brevet. —

En Tredie: — Nej, bedre gør Du i at give Skjælmen en dygtig Bastonade, og saa lade ham løbe. —

Men den mildeste sinede yttrede: — Du skal indskrænke Dig til at forvise ham fra Ægypten. Det vil være Straf nok for ham at have gjort den lange Rejse forgjæves, og han vil vende tilbage saa slukøret som en raad Hund. —

Da de alle havde udtalt, tog Giasar til orde: — Store Allah, iblandt Eder alle gives der altsaa ikke een eneste rettænkende Mand! I vide, hvilket Fjendskab der hersker imellem mig og Statholderen af Ægypten, og at vi begge ere for stolte til at række Haanden til Forsoning. Nu har Allah i sin Naade beskicket en Mand, der skulde give Anledning til en Brevverling imellem os og bevirke en Forsoning; — hvorledes kunde jeg da bringe det over mit Hjerte at straffe ham saa haardt? —

Dg han lod sig bringe Blæk og Kalam, *) og skrev paa Brevets Yderside til Statholderen af Ægypten:

— Priset være Allah! Hvorledes kunde Du tvivle om Ægtheden af min Haandskrift? Det er min egen Haand, og Dverbringeren af Brevet er een af mine dyrebareste Venner, som jeg beder Dig ikke at beholde altfor længe, thi jeg længes meget efter ham og har ham her nødvendig. —

Da Brevet med denne Paaskrift atter kom Statholderen ihænde, blev han overvættets glad; han beviste sin Gæst den største Ære og gjorde ham prægtige Foræringer. Da Manden derpaa igjen kom tilbage til Bagdad, begav han sig strax op til Giafar, brast i Graad og kysede Jorden for hans Fødder.

— Hvem er Du? — spurgte Giafar.

— Jeg er din uværdige Slave, — svarede Manden: — den Samme, der har forfalsket din Underskrift. —

Da tog Giafar venlig imod ham, bød ham rejse sig og tage Sæde, og spurgte ham, hvor meget han havde faaet af Statholderen af Ægypten.

— Hundrede tusinde Dinarer. — svarede Manden.

— Det er kun Lidt. — svarede Giafar: — Vi ville fordoble denne Sum. — Dg han lod sin Skatmester hidkalde og befalede ham at udbetale Manden endnu hundrede tusinde Dinarer.

*) Skriverør.

I n d h o l d.

	Side
Oliverne	5.
Kvindelist	24.
Den snilde Fisser	32.
Dobbelt Nød — ingen Fare	35.
Opiumspiseren og hans Kone	38.
Sindbads Rejser	44.
Harun al Raschid paa Eventyr	119.
Aladdin eller Trylleslampen	194.
Den gule Abul Hassans Historie	334.
Harun al Raschid og Kadi'en Abu Jusuf	360.
Chaleds Historie, Emir af Balsora	364.
Maans Historie	369.
Barmekyden Giafar og Statholderen af Egypten	371.

[illegible]

1992

10

44012

10

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

10

1998

2000

11

10

100

1

11. *Chrysomelids*

